

Bestseller internațional publicat în 32 de țări

SUZANNE COLLINS

primul volum al seriei JOCURILE FOAMEI

JOCURILE FOAMEI

Ai putea supraviețui în
sălbăticie, de unul singur,
când toți cei din jur fac
tot ce pot ca să nu apuci
dimineața următoare?

nemira
junior

Suzanne Collins

JOCURILE FOAMEI

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Pentru James Proimos

Partea întâi
TRIBUTURILE

Când mă trezesc, cealaltă parte a patului e rece. Degetele mi se întind, căutând căldura lui Prim, dar nu găsesc decât țesătura aspră a cuverturii ce acoperă salteaua. Probabil c-a visat urât și s-a culcat în patul mamei. Bineînțeles c-a făcut-o. Azi e extragerea.

Mă ridic într-un cot. În dormitor e destulă lumină ca să le pot vedea. Surioara mea, Prim, încovrigată pe o parte, înconjurată de trupul mamei, cu obrazul lipit de al ei. În somn, mama pare mai tânără, tot veștejită, dar nu epuizată. Fața lui Prim e tot atât de proaspătă ca o picătură de ploaie, tot atât de încântătoare ca o primulă¹, de la care îi vine numele. Și mama a fost cândva frumoasă. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Lângă genunchii lui Prim stă, păzind-o, cel mai urât motan din lume. Nasul strivit, o jumătate de ureche lipsă, ochii de culoarea dovleacului putred. Prim l-a botezat Buttercup² susținând, cu insistență, că blana lui de un galben spălăcit seamănă la nuanță cu acea floare. Motanul mă urăște. Sau, cel puțin, n-are încredere în mine. Cu toate că s-a-ntâmplat cu un an în urmă, cred că ține minte cum am încercat să-l înec într-o găleată când l-a adus Prim acasă. Un pisoi sfrijit, cu pânțele umflate de viermi și colcăind de purici. Ultimul lucru de care aveam nevoie era încă o gură de hrănit. Dar Prim m-a rugat cu atâta stăruință, a și plâns, așa că a trebuit să-l primesc. Până la urmă, a fost ok. Mama l-a scăpat de viermi și e un vânător de șoareci înăscut. Ocazional, prinde și câte un șobolan. Uneori, când curăț vânatul, îi dau lui Buttercup măruntaiele. A încetat să mă mai stupească.

Măruntaie. Fără stupit. Mai aproape de dragoste nu vom ajunge niciodată.

Îmi dau picioarele jos din pat și le las să alunece în cizmele de vânătoare. Pielea suplă a luat forma gambelor mele. Îmi trag pantalonii, o cămașă, îmi îndes sub o șapcă părul negru, împletit într-o coadă lungă, și îmi înșfac traista pentru provizii. Pe masă, sub un castron de lemn care o ferește de șobolani flămânzi și de pisici la fel de hămesite, stă o bucată mică de brânză excelentă de capră, înfășurată în frunze de busuioc. E darul pe care mi l-a făcut Prim cu ocazia zilei extragerii. Îl pun cu grijă în buzunar în timp ce mă strecor afară.

Zona noastră din Districtul 12, supranumită Filonul, mișună de obicei la ora asta de mineri care intră în schimbul de dimineață. Bărbați și femei cu umerii gârbovi și încheieturile degetelor umflate, dintre care mulți au renunțat de amar de vreme la strădania de a-și curăța praful de cărbune de sub unghii sau din crețurile fețelor scofălcite. Însă astăzi străzile negre de zgură sunt pustii. Casele scunde,

¹ Primrose, în limba engleză (n. tr.).

² Piciorul cocoșului, în limba engleză (n. tr.).

cenușii, au obloanele lăsate. Extragerea începe abia la ora două. Până atunci poți să și dormi. Dacă poți.

Casa noastră e aproape la marginea Filonului. Nu trebuie să trec decât pe lângă câteva porți înainte de a ajunge pe câmpul murdar numit Pajiștea. Un gard înalt, din plasă de oțel, cu bucle din sârmă ghimpată în partea de sus, separă Pajiștea de pădure, înconjurând, de fapt, întreg Districtul 12. Teoretic, ar trebui să fie electrificat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ca barieră în calea animalelor de pradă din pădure – haite de câini sălbatici, pume singuratice, urși – care erau cândva o amenințare pe străzile noastre. Însă, de când suntem norocoși dacă avem curent electric două sau trei ore pe seară, de obicei nu e nici un pericol dacă atingi gardul. Îmi acord totuși întotdeauna o clipă în care ascult cu atenție, încercând să aud zgomotul care îmi spune că funcționează. În clipa asta e tăcut ca o stâncă. La adăpostul unui pâlc de tufișuri, îmi sug burta și mă strecor printr-un ochi lărgit, de vreo șaiszeci de centimetri, care e așa de ani de zile. Gardul are mai multe puncte slabe, dar pe asta, fiind atât de aproape de casă, îl folosesc mai mereu pentru a pătrunde în pădure.

Imediat ce mă văd printre copaci, recuperez un arc și o tolă cu săgeți dintr-un buștean scorburos. Electrificat sau nu, gardul a reușit să țină mâncătorii de carne în afara Districtului 12. În pădure cutreieră nestingheriți, plus că mai ai și alte griji, cum ar fi șerpii veninoși, animalele turbate și lipsa potecilor. Dar e și mâncare, dacă știi cum s-o găsești. Tata știa și m-a învățat câte ceva înainte să fie făcut fărâme într-o explozie din mină. Nici măcar n-a mai rămas ceva de îngropat. Aveam unsprezece ani atunci. După cinci ani, încă mă mai trezesc din somn strigându-i să fugă.

Deși intrarea în pădure e ilegală și braconajul atrage cele mai severe pedepse, oamenii ar risca și mai mult dacă ar avea arme. Dar cei mai mulți nu sunt destul de curajoși ca să se aventureze ieșind numai cu un cuțit. Arcul meu e o raritate, a fost meșterit de tata împreună cu alte câteva pe care le păstrez bine ascunse printre copaci, împachetate cu grijă în învelitori impermeabile. Tata ar fi putut scoate bani buni vânzându-le, dar, dacă ar fi aflat autoritățile, ar fi fost executat public, pentru instigare la rebeliune. Cea mai mare parte a Apărătorilor Păcii se fac că nu-i văd pe acei câțiva dintre noi care vânează, pentru că sunt tot atât de dornici de carne proaspătă ca oricine altcineva. De fapt, se numără printre cei mai buni clienți ai noștri. Dar ideea că există cineva care ar putea înarma Filonul e întotdeauna de neacceptat.

Toamna, câțiva indivizi curajoși se furișează în pădure să culeagă mere. Dar nu pierd niciodată Pajiștea din ochi. Stau întotdeauna suficient de aproape ca s-o poată rupe la fugă înapoi, în siguranța Districtului 12, dacă se ivește vreun necaz.

— Districtul 12. Locul unde poți muri de foame în siguranță, mormăi eu.

Pe urmă arunc o privire grăbită peste umăr. Chiar și acolo, în mijlocul pustietății, îți faci griji că ar putea trage cineva cu urechea.

Când eram mai mică, o speriam de moarte pe mama din cauza vorbelor pe care le lăsam să-mi scape despre Districtul 12 și despre conducătorii patriei noastre, Panem, aflați în orașul îndepărtat numit Capitoliu. În cele din urmă am înțeles că asta nu putea decât să ne aducă și mai multe necazuri. Așa că am învățat să-mi stăpânesc limba și să-mi aștern pe chip o mască nepăsătoare, astfel încât nimeni să nu-mi poată citi vreodată gândurile. Să-mi văd de treabă în liniște la școală. Să nu port decât conversații neînsemnate și politicoase în piața publică. Să nu discut mare lucru în afară de afaceri în Vatră, piața neagră de unde îmi câștig cea mai mare parte a banilor. Până și acasă, unde țin mai puțin la bunele maniere, evit să ating probleme spinoase. Cum ar fi extragerea sau lipsa mâncării sau Jocurile Foamei. Prim ar putea începe să-mi repete vorbele și atunci unde-am ajunge?

În pădure mă așteaptă singura persoană în prezența căreia pot fi eu însămi. Gale. Îmi simt mușchii feței relaxându-se și pasul iuțindu-mi-se când urc dealul către locul nostru, un ieșind stâncos de deasupra unei văi. Un hățiș de mure ne ferește de priviri indiscrete. Zâmbesc când îl văd așteptându-mă. Gale spune că nu zâmbesc decât în pădure.

— Bună, Catnip, mă întâmpină el. Adevăratul meu nume e Katniss, dar, când i l-am spus prima oară, abia dacă l-am șoptit. Așa că el a crezut c-am zis Catnip. Pe urmă, când râsul ăla nebun a început să se țină după mine prin pădure, sperând să capete ceva de-ale gurii, Gale a făcut din Catnip³ porecla mea oficială. În cele din urmă, am fost nevoită să omor râsul, fiindcă speria vânatul. Aproape că mi-a părut rău, fiindcă nu era o companie neplăcută. Dar am obținut un preț bun pe blana lui.

— Uite ce-am vânat.

Gale ridică o franzelă în care e înfiptă o săgeată și eu râd. E o pâine adevărată, de la brutărie, nu una dintre cele nedospite, compacte, pe care le facem din rația noastră de cereale. O iau în mână, scot săgeata și îmi apropii nasul de gaura din coajă, inhalând mireasma care-mi umple gura de salivă. Pâinea de bună calitate, ca asta, e pentru ocazii speciale.

— Mm, încă mai e caldă, spun.

Probabil că s-a dus în zori s-o cumpere de la brutărie.

— Cât te-a costat?

— Numai o veveriță. Cred că bătrânul era sentimental azi-dimineață, zice Gale. A catadicsit chiar să-mi ureze noroc.

— Ei, toți ne simțim ceva mai apropiați astăzi, nu-i așa? spun eu, fără ca măcar să-mi întorc privirea. Prim ne-a lăsat ceva bun.

Scot bucata de brânză.

La vederea ei, expresia lui devine radioasă.

— Mulțumesc, Prim. O s-avem un adevărat ospăț.

³ Menta pisicii, în limba engleză (n. tr.).

Capătă brusc accentul de Capitoliu al lui Effie Trinket, femeia de o jovialitate maniacală care vine o dată pe an și ne citește numele extrase.

— Era să uit! Jocuri ale Foamei fericite! Rupe câteva mure din tufișurile din jur.

— Și fie sorții...

Aruncă o mură spre mine, cu boltă înaltă.

O prind în gură și îi sparg pielița delicată cu dinții. Gustul dulce-acrișor îmi explodează pe limbă.

— ... întodeauna de partea voastră! Închei eu, cu tot atâta vervă.

Trebuie să glumim, fiindcă altminteri ne-am ieși din minți de frică. În plus, accentul celor din Capitoliu e atât de afectat, încât orice ai spune sună caraghios.

Îl privesc pe Gale scoțându-și cuțitul și tăind pâinea felii. Mi-ar putea fi frate. Păr negru, lins, piele măslinie, ba avem chiar și aceiași ochi cenușii. Dar nu suntem rude, cel puțin nu rude apropiate. De altfel, cei mai mulți dintre membrii familiilor care lucrează în mină seamănă unii cu alții.

De aceea, mama și Prim, cu părul deschis la culoare și cu ochii albaștri, nu par niciodată să se afle la locul potrivit. Și chiar așa este. Părinții mamei făceau parte din clasa micilor negustori de la care cumpără oficialii, Apărătorii Păcii și, ocazional, câte un client din Filon. Aveau o spițerie în zona cea mai frumoasă a Districtului 12. De vreme ce aproape nimeni nu-și poate permite să meargă la doctor, spițerii sunt vindecătorii noștri. Tata a ajuns s-o cunoască pe mama fiindcă în timpul vânătorilor lui aduna câteodată plante medicinale și le vindea magazinului ei, pentru a fi transformate în leacuri. Probabil că l-a iubit cu adevărat dacă și-a părăsit casa, venind în Filon. Încerc să-mi aduc aminte de asta atunci când nu pot vedea în ea decât o femeie care stă lângă mine, inexpresivă și inaccesibilă, în timp ce copiii ei ajung numai piele și os. Încerc s-o iert, de dragul tatei. Dar, ca să fiu sinceră, iertarea nu e genul meu.

Gale unge feliile de pâine cu brânza moale de capră, punând cu grijă câte o frunză de busuioc pe fiecare, în timp ce eu las tufele fără mure. Ne instalăm într-un ungher dintre stânci. În locul ăsta nu putem fi văzuți, dar vedem clar valea unde forfotește viața verii, legume de adunat, rădăcini după care să sapi, pești irizați de razele soarelui. Ziua e superbă, cu cer albastru și o adiere ușoară. Mâncarea e grozavă, brânza pătrunde în pâinea caldă și murele ne plesnesc în gură. Totul ar perfect dacă asta ar fi într-adevăr o sărbătoare, dacă ziua liberă ar însemna că pot să hoinăresc prin munți cu Gale, vânând pentru cină. În schimb, va trebui să mergem în piață la ora două, așteptând să fie strigate numele.

— Am putea s-o facem, știi, spune el, cu voce scăzută.

— Ce să facem? întreb.

— Să plecăm din district. Să fugim. Să trăim în pădure. Tu și cu mine, noi doi am putea reuși, zice Gale.

Nu știu ce să-i răspund. Ideea e atât de absurdă.

— Dacă n-am avea atâția copii, se grăbește el să adauge.

Bineînțeles că nu sunt copiii noștri. Dar e ca și cum ar fi. Cei doi frățiori ai lui Gale și sora lui. Prim. Și le putem pune la socoteală și pe mamele noastre, cum s-ar putea descurca fără noi? Cine ar umple aceste guri care cer întotdeauna mai mult? Deși amândoi vânam zilnic, încă mai sunt nopți când vânatul trebuie schimbat pentru untură, sau pentru pantofi, sau pentru lână, nopți când ne ducem la culcare cu mațele chiorăind.

— Nu vreau să am copiii niciodată, spun.

— Eu aș vrea. Dacă n-aș locui aici, zice Gale.

— Dar locuiești, ripostez, iritată.

— Las-o baltă, mi-o întoarce el, răstit.

Se pare că discuția a lunecat pe o pantă complet greșită. Să plec? Cum aș putea s-o părăsesc pe Prim, singura persoană din lume pe care sunt sigură c-o iubesc? Și Gale e devotat familiei lui. Nu putem pleca, așa că de ce ne-am obosi să vorbim despre asta? Și chiar dacă am vorbit... chiar dacă am făcut-o... de unde-a apărut povestea asta despre copii? Între mine și Gale n-a existat niciodată o legătură romantică. Când ne-am cunoscut, aveam doisprezece ani și eram costelivă, iar el arăta deja ca un bărbat, deși nu e decât cu doi ani mai mare decât mine. Am avut nevoie de mult timp ca să ne-mprietenim, să nu ne mai certăm la fiecare schimb de vânat și să-ncepem să ne ajutăm unul pe altul.

În plus, el vrea copii. Lui Gale n-o să-i fie greu să-și găsească soție. Arată bine, e destul de puternic ca să muncească în mină și poate vâna. Îți poți da seama după felul în care șoptesc fetele între ele când îl văd intrând în școală, spunându-și că și-l doresc. Asta mă face geloasă, dar nu din motivul la care s-ar putea gândi lumea. E greu să găsești un partener bun pentru vânatoare.

— Ce vrei să facem? îl întreb.

Putem să vânam, să pescuim sau să culegem.

— Să pescuim în lac. Ne putem lăsa undițele acolo cât mergem la cules în pădure. Să facem rost de ceva bun pentru diseară, spune el.

Diseară. Se presupune că, după extragere, toată lumea sărbătorește. Și foarte mulți chiar o fac, de ușurare că le-au fost cruțați copiii pentru încă un an. Dar cel puțin două familii își vor trage obloanele, își vor încuia ușile și vor încerca să găsească o soluție de a le supraviețui săptămânilor dureroase ce vor urma.

Ne descurcăm bine. Animalele de pradă ne ignoră într-o zi când prăzile mai ușoare și mai gustoase abundă. Către sfârșitul dimineții, avem o duzină de pești, o traistă de legume și, ca trofeu, o plasă mare de fragi. Eu am găsit tufele, acum câțiva ani, dar Gale a avut ideea să le înconjurăm cu plase de sârmă ca să le ferim de animale.

În drum spre casă, ne abatem pe la Vatră, piața neagră care funcționează într-un depozit abandonat, unde se păstra cândva cărbunele. Când s-a găsit un sistem mai eficient, care îl transportă direct din mină către trenuri, Vatra a ocupat

treptat locul. Într-o zi de extragere, la ora asta, cei mai mulți și-au închis tarabele, dar activitatea e încă destul de intensă. Dăm cu ușurință șase pești, câpătând în schimb pâine de bună calitate, și încă doi, pentru sare. Sae Unsueroasa, bătrâna ciolănoasă care vinde cu castronul supă fierbinte dintr-un cazan uriaș, ne ia jumătate din legume, contra a două calupuri de parafină. Am putea obține un câștig ceva mai bun în altă parte, dar facem un efort ca să ne păstrăm bunele relații cu Sae Unsueroasa. E singura pe care se poate conta fără greș când e vorba să cumpere un câine sălbatic. Nu-i vânăm înapoi, dar atunci când ești atacat și omori un câine sau doi, ei bine, carnea e carne.

— Odată ce-a ajuns în supă, îi spun carne de vacă, zice Sae Unsueroasa, făcând cu ochiul.

Nimeni din Filon nu strâmbă din nas când e vorba de o pulpă bună de câine sălbatic, însă Apărătorii Păcii care ajung în Vatră își pot permite să fie ceva mai mofturoși.

Când ne terminăm treburile în piață, ne ducem la ușa din spate a casei primarului ca să vindem jumătate din fragi, știind că are o slăbiciune aparte pentru ei și că putem ține la preț. Ne deschide Madge, fiica lui. La școală suntem colege de clasă. Fiind fata primarului, te-ai aștepta să fie o snoabă, dar nu e așa. Se mulțumește să-i evite pe ceilalți. Ca mine. De vreme ce nici una dintre noi nu are cu adevărat un grup de prieteni, sfârșim adesea stând împreună. Suntem una lângă alta la masa de prânz și la întruniri, facem echipă la activitățile sportive. Vorbim foarte rar, ceea ce ne convine deopotrivă.

Azi, uniforma ei maronie de școală a fost înlocuită cu o rochie scumpă și și-a împodobit părul blond cu o panglică roz. Haine pentru extragere.

— Frumoasă rochie, spune Gale.

Madge îi aruncă o privire, încercând să-și dea seama dacă e un compliment sincer sau doar o ironie. Rochia e frumoasă, dar n-ar purta-o într-o zi obișnuită. Strânge din buze, apoi zâmbeste.

— Ei, dac-o să sfârșesc mergând la Capitoliu, vreau s-arăt bine, nu-i așa?

Acum e rândul lui Gale să fie derutat. Oare vorbește serios? Sau îl sâcăie? Cred că a doua variantă e cea adevărată.

— N-o să mergi la Capitoliu, răspunde el, cu răceală.

Ochii lui se opresc pe o broșa mică, rotundă, care îi împodobește rochia. Aur veritabil. Frumos lucrat. Ar putea plăti pâinea unei familii pe mai multe luni.

— Cât ai putea să ai? Cinci intrări? Eu am avut șase de la doisprezece ani.

— Nu e vina ei, zic eu.

— Nu e vina nimănui. Doar că așa-i viața, ripostează Gale.

Fața lui Madge a devenit inexpressivă. Îmi pune banii pentru fragi în mână.

— Noroc, Katniss.

— Și ție, răspund eu, și ușa se închide.

Ne îndreptăm spre Filon în tăcere. Nu mi-a plăcut că Gale a luat-o peste picior

pe Madge, dar avea dreptate, bineînțeles. Sistemul de extragere e nedrept, iar săracii trag cele mai mari ponoase. Devii eligibil pentru extragere în ziua când împlinești doisprezece ani. În anul acela, numele tău intră o dată. La treisprezece ani, de două ori. Și tot așa, până când împlinești optsprezece ani. Limita maximă a eligibilității, când numele îți intră în urnă de șapte ori. Ceea ce este valabil pentru toți cetățenii din toate cele douăsprezece districte ale acestei țări numite Panem.

Dar aici e capcana. Spui că ești sărac și că rabzi de foame, așa cum ni se întâmplă nouă. Poți opta pentru adăugarea numelui tău de mai multe ori, în schimbul mai multor tesere. Fiecare valorează cât o rație anuală, de cereale și de ulei, pentru o persoană. Poți face asta pentru fiecare membru al familiei tale. Așa că, la doisprezece ani, numele meu a intrat de patru ori. O dată pentru că trebuia să intre și de încă trei ori pentru a primi câte o rație de cereale și ulei pentru mine, pentru Prim și pentru mama. De fapt, a fost nevoie să fac același lucru în fiecare an. Iar intrările se cumulează. Așa că acum, la șaisprezece ani, numele meu intră de douăzeci de ori. Numele lui Gale, care are optsprezece ani și care vreme de șapte ani a ajutat la hrănirea familiei sale de cinci membri – sau a hrănit-o singur – intră de patruzeci și două de ori.

E ușor să-ți dai seama din ce cauză cineva ca Madge, care n-a fost niciodată în pericol să aibă nevoie de o tesară, îl poate scoate din sărite. În comparație cu noi, cei care trăim în Filon, are foarte puține șanse să-i fie extras numele. Există, dar sunt firave. Și, cu toate că legile au fost făcute la Capitoliu, nu în districte și cu siguranță nu în familia lui Madge, e greu să nu le-o iei în nume de rău celor care nu sunt nevoiți să se înscrie pentru tesere.

Gale știe că greșește îndreptându-și ura împotriva lui Madge. În alte zile, în adâncul pădurii, l-am ascultat vorbind cu patos despre folosirea tesarilor ca un alt mijloc de a aduce suferința în districtul nostru. Un mijloc de a sădi ura între muncitorii înfomețați din Filon și toți cei care pot conta, în general, pe masa de seară și, drept consecință, de a garanta că n-o să ne încredem niciodată unii în alții.

— E în avantajul Capitoliului să ne-nvrăjbească între noi, ar fi spus acum, dacă în preajmă n-ar fi fost și alte urechi în afară de ale mele.

Dacă n-ar fi fost ziua extragerii. Dacă o fată cu o broșă de aur și fără nici o tesară n-ar fi făcut un comentariu pe care nu mă îndoiesc că ea l-a socotit inofensiv.

Pe drum, privesc chipul lui Gale, încă mocnind de furie sub expresia împietrită. Accesele lui de mânie mi se par lipsite de sens, deși nu i-o spun niciodată. Nu fiindcă aș fi de o altă părere. Dar le ce folosește să zbieri despre Capitoliu în mijlocul pădurii? Asta nu schimbă nimic. Nu îndreaptă în vreun fel lucrurile. Nu ne umple stomacul. De fapt, sperie vânatul din jur. Îl las totuși să urle. E mai bine s-o facă în pădure decât în district.

Ne împărțim prada: câte doi pești, două franzele bune, legume, câte un

kilogram de fragi, sare și parafină pentru fiecare.

— Ne vedem în piață, îi spun.

— Îmbracă-te cu ceva frumos, răspunde el, cu voce plată.

Acasă le gădesc pe mama și pe Prim gata de plecare. Mama poartă o rochie superbă, din zilele bune de la spițerie. Prim poartă hainele mele de la prima extragere, o fustă și o bluză cu volănașe. E puțin cam mare pentru ea, dar mama a făcut-o să stea bine prinzând-o cu ace de siguranță. Chiar și așa, tot îi vine greu s-o țină băgată în fustă la spate.

Mă așteaptă o albie cu apă caldă. Scap de murdăria și de sudoarea din pădure și mă spăl până și pe cap. Spre surpriza mea, mama mi-a pregătit una dintre rochiile ei frumoase. Mătăsoasă, albastră, cu pantofi asortați.

— Ești sigură? o întreb.

Încerc să nu mai refuz ofertele ei de ajutor. O vreme am fost atât de furioasă, încât n-o lăsam să facă nimic pentru mine. Iar acum e ceva special. Pentru ea, hainele din trecut sunt foarte prețioase.

— Bineînțeles. Hai să-ți ridicăm și părul.

O las să mi-l usuce cu prosopul și să mi-l împletească, strângându-mi-l în creștet. Mă uit în oglinda crăpată de pe perete și îmi vine greu să mă recunosc.

— Arăți minunat, spune Prim, cu voce șoptită.

— Și nu semăn deloc cu mine, răspund.

O îmbrățișez, fiindcă știu că aceste câteva ore vor fi cumplite pentru ea. E prima ei participare la extragere. E atât de în siguranță pe cât se poate, de vreme ce n-a intrat decât o singură dată. N-aș lăsa-o să ceară vreo tesară. Dar ea își face griji pentru mine. Se teme că inimaginabilul s-ar putea întâmpla.

O protejez pe Prim în toate modurile care îmi stau în putere, dar sunt neputincioasă în privința extragerii. Chinul prin care trec ori de câte ori e în suferință îmi erupe în piept și amenință să mi se citească pe față. Bag de seamă că, la spate, bluza i-a ieșit din nou din fustă și mă silesc să rămân calmă.

— Îndeasă-ți coada înăuntru, rățușco, spun, netezindu-i bluza și potrivindu-i-o la loc.

Prim chicotește și îmi adresează un „mac” scurt.

— Maci n-am adus, răspund, râzând ușor. Așa cum nu mă poate face să râd decât Prim. Haideți să mâncăm, adaug, sărutând-o în grabă pe creștet.

Peștele și legumele fierb deja înăbușit, dar sunt pentru cină. Ne hotărâm să păstrăm fragii și pâinea de brutărie tot pentru masa de seară, spunând că vrem să fie specială. În schimb, o să bem lapte de la capra lui Prim, Lady, și o să mâncăm pâinea rudimentară făcută din cerealele luate pe țesere, cu toată că, oricum, nici una dintre noi n-are poftă de mâncare.

La ora unu o pornim spre piață. Prezența e obligatorie, dacă nu ești cumva în pragul morții. În seara asta, oficialii vor trece să verifice dacă asta e cazul celor absenți. Altminteri ajungi la închisoare.

E într-adevăr păcat că fac extragerea în piață – unul dintre puținele locuri plăcute din Districtul 12. Piața e înconjurată de prăvălii și, în zilele de vânzare liberă, degajă o atmosferă de sărbătoare. Dar astăzi are un aer înfiorător, în ciuda lozincilor colorate agățate de clădiri. Echipa de cameramani stând ca ulii pe acoperișuri nu face decât să sporească efectul.

Oamenii intră în tăcere și sunt înregistrați. Pe de altă parte, extragerea îi oferă Capitolului o ocazie potrivită pentru a păstra evidența populației și a o supraveghea îndeaproape. Adolescenții între doisprezece și optsprezece ani sunt mânați într-o zonă delimitată de frânghii și împărțită după vârste, cei mari în față, cei mici, ca Prim, către partea din spate. Rudele lor se înșiră în jurul perimetrului, ținându-i strâns de mână pe cei de alături. Însă alții, care n-au pe nimeni dintre cei dragi în pericol sau cărora nu le mai pasă, se strecoară prin mulțime, făcând pariuri pe seama celor doi puștani ale căror nume vor fi extrase. Indiferent dacă sunt din Filon sau sunt negustori, probabilitatea de a-și pierde controlul și de a începe să plângă e în funcție de vârstă. Mulți refuză să trateze cu profitorii, dar îi resping cu foarte, foarte mare grijă. Asemenea oameni sunt înclinați să devină informatori – și cine n-a încălcat niciodată legea? Eu aș putea fi împușcată în fiecare zi pentru că vânez, dar lăcomia celor care răspund de asta mă protejează. Nu toată lumea poate spune același lucru.

Oricum, eu și Gale suntem de acord că, dacă ar fi să alegem între a muri de foame sau împușcați în cap, am prefera glonțul, pentru că rezolvă treaba mult mai repede.

Pe măsură ce se adună oamenii, spațiul devine tot mai înghesuit, mai claustrofobic. Piața e destul de mare, dar nu suficient de mare pentru a găzdui întreaga populație, de vreo opt mii de oameni, a Districtului 12. Întârziatii sunt conduși pe străzile învecinate, de unde pot urmări evenimentul pe ecrane, fiindcă statul îl televizează în direct. Mă pomenesc într-un grup de adolescenți de șaisprezece ani din Filon. Ne salutăm dând scurt din cap și ne îndreptăm atenția spre scena instalată provizoriu în fața clădirii Justiției. Susține trei scaune, un podium și două globuri mari de sticlă, unul pentru băieți și unul pentru fete. Mă holbez la bilețelele din urna fetelor. Douăzeci dintre ele poartă numele Katniss Everdeen, caligrafiat cu grijă.

Două dintre cele trei scaune sunt ocupate de tatăl lui Madge, primarul Undersee, un bărbat înalt, pleșuv, și de Effie Trinket, însoțitoarea repartizată pentru Districtul 12, abia sosită de la Capitoliu, cu zâmbetul ei înfiorător de alb, cu părul roz și într-un costum de un verde primăvărat. Vorbesc între ei pe șoptite și aruncă priviri îngrijorate spre al treilea scaun.

Primarul se urcă pe podium exact în clipa când ceasul orașului bate ora două și începe să citească. E aceeași poveste din fiecare an. Ne vorbește despre istoria Panemului, țara înălțată din cenușa unui loc numit cândva America de Nord. Înșiră dezastrele, secetele, furtunile, incendiile, oceanele revărsate treptat, care au

înghițit o atât de mare parte a uscatului, războiul brutal pentru puținele mijloace de subzistență rămase. Rezultatul a fost Panem, un Capitoliu strălucitor, înconjurat de treisprezece districte, care le-a adus cetățenilor săi pacea și prosperitatea. Pe urmă au venit Zilele Negre, revolta districtelor împotriva Capitoliului. Douăsprezece au fost înfrânte, iar cel de al treisprezecelea, ras de pe fața pământului. Tratatul de Trădare ne-a adus legi noi, care garantează pacea, și, pentru a ne reaminti în fiecare an că Zilele Negre nu trebuie să se repete, ne-a dat Jocurile Foamei.

Regulile Jocurilor sunt simple. Ca pedeapsă pentru rebeliune, fiecare dintre cele douăsprezece districte trebuie să trimită doi participanți, un băiat și o fată, numiți tributuri. Cei douăzeci și patru sunt închiși într-o arenă imensă, în aer liber, care poate adăposti orice, de la un deșert arzător până la un pustiu înghețat. Vreme de mai multe săptămâni, competitorii se luptă pe viață și pe moarte. Tributul care rămâne în viață câștigă.

Copiii sunt luați din districtele noastre și obligați să se ucidă unii pe alții în timp ce noi îi privim – astfel ne reamintește Capitoliul că suntem întru totul la mila lui. Și ce puține șanse am avea să supraviețuim unei alte rebeliuni. Indiferent ce cuvinte ar folosi, adevăratul mesaj e clar. „Uitați-vă cum vă luăm copiii și cum îi sacrificăm fără să puteți face nimic. Dacă ridicați un singur deget, vă distrugem până la unul. Așa cum am făcut cu Districtul 13.”

Pentru ca totul să fie umilitor și dureros deopotrivă, Capitoliul ne cere să considerăm Jocurile Foamei o festivitate, un eveniment sportiv în care districtele se înfruntă unul pe altul. Tributul rămas în viață se întoarce acasă, unde i se oferă o viață ușoară, iar districtul său are parte de o ploaie de recompense, constând, într-o foarte mare măsură, din produse alimentare. În anul respectiv, Capitoliul îi oferă în dar districtului câștigător cereale și ulei, ba chiar și delicatese, cum ar fi zahărul, în vreme ce noi, ceilalți, ne luptăm cu foamea.

— Este, deopotrivă, un moment al remușcărilor și unul al recunoștinței, psalmodiază primarul.

Pe urmă citește lista învingătorilor din Districtul 12. În șaptezeci și patru de ani, au fost doi. Numai unul mai e în viață. Haymitch Abernathy, un bărbat burtos, de vârstă mijlocie, care tocmai își face apariția strigând ceva neinteligibil, se îndreaptă spre scenă împleticindu-se și se lasă să cadă pe al treilea scaun. E beat. Criță. Mulțimea reacționează aplaudând anemic, de formă, dar el e derutat și încearcă s-o îmbrățișeze pe Effie Trinket, care reușește cu greu să-l respingă.

Primarul pare pus în dificultate. De vreme ce totul este televizat, Districtul 12 e, chiar în clipa de față, bătaia de joc a întregului Panem, iar el e conștient de asta. Se grăbește să atragă din nou atenția asupra extragerii prezentând-o pe Effie Trinket.

Strălucitoare și efervescentă ca întotdeauna, ea se apropie de podium cu pași mărunți și își pune amprenta asupra ceremoniei:

— Jocuri ale Foamei fericite! Și fie sorții *întotdeauna* de partea voastră!

Părul ei roz e probabil o perucă, fiindcă bucele i s-au descentrat ușor după lupta cu Haymitch. Continuă vorbind pe scurt despre onoarea de a se afla printre noi, deși toată lumea știe că tânjește să fie promovată, fiind trimisă într-un alt district, unde au învingători cuviincioși, nu niște bețivi care te molestează în fața întregii națiuni.

În mijlocul mulțimii, dau cu ochii de Gale, care îmi întoarce privirea cu o umbră de zâmbet. Ținând cont de tipicul extragerilor, asta măcar are un mic factor distractiv. Însă mă pomenesc dintr-odată gândindu-mă la Gale, la cele patruzeci și două de bilete cu numele lui din imensul glob de sticlă și la sorții care nu par acum să fie de partea lui. Asta dacă îl compari cu o mulțime de alți băieți. Și poate că el își spune același lucru despre mine, fiindcă fața i se întunecă și își ferește privirea. „Mai sunt, totuși, mii de alte bilete”, aș vrea să-i pot șopti.

A sosit momentul extragerii.

— Mai întâi domnișoarele! spune Effie Trinket, ca întotdeauna, și traversează scena către urna cu numele fetelor.

Întinde mâna, își afundă brațul adânc în bol și scoate o bucată de hârtie. Mulțimea respiră adânc, la unison, după care poți auzi până și un ac căzând, iar eu simt cum mă ia greața și sper cu atâta disperare că numele nu e al meu, nu e al meu, nu e al meu.

Effie Trinket se îndreaptă către podium, netezește bucata de hârtie, apoi citește numele cu voce clară. Și nu e al meu.

E Primrose Everdeen.

2

Odată, când eram ascunsă printre crengile unui copac, așteptând nemișcată să treacă vreun vânat prin preajmă, am ațipit și am căzut de la o înălțime de trei metri, aterizând pe spate. A fost ca și cum impactul mi-ar fi expulzat orice fuior de aer din plămâni și am zăcut așa, străduindu-mă să inspir, să expir, să fac ceva.

Așa mă simt acum, încercând să-mi amintesc cum se respiră, incapabilă să vorbesc, cu totul năucită în timp ce numele îmi ricoșează de colo-colo prin țeastă. Cineva mă strânge de braț, un băiat din Filon, probabil că eram gata să cad și el m-a prins.

Trebuie să fi fost o greșeală. Asta nu se poate întâmpla. Prim avea o singură bucățiță de hârtie printre alte mii! Șansele ei de a fi aleasă erau atât de mici, încât nici măcar nu m-am ostenit să mă-ngrijorez pentru asta. Oare nu mi-am dat toată silința? N-am luat eu teserele, n-am refuzat s-o las să facă același lucru? Un bilet. Unul dintre alte mii. Șansele au fost cu totul de partea ei. Dar asta n-a avut importanță.

Undeva, departe, aud mulțimea murmurând nefericită, așa cum se întâmplă

întotdeauna când e ales un copil de doisprezece ani, fiindcă nimeni nu crede că e corect. Și pe urmă o văd pe ea, văd că s-a albit la față, îi văd brațele atârând pe lângă trup cu pumnii încleștați, o văd mergând țeapănă către scenă, cu pași mici, o văd trecând pe lângă mine, văd că partea din spate a bluzei a ieșit iar și îi atârna peste fustă. Amănuntul ăsta, bluza ieșită din fustă ca o coadă de rață, mă face să-mi vin în fire.

— Prim!

Țipătul strangulat mi se desprinde din fundul gâtului și mușchii mi se pun din nou în mișcare.

— Prim!

Nu e nevoie să-nghiontesc mulțimea. Ceilalți copii îmi fac imediat loc, lăsându-mă să mă îndrept direct către scenă. O ajung exact când e gata să urce treptele. O împing în spatele meu cu o rotire a brațului.

— Mă ofer voluntar! spun, pe nerăsuflăte. Mă ofer voluntar ca tribut!

Pe scenă apare confuzia. Districtul 12 n-a mai avut nici un voluntar de zeci de ani și protocolul e învechit. Regulamentul spune că, odată ce numele tributului a fost extras din urnă, un alt băiat eligibil, dacă numele a fost al unui băiat, sau o fată, dacă s-a citit numele unei fete, poate ieși în față pentru a-i lua locul. În alte districte, unde câștigarea extragerii este o mare onoare, oamenii sunt nerăbdători să-și riște viața și voluntariatul e o procedură complicată. Dar în Districtul 12, unde tribut e, într-o foarte mare măsură, sinonimul cuvântului cadavru, voluntarii au dispărut cu desăvârșire.

— Minunat! spune Effie Trinket. Dar cred că există un mic amănunt, mai întâi trebuie prezentat câștigătorul extragerii și apoi sunt ceruți voluntari, iar dacă iese vreunul din mulțime, noi ăă...

Vocea i se pierde, ezită.

— Ce importanță are? spune primarul.

Mă privește cu o figură îndurerată. De fapt, nu mă cunoaște, dar îi citesc pe chip că, vag, mă recunoaște. Sunt fata care aduce fragi. O fată cu care fiica lui s-ar putea să fi schimbat din când în când câte o vorbă. Fata care a stat, cu cinci ani în urmă, înghesuită lângă mama și sora sa, în timp ce el îi dăruia ei, copilul cel mai mare, o medalie pentru bravură. O medalie pentru tatăl ei, pulverizat de o explozie din mină. Oare își aduce aminte?

— Ce importanță are? repetă el, arțagos. Lăsați-o să vină încoace.

În spatele meu, Prim țipă isteric. M-a înfășurat cu brațele ei costelive și mă strânge ca într-o menghină.

— Nu, Katniss! Nu! Nu te poți duce!

— Prim, dă-mi drumul, spun, cu glas aspru, fiindcă mă tulbură și nu vreau să plâng.

Diseară, când vor da le televizor înregistrarea extragerii, toată lumea o să-mi vadă lacrimile și o să fiu considerată o țintă ușoară. O molâie. N-o să-i dau

nimănui satisfacția asta.

— Dă-mi drumul!

Simt cum o ia cineva din spatele meu. Mă întorc și văd că Gale a ridicat-o de la pământ, iar ea i se zvârcolește în brațe.

— Du-te sus, Catnip, îmi spune el, cu o voce pe care se străduiește să și-o mențină fermă, apoi o conduce pe Prim către mama.

Mă oțolesc și urc treptele.

— Ei, bravo! izbucnește Effie Trinket. Țasta e spiritul Jocurilor! E încântată că are în sfârșit un district unde există un strop de acțiune. Cum te cheamă?

Înghit cu greutate.

— Katniss Everdeen, răspund.

— Cealaltă e sora ta, pariez pe asta până la ultimul bănuț. Nu vrem să ne fure ea toată gloria, nu-i așa? Haideti. Toată lumea! Să-i oferim o rundă de aplauze bogate noului nostru tribut! ciripește Effie Trinket.

Spre meritul etern al oamenilor din Districtul 12, nimeni nu bate din palme. Nici măcar cei cu biletele de pariuri, cei care nu au sentimente de milă. Poate fiindcă mă știu din Vatră sau îl cunoșteau pe tata sau poate au întâlnit-o vreodată pe Prim, pe care nu ai cum să n-o-ndrăgești. Așa că, în loc să primesc aplauze, stau acolo nemișcată, în timp ce ei iau parte la cea mai curajoasă formă de împotrivire de care sunt în stare. Tăcerea. Care spune că nu suntem de acord. Nu iertăm. Toate astea sunt greșite.

Pe urmă se întâmplă ceva neașteptat. Cel puțin eu nu mă așteptam, fiindcă până acum nimeni din Districtul 12 nu a dat vreun semn că m-ar aprecia. Dar, când am ieșit în față, luând locul lui Prim, s-a petrecut o schimbare și se pare că, brusc, am devenit o persoană îndrăgită. Mai întâi un om, apoi un altul, apoi aproape fiecare suflet din mulțime își duce la buze cele trei degete din mijloc ale mâinii stângi, pe care o întinde apoi spre mine. E un gest vechi, rar folosit în districtul nostru, pe care-l vezi uneori la înmormântări, înseamnă recunoștință, înseamnă admirație, înseamnă a-ți lua rămas-bun de la cineva pe care-l iubești.

Acum sunt cu adevărat în primejdie să plâng dar, din fericire, Haymitch tocmai se hotărăște să traverseze scena împleticindu-se, dornic să mă felicite.

— Uitați-vă la ea. Uitați-vă la fata asta! strigă, aruncându-și un braț în jurul umerilor mei.

Pentru o asemenea epavă, e surprinzător de puternic.

— Îmi place!

Respirația îi duhnește a alcool și a trecut mult timp de când n-a mai făcut o baie.

— Are o grămadă de... Pentru o vreme, nu reușește să-și aducă aminte cuvântul. Curaj! adaugă, triumfător. Mai mult decât voi! Îmi dă drumul și o pornește spre partea din față a scenei. Mai mult decât voi! strigă, arătând cu degetul direct către camera de luat vederi.

Li se adresează spectatorilor sau e atât de beat, încât ia de fapt în răs Capitoliul? N-o s-o aflu niciodată, pentru că, tocmai când deschide gura, dând să continue, Haymitch cade de pe scenă și-și pierde cunoștința.

E dezgustător, dar îi sunt recunoscătoare. Cu toate camerele îndreptate cu încântare către el, am suficient timp să scot micul sunet înăbușit care îmi stă în gât și să mă calmez. Îmi duc mâinile la spate și privesc în depărtare. Văd dealurile pe care am urcat în dimineața asta, împreună cu Gale. Pentru o clipă, tânjesc după ceva... ideea de a părăsi amândoi districtul... de a ne face o viață în pădure... dar știu că am avut dreptate să nu plec. Pentru că, altminteri, cine s-ar fi oferit voluntar în locul lui Prim?

Haymitch e luat pe o targa, iar Effie Trinket încearcă să repună lucrurile în mișcare.

— Ce zi palpitantă! susură ea, străduindu-se să-și îndrepte meșa, care s-a înclinat serios spre dreapta. Dar urmează alte emoții! E timpul să alegem băiatul, cel de-al doilea tribut al nostru!

Cu speranța evidentă de a lua sub control situația delicată a părului ei, își pune o mână în cap în timp ce se îndreaptă spre urna cu numele băieților și înșfacă prima bucată de hârtie de care dă. Revine în grabă pe podium și nici măcar n-am timp să-i doresc lui Gale să fie în siguranță, când ea citește deja numele.

— Peeta Mellark. Peeta Mellark!

O, nu, îmi spun. Nu el. Pentru că recunosc numele, deși n-am stat niciodată de vorbă cu purtătorul lui. Peeta Mellark.

Nu, astăzi sorții nu sunt de partea mea.

Îl urmăresc cu privirea când se îndreaptă spre scenă. De înălțime medie, îndesat. Cu părul blond-cenușiu căzându-i buclat pe frunte. Șocul momentului i se citește pe chip, se vede că se străduiește din greu să-și stăpânească emoțiile, iar ochii lui albaștri trădează spaima pe care o văd atât de des la un animal hăituit. Totuși, se urcă pe scenă fără nici o ezitare și își ocupă locul.

Effie Trinket cere voluntari, dar nimeni nu face nici un pas înainte. Știu că are doi frați mai mari, i-am văzut la brutărie, dar probabil că unul e acum prea bătrân ca să se ofere, iar celălalt n-o s-o facă. Așa se întâmplă de obicei. În ziua extragerii, dragostea familială se oprește aici. Gestul meu a fost unul radical.

Primarul începe să citească lungul și plicticosul Tratat al Trădării, așa cum o face în fiecare an – obligatoriu – dar n-ascult nici măcar un singur cuvânt.

De ce el? mă gândesc. Încerc să mă conving că n-are nici o importanță. Eu și Peeta Mellark nu suntem prieteni. Nici măcar vecini. Nu ne vorbim. Singura noastră interacțiune reală s-a petrecut cu ani în urmă. Probabil că el a uitat. Dar eu țin minte și știu că îmi voi aminti întotdeauna...

Era în timpul celor mai rele vremuri de care am avut parte. Tata fusese ucis în accidentul din mină cu trei luni înainte, în cel mai amar ianuarie pe care și-l putea aminti cineva. Amorțeala de după pierderea lui trecuse și durerea mă lovea din

senin, încovoiindu-mă, chinuindu-mi trupul cu suspine. Unde ești? strigam în gând. Unde-ai plecat? Bineînțeles că nu primeam niciodată vreun răspuns.

În compensație pentru moartea lui, districtul ne oferise o mică sumă de bani, suficientă ca să acopere o lună în care să-l plângem, după care era de așteptat ca mama să-și găsească o slujbă. Numai că n-a făcut-o. Nu făcea nimic altceva decât să stea pe un scaun sau, mult mai des, în pat, ghemuită sub pături, cu ochii țintuiți într-un punct din depărtare. Din când în când se mișca, ridicându-se, parcă pusă în mișcare de un scop imperios, numai ca să recadă apoi în neclintire. Oricât de multe ar fi fost rugămințile lui Prim, nu păreau s-o impresioneze.

Eram îngrozită. Acum presupun că mama era blocată într-o lume întunecată a întristării dar, în momentul acela, tot ceea ce știam era că nu pierdusem numai un tată, ci și o mamă. La unsprezece ani, când Prim nu avea decât șapte, am preluat rolul de cap al familiei. N-am avut de ales. Am început să cumpăr mâncare de la piață, am gătit-o cât de bine m-am priceput și m-am străduit ca eu și Prim să ne păstrăm înfățișarea prezentabilă. Dacă s-ar fi aflat că mama nu ne mai putea purta de grijă, districtul ne-ar fi luat de la ea, plasându-ne într-o casă comunitară. La școală aveam colegi ce locuiau în asemenea case. Le-am văzut tristețea, urmele de palme furioase de pe fețele lor, deznădejdea care le încovoia umerii. Nu puteam lăsa să i se întâmple vreodată asta lui Prim. Dulcea, micuța Prim care plângea când plângeam eu, chiar fără să știe motivul, care peria și împletea părul mamei înainte să plecăm la școală, care continua să lustruiească oglinda de bărbierit a tatei în fiecare noapte, fiindcă el detesta stratul de praf de cărbune care se depune în Filon, acoperind totul. O casă comunitară ar fi strivit-o ca pe un gândac. Așa că am păstrat secretul asupra situației noastre dificile.

Dar banii s-au terminat și am ajuns, treptat, să fim moarte de foame. Nu există alte cuvinte mai potrivite. Îmi tot spuneam că, dacă am fi putut rezista până în mai, până pe 8 mai, când aș fi împlinit doisprezece ani, aș fi putut să mă înscriu pentru tesere, primind prețioasele cereale și uleiul care să ne hrănească. Numai că mai aveam de așteptat câteva săptămâni. Până atunci am fi putut fi moarte.

Moartea prin înfometare nu e o soartă neobișnuită în Districtul 12. Cine nu i-a văzut victimele? Oameni bătrâni, care nu pot munci.

Copii din familiile cu prea multe guri de hrănit. Răniți în accidente din mină. Rătăcind pe străzi. Și, într-o bună zi, dai peste ei stând nemișcați, sprijiniți de un perete sau zăcând pe Pajiște, auzi bocetele dintr-o casă și Apărătorii Păcii sunt chemați să ridice cadavrul. Foamea nu e niciodată cauza oficială a morții. E întotdeauna vorba de gripă, de lipsa unui adăpost sau de pneumonie. Dar asta nu păcălește pe nimeni.

În după-amiaza întâlnirii mele cu Peeta Mellark, ploaia cădea în rafale neîntrerupte, reci ca gheața. Fusesem în oraș, încercând să vând în piața publică niște haine de bebeluș jerpelitate de-ale lui Prim, dar nu găsisem cumpărători. Deși fusesem în Vatră de mai multe ori, împreună cu tata, eram prea înfricoșată ca să

mă aventurez singură în locul ăla grosolan, scandalos. Ploaia trecuse prin jacheta de vânatoare a tatei, înfrigurându-mă până în măduva oaselor. Vreme de trei zile, nu avuseserăm nimic de mâncare, în afară de niște apă fiartă în care eu puseseam câteva frunze vechi de mentă, descoperite în fundul unui dulap. La ora când s-a închis piața, tremuram atât de tare, încât mi-am scăpat pachetul cu haine de copil într-o băltoacă de noroi. Nu le-am ridicat, de teamă că, dacă îmi îndoiam genunchii, n-aș mai fi putut să mă salt înapoi, în picioare. În plus, nimeni nu voia hainele alea.

Nu mă puteam întoarce acasă. Fiindcă acolo se găseau mama, cu ochii ei apatici, și surioara mea, cu obrajii supti și buzele crăpate. Nu puteam intra cu mâinile goale și fără urmă de speranță în camera unde fumea un foc din ramuri umede, pe care le adunasem după ce se terminaseră cărbunii.

M-am pomenit împleticindu-mă pe aleea noroioasă din spatele magazinelor frecventate de cei mai bogați oameni din oraș. Negustorii locuiesc deasupra prăvăliilor, așa că mă aflam, de fapt, în curțile lor din dos. Îmi aduc aminte de răzoarele din grădini, încă neînsămânțate pentru primăvară, de o capră sau două într-un țarc, de un câine ud, legat de un stâlp, care se încovrigase, înfrânt, în noroi.

Toate formele de hoție sunt interzise în Districtul 12. Se pedepsesc cu moartea. Dar mi-a trecut prin minte că aș fi putut găsi câte ceva în lăzile de gunoi, ceea ce ar fi reprezentat o captură legală. Poate un ciolan într-a măcelarului sau niște legume putrede într-a băcanului, ceva ce nu ar fi mâncat nimeni în afară de familia mea disperată. Din nefericire, lăzile tocmai fuseseră golite.

Când am trecut pe lângă casa brutarului, mirosul de pâine proaspătă era atât de copleșitor încât m-a luat amețeala. Proprietarii se aflau în partea din spate a casei și, prin ușa deschisă a bucătăriei, se revărsa o strălucire galbenă. Am rămas acolo, hipnotizată de căldură și de mireasma delicioasă până când m-a dezmeticit ploaia, plimbându-și pe spatele meu degetele de gheață. Am ridicat capacul lăzii de gunoi și am descoperit că era curată lună, nemilos de goală.

O voce a țipat la mine pe neașteptate și, când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de nevasta brutarului, cerându-mi s-o iau din loc dacă nu voiam să-i cheme pe Apărătorii Păcii și adăugând că o îngreșosau plozii din Filon care râcăiau cu labele prin gunoiul ei. Cuvintele erau urate și n-aveam cum să mă apăr. În timp ce lăsam cu grijă capacul, trăgându-mă înapoi, l-am zărit pe el, un băiat blond, trăgând cu ochiul din spatele mamei sale. Îl văzusem la școală. Era de vârsta mea, dar nu-i știam numele. Făcea parte din grupul copiilor din oraș, așa că de unde puteam să-i știu? Femeia s-a întors în brutărie, bodogănind, dar el trebuie să mă fi văzut când m-am dus în spatele cocinei și m-am sprijinit de partea opusă a unui măr. În cele din urmă, realizasem că n-aveam ce duce acasă. Mi s-au înmuiat genunchii și am alunecat în josul trunchiului, către rădăcină. Era prea mult. Mă simțeam atât de bolnavă, de slăbită și de istovită, oh, atât de istovită. N-au decăt să cheme Apărătorii Păcii și să ne ducă la casa comunitară, mi-am spus. Sau, și

mai bine, să mor aici, în ploaie.

În brutărie a zăngănit ceva, am auzit-o pe femeie țipând din nou, apoi zgomotul unei lovituri și m-am întrebat, ca prin ceață, ce se întâmpla. Niște pași se apropiau de mine, bălăcindu-se în noroi, și m-am gândit: E ea. Vine să mă alunge cu un băț. Dar nu era femeia. Era băiatul. Ducea în brațe două pâini mari, care căzuseră probabil în foc, fiindcă aveau coaja pârlită, neagră.

Mama lui zbiera:

— Hrănește porcul, prostule! De ce n-o faci? Nici un om la locul lui nu cumpără pâine arsă!

El a început să rupă bucăți din partea arsă și să le azvârle în troacă, apoi a sunat clopoțelul de la ușa din față a brutăriei și femeia s-a făcut nevăzută, având un client de servit.

Băiatul nu s-a uitat nici măcar o singură dată înspre mine, dar eu îl urmăream din priviri. Din cauza pâinii, din cauza urmei roșii de pe obrazul lui. Cu ce îl lovește? Părinții mei nu ne băteau niciodată. Nu-mi imaginasem niciodată că se poate întâmpla așa ceva. Băiatul s-a uitat înapoi, către brutărie, parcă vrând să se convingă că nu exista nici un pericol, apoi, reîndreptându-și atenția asupra porcului, a aruncat o pâine în direcția mea. A doua a urmat-o imediat, iar el s-a întors lipăind în brutărie și a închis apoi bine ușa.

M-am uitat la pâini nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Erau minunate, într-adevăr perfecte, cu excepția zonelor arse. Oare băiatul voia să le iau eu? Probabil că da. Fiindcă se aflau la picioarele mele. Mi le-am îndesat sub cămașă înainte de a mai vedea și alții ce se întâmplase, mi-am strâns haina de vânatoare mai tare în jurul trupului și m-am îndepărtat în grabă. Fierbințeala pâinilor îmi ardea pielea, dar le-am strâns mai tare, agățându-mă de viață.

Când am ajuns acasă, se răciseră într-o oarecare măsură, dar la mijloc continuau să fie calde. Măinile lui Prim s-au întins să rupă o bucată, dar am pus-o să se așeze, am silit-o pe mama să ni se alăture la masă și am turnat ceai fierbinte. Am răzuit partea neagră și am tăiat pâinea felii. Am mâncat împreună una întreagă, felie cu felie. Era bună, hrănitoare, umplută cu stafide și cu miez de nucă.

Mi-am pus hainele la uscat lângă foc, m-am târât în pat și am căzut într-un somn fără vise.

Abia a doua zi mi-a trecut prin cap că era posibil ca băiatul să fi ars pâinile înadins. Probabil le scăpase în flăcări, știind că avea să fie pedepsit pentru asta, și mi le adusese mie. Dar am respins ideea. Trebuie să fi fost un accident. De ce ar fi făcut-o? Nici măcar nu mă cunoștea. Totuși, simplul fapt că îmi aruncase mie pâinea fusese un gest de o imensă bunătate, pentru care s-ar fi ales fără îndoială cu o bătaie, dacă ar fi fost descoperit. N-am reușit să-mi explic fapta lui.

Am mâncat câteva felii de pâine la micul dejun și am plecat la școală. Primăvara părea să fi venit peste noapte. Aer cald, înmiresmat. Nori pufoși. La

școală am trecut pe lângă băiat pe coridor, i se umflase obrazul și ochiul i se învinețise. Era cu prietenii lui și n-a dat nici un semn că m-ar fi observat. Dar după-amiază, când am luat-o pe Prim și ne-am pregătit să pornim spre casă, l-am surprins privindu-mă lung de pe trotuarul de vizavi de școală. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care el a întors capul. Mi-am coborât stingherită privirea și atunci am văzut-o. Prima păpădie din anul acela. În mintea mea a sunat un clopoțel. M-am gândit la orele petrecute în pădure, alături de tata, și am știut că aveam să supraviețuim.

Din ziua aceea, n-am mai reușit niciodată să rup legătura dintre băiatul ăsta, Peeta Mellark, pâinea care mi-a dat speranță și păpădia care mi-a reamintit că nu eram condamnată la moarte. Și nu doar o dată mi-am întors capul pe coridorul școlii, surprinzându-i ochii care mă urmăreau, dar numai pentru a-i vedea întorcându-se fulgător în altă parte. Am sentimentul că îi datorez ceva și nu-mi place să fiu datoare. Poate, dacă i-aș fi mulțumit la un moment dat, între sentimentele mele n-ar mai fi existat acum nici un conflict. Mi-am propus de vreo două ori să fac asta, dar ocazia nu s-a ivit niciodată de la sine. Iar acum n-o să se mai ivească niciodată. Pentru că o să fim aruncați într-o arenă unde o să ne luptăm până la moarte. Cum aș putea să-i strecor acolo o mulțumire? Ar părea pur și simplu nesinceră, dacă o să-ncerc apoi să-i tai beregata.

Primarul termină plictisitorul Tratat de Trădare și ne face semn mie și lui Peeta să ne strângem mâinile. Ale lui sunt puternice și calde, ca pâinile acelea. Mă privește drept în ochi și îmi prinde mâna în ceea ce pare a fi o strânsoare încurajatoare. Poate că nu e decât un spasm nervos.

Ne reîntorcem cu fața către mulțime în timp ce se cântă imnul Panemului.

Ei, îmi spun. O să fim douăzeci și patru. E foarte probabil să-l ucidă altcineva înaintea mea.

Desigur, în ultima vreme, probabilitățile nu s-au dovedit prea demne de încredere.

3

Odată imnul încheiat, suntem luați în custodie. Nu vreau să spun că ni se pun cătușe sau altceva de genul ăsta, dar un grup de Apărători ai Păcii ne înconjoară, trecându-ne prin ușa din față a clădirii Justiției. Poate că, în trecut, tributurile au încercat să fugă. Deși eu n-am văzut niciodată întâmplându-se așa ceva.

Sunt condusă apoi într-o cameră și lăsată singură. E cea mai bogată încăpere în care am intrat vreodată, cu covoare groase, în care ți se afundă piciorul, cu o canapea și cu scaune îmbrăcate în catifea. Știu ce e catifeaua, fiindcă mama are o rochie cu gulerul făcut din așa ceva. Când mă așez pe canapea, îmi plimb degetele de-a lungul materialului, în repetate rânduri. Mă ajută să mă calmez în timp ce mă pregătesc pentru următoarea oră. E răgazul acordat tributurilor pentru a-și lua

rămas-bun de la cei dragi. Nu-mi pot permite să mă tulbur, să ies din camera asta cu ochii umflați și cu nasul roșu. Plânsul nu e o opțiune. La gară vor fi și mai multe camere de luat vederi.

Sora mea și mama apar primele. Întind brațele către Prim și ea mi se urcă în poală, luându-mă de gât și punându-și capul pe umărul meu, exact așa cum făcea când era un țânc. Mama se așază lângă mine și ne cuprinde pe amândouă cu brațele. Vreme de câteva minute, nu scoatem nici un cuvânt. Pe urmă încep să le vorbesc despre toate lucrurile pe care nu trebuie să uite să le facă, acum, când n-o să mai fiu acolo ca să le fac pentru ele.

Prim nu trebuie să ia nici o tesară. Dacă au grijă, se pot descurca vânzând laptele și brânza caprei lui Prim și produsele micii spițerii pe care a deschis-o mama pentru oamenii din Filon. Gale o să-i aducă ierburile pe care nu le plantează ea însăși, numai că va trebui să i le descrie cu mare atenție, pentru că nu e obișnuit cu ele, așa cum sunt eu. O să le aducă și vânat – am făcut amândoi un pact în urmă cu vreun an și ceva – și probabil că n-o să le ceară nimic în schimb, dar ele ar trebui să-i mulțumească oferindu-i ceva – lapte sau medicamente.

Nu mă ostenesc să sugerez că Prim ar trebui să-nvețe să vâneze. Am încercat să-i dau lecții în vreo două rânduri și rezultatul a fost un dezastru. Pădurea o îngrozea și, ori de câte ori nimeream ceva, i se umpleau ochii de lacrimi și începea să-mi spună că ea ar fi putut să vindece animalul dacă îl duceam acasă destul de repede. Dar face treabă bună cu capra, așa că bat monedă pe asta.

Când termin cu instrucțiunile despre combustibil, despre negoț și despre mersul la școală, care nu trebuie întrerupt, mă întorc spre mama și o strâng de braț cu putere.

— Ascultă-mă. Asculți ce-ți spun?

Ea dă din cap, alarmată de ardoarea cu care îi vorbesc. Probabil că știe ce urmează.

— Nu poți să pleci iarăși, îi spun. Ochii mamei descoperă podeaua.

— Știu. N-o s-o fac. N-am avut cum să împiedic ceea ce...

— Ei, de data asta trebuie. Nu poți să pleci ca și cum ți-ai fi terminat programul de lucru, lăsând-o pe Prim pe cont propriu. Acum n-o să mai fiu cu voi, ca să vă țin pe amândouă în viață. Nu contează ce se întâmplă. Nu contează ce-o să vedeți pe ecran. Trebuie să-mi promiți c-o să te zbați ca să treci peste asta!

Vocea mi s-a înălțat până deveni un țipăt. În ea e toată mânia și toată spaima pe care le-am simțit când ne-a abandonat.

Ajunsă ea însăși în pragul furiei, mama își retrace brațul din strânsoarea mea.

— Am fost bolnavă. M-aș fi putut trata dacă aș fi avut lecurile pe care le am acum.

Partea asta despre boală ar putea fi adevărată. De atunci încoace, am văzut-o readucând la viață oameni care sufereau de o tristețe imobilizantă. Poate că e o boală, dar e una pe care nu ne-o putem permite.

— Atunci ia-le. Și ai grijă de ea! spun.

— O să-mi fie bine, Katniss, zice Prim, prinzându-mi fața în mâini. Dar ai și tu grijă. Ești atât de iute și de curajoasă. Poate reușești să câștigi.

N-am cum să câștig. Probabil că Prim o știe, în adâncul inimii ei. Competiția va fi cu mult peste abilitățile mele. Puștani din districte mai bogate, pentru care a câștiga e o onoare imensă, care s-au antrenat pentru asta toată viața lor. Băieți de două trei ori mai voinici decât mine. Fete care cunosc douăzeci de moduri diferite de a ucide cu un cuțit. Oh, vor fi și unii ca mine. Care sunt scoși din joc înainte de a începe adevărata distracție.

— Poate, încuviințez, fiindcă mi-ar fi greu să-i cer mamei să meargă mai departe dacă eu aș ceda deja. În plus, nu-mi stă în fire să renunț fără luptă, chiar și atunci când totul pare lipsit de speranță. Pe urmă o să fim bogate, ca Haymitch.

— Nu-mi pasă dacă suntem sau nu bogate. Nu vreau decât să te-ntorci acasă. O să te străduiești, nu-i așa? O să te străduiești de-adevăratelea? întrebă Prim.

— O să mă străduiesc de-adevăratelea, jur, îi răspund.

Și știi că, de dragul lui Prim, o s-o fac.

Pe urmă Apărătorul Păcii apare în ușă, făcându-ne semn că timpul nostru s-a încheiat, și ne îmbrățișăm cu atâta putere încât mă doare și nu pot spune decât:

— Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă.

Și ele îmi spun același lucru, apoi Apărătorul Păcii le ordonă să plece și ușa se închide. Îmi îngrop capul într-una dintre pernele de catifea, ca și cum asta ar putea opri totul.

În cameră intră altcineva și, când îmi ridic privirea, sunt surprinsă să-l văd pe brutar, pe tatăl lui Peeta Mellark. Nu pot să cred că a venit să mă vadă. La urma urmelor, o să-ncerc să-iucid fiul. Dar noi doi ne cunoaștem un pic, iar el o știe pe Prim chiar mai bine. Când își vinde bucățile de brânză de capră în Vatră, ea îi pune două deoparte, iar el o răsplătește cu o cantitate generoasă de pâine. Așteptăm întotdeauna să tratăm cu brutarul, când vrăjitoarea de nevastă-sa nu e prin preajmă, fiindcă el e mult mai cumsecade. Sunt sigură că el nu și-ar fi pocnit băiatul, așa cum a făcut ea, atunci când a ars pâinea. Dar de ce a venit să mă vadă?

Brutarul se așază cu stângăcie pe marginea unuia dintre scaunele de pluș. E un bărbat voinic, cu umeri largi, putând cicatricele arsurilor căpătate în anii petrecuți lângă cuptoare. Probabil că abia și-a luat rămas-bun de la fiul său.

Scoate din buzunarul hainei un pachet învelit în hârtie albă și mi-l întinde. Îl deschid și găsesc fursecuri. Sunt un lux pe care noi nu ni-l putem permite niciodată.

— Mulțumesc, îi spun.

În cea mai mare parte a timpului, brutarul nu e prea vorbăreț, iar azi nu găsește nici un cuvânt.

— În dimineața asta, am mâncat niște pâine de-a dumneavoastră. Prietenul meu Gale v-a dat o veveriță pentru ea.

El dă din cap, ca și cum și-ar aduce aminte de veveriță.

— N-a fost cel mai bun târg pe care l-ați încheiat, adaug eu.

El ridică din umeri, ca și cum asta n-ar putea avea vreo importanță.

Nu mă pot gândi la nimic altceva, așa că stăm în tăcere până când un Apărător al Păcii îi cere să plece. El se ridică și tușește ca să-și dreagă glasul.

— O să fiu cu ochii pe fetiță. O să m-asigur că are ce mânca.

Simt că mi se ia o piatră de pe inimă la cuvintele lui. Oamenii fac afaceri cu mine, dar simt o afecțiune sinceră față de Prim. Poate e suficient ca s-o țină în viață.

Și următorul meu oaspete e unul neașteptat. Madge vine întins la mine. Nu e înlăcrimată sau evazivă, dar în tonul vocii ei e o insistență care mă surprinde.

— Te lasă să porți în arenă ceva din districtul tău. Ceva care să-ți amintească de casă. Vrei să porți asta?

Îmi întinde broșa rotundă, de aur, pe care o avea prinsă mai devreme de rochie. Atunci nu-i dădusem prea multă importanță, dar acum văd că e o mică pasăre în zbor.

— Broșa ta? întreb.

Să port un simbol al districtului e aproape ultimul lucru care mi-ar fi putut trece prin minte.

— Uite, ți-o agăț de rochie, e bine? Madge nu așteaptă răspuns, se apleacă și prinde pasărea de rochia mea. Promiți c-o s-o porți în arenă, Katniss? mă întreabă ea. Promiți?

— Da, îi răspund.

Fursecuri. O broșa. Azi primesc tot felul de daruri. Madge îmi oferă unul în plus. O sărutare pe obraz. Pe urmă pleacă și eu rămân gândindu-mă că poate mi-a fost cu adevărat prietenă, tot timpul.

În cele din urmă apare și Gale și poate că nu avem nici o legătură romantică, dar, când își deschide brațele, nu ezit să mă las cuprinsă de ele. Trupul lui îmi e familiar – felul în care se mișcă, mirosul de fum de lemne, până și sunetul bătailor inimii în momentele de liniște ale vânătorii – dar acum e prima oară când i-l simt cu adevărat, suplu, cu mușchi puternici, lipit de al meu.

— Ascultă, spune el. Ar trebui să fie ușor să faci rost de un cuțit, dar trebuie să pui mâna pe un arc. Îți dă cele mai multe șanse.

— N-au întotdeauna arcuri, spun, cu gândul la anul în care nu au avut decât niște ghioage oribile, cu țepi, cu care tributurile au fost nevoite să se ciomăgească până la moarte.

— Atunci fă-ți unul, zice Gale. Chiar și un arc slab e mai bun decât nimic.

Am încercat să copiez arcurile tatei, cu rezultate nemulțumitoare. Nu e chiar atât de simplu.

Până și tata le greșea uneori și era nevoit să le arunce.

— Nici măcar nu știu dacă acolo o să fie lemn, spun eu.

Într-un alt an, i-au azvârlit pe toți într-un loc unde nu erau decât bolovani, nisip și tufe încâlcite. Am detestat anul ăla în mod deosebit. Mulți competitori au fost mușcați de șerpi veninoși sau au înnebunit de sete.

— Lemn există aproape întotdeauna, spune Gale. Din anul ăla când jumătate au murit de frig. Asta nu oferă cine știe ce distracție.

E adevărat, într-un an ne-am uitat cum înghețau jucătorii noaptea, găsimu-și sfârșitul. Abia dacă-i puteai zări, fiindcă stăteau ghemuiți ca niște mingi și n-aveau lemne pentru foc, sau pentru torțe, sau pentru orice altceva. Toate acele morți tăcute, fără vărsare de sânge, au fost considerate la Capitoliu din cale afară de banale. De atunci există de obicei lemn pentru foc.

— Da, se găsește mai mereu, încuviințez eu.

— Katniss, nu e decât o vânătoare. Tu ești cel mai bun vânător pe care-l cunosc, spune Gale.

— Nu e o simplă vânătoare. Ceilalți sunt înarmați. Sunt capabili să gândească, răspund eu.

— Ca și tine. Iar tu ai mai mult antrenament. Antrenament adevărat, zice el. Știi cum să ucizi.

— Nu și oameni, spun eu.

— De fapt, cât de mare poate fi deosebirea? întrebă Gale, cu un aer sinistru.

Cel mai îngrozitor lucru e că, dac-o să pot uita că sunt oameni, n-o să existe nici o deosebire.

Apărătorii Păcii se întorc prea repede și Gale le cere mai mult timp, dar ei îl iau de lângă mine, iar eu încep să intru în panică.

— Nu le lăsa să moară de foame! strig, agățându-mă de mâna lui.

— N-o să le las! Știi că n-o să le las! Katniss, nu uita că eu..., spune el, și Apărătorii Păcii ne smucesc, despărțindu-ne, și trântesc ușa, iar eu n-o să știu niciodată ce voia Gale să nu dau uitării.

Drumul de la clădirea Justiției la gară e scurt. Nu m-am mai urcat niciodată într-o mașină. Și de foarte puține ori într-o căruță. În Filon, mergem pe jos.

Am avut dreptate să nu plâng. Gara mișună de reporteri cu camerele ca niște insecte îndreptate direct spre fața mea. Dar mi-am alungat de multe ori emoțiile de pe chip și asta fac și acum. Mă întrezăresc pe mine însămi pe un ecran de televiziune de pe perete, care redă sosirea mea, și mă simt încântată fiindcă par aproape plictisită.

Pe de altă parte, e evident că Peeta Mellark a plâns și e destul de interesant că nu pare dornic s-o ascundă. Mă întreb imediat dacă asta va fi strategia lui în timpul jocurilor. Să pară slab și înfricoșat, să liniștească toate celelalte tributuri dându-le impresia că nu e un rival demn de luat în seamă și să iasă apoi la luptă. Cu câțiva ani în urmă, asta a mers de minune pentru o fată, Johanna Mason, din Districtul 7. Părea o prostănacă atât de smiorcăită și de fricoasă, încât nimeni nu s-a obosit să-i dea atenție, până când n-au mai rămas decât o mână de concurenți.

Atunci s-a dovedit că era în stare să ucidă cu sălbăticie. Și-a jucat cartea într-un mod foarte inteligent. Dar o asemenea strategie pare ciudată pentru Peeta Mellark, fiindcă el este fiul unui brutar. După toți acești ani în care a avut mâncare suficientă și a mutat tăvile cu pâine de colo-colo a ajuns să fie puternic și lat în umeri. O să fie nevoie de o grămadă de lacrimi ca să convingă pe cineva să-l neglijeze.

Trebuie să stăm câteva minute în ușa vagonului în timp ce camerele se îndoapă cu imaginile noastre, apoi ni se permite să intrăm și ușile ni se închid, îndurătoare, în urmă. Trenul se pune imediat în mișcare.

La început, viteza îmi taie răsuflarea. Bineînțeles că nu m-am mai urcat niciodată într-un tren, de vreme ce călătoriile dintr-un district în altul sunt interzise, cu excepția însărcinărilor oficiale. Pentru noi, prin asta se înțelege în primul rând transportul cărbunilor. Dar nu mă aflu într-un tren obișnuit, pentru cărbuni. E unul dintre modelele ultrarapide ale Capitoliului, care atinge o viteză medie de patru sute de kilometri pe oră. Călătoria noastră spre capitală va dura mai puțin de o zi.

La școală ni se spune că locul unde a fost construit Capitoliul se numea cândva Munții Stâncoși. Regiunea în care se află Districtul 12 era cunoscută drept Appalachia. Chiar și acum câteva sute de ani scoteau cărbune de aici. De aceea minerii noștri trebuie să sape atât de adânc.

La școală, totul gravitează în jurul cărbunelui. În afară de cunoștințele elementare de citire și de matematică, toată instruirea noastră e legată de cărbuni. Cu excepția lecturilor săptămânale din istoria Panemului – vorbărie goală despre ceea ce-i datorăm Capitoliului. Știu că trebuie să fie ceva mai mult decât mi se spune, că există o relatare a faptelor petrecute cu adevărat în timpul rebeliunii. Dar nu-mi pierd prea mult timp gândindu-mă la asta. Indiferent care ar fi adevărul, nu văd cum m-ar ajuta să pun mâncare pe masă.

Trenul tributurilor e chiar mai elegant decât camera din clădirea Justiției. Avem fiecare câte un apartament, alcătuit dintr-un dormitor, o încăpere pentru garderobă și o cameră de baie personală, cu apă curentă, rece și caldă. Acasă nu avem apă caldă decât dacă o fierbem.

Sunt sertare pline cu haine elegante și Effie Trinket îmi spune să fac tot ce vreau, să mă îmbrac cu orice doresc, totul îmi stă la dispoziție. Numai să fiu gata pentru cină într-o oră. Mă dezbrac de rochia albastră a mamei și fac un duș fierbinte. N-am mai făcut niciodată un duș. E ca și cum aș sta vara în ploaie, numai că apa e mai caldă. Mă îmbrac cu o cămașă verde închis și cu pantaloni.

În ultima clipă, îmi aduc aminte de mica broșă de aur a lui Madge. O privesc cu atenție pentru prima oară. E ca și cum cineva ar fi făurit o pasăre minusculă de aur, fixând apoi un inel în jurul ei. Pasărea atinge inelul numai cu vârfulurii aripilor. O recunosc pe neașteptate. E o gaiță-zeflemitoare.

Sunt păsări amuzante și te duc cu gândul la o palmă peste fața Capitoliului. În

timpul rebeliunii, Capitoliul a crescut o serie de animale modificate genetic, folosite ca arme. Erau cunoscute, în general, sub numele de mutanți și uneori li se spunea, mai scurt, anți. Unul dintre aceștia era o pasăre deosebită, numită gaiță-limbută, care avea capacitatea de a memora și de a reproduce o întreagă conversație purtată de oameni. Erau păsări dresate să se întoarcă acasă, o specie alcătuită în exclusivitate din masculi, și li s-a dat drumul în zone unde se știa că se ascund dușmanii Capitoliului. După ce memorau discuții, zburau înapoi, la centre, pentru ca acestea să fie înregistrate. Oamenii au avut nevoie de ceva timp ca să-și dea seama ce se întâmpla în districte și cum erau înregistrate discuțiile între patru ochi. Pe urmă, bineînțeles că rebelii i-au oferit Capitoliului un șir nesfârșit de minciuni și totul s-a transformat într-o farsă. Așa că toate centrele au fost închise și păsările au fost abandonate, pentru a muri în sălbăticie.

Numai că n-au murit. Masculii de gaiță-limbută s-au împerecheat în schimb cu femele de sturz-zeflemitor, dând naștere unei specii cu totul noi de zburătoare, care puteau reproduce atât trilurile păsărilor, cât și cântecele oamenilor, își pierduseră abilitatea de a pronunța cuvinte, dar încă mai puteau să mimeze o serie de sunete vocale umane, de la cele înalte ale cântecului unui copil până la tonurile grave ale unei voci bărbătești. Și puteau memora cântece. Nu doar câteva note, ci cântece întregi, cu multe versuri, dacă aveai răbdare să cânti pentru ele și dacă le plăcea vocea ta.

Tata avea o slăbiciune aparte pentru gaițele-zeflemitoare. Când ne duceam la vânătoare, fluiera sau cânta melodii complicate pentru ele și, după o pauză politicoasă, păsările îi răspundeau întotdeauna. Nu e tratată toată lumea cu un asemenea respect. Dar, când cânta tata, toate păsările din jur amuțeau și îl ascultau. Avea o voce frumoasă, înaltă și limpede, și atât de plină de viață, încât îți venea să râzi și să plângi în același timp. Nu m-am putut hotărî să continui acest obicei după moartea lui. Totuși, mica pasăre are ceva reconfortant. E ca și cum aș avea o părticică din tata cu mine, protejându-mă. Îmi prind broșa de cămașă și, cu materialul verde-închis drept fundal, aproape îmi pot imagina că gaița-zeflemitoare zboară printre copaci.

Effie Trinket vine să mă ia la cină. O urmez pe culoarul îngust, care se clatină în toate părțile, până într-o sală de mese cu pereții acoperiți de lambriuri lustruite. Înăuntru e o masă pe care vesela e extrem de fragilă. Peeta Mellark s-a așezat deja, în așteptarea noastră, iar scaunul de lângă el e gol.

— Unde e Haymitch? întrebă Effie Trinket, cu un aer radios.

— Ultima dată când l-am văzut, spunea că vrea să tragă un pui de somn, răspunde Peeta.

— Ei, a fost o zi istovitoare, comentează ea. Mă gândesc că se simte ușurată de absența lui Haymitch, și cine ar putea s-o condamne?

Felurile de mâncare sosesc pe rând. O supă groasă de morcovi, salată de legume, cotlete de miel cu cartofi piure, brânză și fructe, o prăjitură cu ciocolată.

În timpul mesei, Effie Trinket ne reamintește întruna să lăsăm loc, pentru că mai urmează și altceva. Dar eu mă îndop fiindcă n-am mai avut niciodată parte de asemenea mâncăruri și fiindcă să pun pe mine câteva kilograme în plus e probabil cel mai bun lucru pe care-l pot face înainte de începerea Jocurilor.

— Măcar voi doi sunteți bine-crescuți, spune Effie, când terminăm felul principal. Cei doi de anul trecut au mâncat totul cu mâinile, ca niște sălbatici. Mi-au dat digestia complet peste cap.

Perechea de anul trecut a fost alcătuită din doi puștani din Filon care nu avuseseră destulă mâncare în nici una dintre zilele vieții lor. Iar când aveau ce mânca, bunele maniere din timpul mesei erau, cu siguranță, ultima lor preocupare. Peeta e fiul unui brutar. Mama ne-a învățat pe Prim și pe mine să mâncăm cum se cuvine, așa că, da, știu cum să folosesc un cuțit și o furculiță. Dar detest comentariul lui Effie Trinket într-o asemenea măsură încât țin neapărat să mănânc celelalte feluri cu degetele. Pe urmă îmi șterg mâinile de fața de masă. Asta o face să strângă cu putere din buze.

Acum, când cina s-a încheiat, mă străduiesc din răsuputeri să nu vomit. Văd că și Peeta e cam verde la față. Stomacurile noastre nu sunt obișnuite cu mese atât de bogate. Dar, dacă sunt în stare să nu vomit fiertura lui Sae Unsuroasa, făcută din carne de șoarece, măruntaie de porc și coajă de copac – o specialitate de iarnă – sunt hotărâtă să rezist și acum. Mergem într-un alt compartiment, să vedem reluarea extragerilor din întregul Panem. Încearcă să le repartizeze pe toată durata zilei, astfel încât e de presupus că pot fi urmărite toate în direct, însă numai oamenii din Capitoliu reușesc într-adevăr asta, pentru că nici unul dintre ei nu trebuie să fie de față la vreo extragere.

Le vedem pe toate, rând pe rând, numele strigate, voluntarii ieșind din rânduri sau, cel mai adesea, lipsa lor. Studiem chipurile puștanilor care ne vor fi rivali. Câteva îmi rămân în minte. Un băiat monstruos din Districtul 2, care iese în față dintr-un salt, oferindu-se voluntar. O fată cu chip de vulpe și părul roșu, lucios, din Districtul 5. Un băiat cu un picior diform din Districtul 10. Și, cel mai greu de scos din minte, o fată de doisprezece ani din Districtul 11. Are pielea și ochii de un maroniu întunecat, dar, în afară de asta, seamănă foarte bine cu Prim, în privința înălțimii și a felului cum se poartă. Numai că, după ce se urcă pe scenă și se cer voluntari, nu se aude decât vâjâitul vântului printre clădirile dărăpănate din jur. Nimeni nu vrea să-i ia locul.

Districtul 12 e arătat la sfârșit. Strigarea numelui lui Prim, eu alergând pe urmele ei, ca voluntar. Nu-ți poate scăpa disperarea din vocea mea când o împing pe Prim în spate, ca și cum mi-ar fi teamă că nimeni n-o să mă audă și că o vor lua pe ea. Dar mă aud, bineînțeles. Îl văd pe Gale desprinzând-o de mine și mă privesc urcând pe scenă. Comentatorii nu știu exact ce-ar trebui să spună despre refuzul mulțimii de a aplauda. Salutul tăcut. Unul subliniază că Districtul 12 a fost întotdeauna puțin cam înapoiat, însă obiceiurile locale pot fi încântătoare. Ca la

comandă, Haymitch cade de pe scenă și ei scot gemete amuzante. E extras numele lui Peeta și el își ocupă locul în tăcere. Ne strângem mâinile. Pe urmă dau din nou imnul și programul se încheie. Effie Trinket e nemulțumită de starea în care i s-a aflat peruca.

— Mentorul vostru are multe de învățat despre imagine. Multe despre comportamentul în timpul unei transmisii de televiziune.

Peeta râde pe neașteptate.

— Era beat, spune el. Se îmbată în fiecare an.

— În fiecare zi, adaug eu.

Nu-mi pot reține un scurt zâmbet atotcunoscător. Effie Trinket lasă impresia că Haymitch are doar niște maniere grosolane care ar putea fi corectate de câteva sfaturi de-ale ei.

— Da, șuieră ea. E ciudat că vouă vi se pare amuzant. Știți că, în timpul Jocurilor, mentorul e parâma voastră de salvare, legătura cu lumea. Cel care vă dă sfaturi, vă găsește sponsori și hotărăște ce daruri primiți. Pentru voi, mentorul poate fi diferența dintre viață și moarte!

Exact în clipa aceea, Haymitch intră în compartiment clătănându-se.

— Am pierdut cina? întrebă el, cu voce neclară. Pe urmă vomită și cade în mizeria împrăscată pe toată suprafața covorului scump.

— Așa că râdeți mai departe! spune Effie Trinket.

Ocolește balta de vomă țopăind în pantofii ei cu vârf ascuțit și părăsește încăperea în grabă.

4

Pentru câteva clipe, eu și Peeta ne privim mentorul încercând să se ridice din porcăria respingătoare și alunecoasă care i s-a revărsat din stomac. Duhoarea de vomă și de alcool nerafinat îmi aduce cina în gât. Schimbăm o privire. Evident că nu e mare lucru de capul lui Haymitch, dar Effie Trinket are dreptate într-o singură privință, odată intrați în arenă, el e tot ce ne mai rămâne. Ca și cum ne-am fi pus de acord fără vorbe, îl luăm fiecare de câte un braț și îl ajutăm să se salte în picioare.

— M-am împiedicat? ne întrebă. Miroase urât. Se freacă la nas cu mâna murdară, mânjindu-și fața cu vomă.

— Te ducem în camera dumată, spune Peeta. Te spălăm un pic.

Îl ducem în compartimentul lui, pe jumătate ghidându-l și pe jumătate cărându-l. De vreme ce nu-l putem întinde pur și simplu pe cuvertura brodată a patului, îl târâm în cadă și dăm drumul la duș. El abia dacă bagă de seamă.

— E OK, îmi spune Peeta. De-acum mă ocup eu.

Nu mă pot împiedica să simt un strop de recunoștință, fiindcă să-l dezbrac pe Haymitch, să-i spăl voma din părul de pe piept și să-l vâr în pat e ultimul lucru pe

care mi-l doresc. E posibil ca Peeta să-ncerce să-i facă impresie bună, să ajungă favoritul lui după începerea Jocurilor. Dar, ținând cont de starea în care se află, Haymitch n-o să-și reamintească mâine nimic din toate astea.

— Bine, răspund. Pot să-l trimit pe unul dintre tipii din Capitoliu să te ajute.

În tren sunt câți vrei. Gătind pentru noi. Servindu-ne. Păzindu-ne. Misiunea lor e să ne poarte de grijă.

— Nu. Nu-i vreau, zice Peeta.

Dau din cap și mă îndrept spre camera mea. Înțeleg ce simte Peeta. Nici eu nu suport să-i văd în fața ochilor. Dar să-i pui să se ocupe de Haymitch ar fi o mică răzbunare. Așa că mă întreb de ce insistă el să aibă grijă de bețiv și îmi spun, pe neașteptate: Din cauză că e bun din fire. Exact așa cum mi-a dat mie pâinea, din bunătate.

Ideea îmi stârnește o scurtă tresărire. Un Peeta Mellark bun la suflet e mult mai periculos decât unul nemilos. Oamenii cu suflet bun au un fel al lor de a mi se strecura în inimă, prinzând rădăcini. Nu-l pot lăsa pe Peeta să facă asta. Nu acolo unde mergem. Mă hotărâsc ca, de-acum înainte, să am cât mai puțin de-a face cu fiul brutarului.

Când ajung înapoi în camera mea, trenul se oprește în dreptul unei platforme de alimentare. Deschid repede fereastra, arunc afară fursecurile pe care mi le-a dat tatăl lui Peeta și o închid trântind-o. Nu mai vreau. Nu mai vreau nimic, de la nici unul dintre ei.

Din nefericire, pachetul cu fursecuri se izbește de pământ și se deschide într-un strat de păvădii de lângă șine. Nu văd imaginea decât o clipă, fiindcă trenul se pune din nou în mișcare, dar e suficient. Suficient ca să-mi aduc aminte de cealaltă păvădie, pe care mi-a căzut privirea în curtea școlii, cu ani în urmă...

Tocmai îmi luasem ochii de la chipul învinețit al lui Peeta Mellark, când am zărit păvădia și am știut că speranța nu era pierdută. Am rupt-o cu grijă și m-am întors în grabă acasă. Am înșfăcat o găleată și pe Prim de mână, ne-am îndreptat spre pajiște și, da, era împeștrită de buruieni cu cap galben. După ce le-am cules, am scotocit pe lângă gard, pe o lungime de vreun kilometru și jumătate, până ce am umplut găleata cu păvădii de salată, cu tulpini și cu flori. În seara aceea ne-am îndopat cu salată de păvădie și cu restul de pâine.

— Ce altceva? m-a întrebat Prim. Ce altceva mai putem găsi de mâncare?

— O mulțime de lucruri, i-am promis eu. Nu trebuie decât să mi le reamintesc.

Mama avea un caiet pe care-l adusese cu ea de la spițerie. Paginile erau coli vechi de pergament acoperite cu desene de plante, realizate în tuș. Paragrafe îngrijit scrise îți spuneau cum se numesc, de unde să le aduni, când înfloresc, care e întrebuițarea lor medicală. Dar tata adăugase alte însemnări. Despre plante comestibile, nu medicinale. Păvădii, rumeioare, cepe sălbatice, pini. Eu și Prim ne-am petrecut restul nopții studiind cu atenție toate acele pagini.

A doua zi era liberă, nu trebuia să mergem la școală. M-am învățat o vreme

pe marginea Pajiștii dar, în cele din urmă, mi-am adunat curajul și am trecut pe sub gard. Era prima oară când mă aflam acolo singură, fără să fiu apărată de armele tatei. Dar am regăsit în scorbura unui copac micul arc și săgețile pe care mi le făcuse. Probabil că, în ziua aceea, nu m-am afundat în pădure mai mult de douăzeci de metri. În cea mai mare parte a timpului, am stat cocoțată într-un stejar bătrân, sperând să treacă vreun vânat prin apropiere. După câteva ore, am avut norocul de a ucide un iepure. Mai omorâsem câțiva iepuri înainte, sub îndrumarea tatei. Însă de data asta m-am descurcat singură.

Nu mai mâncasem carne de luni de zile. Se pare că vederea iepurelui a trezit ceva în mama. S-a ridicat, l-a jupuit și a făcut o tocană, adăugând legume culese de Prim. Pe urmă a redevenit confuză și s-a întors în pat, dar, când a fost gata mâncarea, am făcut-o să mănânce un castron plin.

Pădurea a devenit salvatoarea noastră și în fiecare zi mă aventuram ceva mai adânc în sânul ei. La început eram înceată, însă hotărâtă să fac rost de mâncare. Furam ouă din cuiburi, prindeam pești în plase, reușeam uneori să vânez câte o veveriță sau câte un iepure pentru tocană și culegeam diverse plante care mi se iveau sub picioare. Plantele sunt înșelătoare. Multe sunt comestibile, dar o înghițitură din altele te poate ucide. Comparam plantele culese cu desenele tatei, verificând întotdeauna de mai multe ori. Mi-am ținut familia în viață.

La început, orice semn de pericol, orice urlat îndepărtat, orice trosnet inexplicabil de creangă mă trimitea în fugă înapoi, către gard. Pe urmă am început să risc, cățărându-mă în copaci ca să scap de câinii sălbatici, care se plictiseau repede și își vedeau de drum. Urșii și felinele trăiau mult mai departe, poate din cauză că nu le plăcea duhoarea de cărbune a districtului nostru.

Pe 8 mai, am intrat în clădirea Justiției, m-am înscris pentru tesoră și am dus acasă prima mea rație de cereale și de ulei, în căruța de jucărie a lui Prim. Aveam dreptul să fac același lucru pe data de 8 a fiecărei luni. Bineînțeles că nu m-am putut opri din vânatoare și din cules. Cerealele nu erau suficiente ca să putem trăi și trebuia să mai cumpărăm și alte lucruri, săpun, lapte, haine. Am început să vând în Vatră toată mâncarea care nu ne era absolut necesară. Îmi era frică să intru în locul ăla fără să-l am pe tata alături, dar oamenii îl respectaseră și m-au acceptat. La urme urmelor, vânatul e vânat, nu contează cine l-a ucis. Vindeam și la ușile din dos ale clienților bogați din oraș, încercând să-mi aduc aminte tot ce-mi spusese tata și învățând în același timp câteva trucuri. Măcelarul cumpăra iepuri, dar nu și veverițe. Brutarului îi plăceau veverițele, dar trebuia să faci târgul numai când nu era nevastă-sa prin preajmă. Șefului Apărătorilor Păcii îi plăceau curcanii sălbatici. Primarul avea o pasiune pentru fragi.

Către sfârșitul verii, îmi spălam fața și mâinile într-un lăculeț, când am observat plantele care creșteau în jurul meu. Flori cu trei petale albe. Am îngenunchat în apă, afundându-mi degetele în mătul moale, și mi-am scos apoi mâinile pline de rădăcini. Tuberculi mici, albastrii, care nu seamănă prea mult cu

cartofii dar care, fierți sau copti, au un gust tot atât de bun.

— Katniss⁴, am spus, cu voce tare.

E planta de la care îmi vine numele. Și am auzit vocea tatei, glumind:

— Atâta timp cât te poți găsi pe tine însăși, n-o să rabzi niciodată de foame.

Mi-am petrecut ore întregi răscolind fundul apei cu degetele picioarelor sau cu un băț și adunând tuberculii care pluteau la suprafață. În seara aceea ne-am ospătat cu pește și cu rădăcini de katniss și, pentru prima oară după luni de zile, ne-am simțit toate prea sătule.

Treptat, mama a revenit alături de noi. A început să se ocupe de curățenie, să gătească și să conserve pentru iarnă o parte din hrana pe care o aduceam. Oamenii făceau trocuri cu noi sau ne dădeau bani pentru leacurile ei. Într-o zi am auzit-o cântând.

Prim era încântată s-o aibă înapoi, dar eu stăteam cu ochii în patru, așteptându-mă să dispară iarăși. N-aveam încredere în ea. Iar o mică parte diformă din interiorul meu o ura pentru slăbiciunea și pentru neglijența ei, pentru lunile cumplite prin care ne făcuse să trecem. Prim a iertat-o, dar eu am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de mama mea, am înălțat un zid care să mă apere de nevoia de ea și între noi nimic n-a mai fost niciodată la fel.

Acum o să mor fără să fi rezolvat vreodată asta. Mă gândesc cum am țipat azi la ea, în clădirea Justiției. I-am spus, totuși, că o iubesc. Poate așa se reechilibrează totul.

Mă holbez o vreme pe geam, dorindu-mi să pot deschide iarăși fereastra, dar nu știu ce s-ar putea întâmpla la o viteză atât de mare. În depărtare se văd luminile unui alt district. 7? 10?

Habar n-am. Mă gândesc la oameni, în casele lor, pregătindu-se de culcare. Îmi imaginez casa mea, cu obloanele bine închise. Oare ce fac ele acum, mama și Prim? Au fost în stare să mănânce la cină? Tocana de pește și fragii? Sau zac neatinsse în farfuri? Au urmărit reluarea evenimentelor zilei la vechiul televizor prăpădit de pe masa lipită de perete? Sigur că au mai fost și alte lacrimi. Oare mama se ține tare, e puternică de dragul lui Prim? Sau a început deja să se piardă, lăsând greutatea lumii pe umerii fragili ai surorii mele?

Prim o să doarmă cu mama în noaptea asta, fără nici o îndoială. Gândul la bătrânul și jegosul Buttercup, postându-se în pat ca să vegheze asupra lui Prim, mă alină. Dacă sora mea o să plângă, motanul o să i se strecoare în brațe și o să stea acolo, încovrigat, până ce ea o să se liniștească și-o să adoarmă. Îmi pare atât de bine că nu l-am înecat.

Imaginându-mi casa mea, simt durerea singurătății. Ziua asta e nesfârșită. Oare azi-dimineață am mâncat mure împreună cu Gale? Pare să fi fost cu o viață în urmă. Ca un vis lung, transformat în coșmar. Poate, dacă adorm, o să mă trezesc din nou în Districtul 12, acolo unde mi-e locul.

⁴ Numele dat de indienii Algonquin unei varietăți de săgeata apei (n. tr.).

Probabil că sertarele adăpostesc nenumărate cămăși de noapte, dar mă mulțumesc să-mi scot bluza și pantalonii și mă urc în pat în lenjeria de zi. Cearșafurile sunt dintr-un material moale, mătășos. O cuvertură groasă, pufoasă, mă încălzește imediat.

Dacă am de gând să plâng, acum e momentul. Dimineată o să pot spăla dezastrul lăsat de lacrimi pe față. Dar lacrimile nu vin. Sunt prea obosită sau prea amorțită ca să plâng. Singurul lucru pe care-l simt e dorința de a mă afla în altă parte. Așa că las trenul să mă legene, purtându-mă către uitare.

Lumina cenușie se strecoară printre perdele când mă trezește un glas volubil. O aud pe Effie Trinket strigându-mi să mă trezesc.

— Sus, sus, sus! O să fie o zi mare, mare, mare!...

Încerc să-mi imaginez, pentru o clipă, ce-ar putea fi în capul acestei femei. Ce gânduri i-l umplu când e trează? Ce vise i-l cutreieră noaptea? N-am nici cea mai vagă idee.

Îmi pun din nou hainele verzi, de vreme ce nu sunt cu adevărat murdare, doar ușor mototolite fiindcă și-au petrecut noaptea pe podea. Degetele mele trasează un cerc în jurul micii gaițe-zeflemitoare de aur și mă gândesc la pădure, la tata, apoi la mama și la Prim trezindu-se, nevoite să meargă mai departe.

Am dormit cu părul strâns în împletitura complicată făcută de mama pentru extragere și nu arată prea rău, așa că îl las cum e. N-are importanță. Acum nu putem fi departe de Capitoliu. Și, odată ajunși în oraș, stilistul meu o să decidă cum trebuie să arăt la ceremonia de deschidere din seara asta. Sper doar că o să dau peste unul care nu crede că nuditatea e ultima tendință a modei.

Când intru în vagonul restaurant, Effie Trinket trece pe lângă mine, aproape atingându-mă, având în mână o ceașcă plină cu cafea neagră. Murmură obscenități cu voce abia auzită.

Cu fața puhavă și roșie de pe urma slăbiciunilor pe care și le-a permis în ziua precedentă, Haymitch râde pe înfundate. Peeta ține în mână o chiflă și pare oarecum stânjenit.

— Stai jos! Stai jos! spune Haymitch, fluturându-și mâna către mine.

În clipa când mă las să alunec pe scaun, sunt servită cu o farfurie imensă, plină cu mâncare. Ouă, șuncă, un morman de cartofi prăjiți. Un castron cu fructe stă într-o frapieră, ca să rămână rece. Chiflele din coșul care îmi este pus în față i-ar ajunge familiei mele pentru o săptămână. E și o sticlă elegantă, cu suc de portocale. Cel puțin asta cred eu că este. N-am simțit gustul portocalelor decât o singură dată, de Anul Nou, când tata a adus una ca tratație specială. O cană cu cafea. Mama adoră cafeaua, pe care nu ne-o putem permite aproape niciodată, dar mie mi se pare amară și diluată. O cană mare, maronie, cu ceva ce n-am mai văzut niciodată.

— Ei îi spun ciocolată caldă, zice Peeta. E bună.

Iau o înghițitură din lichidul fierbinte, dulce și cremos, și mă străbate un fior.

Deși restul mâncării îmi face cu ochiul, o ignor până când îmi golesc cana. Pe urmă mă îndop cu fiecare îmbucătură pe care o pot înghiți, ceea ce reprezintă o cantitate substanțială, având grijă să nu întrec măsura cu felurile cele mai abundente. Mama mi-a spus o dată că mănânc întotdeauna ca și cum m-aș teme că n-o să mai văd mâncare niciodată.

— N-o să mai văd până n-aduc eu alta acasă, i-am răspuns.

Ceea ce i-a închis gura.

Când stomacul meu pare gata să plesnească, mă las pe spate și îmi privesc comesenii. Peeta încă mai mănâncă, rupând bucățele de chiflă și afundându-le în ciocolata caldă. Haymitch n-a dat cine știe ce atenție farfuriei, dar dă de dușcă un pahar cu suc roșu, pe care îl tot subțiază cu un lichid limpede dintr-o sticlă. Judecând după miros, e un soi de băutură spirtoasă. Nu-l cunosc pe Haymitch, dar l-am văzut adesea în Vatră, aruncând pumni de bani pe tejgheaua unei femei care vinde rachiu alb. O să fie incoerent când ajungem la Capitoliu.

Îmi dau seama că îl detest pe Haymitch. Nu e de mirare că tributurile din Districtul 12 n-au niciodată vreo șansă. Nu e numai fiindcă suntem subnutriți și ne lipsește antrenamentul. Unii au fost totuși destul de puternici ca să poată reuși. Dar găsim rareori sponsori și asta explică în mare parte de ce. Bogătanii care susțin tributurile – fie fiindcă au pariat pe ele, fie pur și simplu pentru dreptul de a se lăuda că au ales un învingător – vor să trateze cu cineva mai stilat.

— Vasăzică, e de așteptat să ne dai sfaturi, îi spun lui Haymitch.

— Uite unul. Rămâneți în viață, spune el și izbucnește în râs.

Schimb o privire cu Peeta înainte de a-mi aminti că nu mai am nimic de-a face cu el. Sunt surprinsă văzând duritatea din ochii lui. În general pare atât de blajin.

— E foarte amuzant, spune el.

Lovește brusc paharul din mâna lui Haymitch. Izbit de podea, paharul se face țândări, expediind spre partea din spate a trenului picături grăbite de lichid roșu.

— Dar nu pentru noi.

Haymitch se gândește la asta o clipă, apoi îl lovește pe Peeta în falcă, trântindu-l de pe scaun. Când se răsuțește, dând să se întindă după alcool, îmi înfig cuțitul în masă, între mâna lui și sticlă, aproape atingându-i degetele. Mă încordez ca să-i parez lovitura, care nu vine. În schimb, se așază din nou și ne privește chiorăș.

— Ei, ce facem aici? zice el. Chiar m-am ales cu o pereche de luptători anul ăsta?

Peeta se ridică de pe dușumea și își umple căușul mâinii cu gheață de sub castronul cu fructe. Dă să și-o apropie de semnul roșu de pe falcă.

— Nu, spune Haymitch, oprindu-l. Lasă vânătaia să apară. Publicul o să creadă că te-ai încăierat cu alt tribut încă dinainte de a intra în arenă.

— Asta-i împotriva regulamentului, spune Peeta.

— Numai dacă ești prins. Vânătaia o să dea de înțeles că te-ai bătut și n-ai fost

prins și e cu atât mai bine, ripostează Haymitch. Se întoarce în direcția mea. În afară de masă, poți să mai lovești și altceva cu cuțitul ăla?

Arma mea e arcul cu săgeți. Dar mi-am petrecut o bună bucată de timp și aruncând cuțite. Uneori, după ce ai lovit un animal cu o săgeată, e bine să înfigi și un cuțit în el înainte de a te apropia. Îmi dau seama că, dacă vreau să am parte de atenția lui Haymitch, acum e momentul să-l impresionez. Smulg cuțitul din masă, îl prind de lamă, apoi îl arunc în peretele din partea opusă a camerei. De fapt, sper să reușesc să-l înfig zdravăn, dar nimerește în îmbinarea dintre două lambriuri, făcându-mă să par mult mai bună decât sunt.

— Treceți acolo. Amândoi, zise Haymitch, arătând cu capul către mijlocul încăperii.

Ne supunem, și el se învârtește în jurul nostru, împungându-ne din când în când ca pe animale, verificându-ne mușchii și studiindu-ne fețele.

— Ei, nu sunteți pe de-a-ntregul lipsiți de speranță. Păreți buni. Și, odată intrați pe mâna stilștilor, o să fiți destul de atrăgători.

Nici eu, nici Peeta nu punem asta la-ndoială. Jocurile Foamei nu sunt un concurs de frumusețe, dar tributurile cele mai arătoase par să atragă întotdeauna cei mai mulți sponsori.

— Foarte bine, o să facem o înțelegere. Nu vă legați de băutura mea, iar eu o să fiu destul de treaz ca să v-ajut, spune Haymitch. Dar nu trebuie să-mi ieșiți din vorbă.

Nu e cine știe ce înțelegere, dar e un pas uriaș față de acum zece minute, când n-aveam nici un îndrumător.

— Perfect, încuviințează Peeta.

— Așadar, ne ajuți, spun eu. Când ajungem în arenă, care-i cea mai bună strategie la Cornul Abundenței pentru cineva...

— Toate lucrurile la timpul lor. Peste câteva minute ajungem în gară. O să fiți dați în grija stilștilor voștri. N-o să vă convină ce-or să vă facă. Dar, indiferent ce s-ar întâmpla, nu vă împotriviți, ne sfătuiește Haymitch.

— Dar..., încep eu.

— Nici un dar. Nu vă împotriviți, zice el.

Ia sticla cu alcool de pe masă și părăsește vagonul. Ușa încă se mai balansează în urma lui, când se face întuneric. Înăuntru mai sunt câteva lumini, dar afară e ca și cum s-ar fi lăsat din nou noaptea. Îmi dau seama că trebuie să fim într-unul dintre tunelurile care străpung munții, ducând spre Capitoliu. Munții sunt bariera naturală care îl desparte de districtele dinspre răsărit. E aproape imposibil să pătrunzi dinspre est, altfel decât prin tuneluri. Acest avantaj geografic a fost un factor major care a dus la înfrângerea districtelor în război, înfrângere în urma căreia am ajuns să fiu azi tribut. Fiind nevoiți să escaladeze munții, rebelii au devenit ținte ușoare pentru forțele aeriene ale Capitoliului.

În trenul ce aleargă în viteză, eu și Peeta Mellark păstrăm tăcerea. Tunelul nu

se mai sfârșește, iar eu mă gândesc la tonele de piatră care mă despart de cer și mi se strânge inima. Nu-mi place să fiu închisă astfel în stâncă. Îmi aduce aminte de mină și de tata, prins în cursă, nereușind să iasă la lumina zilei, îngropat pe veșnicie în întuneric.

Trenul începe în sfârșit să încetinească și lumina strălucitoare inundă brusc compartimentul. Nu ne putem abține. Alergăm amândoi la fereastră, dornici să vedem ceea ce n-am mai văzut decât la televizor, Capitoliul, capitala Panemului. Camerele de luat vederi nu ne-au mințit în privința grandorii sale. Dacă au denaturat ceva, atunci le-au scăpat întreaga măreție a clădirilor ce scânteiază într-un curcubeu de nuanțe, înălțându-se dominante în văzduh, mașinile strălucitoare ce străbat străzile largi, pavate, oamenii cu haine ciudate, cu pieptănături bizare și cu fețele vopsite, care n-au rămas niciodată flămânzi la ora mesei. Toate culorile par artificiale, rozul e prea intens, verdele e prea strălucitor, galbenul e dureros pentru ochi, ca bomboanele masive, de forma unor discuri plate, pe care nu ne permitem niciodată să le cumpărăm de la cofetăria minusculă din Districtul 12.

Când recunosc un tren cu tributuri care intră în oraș, oamenii încep să ne arate nerăbdători cu degetul. Mă îndepărtez de fereastră, îngreșoșată de entuziasmul lor, știind că de-abia așteaptă să ne vadă murind. Dar Peeta rămâne pe poziție, făcând de fapt cu mâna și zâmbind către mulțimea de gură-cască. Se oprește abia când trenul intră în gară, scoțându-ne din raza vederii lor.

Mă vede holbându-mă la el și ridică din umeri.

– Cine știe? spune. Unii dintre ei ar putea fi bogați.

L-am judecat greșit. Îmi aduc aminte tot ce-a făcut începând din momentul extragerii. Strângerea prietenească de mână. Tatăl lui, apărând cu fursecurile și promițând să-i dea de mâncare lui Prim... oare Peeta l-a pus să facă asta? Lacrimile lui din gară. Faptul că s-a oferit să-l spele pe Haymitch pentru ca apoi să-l provoace, în dimineața asta, când abordarea tip băiat-bun a părut să dea greș. Și mâna fluturată acum de la geam, încercând deja să câștige mulțimea.

Strădania de a pune toate piesele cap la cap nu s-a încheiat încă, dar simt că în mintea lui ia ființă un plan. Nu și-a acceptat moartea. Se străduiește deja din greu ca să rămână în viață. Ceea ce înseamnă și că bunul Peeta Mellark, băiatul care mi-a dat pâine, se străduiește deja din greu să măucidă.

5

H-â-â-â-r-ș! Scrâșnesc din dinți când Venia, femeia cu părul acvamarin și tatuaje aurii deasupra sprâncenelor, smulge o bucată de pânză de pe piciorul meu, odată cu părul de sub ea.

— Scuze! spune cu voce pițigăiată și cu accentul ei prostesc, de Capitoliu. Ești atât de păroasă!

De ce vorbesc oamenii ăștia pe tonuri atât de înalte? De ce o fac abia deschizându-și gura? De ce fiecare dintre frazele lor urcă spre final, de parcă ar pune o întrebare? Vocale ciudate, cuvinte retezate și întotdeauna un șuierat la litera 5... nu e de mirare că e imposibil să nu-i maimuțarești.

Venia capătă ceea ce ar trebui să fie o expresie compătimitoare.

— Vești bune, totuși. Asta e ultima. Ești gata? Mă prind bine de marginile mesei pe care stau și dau din cap. Ultima fașă lipită de părul de pe picior e dezrădăcinată cu o smucitură dureroasă.

Sunt la Centrul de Remodelare de mai bine de trei ore și încă nu mi-am întâlnit stilistul. Se pare că nu e interesat să mă vadă înainte ca Venia și ceilalți membri ai echipei mele de pregătire să se ocupe de anumite probleme evidente. Dintre care au făcut parte frecarea trupului cu o spumă grunjoasă, care a îndepărtat nu numai murdăria, ci și cel puțin trei straturi de piele, transformarea unghiilor în obiecte cu aspect uniform și, în primul rând, îndepărtarea părului de pe corp. Brațele, picioarele, trunchiul, subsuorile și o parte din sprâncene au fost depozitate de orice fir, lăsându-mă ca pe o pasare jumulită, gata de fript. Nu-mi place. Îmi simt pielea inflamată, chinuită de usturime și extrem de vulnerabilă. Dar am respectat partea mea de înțelegere cu Haymitch, de pe buze nu mi s-a desprins nici un protest.

— Te descurci foarte bine, spune un tip pe nume Flavius. Își scutură bucele spiralate și își întinde pe buze un strat proaspăt de ruj violet. Dacă există ceva pe care să nu-l pot suporta e un plângăcios. Ungeți-o!

Venia și Octavia, o femeie durdulie, al cărei întreg trup a fost vopsit într-o nuanță palidă de verde ca mazărea, mă ung cu o loțiune la început usturătoare, dar care îmi calmează apoi pielea jupuită. Pe urmă mă dau jos de pe masă și îmi scot halatul subțire pe care mi s-a îngăduit să-l port, când dezbrăcându-l, când îmbrăcându-l. Stau acolo, complet despuiată, pe când cei trei se învârtesc în jurul meu, folosind pensete ca să-mi îndepărteze ultimele fire de păr. Știi că ar trebui să mă simt jenată, dar ei seamănă atât de puțin a oameni, încât prezența lor îmi pare un trio de păsări bizar colorate care ar ciuguli la picioarele mele.

Cei trei fac un pas înapoi și își admiră opera.

— Excelent! Acum arăți aproape ca o ființă umană! zice Flavius și râd cu toții.

Îmi silesc buzele să schițeze un zâmbet, arătându-le cât de mare îmi e recunoștința.

— Vă mulțumesc, spun, cu voce suavă. În Districtul 12 nu ne prea străduim să arătăm bine.

Asta îi câștigă pe de-a-ntregul.

— Sigur că nu, biata de tine! zice Octavia, înțeleștându-și mâinile, îndurerată pentru mine.

— Dar nu-ți face griji, adaugă Venia. Când termină Cinna cu tine, o să fii absolut superbă!

— Ți-o promitem. Știi, acum, când am scăpat de păr și de murdărie, nu arăți rău de loc! spune Flavius, încurajator. Să-l chemăm pe Cinna!

Se năpustesc afară din încăpere. E greu să-mi urăsc echipa de pregătitori. Sunt niște idioți atât de desăvârșiți. Cu toate astea, știu că, într-un mod bizar, se străduiesc sincer să mă ajute.

Mă uit la pereții și la podeaua de un alb rece și rezist impulsului de a-mi reîmbrăca halatul. Acest Cinna, stilistul meu, m-ar pune probabil să mi-l scot imediat. În schimb, mâinile mi se duc spre coafura mea, singura parte a trupului pe care echipa pregătitoare a primit instrucțiuni s-o lase în pace. Degetele mele ating ușor cosițele mățăsoase aranjate de mama cu atâta grijă.

Mama. Am lăsat rochia ei albastră și pantofii pe podeaua vagonului de tren, fără să mă gândesc nici o clipă să le recuperez, să încerc să păstrez o parte din ea, din căminul meu. Acum aș vrea s-o fi făcut.

Ușa se deschide și intră un bărbat tânăr, care trebuie să fie Cinna. Înfațișarea lui e atât de naturală, încât mă surprinde. Cei mai mulți dintre stiliiștii intervievați la televiziune sunt atât de vopsiți, atât de tatuați, atât de modificali chirurgical, încât arată grotesc. Dar nuanța de castaniu a părul lui scurt pare naturală. Poartă o cămașă simplă, neagră și pantaloni. Singura concesie făcută autoalterării pare să fie machiajul de un auriu metalic al pleoapelor, aplicat cu discreție. Scoate în evidență punctele aurii din ochii lui verzi. Și, în ciuda dezgustului meu față de Capitoliu și de moda lui hidoasă, nu pot să nu observ cât de atrăgător este.

— Bună, Katniss. Sunt Cinna, stilistul tău, spune el cu voce joasă, cumva lipsită de afectarea Capitolului.

— Bună, mă aventurez eu, cu prudență.

— Acordă-mi o clipă, în ordine? mă întreabă. Se rotește în jurul trupului meu gol, fără să mă atingă, dar plimbându-și ochii pe fiecare centimetru. Rezist tentației de a-mi încrucișa brațele la piept.

— Cine ți-a aranjat părul?

— Mama, răspund.

— E frumos. Cu adevărat clasic. Și într-un echilibru aproape perfect cu profilul tău. Are degete foarte îndemânatic, comentează el.

Mă așteptasem să apară cineva înzorzonat, cineva mai bătrân, străduindu-se cu disperare să pară tânăr, cineva care să mă privească de parcă aș fi o bucată de carne ce trebuie preparată pentru a fi așezată pe platou. Cinna nu e nimic din toate astea.

— Ești nou, nu-i așa? îl întreb. Cred că nu te-am mai văzut până acum.

Majoritatea stiliiștilor sunt figuri familiare, constante în mereu schimbătorul rezervor de tributuri. Unii se învârt în jurul lui de când mă știu.

— Da, asta e primul meu an la Jocuri, spune Cinna.

— Așa că ți-au dat Districtul 12, zic eu. Nou-veniții ajung în general să se ocupe de noi, de cel mai neatrăgător district.

— Eu am cerut Districtul 12, spune el, fără să adauge alte explicații. Ce-ar fi să-ți pui halatul și să stăm de vorbă?

Îmi trag halatul în timp ce îl urmez într-un salonaș. Două canapele roșii, față în față, de o parte și de alta a unei mese joase. Trei pereți sunt albi, iar al patrulea e în întregime de sticlă, o fereastră către oraș. Judecând după lumină, îmi dau seama că trebuie să fie cam pe la amiază, deși cerul înșorit a fost acoperit de nori. Cinna mă invită să mă așez pe una dintre canapele și se instalează vizavi de mine. Apasă un buton din lateralul mesei. Tăblia se despică și de sub ea se înalță o a doua, pe care se află prânzul nostru. Pui și bucăți de portocală într-un sos cu smântână, pe un așternut de cereale de un alb sidefat, boabe minuscule de mazăre, ceapă, chifle în formă de flori și, ca desert, o budincă de culoarea mierii.

Încerc să mă imaginez pregătind eu înșămi un asemenea prânz, la noi acasă. Puii sunt prea scumpi, dar m-aș putea descurca vânând un curcan sălbatic. Apoi aș avea nevoie de un al doilea curcan, pe care să-l schimb pe o portocală. Laptele de capră ar trebui să înlocuiască smântână. Mazăre putem cultiva în grădină. Ar trebui să culeg cepe sălbatice din pădure. Nu recunosc cerealele, cele din rația primită pe tesere, odată preparate, capătă aspectul neatrăgător al unui terci maroniu. Chiflele fanteziste înseamnă un alt troc cu brutarul, valorând probabil două sau trei verigițe. Cât despre budincă, nici măcar nu sunt în stare să ghicesc din ce e făcută. Zile întregi de vânătoare și de cules pentru o singură masă, care n-ar fi decât un substitut sărăcăcios al versiunii din Capitoliu.

Mă întreb cum o fi să trăiești într-o lume unde mâncarea apare la o apăsare pe buton? Cum mi-aș petrece orele pe care le dedic acum scotocirii prin pădure în căutarea hranei, dacă ea ar fi atât de ușor de căpătat? Ce fac toată ziua oameniiăștia din Capitoliu, în afară de a-și împodobi trupurile și de a aștepta să sosească un nou transport de tributuri care să intre în joc și să moară spre amuzamentul lor?

Îmi ridic privirea și văd ochii lui Cinna ațintiți asupra mea.

— Cât de vrednici de dispreț trebuie să-ți părem, spune el.

A deslușit asta pe fața mea sau mi-a citit cumva gândurile? Însă are dreptate. Sunt, cu toții, o grămadă detestabilă de putregai.

— N-are importanță, spune Cinna. Așadar, Katniss, despre costumul tău de la ceremonia de deschidere. Partenera mea, Porția, este stilista colegului tău tribut, Peeta. Iar ideea noastră din acest moment este să vă îmbrăcăm în costume complementare, adaugă el. După cum știi, se obișnuiește ca ele să reflecte specificul districtului.

E de așteptat ca, la festivitatea de deschidere, să purtăm ceva care să sugereze principala activitate din districtul nostru. Districtul 11, agricultura. Districtul 4, pescuitul. Districtul 3, fabricile. Ceea ce înseamnă că, fiind din Districtul 12, eu și Peeta o să purtăm un soi de costume de mineri. Deoarece salopetele lăbărțate ale acestora nu sunt deosebit de avantajoase, tributurile noastre capătă, de obicei, costume sumare și căști cu lampă. Într-un an au fost goi goluți și acoperiți cu o

pulbere neagră, ce sugera praful de cărbune. E întotdeauna groaznic și nu te ajută cu nimic să câștigi favorurile mulțimii. Mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— Vasăzică, o să port un costum de miner? Întreb, sperând că n-o să fie indecent.

— Nu tocmai. Vezi tu, eu și Porția suntem de părere că un asemenea costum a fost folosit prea des. Nimeni n-o să-și aducă aminte de voi dacă purtați așa ceva. Și suntem amândoi de părere că sarcina noastră este să facem tributurile din Districtul 12 de neuitat, spune Cinna.

O să fiu dezbrăcată, cu siguranță, mă gândesc eu.

— Așa că, în loc să ne concentrăm asupra mineritului în sine, o să ne concentrăm asupra cărbunelui, continuă Cinna.

Dezbrăcată și acoperită de praf negru, mă gândesc.

— Și ce facem cu cărbunele? Îl ardem, adaugă el. Ți-e frică de foc, Katniss?

Îmi vede expresia feței și zâmbeste larg.

Peste câteva ore, port fie cea mai senzațională, fie cea mai ucigătoare costumație din ceremonia de deschidere. Un costum simplu, negru, mulat, care mă acoperă de la glezne până sub bărbie. Cizme strălucitoare din piele, legate cu șireturi sub genunchi. Însă capa din fâșii portocalii, galbene și roșii și toca asortată sunt cele care îmi definesc înfățișarea. Cinna are de gând să le aprindă chiar în clipa când carul nostru de luptă va porni pe străzi.

— Bineînțeles că nu sunt flăcări adevărate, e doar un foc artificial, inventat de mine și de Porția. O să fii în deplină siguranță, îmi explică el.

Dar eu nu sunt convinsă că n-o să fiu pe deplin prăjită în momentul când o s-ajung în centrul orașului.

Chipul meu are un machiaj relativ sărăcăcios, doar câte o subliniere ici și colo. Părul mi-a fost periat, apoi împletit și lăsat să atârne pe spate, în stilul meu obișnuit.

— Vreau să fii recunoscută de public când te vei afla în arenă, spune Cinna, visător. Katniss, fata care a fost în foc.

Îmi trece prin minte că sub masca purtării lui calme și firești se ascunde un nebul.

În ciuda revelației avute dimineață în privința caracterului lui Peeta, mă simt într-adevăr ușurată când își face apariția, purtând un costum identic. Stilista lui, Porția, și echipa ei îl însoțesc și toată lumea e de-a dreptul îmbătată de entuziasm în privința impresiei pe care o vom face. Cu excepția lui Cinna. El pare puțin cam îngrijorat când acceptă felicitările.

Suntem conduși în grabă la parterul Centrului de Remodelare, care este, în esență, un grajd imens. Ceremonia de deschidere e pe punctul de a începe. Perechile de tributuri sunt urcate în care trase de câte patru cai. Ai noștri au culoarea neagră a cărbunelui. Animalele sunt atât de bine dresate, încât nu e niciodată nevoie să țină cineva hățurile. Cinna și Porția ne urcă în car, ne stabilesc

cu atenție pozițiile trupurilor și ne aranjează faldurile capelor, apoi se îndepărtează să se consulte unul cu celălalt.

— Ce părere ai? îi șoptesc lui Peeta. Despre foc?

— Îți smulg capa și tu o smulgi pe a mea, răspunde el, printre dinții strânși.

— S-a făcut, spun.

Poate, dacă ni le putem scoate destul de repede, evităm cele mai grave arsuri. E de rău oricum. Ne vor arunca în arenă, indiferent în ce stare ne-am afla.

— Știu că i-am promis lui Haymitch c-o să facem exact ce ne spun, dar nu cred c-a avut în vedere o situație ca asta.

— Oricum, unde e Haymitch? N-ar trebui să ne ferească de așa ceva? întrebă Peeta.

— Cu atâta alcool în el, probabil că nu e indicat să-l avem în preajma unui foc deschis, spun eu.

Și izbucnim dintr-odată amândoi în râs. Presupun că suntem atât de nervoși din cauza Jocurilor și, cu mult mai presus, atât împietriți de perspectiva transformării în torțe umane, încât nu ne mai purtăm rațional.

Muzica dă semnalul de începere. O auzim fără efort, răsună în întreg Capitoliul. Ușile masive glisează, deschizându-se și oferind vederii mulțimea înșirată de-a lungul străzilor. Parada durează în jur de douăzeci de minute și se încheie în Piața Orașului, unde ne vor întâmpina, vor cânta imnul și ne vor conduce la Centrul de Antrenament, care ne va fi casă/închisoare până în momentul începerii Jocurilor.

Tributurile din Districtul 1 sunt într-un car tras de cai albi ca zăpada. Arată atât de frumos, pulverizați cu vopsea argintie, în tunici elegante, scânteind de pietre prețioase. În Districtul 1 se confecționează articole de lux pentru Capitoliu. Se aud strigătele mulțimii. Ei sunt întotdeauna favoriții.

Districtul 2 trece pe poziție și îi urmează. Ne apropiem de uși cât ai clipi și văd că, sub cerul înnourat din această oră a serii, lumina devine cenușie. Tributurile din Districtul 11 trec dincolo de poartă când Cinna apare cu o torță aprinsă.

— Îi dăm drumul, spune și, înainte de a avea timp să reacționăm, ne aprinde capele.

Mi se taie răsuflarea și aștept să simt arsura, dar nu e decât o furnicătură ușoară. Cinna se urcă în fața noastră și ne aprinde tocile. Lasă să-i scape un oftat de ușurare.

— Merge. Pe urmă își îndeasă ușor mâna sub bărbia mea. Nu uitați, capetele sus. Zâmbete. Vă vor adora!

Sare din car și are o ultimă idee. Strigă ceva către noi, dar muzica îi acoperă vocea. Strigă din nou și gesticulează.

— Ce zice? îl întreb pe Peeta.

Îl privesc pentru prima oară și realizez că așa, în mijlocul flăcărilor false, îți ia

ochii. Probabil că și eu arăt la fel.

— Cred c-a zis să ne ținem de mână, spune Peeta.

Îmi prinde mâna dreaptă în stânga lui și ne uităm la Cinna, așteptându-i confirmarea. El dă din cap și își exprimă aprobarea ridicând degetul mare, iar asta e ultima imagine pe care o văd înainte de a intra în oraș.

Spaima inițială a mulțimii din momentul apariției noastre se transformă repede în urale și în strigăte de „Districtul 12!”. Toate capetele se întorc înspre noi, abătându-și atenția de la cele trei care dinaintea noastră. La început sunt împietrită, însă apoi întrezăresc imaginea noastră pe un ecran imens și sunt surprinsă de măsura în care îți taie răsuflarea. În întunecimea tot mai densă a crepusculului, flăcările ne iluminează fețele. În urma noastră pare să se aștearnă o dâră de foc, desprinsă din faldurile capelor. Cinna a avut dreptate în privința machiajului sumar, amândoi părem mai frumoși, dar suntem pe deplin recunoscutibili.

Nu uitați, capetele sus. Zâmbete. Vă vor adora! Vocea lui Cinna îmi răsună în minte. Îmi ridic bărbia ceva mai sus, îmi afișez cel mai cuceritor zâmbet și îmi flutur mâna liberă. Acum mă bucur că-mi pot ține echilibrul agățându-mă de Peeta, el e atât de neclintit, solid ca o stâncă. Pe măsură ce capăt încredere, trimit efectiv câteva sărutări către mulțime. Locuitorii Capitolului sunt înnebuniți, aruncă asupra noastră o ploaie de flori, strigându-ne numele, numele de botez, pe care s-au ostenit să le caute în program.

Muzica vibrantă, uralele și admirația mi se strecoară în sânge și nu-mi pot înăbuși entuziasmul. Cinna mi-a oferit un mare avantaj. Nimeni n-o să mă uite. N-o să-mi uite nici chipul, nici numele. Katniss. Fata care a fost în foc.

Pentru prima oară, simt crescând în mine un licăr de speranță. Fără nici o îndoială, trebuie să apară un sponsor care să mă susțină. Și, cu puțin ajutor suplimentar, cu ceva hrană în plus și cu o armă potrivită, de ce nu aș câștiga Jocurile?

Cineva îmi aruncă un trandafir roșu. Îl prind, îi sorb cu delicatețe mireasma și trimit o sărutare înapoi, în direcția celui care mi l-a aruncat. O sută de mâini se întind s-o prindă, ca și cum ar fi un obiect real, tangibil.

— Katniss! Katniss!

Îmi aud numele strigat din toate părțile. Toată lumea vrea sărutările mele.

Abia când intrăm în Piața Orașului îmi dau seama că trebuie să fi întrerupt complet circulația sângelui prin mâna lui Peeta. Atât de tare am strâns-o. Îmi cobor privirea spre degetele noastre împletite în timp ce îmi slăbesc strânsoarea, dar el și-o întetește.

— Nu, nu-mi da drumul, spune. Te rog. S-ar putea să cad din chestia asta.

— OK, încuviințez.

Și continui să-l țin de mână, dar cu un sentiment straniu în privința felului în care ne-a unit Cinna. Nu e tocmai corect să ne înfățișezi ca pe o echipă și să ne

închizi apoi într-o arenă pentru a ne ucide unul pe altul.

Cele douăsprezece care triumfale acoperă conturul rotund al Pieței Orașului. În clădirile din jur, cei mai de seamă cetățeni ai Capitoliului se înghesuie la toate ferestrele. Caii noștri ne opresc carul exact în fața vilei președintelui Snow. Muzica încetează cu un sunet de alămuri.

Președintele, un bărbat mărunțel și slab, cu părul alb ca hârtia, ne urează oficial bun-venit din balconul de deasupra noastră. Conform tradiției, în timpul discursului camerele de televiziune se plimbă de la chipul unui tribut la al altuia. Dar văd pe ecran că zăbovesc asupra noastră mult mai mult decât ar trebui. Pe măsură ce întinericul devine mai dens, e din ce în ce mai greu să-ți desprinzi ochii de imaginea noastră scânteietoare. Când se cântă imnul național, se face efortul de a difuza rapid imaginea fiecărei perechi de tributuri, dar camera zăbovește asupra carului Districtului 12 în timp ce defilăm pentru o ultimă oară în jurul pieței, dispărând în Centrul de Antrenament.

Abia ce se închid ușile în urma noastră, când ne pierdem în mijlocul echipelor pregătitoare, care ne laudă bolborosind cu voci aproape neinteligibile. Când mă uit în jur, văd că toate celelalte tributuri ne aruncă priviri pline de ură, confirmând că, așa cum bănuiam, le-am eclipsat. Pe urmă Cinna și Porția ajung lângă noi, ajutându-ne să coborâm din car și scoțându-ne cu grijă capele și tocile în flăcări. Porția le stinge pulverizând o substanță din canistră.

Îmi dau seama că sunt încă lipită de Peeta și îmi silesc degetele înțepenite să se desfacă. Amândoi ne masăm mâinile.

— Îți mulțumesc fiindcă nu m-ai abandonat. Devenisem puțin cam nesigur, zice Peeta.

— Nu s-a băgat de seamă, îi spun eu. Sunt sigură că n-a observat nimeni.

— Eu sunt sigur că n-au avut ochi decât pentru tine. Ar trebui să te îmbraci mai des în flăcări, îmi răspunde el. Ți se potrivesc.

Și îmi adresează un zâmbet care pare de o prietenie atât de sinceră, având exact doza potrivită de sfială, încât mă simt năpădită de un neașteptat val de căldură.

În minte îmi sună un clopoțel de alarmă. Nu fi atât de proastă. Peeta plănuiește cum să te ucidă, îmi reamintesc. Te ademenește ca să te transforme într-o pradă ușoară. Este atât de periculos, pe cât e de fermecător.

Dar, fiindcă în jocul ăsta pot intra două persoane, mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe obraz. Exact pe vânătaie.

6

Centrul de Antrenament are un turn destinat în exclusivitate tributurilor și echipelor lor. Acesta va fi casa noastră până la începerea efectivă a Jocurilor. Fiecare district are la dispoziție un etaj întreg. Te urci pur și simplu în lift și apeși

butonul cu numărul districtului tău. E suficient de simplu ca să poată fi ținut minte.

În Districtul 12 am mers de două ori cu liftul, în clădirea Justiției. O dată, ca să primesc medalia de aur pentru moartea tatei și a doua oară ieri, ca să-mi iau rămas-bun de la familie și de la prieteni. Dar liftul acela e o cabină întunecoasă, care scârțâie, se mișcă precum melcul și miroase a lapte acru. Pereții acestui ascensor sunt din cristal, așa că, în timp ce te înalți în aer, vezi oamenii de la parter reducându-se până la dimensiunile unor furnici. E amuzant și sunt tentată s-o întreb pe Effie Trinket dacă ne mai putem urca o dată, dar, într-un fel, asta pare o copilărie.

După toate aparențele, îndatoririle lui Effie Trinket nu s-au încheiat la sosirea în gară. Ea și Haymitch ne vor supraveghea până în clipa intrării în arenă. Într-un fel, ăsta e un avantaj în plus fiindcă, în privința ei, putem cel puțin conta că o să ne călăuzească, pe când pe Haymitch nu l-am mai văzut din tren, din clipa când a fost de acord să ne ajute. Probabil că e pe undeva, beat mort. Pe de altă parte, Effie Trinket pare să aibă ambiții mari. Dintre toate echipele pe care le-a însoțit vreodată, suntem prima care a făcut senzație la ceremonia de deschidere. Are cuvinte de laudă nu numai la adresa costumelor, ci și în privința purtării noastre. Și, după cum spune, ea cunoaște pe oricine, e cineva în Capitoliu și a făcut vâlvă în jurul nostru toată ziua, încercând să ne câștige sponsori.

— Totuși, am fost foarte secretoasă, ne spune, privindu-ne cruciș pe sub pleoapele pe jumătate închise. Pentru că, bineînțeles, Haymitch nu s-a deranjat să-mi dezvăluie strategiile voastre. Dar am scos tot ce mi-a stat în puteri din ce-am avut la dispoziție. Cum s-a sacrificat Katniss pentru sora ei. Cum v-ați zbatut amândoi, cu succes, pentru a depăși barbaria districtului vostru.

Barbarie? Cuvântul sună ironic pe buzele unei femei care ne ajută să ne pregătim pentru un măcel. Și în ce bază apreciază ea succesul nostru? Într-a manierelor de la masă?

— Bineînțeles că toți au rezerve. Sunteți dintr-un district unde se extrage cărbune. Dar eu am spus, ceea ce a fost foarte inteligent din partea mea, am spus: „Ei bine, supune cărbunele unei presiuni suficiente și se transformă în perle!”

Effie ne privește atât de radioasă, încât nu avem de ales și ne arătăm entuziasmul trezit de inteligența ei, cu toate că se înșală.

Cărbunele nu se transformă în perle. Perlele cresc în scoici. Poate a vrut să vorbească despre transformarea cărbunilor în diamante, deși e tot un neadevăr. Am auzit că în Districtul 1 au un soi de mașinărie care preschimbă grafitul în diamante. Dar în Districtul 12 nu extragem grafit. Cu așa ceva se ocupau, printre altele, locuitorii Districtului 13, până când au fost nimiciți.

Mă întreb dacă oamenii în fața cărora ne-a lăudat astăzi știu asta și dacă le pasă.

— Din nefericire, eu nu pot încheia contracte de sponsorizare în favoarea

voastră. Numai Haymitch poate, spune Effie, cu un aer sumbru. Dar nu vă faceți griji, dacă o să fie necesar, o să-l aduc la negocieri sub amenințarea armei.

Deși dă dovadă de lipsuri în anumite privințe, Effie Trinket arată o anumită hotărâre pe care i-o admir.

Apartamentul meu e mai mare decât întreaga noastră casă. E luxos, ca vagonul de tren, dar conține atât de multe gadgeturi automate, căroră sunt sigură că n-o să am timp să le apăs toate butoanele. Numai dușul are un panou cu peste o sută de variante pentru care poți opta pentru a regla temperatura și presiunea apei sau pentru a alege săpunul, șampoanele, parfumurile, uleiurile și bureții pentru masaj. Când pășești pe un covoraș, încep să sufle uscătoarele care îți usucă trupul. În loc să mă lupt cu nodurile din pletele mele ude, îmi așez pur și simplu mâna pe o cutie ce îmi trimite un curent prin scalp, descâlcindu-mi părul, făcându-i cărare și uscându-mi-l aproape instantaneu. Plutește coborându-mi în jurul umerilor, învăluindu-i într-o draperie lucioasă.

Programez garderobul ca să-mi ofere un veșmânt pe gustul meu. Ferestrele măresc și micșorează părți din oraș la comandă. Nu e nevoie decât să șoptești într-un microfon numele unui fel de mâncare dintr-un meniu imens și acesta apare, fierbinte, aburind, în mai puțin de un minut. Mă plimb în jurul camerei mâncând ficat de găscă și pâine pufoasă până când aud un ciocănit în ușă. Effie mă cheamă la cină.

Perfect. Sunt moartă de foame.

Când intrăm în sufragerie, siluetele lui Peeta, Cinna și Porția se evidențiază pe un balcon care oferă o vedere a Capitoliului. Mă bucur să-i văd pe stilști, mai ales după ce am auzit că Haymitch o să ni se alăture. O masă prezidată numai de el și de Effie e condamnată să fie un dezastru. În plus, ne adunăm la cină nu tocmai de dragul mâncării, ci pentru a ne stabili strategia, iar Cinna și Porția și-au dovedit deja valoarea.

Un tânăr tăcut, în tunică albă, ne oferă tuturor vin, în pahare cu picior. Mă gândesc să-l refuz, dar n-am mai băut niciodată vin, cu excepția licorii preparate în casă pe care o folosește mama ca leac pentru tuse, și când o să mi se ivească șansa de a încerca iarăși? Iau o înghițitură din lichidul sec și mă gândesc în taină că ar putea fi îmbunătățit cu câteva linguri de miere.

Haymitch își face apariția exact în momentul în care se servește cina. Se pare că a avut parte de propriul său stilist, fiindcă e curat, are o înfățișare îngrijită și pare mai treaz decât l-am văzut vreodată. Nu refuză vinul, dar, când își începe supa, îmi dau seama că e prima oară când îl văd mâncând. Poate și-a revenit măcar atât cât să ne poată ajuta.

Cinna și Porția par să aibă un efect civilizator asupra lui Effie și Haymitch. Cel puțin își vorbesc politicos. Și nu au amândoi decât laude față de opera stilștilor din ceremonia de deschidere. În timp ce ei discută tot felul de fleacuri, mă concentrez asupra mâncării. Supă de ciuperci, legume amare, asortate cu roșii

de dimensiunea boabelor de mazăre, friptură excelentă de vacă porționată în felii subțiri ca foaia de hârtie, tăieței în sos verde, brânză care ți se topește în gură, servită alături de struguri negri, dulci. Slujitorii, numai tineri în tunici albe, aidoma celui care ne-a adus vinul, se apropie și se îndepărtează de masă în tăcere, având grijă ca farfuriile și paharele să fie mereu pline.

După ce golesc paharul cu vin cam pe jumătate, încep să simt cum mi se încețoșează mintea, așa că îl înlocuiesc cu apă. Nu-mi place senzația și sper să dispară repede. Cum poate Haymitch să umble tot timpul de colo-colo în starea asta e un mister.

Încerc să mă concentrez asupra discuției, care s-a întors spre costumele noastre pentru interviu, când o fată așează pe masă o prăjitură superbă și o aprinde cu dexteritate. Flăcările izbucnesc înălțându-se, apoi pâlpâie o vreme pe margini înainte de a se stinge. Stau un moment la îndoială.

— Ce-o face să ardă? E alcool? întreb, ridicând ochii spre fată. Țsta e ultimul lucru pe care mi-l do... oh! Te cunosc!

Nu pot asocia un nume sau un moment cu chipul fetei. Dar n-am nici o îndoială, părul de un roșu întunecat, trăsăturile remarcabile, pielea albă, ca de porțelan. Dar, chiar în clipa când rostesc cuvintele, simt neliniștea și vinovăția strângându-mi stomacul la vederea ei și, în vreme ce nu sunt în stare s-o extrag din adâncul memoriei, știu că imaginea ei e legată de o amintire neplăcută. Expresia îngrozită care îi traversează chipul nu face decât să-mi sporească nedumerirea și stânjeneala. Ea scutură din cap, negând cu repeziciune și se îndepărtează în grabă de masă.

Când îmi iau ochii de la ea, cei patru adulți mă privesc ca niște ulii.

— Nu fi ridicolă, Katniss. Cum ai putea să cunoști o avox? se răstește Effie. Ideea în sine e ridicolă.

— Ce înseamnă avox? întreb, prostește.

— Cineva care a comis o nelegiuire. I-au tăiat limba, ca să nu poată vorbi, spune Haymitch. Presupun că e un soi de trădătoare. E puțin probabil s-o cunoști.

— Și chiar dacă ar fi așa, nu trebuie să vorbești cu ei decât ca să le dai ordine, adaugă Effie. Bineînțeles că n-o cunoști.

Dar o cunosc. Acum, după ce Haymitch a pronunțat cuvântul trădător, știu și de unde. Însă dezaprobarea lor e atât de puternică, încât n-o s-o pot mărturisii niciodată.

— Nu, cred că nu, doar că...

Mă bâlbâi, iar vinul nu mă ajută. Peeta pocnește din degete.

— Delly Cartwright. Asta e. Și eu mă tot gândeam că mi se pare cunoscută. Pe urmă mi-am dat seama că seamănă leit cu Delly.

Delly Cartwright e o fată îndesată, cu tenul de un alb bolnăvicios, care seamănă cu servitoarea așa cum seamănă un cărăbuș cu un fluture. Și s-ar putea să fie cea mai prietenoasă persoană de pe planetă – la școală le zâmbește întruna

tuturor, până și mie. N-am văzut-o pe fata cu părul roșu zâmbind. Dar mă grăbesc să accept sugestia lui Peeta cu recunoștință.

— Chiar așa, la ea mă gândeam. Trebuie să fie din cauza părului, spun.

— Și o asemănare a ochilor, adaugă Peeta. Încordarea din jurul mesei dispare.

— Oh, bine. Dacă-i numai atât, spune Cinna. Și, da, prăjitura a avut alcool, dar a ars tot. Am comandat-o în mod special, în onoarea debutului vostru înflăcărat.

Mâncăm prăjitura și ne mutăm într-un salon, de unde urmărim reluarea ceremoniei de deschidere, care se transmite chiar acum. Câteva dintre celelalte cupluri fac impresie bună, dar nici unul dintre ele nu ne ajunge nici măcar la degetul mic. Chiar și grupul nostru scoate un „ahh”, când suntem arătați ieșind din Centrul de Remodelare.

— A cui a fost ideea să se țină de mână? întrebă Haymitch.

— A lui Cinna, răspunde Porția.

— O sugestie perfectă a rebelunii, comentează Haymitch. Foarte drăguț.

Rebeliune? Asta îmi dă de gândit o clipă.

Dar, când îmi amintesc de celelalte cupluri, câte doi oameni stând bătoși, niciodată atingându-se și părând să nu fie conștienți unul de existența celuilalt, ca și cum colegul lor tribut n-ar fi acolo, ca și cum Jocurile ar fi început deja, știu ce vrea să spună Haymitch. Fiind prezentați nu ca adversari, ci ca prieteni, am ieșit în evidență tot atât de mult cum am făcut-o datorită costumelor în flăcări.

— Mâine dimineată e prima ședință de antrenament. Ne întâlnim la micul dejun și vă spun în amănunt ce strategie vreau să alegeți, spune Haymitch, către Peeta și către mine. Acum duceți-vă să trageți un pui de somn cât timp discutați adulții.

Merg alături pe Peeta pe coridorul ce duce spre camerele noastre. Când ajungem la ușa mea, el se sprijină de toc, nu tocmai blocându-mi intrarea, dar insistând să-i acord atenție.

— Va să zică, Delly Cartwright. Ți-ai imaginat că ai dat aici peste cineva care-i seamănă.

Îmi cere o explicație și sunt tentată să-i ofer una. Știm amândoi că m-a acoperit. Prin urmare, îi sunt din nou datoare. Dacă îi spun adevărul despre fată, asta ar putea echilibra lucrurile. De fapt, în ce măsură aş avea de suferit? Chiar dacă o să dezvăluie povestea mea, n-o să-mi poată face prea mult rău. Nu e decât ceva la care am fost martoră. Și, în privința lui Delly Cartwright, n-am mințit mai mult decât el.

Realizez că vreau să vorbesc cu cineva despre fată. Cu cineva care m-ar putea ajuta să descifrez povestea ei. Gale ar fi prima mea alegere, dar e puțin probabil să-l mai revăd vreodată. Încerc să-mi dau seama dacă, povestindu-i, îi ofer lui Peeta un avantaj asupra mea, dar nu văd care ar fi acela. Poate făcându-i o confidență o să-l îndemn de fapt să creadă că văd în el un prieten.

În plus, gândul la o fată cu limba ciopârțită mă sperie. Îmi aduce aminte de ce

sunt aici. Nu ca să etalez costume orbitoare și ca să mănânc delicatose. Ci ca să am parte de o moarte sângeroasă în timp ce mulțimea îmi încurajează ucigașul.

Să-i spun sau să nu-i spun? Minteă îmi e încă înceată din cauza vinului. Mă holbez în lungul coridorului gol, de parcă decizia s-ar afla acolo, undeva.

Peeta îmi sesizează ezitarea.

— Ai fost pe acoperiș? Scutur din cap.

— Cinna m-a dus. Se vede, practic, întregul oraș. Însă vântul bate ceva cam tare.

În gând, traduc asta prin „nimeni n-o să tragă cu urechea”. Aici ai într-adevăr senzația că ai putea fi supravegheat.

— Putem urca, pur și simplu?

— Sigur, spune Peeta.

Îl urmez în susul unui grup de scări ce duce spre acoperiș. Ajungem într-o mică încăpere în formă de dom cu o ușă către exterior. Când ieșim în vântul răcoros al serii, priveliștea îmi taie răsuflarea. Capitoliul scapără ca un câmp imens de licurici. În Districtul 12, curentul electric vine și pleacă, de obicei îl avem doar câteva ore pe zi. Ne petrecem adesea serile la lumina lumânării. Singurele momente în care poți conta pe electricitate sunt cele în care televiziunea transmite Jocurile sau vreun mesaj important al guvernului, pe care e obligatoriu să-l ascuți. Dar aici nu le lipsește. Niciodată.

Ne apropiem amândoi de balustradă. Privesc în josul suprafeței laterale a clădirii, către strada de dedesubt, care zumzăie de oameni. Poți auzi mașinile lor, câte un strigăt ocazional și un clinchet bizar, metalic. În Districtul 12, la ora asta, toată lumea se gândește să meargă la culcare.

— L-am întrebat pe Cinna de ce ne lasă aici, sus, dacă nu se tem că unul dintre tributuri s-ar putea hotărî să sară peste balustradă, spune Peeta.

— Și ce-a răspuns? vreau eu să aflu.

— Nu poți sări, zice Peeta.

Își întinde brațul în spațiul aparent gol. Se aude un pocnet ascuțit și își retrage mâna cu o tresărire.

— Un soi de câmp electric te aruncă înapoi, pe acoperiș.

— Întotdeauna plini de grijă pentru siguranța noastră, spun eu.

Deși Cinna i-a arătat acoperișul lui Peeta, mă întreb dacă se presupune că ne este permis să ne aflăm aici, singuri, la o oră atât de târzie. Până acum, n-am mai văzut niciodată tributuri pe acoperișul Centrului de Antrenament. Dar asta nu înseamnă că nu suntem supravegheați și înregistrați.

— Crezi că ne urmăresc acum?

— E posibil, admite el. Vino să vezi grădina. De cealaltă parte a domului a fost construită o grădină cu straturi de flori și copaci în ghivece. De ramuri atârână sute de clopoței de vânt, ceea ce explică de ce aud clinchete. Aici, în grădină, în noaptea asta vântoasă, sunt destul de sonore ca să acopere vocile a doi oameni

care nu vor să fie auziți. Peeta mă privește, așteptând.

Mă prefac că studiez o floare.

— Într-o zi vânam în pădure. Eram ascunși, pândind vânatul, șoptesc.

— Tu și tatăl tău? întrebă el, tot în șoaptă.

— Nu, eu și prietenul meu Gale. Toate păsările au tăcut pe neașteptate. În afară de una. Ca și cum ar fi dat un semnal de avertizare. Și pe urmă am văzut-o. Sunt sigură că era aceeași fată. O însoțea un băiat. Aveau hainele numai zdrențe. Și cearcâne negre, de nesomn, sub ochi. Fugeau ca și cum viețile lor ar fi depins de asta, spun eu.

Amuțesc pentru o clipă, amintindu-mi cum am încremenit amândoi la vederea acelei perechi stranii, evident nu din Districtul 12, fugind printre copaci. Mai târziu ne-am întrebat dacă i-am fi putut ajuta să scape. Probabil c-am fi reușit. I-am fi ascuns. Dacă ne mișcăm repede. Eu și Gale am fost luați prin surprindere, așa e, dar eram vânători. Știam cum arată un animal încolțit. Ne-am dat seama că străinii aveau necazuri, imediat ce i-am zărit. Dar ne-am mulțumit să privim.

— Aeronava a apărut ca din senin, continui să-i povestesc lui Peeta. Adică în clipa asta am văzut cerul pustiu, iar în următoarea era acolo. N-a făcut nici un zgomot, dar cei doi au văzut-o.

O plasă a căzut asupra fetei și a ridicat-o în sus, repede, ca un ascensor. Pe băiat l-au străpuns cu un soi de suliță. Era atașată de un cablu, așa că l-au tras sus și pe el. Dar sunt sigură că era deja mort. Am auzit-o pe fată scoțând un țipăt. Cred că a strigat numele băiatului. Pe urmă aeronava a dispărut. Și păsările au început să cânte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei v-au văzut? întrebă Peeta.

— Nu știu. Eram sub un prag de stâncă, îi răspund.

Însă știu. A fost o clipă, după chemarea păsării, dar înainte de apariția aeronavei, când fata ne-a văzut. Și-a pironit ochii într-ai mei și a strigat după ajutor. Dar nici eu, nici Gale nu i-am răspuns.

— Tremuri, spune Peeta.

Vântul și istorisirea mi-au alungat toată căldura din trup. Țipătul fetei. Oare fusese ultimul ei țipăt?

Peeta își scoate haina și mi-o strânge în jurul umerilor. Dau să mă retrag, dar pe urmă îl las s-o facă, hotărându-mă pe moment să-i accept și haina, și bunătatea. Așa ar acționa un prieten, nu?

— Erau de aici? mă întrebă, încheindu-mi nasturele de la gât.

Dau din cap. Aveau înfățișarea aceea specifică, de Capitoliu. Și băiatul, și fata.

— Unde crezi că se duceau? mai întrebă el.

— Asta n-o știu, răspund.

Districtul 12 e aproape capătul liniei. Dincolo de noi nu e decât sălbăticia. Dacă nu pui la socoteală ruinele Districtului 13, care mai fumează încă de pe urma

bombelor toxice. Ni-l arată din când în când la televizor, pur și simplu ca să ne aducă aminte.

— Nu știu nici de ce ar fi dorit să plece de aici. Haymitch a spus că avocșii sunt trădători. Pe cine au trădat? Nu poate fi vorba decât de Capitoliu. Dar ei au totul aici. Nu există nici un motiv de revoltă.

— Eu aș pleca, scapă fără de voie Peeta.

Se uită nervos în jur. A vorbit destul de tare ca să acopere clopoștii. Râde.

— Dacă mi s-ar îngădui. Dar trebuie să recunosc că mâncarea e de calitate întâi.

E din nou la adăpost. Dacă asta-i tot ce-au auzit, vorbele par ale unui tribut speriat, nu ale cuiva care meditează asupra bunătății incontestabile a Capitoliului.

— Se lasă rece. Mai bine am intra.

În interiorul domului e cald și totul pare strălucitor. Tonul lui e cel al unei conversații banale.

— Prietenul tău Gale. E cel care a tras-o pe sora ta deoparte la extragere?

— Da. Îl cunoști? întreb.

— Nu tocmai. Aud mereu fetele vorbind despre el. Mă gândeam că ți-e văr sau cam așa ceva. Vă ajutați unul pe altul.

— Nu, nu suntem rude, îl lămuresc eu. Peeta dă din cap, cu o expresie impenetrabilă.

— A venit să-ți spună rămas-bun?

— Da, răspund, privindu-l cu atenție. Așa cum a venit și tatăl tău. Mi-a adus fursecuri.

Peeta ridică din sprâncene, ca și cum ar fi aflat o noutate. Dar, după ce l-am văzut mințind cu atâta ușurință, asta nu atârnă prea mult în balanță.

— Serios? Ei, sunteți pe placul lui, tu și sora ta. Cred că își dorește să fi avut o fată, în locul unei case pline de băieți.

Tresar la gândul că în casa lui Peeta, în jurul mesei de cină sau lângă focul de sub cuptor, s-a discutat vreodată, în trecut, despre mine. Trebuie să se fi întâmplat când mama lui nu era de față.

— A cunoscut-o pe mama ta când erau copii, spune Peeta.

O altă surpriză. Dar probabil că e adevărat.

— Oh, da. Ea a crescut în oraș, zic eu.

Pare nepoliticos să spun că ea nu vorbește niciodată despre brutar decât ca să-i laude pâinea. Suntem la ușa mea. Îi înapoiez haina.

— Atunci, pe mâine.

— Pe mâine, spune el, și se îndepărtează în lungul coridorului.

Când deschid ușa, fata cu părul roșu îmi strânge costumul negru, dintr-o bucată, și cizmele de pe podea, unde le-am lăsat înainte de duș. Vreau să-i cer scuze fiindcă e posibil să-i fi creat neazuri mai devreme. Dar îmi aduc aminte că nu trebuie să-i vorbesc decât pentru a-i da ordine.

— Oh, îmi pare rău, spun. Trebuia să-i duc astea lui Cinna. Îmi pare rău. Poți să i le duci tu?

Îmi evită privirea, dă ușor din cap și se îndreaptă spre ușă.

Am încercat să-i spun că-mi pare rău pentru cină. Dar știu că scuzele mele merg mult mai departe. Că mi-e rușine fiindcă n-am încercat s-o ajut în pădure. Fiindcă am lăsat Capitoliul să-lucidă pe băiat și s-o mutileze pe ea fără să mișce nici măcar un deget.

Ca și cum m-aș fi uitat la Jocuri.

Îmi arunc pantofii din picioare și mă urc în pat, intrând sub pături îmbrăcată. Tremurul n-a încetat. Poate că fata nici măcar nu-și mai aduce aminte de mine. Dar știu că nu e așa. Nu uiți niciodată chipul unui om care a fost ultima ta speranță. Îmi trag pătura peste cap, de parcă asta m-ar apăra de fata cu păr roșu, care nu poate vorbi. Dar îi simt ochii fixându-mă, străpungând pereții, ușile și cuverturile.

Mă întreb dacă o să-i facă plăcere să mă vadă murind.

7

Somnul mi-e plin de vise tulburătoare. Trăsăturile fetei cu părul roșu se împletesc cu scene însângerate de la Jocurile Foamei din anii precedenți, cu imaginea mamei retrasă în sine și de neatins, și a lui Prim sleită și îngrozită. Sar în sus, strigându-i tatei să fugă când mina explodează în milioane de stropi fatali de lumină.

Zorii pătrund prin ferestre. Văzduhul Capitoliului e cețos, obsedant. Mă doare capul și probabil că mi-am mușcat falca peste noapte. Cercetez cu limba carnea sfâșiată și simt gust de sânge.

Mă târăsc jos din pat și apoi spre duș, cu încetinitorul. Apăs la întâmplare butoanele de pe panoul de comandă și sfârșesc sărind de pe un picior pe altul în timp ce sunt asaltată de jeturi de apă rece ca gheața ce alternează cu altele, aburinde, de apă fierbinte. Sunt potopită apoi de o spumă cu miros de lămâie, de care trebuie să mă răzuiesc cu o perie grea, țepoasă. Ei bine, măcar mi se pune sângele în mișcare.

Când sunt uscată și unsă cu o loțiune de corp, descopăr că în fața dulapului mi-a fost lăsat un costum. Pantaloni negri, strâmți, o tunică roșu-închis, cu mâneci lungi, și pantofi de piele. Îmi împletesc părul într-o singură coadă, lăsată pe spate. Pentru prima oară din dimineața zilei extragerii, semăn cu mine însămi. Fără coafuri și haine elegante, fără cape în flăcări. Doar eu. Arătând ca și cum aș pleca în pădure. Asta mă liniștește.

Haymitch nu ne-a dat o oră exactă pentru întâlnirea de la micul dejun și nimeni n-a luat legătura cu mine în dimineața asta, dar îmi e foame, așa că mă îndrept spre sufragerie, sperând că acolo voi găsi mâncare. Nu sunt dezamăgită. În

timp ce masa e goală, pe o tejghea lungă de lângă ea sunt întinse cel puțin douăsprezece feluri de mâncare. Un bărbat tânăr, un avox, stă în poziție de drepti lângă ospaț. Când îl întreb dacă mă pot servi, dă absent din cap. Umplu o farfurie cu ouă, cârnați, prăjituri din aluat acoperite cu un strat gros de portocale glazurate, cu felii de pepene de un purpuriu palid, înfulec, privind răsăritul soarelui deasupra Capitoliului. Iau o a doua farfurie, cu cereale fierbinți, înăbușite sub tocană de vită. În cele din urmă, îmi umplu farfuria cu chifle și mă așez la masă, unde le rup bucățele și le afund în ciocolată caldă, așa cum a făcut Peeta în tren.

Gândul îmi zboară la mama și la Prim. Probabil că s-au trezit. Mama pregătește terciul pentru micul dejun. Prim mulge capra înainte de a pleca la școală. Acum două dimineți, eram acasă. Poate fi adevărat? Da, exact două. Și cât de pustie pare casa acum, chiar și de la distanță. Oare ce-au spus aseară despre debutul meu în flăcări din deschiderea Jocurilor? Le-a dat speranțe ori s-au îngrozit mai tare când au văzut realitatea, cele douăzeci și patru de tributuri în același cerc, știind că numai unul poate rămâne în viață?

Haymitch și Peeta intră, îmi spun bună dimineața, își umplu farfuriile. Mă simt iritată fiindcă Peeta e îmbrăcat exact ca mine. Trebuie să vorbesc cu Cinna. Îngemănarea asta o să ne explodeze în față odată ce vor începe Jocurile. Dar ei o știu, cu siguranță. Pe urmă îmi amintesc că Haymitch m-a sfătuit să fac exact ce-mi spun stiliștii. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Cinna, m-aș fi putut simți tentată să-l ignor. Dar, după triumful din seara trecută, nu prea am cum să-i critic hotărârile.

Sunt nervoasă din pricina antrenamentului. Vor fi trei zile în care tributurile se antrenează împreună. În ultima după-amiază, fiecare va avea șansa de a face o demonstrație privată, în fața creatorilor-de-joc. Gândul la întâlnirea față în față cu celelalte tributuri mă îmbolnăvește. Răsucesc fără încetare în mâini chifla pe care am luat-o din coș, dar pofta mea de mâncare a dispărut.

După ce dă gata mai multe porții de tocană, Haymitch își împinge farfuria deoparte cu un oftat. Scoate o sticlă plată din buzunar, soarbe îndelung din ea și se sprijină cu coatele de masă.

— Așadar, să trecem la treabă. Antrenamente. Mai înainte de toate, dacă vreți, o să vă dau îndrumări separat. Hotărâți-vă acum.

— De ce ne-ai îndruma separat? îl întreb.

— Să spunem că aveți talente secrete despre care nu vreți să știe celălalt, spune Haymitch.

Schimb o privire cu Peeta.

— Eu n-am nici un talent secret, declară el. Și știu deja care e talentul tău, nu? Vreau să spun că am mâncat destule veverițe de-ale tale.

N-am știut niciodată că Peeta mânca veverițele pe care le vânam. Cumva, îmi imaginam întotdeauna că brutarul dispărea cu ele pe tăcute, prăjindu-le ca să le mănânce de unul singur. Nu din lăcomie. Ci fiindcă familiile din oraș mănâncă de

obicei carne scumpă, luată de la măcelărie. Vită, pui și cal.

— Putem primi îndrumările împreună, îi spun lui Haymitch. Peeta încuviințează dând din cap.

— Foarte bine, atunci dați-mi idee cam de ce sunteți în stare, spune Haymitch.

— Eu nu sunt în stare de nimic, zice Peeta. Doar dacă nu pui la socoteală coacerea pâinii.

— Îmi pare rău, n-o pun. Katniss? Știu deja că mânuiești cu ușurință cuțitul, spune Haymitch.

— Nu tocmai, îi răspund. Dar sunt în stare să vânez. Cu arcul cu săgeți.

— Și ești bună? întrebă Haymitch.

Trebuie să mă gândesc la asta. Pun carne pe masă de patru ani. Nu e o sarcină ușoară. Nu sunt atât de bună cum era tata, dar el avea mai mult antrenament. Țintesc mai bine decât Gale, dar am mai mult antrenament decât el. Gale e un geniu în privința capcanelor și a curselor.

— Sunt acceptabilă, spun.

— E excelentă, zice Peeta. Tata cumpără veverițele ei. Remarcă întotdeauna că săgețile nu străpung niciodată corpul. Le nimerește pe toate în ochi. Tot așa e și cu iepurii pe care îi vinde măcelarului. E în stare să doboare și o căprioară.

Evaluarea talentelor mele de către Peeta mă ia total prin surprindere. În primul rând, fiindcă le-a remarcat. În al doilea, pentru că mă laudă.

— Ce faci? îl întreb, suspicioasă.

— Ce faci tu? Dacă are de gând să te ajute, trebuie să știe ce poți. Nu te subaprecia, mi-o întoarce Peeta.

Nu știu de ce, dar asta mă stârnește așa cum nu ar trebui.

— Și tu? Te-am văzut în piață. Poți ridica saci cu făină de cincizeci de kilograme, mă răstesc. De ce nu-i spui asta? Nu-i totuna cu nimic.

— Da, sunt sigur că arena o să fie plină de saci cu făină pe care să-i arunc în oameni. Nu e totuna cu a fi în stare să folosești o armă. Știi că nu e, ripostează el.

— E bun la trântă, îi spun lui Haymitch. Anul trecut, la concursul de la școală, a fost pe locul doi, după fratele lui.

— La ce folosește asta? De câte ori ai văzut doi oameni luându-se la trântă pe viață și pe moarte? întrebă Peeta, dezgustat.

— Întotdeauna sunt lupte corp la corp. Nu e nevoie decât să-ți faci rost de un cuțit și cel puțin ai o șansă. Dacă sare cineva pe mine, eu sunt moartă!

Îmi aud vocea înălțându-se, furioasă.

— Dar n-o să fii! O să stai într-un copac, mâncând veverițe crude și doborând oamenii cu săgeți, unul câte unul. Știi că, atunci când a venit să-și ia rămas-bun, mama mi-a spus, ca și cum ar fi vrut să mă binedispună, că poate Districtul 12 o să aibă în sfârșit un învingător? Pe urmă mi-am dat seama că nu vorbea despre mine, vorbea despre tine! izbucnește Peeta.

— Oh, vorbea despre tine, spun, respingându-i ipoteza cu o fluturare de mână.

— A spus: „E o supraviețuitoare fata asta.” Fata, subliniază el.

Replica mă amuțește. Oare mama lui a spus într-adevăr asta despre mine? M-a considerat mai bună decât fiul ei? Văd durerea din ochii lui Peeta și știu că nu minte.

Dintr-odată sunt în spatele brutăriei, simțind răceala ploii care mi se scurge pe spate și golul din stomac. Când vorbesc, par de unsprezece ani.

— Numai fiindcă m-a ajutat cineva.

Ochii lui Peeta coboară o clipă spre chifla din mâinile mele și știu că își amintește și el ziua aceea. Dar se mulțumește să ridice din umeri.

— Oamenii te vor ajuta în arenă. Se vor îngărămădi să te sponsorizeze.

— Nu mai mult decât pe tine, spun eu.

Peeta își întoarce ochii spre Haymitch.

— Ea habar n-are. Nu știe ce impresie face. Își plimbă unghia de-a lungul unei fibre din lemnul mesei, refuzând să se uite la mine.

Ce naiba vrea să spună? Oamenii mă ajută pe mine? Când eram moarte de foame, nu m-a ajutat nimeni! Nimeni în afară de Peeta. Lucrurile s-au schimbat în momentul în care am avut ceva cu care să fac troc. Sunt o negustoreasă încăpățânată. Sau nu sunt? Ce impresie fac? Par neajutorată și săracă? Insinuează că fac afaceri bune fiindcă oamenilor le e milă de mine? Încerc să-mi dau seama dacă ăsta e adevărul. Poate câțiva negustori au fost ceva mai generoși când am făcut schimburi, dar am pus întotdeauna asta pe seama relației lor îndelungate cu tata. În plus, vânatul meu e de prima mână. Nimănui nu i-a fost milă de mine!

Mă uit urât la chiflă, convinsă că Peeta a vrut să mă insulte.

— Ei, atunci... spune Haymitch, după încă un minut. Ei, ei, ei. Katniss, nu există nici o garanție că în arenă vor fi arcuri și săgeți, dar, în timpul întâlnirii tale private cu creatorii-de-joc, arată-le ce știi să faci. Până atunci, nu te atinge de nici un arc. Te pricepi la capcane?

— Știu cum se fac câteva, din cele elementare, murmur eu.

— Asta poate fi de mare importanță în ceea ce privește hrana, zice el. Și, Peeta, ea are dreptate, în arenă nu trebuie să-ți subestimezi niciodată puterea. Forța fizică înclină adesea balanța în favoarea unui jucător. În Centrul de Antrenament vor fi greutăți, dar nu dezvălui niciodată în fața altor tributuri cât de mult poți să ridici. Planul e același pentru voi amândoi. Vă duceți la antrenamentele de grup. Vă petreceți timpul încercând să învățați câte ceva din ce nu știți. Aruncați o sulită. Rotiți o măciucă. Învățați să faceți un nod mulțumitor. Nu arătați ce știți cel mai bine decât în sesiunile private. Ne-am înțeles? întreabă Haymitch.

Eu și Peeta dăm din cap.

— Încă un singur lucru. În public, vreau să stați tot timpul unul lângă celălalt, adaugă Haymitch.

Începem amândoi să obiectăm, dar el dă cu palma în masă.

— În fiecare clipă! Asta nu se discută! Ați fost de acord să faceți ce vă spun! O să stați împreună, o să păreți binevoitori unul față de altul. Acum plecați. La zece vă întâlniți cu Effie la ascensor, pentru antrenament.

Îmi mușc buza și mă întorc în camera mea pășind cu aroganță și asigurându-mă că Peeta aude ușa trântită. Mă așez pe pat, urându-l pe Haymitch, urându-l pe Peeta, urându-mă și pe mine fiindcă am amintit de ziua aceea, de demult, din ploaie.

Ce glumă! Eu și Peeta, umăr la umăr, pretinzând că suntem prieteni! Lăudând fiecare puterile celuilalt, insistând că trebuie să aibă încredere în propriile sale talente. Pentru că, de fapt, la un moment dat o să fim nevoiți s-o lăsăm baltă și să acceptăm că suntem dușmani înverșunați. Ceea ce eram pregătită să fac chiar acum, dacă n-ar fi fost instrucțiunile stupide ale lui Haymitch, care ne cere să stăm alături în timpul antrenamentului. E vina mea, așa cred, fiindcă i-am spus să nu ne dea îndrumări separat. Dar asta nu însemna că vreau să fac totul împreună cu Peeta. Și, apropo, e clar că nici el nu-și dorește un asemenea parteneriat.

Vocea lui îmi răsună în minte. Ea habar n-are. Nu știe ce impresie face. Evident c-a vrut să mă umilească. Corect? Dar o mică parte din mine se întrebă dacă n-a fost un compliment. Dacă n-a vrut să spună că, într-un fel, sunt atrăgătoare. E ciudată măsura în care m-a remarcat. Ca și atenția pe care a dat-o animalelor vâdate de mine. Și, după cum se pare, nici eu nu l-am dat uitării, așa cum crezusem. Făina. Luptele corp la corp. Nu l-am pierdut din vedere pe băiatul cu pâinea.

E aproape zece. Mă spal pe dinți și îmi netezesc din nou părul. Furia mi-a blocat temporar nervozitatea legată de întâlnirea cu celelalte tributuri, dar acum simt din nou anxietatea luându-mă în primire. În momentul când mă întâlnesc cu Effie și Peeta în fața ascensorului, mă surprind rozându-mi unghiile. Încetez imediat.

Adevăratele săli de antrenament sunt în subsolul clădirii. Cu lifturile astea, drumul durează mai puțin de un minut. Ușile se deschid, dând într-o sală enormă de sport, plină cu diverse arme și cu piste cu obstacole. Deși încă nu e zece, suntem ultimii care sosesc. Celelalte tributuri s-au adunat într-un cerc strâns. De cămașa fiecăruia e prins câte un pătrat de pânză cu numărul districtului. În timp ce cineva îmi agață de spate numărul 12, fac o evaluare rapidă. Eu și Peeta suntem singurii îmbrăcați la fel.

Imediat ce ne alăturăm cercului, antrenoarea-șefă, o femeie înaltă, athletică, pe nume Atala, iese în față și începe să ne explice programul de antrenament. Experții în diferite domenii vor rămâne la posturile lor. Noi vom fi liberi să trecem dintr-o zonă în alta, la alegere, urmând instrucțiunile mentorilor noștri. Într-unele vom învăța tehnici de supraviețuire, în altele tehnici de luptă. Ni se interzice să ne angajăm în orice tip de exercițiu combativ cu un alt tribut. Dacă vrem să exersăm cu un partener, există asistenți.

În timp ce Atala începe să ne citească lista punctelor de antrenament, trec repede în revistă toate celelalte tributuri. E prima dată când suntem adunați cu toții, aflându-ne la nivelul dușumelei, în haine simple. Mi se strânge inima. Aproape toți băieții și mai bine de jumătate dintre fete sunt mai voinice decât mine, chiar dacă mulți nu s-au hrănit niciodată ca lumea. Îți poți da seama după oasele lor, după piele, după privitul în gol. Poate că sunt mai scundă de fel, dar ingeniozitatea caracteristică familiei mele îmi oferă un avantaj. Mă țin dreaptă și, cu toate că sunt subțire, sunt puternică. Carnea și plantele din pădure, în combinație cu efortul depus pentru a face rost de ele, mi-au oferit un trup mai sănătos decât al majorității celor pe care-i văd în jurul meu.

Excepția sunt puștani din districtele mai bogate, voluntarii, cei care au fost hrăniți și antrenați toată viața lor pentru acest moment. Pentru tributurile din districtele 1, 2 și 4, asta e o tradiție. Tehnic vorbind, antrenamentul înainte de a ajunge la Capitoliu contravine regulamentului, dar se practică în fiecare an. În Districtul 12, le spunem tributuri profesioniste sau doar profesioniști. Și e foarte posibil ca învingătorul să fie unul dintre ei.

Ușorul avantaj pe care l-am căpătat la sosirea în Centrul de Antrenament, intrarea mea în flăcări din noaptea trecută, pare să se facă nevăzut în prezența rivalilor. Celelalte tributuri ne-au invidiat nu fiindcă am fost extraordinari, ci fiindcă așa au fost stiliștii noștri. Acum, în privirile profesioniștilor nu văd nimic altceva decât dispreț. Fiecare trebuie să aibă douăzeci până la cincizeci de kilograme mai mult decât mine. Emană aroganță și brutalitate. Când Atala ne dă liber, se duc întins către armele care par cele mai periculoase din sala de sport și le mănuiesc cu ușurință.

Tocmai îmi trece prin gând că am noroc fiindcă sunt o alergătoare rapidă, când Peeta îmi atinge ușor brațul, făcându-mă să tresar. E încă alături de mine, respectând instrucțiunile lui Haymitch. Are o mină serioasă.

— De unde ți-ar plăcea să începem?

Mă uit la profesioniști, care își etalează abilitățile, evident încercând să intimideze concurența. Pe urmă la ceilalți, la cei subnutriți, incompetenți, care primesc tremurând prima lor lecție de mănuire a unui cuțit sau a unei securi.

— Cred c-o să facem niște noduri, răspund.

— Ai dreptate, spune Peeta.

Traversăm sala către o zonă pustie, unde antrenorul pare încântat să aibă elevi. Totul îți creează sentimentul că acest curs de înnodat nu e punctul fierbinte al Jocurilor Foamei. Când își dă seama că știu câte ceva despre capcane, profesorul ne arată cum să facem un laț simplu, excelent, care va lăsa un rival spânzurat de picior, legându-se de un copac. Ne concentrăm asupra deprinderii acestei singure dexterități vreme de o oră, până ce o stăpânim amândoi. Apoi ne mutăm la camuflaj. Peeta pare sincer încântat de activitatea asta, învârtejind un amestec de noroi, argilă și suc de mure pe pielea lui palidă și născocind deghizări,

ajutându-se de lujeri și frunze. Antrenorul care conduce cursul e pe deplin încântat de opera lui.

— Eu fac prăjiturile, recunoaște Peeta față de mine.

— Ce prăjituri? îl întreb.

Sunt preocupată, îl urmăresc pe băiatul din Districtul 2, care străpunge inima unui manechin cu o sulică aruncată de la cincisprezece metri.

— Ce prăjituri?

— Acasă. Cele cu glazură, de la patiserie.

Vorbește despre cele pe care le pune în vitrină. Prăjituri fanteziste, cu flori și alte lucruri drăguțe pictate cu glazură. Sunt pentru aniversări și pentru Anul Nou. Când suntem în piață, Prim mă trage întotdeauna într-acolo ca să le admire, deși nu ne-am putea permite niciodată să cumpărăm una. Însă în Districtul 12 sunt prea puține lucruri frumoase ca să-i refuz această plăcere.

Privesc cu mai multă seriozitate desenul de pe brațul lui Peeta. Jocul de umbre și lumini sugerează razele de soare strecurate printre frunzele pădurii. Mă întreb de unde știe așa ceva, fiindcă mă îndoiesc că a trecut vreodată dincolo de gard. A fost în stare să surprindă asta doar stând în umbra mărilor bătrân și neîngrijit din curtea lui din spate? Toată povestea – talentul lui, prăjiturile alea inaccesibile, laudele expertului în camuflaj – reușește cumva să mă nerveze.

— E frumos. Numai dacă poți să dai pe cineva cu glazură până moare, îi spun.

— Nu mă lua așa, de sus. Nu se știe niciodată ce găsești în arenă. Să zicem că e, de fapt, o prăjitură uriașă..., începe Peeta.

— Să zicem că mergem mai departe, îl întrerup eu.

Așa că următoarele trei zile trec în timp ce eu și Peeta ne mutăm, în tăcere, de la un punct de antrenament la altul. Căpătăm câteva deprinderi valoroase, de la aprinderea focului până la aruncarea cuțitului și la construirea unui adăpost. În ciuda ordinului lui Haymitch de a părea mediocri, Peeta excelează în lupta corp la corp, iar eu trec testul alegerii plantelor comestibile fără nici un efort. Însă ne ținem deoparte de tragerea cu arcul și de ridicarea greutăților, vrând să păstrăm asta pentru sesiunile private.

Creatorii-de-joc apar la începutul primei zile. Vreo douăzeci de bărbați și femei îmbrăcați în robe de un violet intens se așază pe platformele înalte din jurul sălii de sport, cutreierând uneori printre noi, urmărindu-ne și luând notițe, iar alteori ospătându-se la banchetul nesfârșit pregătit pentru ei și ignorându-ne în masă. Dar par să nu piardă din ochi tributurile din districtul 12. Mi-am ridicat de mai multe ori privirea, descoperind că unul dintre ei mă fixa. Se consultă cu antrenorii, chiar și în timp ce luăm masa. Când ne întoarcem, îi vedem adunându-se laolaltă.

Micul dejun și cina sunt servite la etajul nostru, dar la prânz mâncăm, toți douăzeci și patru, în sala de mese a complexului sportiv. Mâncarea e pusă pe cărucioare, la intrare, și te servești singur. Tributurile de profesie au tendința să se

strângă într-un grup zgomotos din jurul aceleiași mese, de parcă ar vrea să-și dovedească superioritatea, să demonstreze că nu se tem unele de altele și că noi, restul, nu merităm nici o atenție. Cei mai mulți dintre ceilalți stau singuri, ca niște oi rătăcite. Nici unul nu ne adresează vreun cuvânt. Eu și Peeta mâncăm împreună și, de vreme ce Haymitch se tot ține de capul nostru s-o facem, încercăm să discutăm prietenește în acest timp.

Nu e ușor să găsim un subiect. E dureros să vorbim despre casă. Să vorbim despre prezent e insuportabil. Într-o zi, Peeta golește coșul nostru de pâine și îmi atrage atenția că pâinea fină din Capitoliu a fost amestecată cu toate tipurile de pâine din districte. Franzele din Districtul 4, cu alge marine, având o tentă verde și formă de pește. Cornurile ca niște semiluni, presărate cu semințe, din Districtul 11. Deși conțin aceleași ingrediente, par, cumva, mult mai apetisante decât biscuiții urâți, în formă de stropi, care sunt hrana noastră standard acasă.

— Și acum știi tot, spune Peeta, adunând pâinea și punând-o la loc, în coș.

— Tu știi o grămadă de lucruri, fără nici o îndoială, zic eu.

— Numai despre pâine, ripostează el. OK, acum râzi ca și cum aș fi spus ceva amuzant.

Izbucnim amândoi într-un râs cumva convingător, ignorând privirile care ne fixează din toate părțile.

— Perfect. Eu continui să zâmbesc încântat și tu vorbești, spune Peeta.

Indicația lui Haymitch de a fi prietenoși ne obosește pe amândoi. Pentru că, de când am trântit ușa, între noi plutește răceala. Dar respectăm ordinul.

— Ți-am povestit vreodată cum am fost urmărită de un urs? îl întreb.

— Nu, dar pare interesant, răspunde el.

Încerc să-mi anim trăsăturile în timp ce-mi reamintesc totul, o poveste adevărată, în care am provocat prostește un urs negru, atribuindu-mi dreptul de acces la un stup. Peeta râde și pune întrebări ca la comandă. La asta se pricepe mai bine decât mine.

În cea de-a doua zi, în vreme ce ne încercăm norocul la aruncarea suliței, el îmi șoptește:

— Cred că avem o umbră.

Îmi arunc sulița, lucru pe care nu-l fac tocmai rău, dacă nu trebuie s-o trimit prea departe, și o văd pe fetița din Districtul 11 stând ceva mai în spate și privind-ne. E cea de doisprezece ani, a cărei statură mi-a amintit atât de mult de Prim. De aproape pare de zece. Are ochi întunecați, strălucitori, piele maronie, mătăsoasă, și stă pe vârfuri, ușor aplecată, cu brațele depărtate puțin de trup, parcă gata să-și ia zborul la cel mai mic sunet. E imposibil, când o vezi, să nu te duci cu gândul la o pasăre.

Iau o altă suliță în vreme ce aruncă Peeta.

— Cred c-o cheamă Rue, spune el, cu voce scăzută.

Îmi mușc buza. E numele unei flori mici, galbene⁵, care crește pe pajiște. Rue. Primrose. Nici una dintre ele nu cântărește, în nici un caz, treizeci de kilograme.

— Ce-am putea face? îl întreb, cu mai multă asprime decât aș vrea.

— Nimic, ripostează el. Eu făceam conversație.

Acum, când știu că fetița e acolo, mi-e greu s-o ignor. Se furișează și ni se alătură la mai multe puncte de antrenament. Ca și mine, se pricepe la plante, se cațără cu ușurință și țintește bine. Cu praștia nimerește ținta de fiecare dată. Dar ce înseamnă o praștie împotriva unui bărbat de o sută de kilograme înarmat cu o sabie?

La etajul Districtului 12, Haymitch și Effie ne torturează la micul dejun și la cină, interesându-se de fiecare moment al zilei. Ce-am făcut, cine ne-a urmărit antrenamentul, de ce sunt în stare celelalte tributuri. Cinna și Porția nu sunt de față, așa că n-are cine să ne servească o porție de rațiune sănătoasă la mesele noastre. Ceea ce nu înseamnă că Haymitch și Effie ar continua să se certe. În schimb, par să se fi pus de acord, fiind hotărâți să ne instruiască. Au indicații nesfârșite despre ceea ce trebuie să facem și ceea ce nu trebuie să facem în timpul antrenamentelor. Peeta e mai răbdător, dar mie începe să mi se facă lehamite și devin ursuză.

— Cineva ar trebui să-i dea lui Haymitch de băut, murmură Peeta în cea de-a doua seară, când reușim în sfârșit să scăpăm de ei și să mergem la culcare.

Scot un sunet între sforăit și râs. Pe urmă tac brusc. Strădania de a nu-mi trăda sentimentele când trebuie să lăsăm impresia că suntem prieteni, deși nu suntem, îmi obosește prea mult mintea. Când o să fim în arenă, cel puțin o să știu cum stăm.

— Nu. Să nu ne prefacem când nu e nimeni în jur.

— Perfect, Katniss, spune el, obosit.

Pe urmă nu ne mai vorbim decât de față cu alții.

În ziua a treia, încep să ne cheme de la masă pentru ședința privată de antrenament, în prezența creatorilor-de-joc. District după district, mai întâi băiatul tribut, apoi fata. Districtul 12 e ultimul pe listă, ca de obicei. Zăbovim în sala de mese, nefiind siguri unde altundeva ne-am putea duce. Odată plecat, nimeni nu se mai întoarce. Pe măsură ce se golește încăperea, suntem tot mai puțin constrânși să părem prieteni. Când e chemată Rue, rămânem singuri. Stăm în tăcere până ce e invitat Peeta. El se ridică în picioare.

— Nu uita ce-a spus Haymitch, ai grijă să arunci greutăți.

Cuvintele îmi ies din gură fără voia mea.

— Mulțumesc, o s-o fac, răspunde el. Tu... să nimerești ținta.

Dau din cap. Nu știu de ce a trebuit să spun ceva. Deși, dacă o să pierd, aș prefera să câștige Peeta. Ar fi mai bine pentru districtul nostru, pentru mama și pentru Prim.

⁵ Virnanț, rută de grădină sau rută de muri, în limba engleză (n. tr.).

După vreun sfert de oră mi se strigă numele, îmi netezesc părul, îmi îndrept umerii și intru în sala de sport. În aceeași clipă, îmi dau seama că am dat de necaz. Creatorii-de-joc sunt acolo de prea multă vreme. Au văzut prea multe demonstrații, de la un capăt la altul. Majoritatea au băut prea mult, nu-și mai doresc decât să plece acasă.

N-am altceva de făcut decât să-mi continui planul. Mă îndrept către punctul de tragere cu arcul. Oh, armele astea! Zile întregi am tânjit să pun mâna pe ele! Arcuri făcute din lemn, plastic, metal și din alte materiale, cărora nici măcar nu le știu numele. Săgeți cu pene cu o linie uniformă, fără nici un cusur. Aleg un arc, îl încordez și îmi agăț de umăr tolba cu săgeți corespunzătoare. Există un poligon, dar oferă prea puține posibilități. Țintele clasice și siluetele umane. Mă duc în centrul sălii și aleg prima țintă. Manechinul folosit pentru exercițiu în luptele cu cuțitul. Încă din clipa când trag de arc, știu că ceva nu e în regulă. Coarda e mai tensionată decât cea pe care o folosesc acasă. Săgeata e mai rigidă. Ratez manechinul cu cinci centimetri și pierd puținul interes pe care-l atrăsesem.

Pe moment, mă simt umilită, apoi mă întorc la țintele clasice. Trag iarăși și iarăși, până ce ajung să simt aceste noi arme.

Întoarsă în centrul sălii, îmi reiau poziția inițială și trec o săgeată exact prin inima manechinului. Pe urmă retez frânghia care susține sacul cu nisip pentru box, care se prăvălește pe dușumea și crapă. Fără nici o pauză, îmi duc umărul în față, mă las într-un genunchi și trimit o săgeată în lampa suspendată la o mare înălțime față de podea. Din montură țâșnește o ploaie de cioburi.

E o lovitură excelentă. Mă întorc spre creatorii-de-joc. Câțiva dau aprobator din cap, dar cei mai mulți s-au concentrat asupra unui purcel fript, adus chiar atunci pe masa lor de banchet.

Furia mă cuprinde brusc, fiindcă viața mea e la mezz și ei n-au nici măcar decența de a-mi da atenție. Fiindcă sunt eclipsată de un purcel mort. Inima începe să-mi bată nebunește, îmi simt obraji arzând. Fără să mă gândesc, scot o săgeată din tolba și o trimit exact către masa lor. Aud strigăte alarmate în timp ce creatorii-de-joc dau înapoi împleticindu-se. Săgeata străpunge mărunțelul din gura purcelului și îl țintuiește de peretele din spate. Toți mă privesc nevenindu-le să-și creadă ochilor.

— Vă mulțumesc pentru atenție, le spun.

Pe urmă fac o ușoară plecăciune și o iau drept spre ușă, fără să fi primit permisiunea de a mă retrage.

8

Mă apropii de lift cu pași mari, aruncând arcul într-o parte și tolba în cealaltă. Mă ating în trecere de avocșii care stau de pază, rămași cu gurile căscate, și apăs cu pumnul pe butonul cu numărul doisprezece. Ușile glisează, închizându-se, și

sunt purtată în sus cu repeziciune. De fapt, ajung la etajul meu înainte de a începe să-mi curgă lacrimile pe obraji. Îi aud pe ceilalți strigându-mă din salon, dar o iau la fugă de-a lungul coridorului, către camera mea, zăvorăsc ușa și mă arunc în pat. Pe urmă încep să plâng cu adevărat.

Acum am făcut-o! Am stricat totul! Dacă am avut fie și umbra unei șanse, am făcut-o să dispară când am trimis săgeata spre creatorii-de-joc. Ce-mi vor face acum? Mă vor aresta? Mă vor executa? Îmi vor tăia limba, transformându-mă într-o avox, ca să rămân aici, în așteptarea următoarelor tributuri ale Panemului? Ce-a fost în capul meu când am tras în creatorii-de-joc? Bineînțeles că nimic, am tras în mărul ăla de prea multă furie, fiindcă mă ignorau. N-am încercat să-l ucid pe vreunul dintre ei. Dacă aș fi făcut-o, acum ar fi mort!

Oh, ce importanță are asta? Oricum e foarte puțin probabil să câștig Jocurile. Cui îi pasă ce vor face cu mine? Mă sperie ceea ce le-ar putea face mamei și lui Prim, ceea ce ar putea avea de suferit familia mea, ca urmare a impulsivității mele. Le vor confisca puținele lor bunuri? O vor trimite pe mama la închisoare și pe Prim în casa comunitară sau le vor ucide? Nu le vor ucide, nu-i așa? De ce nu? Ce le pasă lor?

Ar fi trebuit să rămân și să-mi cer scuze. Sau să râd, ca de o glumă bună. Și poate apoi aș fi fost tratată cu o oarecare indulgență. În schimb, am plecat cu aroganță, cu cea mai mare lipsă de respect posibilă.

Haymitch și Effie bat la ușă. Țip la ei să plece și, în cele din urmă, se retrag. Am nevoie de cel puțin o oră ca să mă opresc din plâns. Pe urmă mă mulțumesc să zac în pat, încovrigată, dezmierdând cearșafurile mătasoase și privind cum apune soarele deasupra bomboanei artificiale care e Capitoliul.

La început, mă aștept să vină paznicii după mine. Dar, pe măsură ce trece timpul, pare tot mai puțin probabil. Mă liniștesc. Încă mai au nevoie de o fată-tribut din Districtul 12, nu-i așa? Dacă o doresc, creatorii-de-joc mă pot pedepsi în mod public. Pot aștepta să ajung în arenă, ca să asmuță apoi animale sălbatice asupra mea. Pariez că vor avea grijă să n-am la-ndemână vreun arc cu săgeți ca să mă apar.

Însă, până atunci, îmi vor da un punctaj atât de mic, încât nici un om cu mintea-ntreagă n-o să mă sponsorizeze. Asta o să se-ntâmple diseară. Deoarece spectatorii nu au dreptul să vadă antrenamentul, creatorii-de-joc anunță punctajul obținut de fiecare jucător. Ceea ce îi oferă publicului un punct de plecare pentru pariurile care vor continua pe toată durata Jocurilor. Numărul respectiv, situat între unu și doisprezece – primul fiind, iremediabil, de rău augur, iar ultimul atât de favorabil, încât e de neatins –, reprezintă perspectivele tributului în cauză. Nu garantează cine va câștiga. E o simplă indicație a potențialului de care a dat dovadă tributul în timpul antrenamentului. Din pricina condițiilor diferite din arena reală, se întâmplă adesea ca tributurile cu punctaj bun să fie eliminate aproape imediat. Acum câțiva ani, băiatul care a câștigat Jocurile nu primise decât

un trei. Însă, din punctul de vedere al sponsorizării, punctajul poate ajuta sau prejudicia un tribut. Sperasem că abilitățile mele de țintaș mi-ar fi putut aduce un șase sau un șapte, chiar dacă nu sunt deosebit de puternică. Acum sunt sigură că voi avea cel mai mic punctaj obținut de vreunul dintre cei douăzeci și patru de participanți. Dacă nu mă sponsorizează nimeni, șansele mele de a rămâne în viață scad aproape la zero.

Când Effie bate la ușă ca să mă cheme la cină, decid că ar fi mai bine să mă duc. Punctajele vor fi difuzate la televiziune în seara asta. Nu pot ascunde la nesfârșit cele întâmplate. Intru în baie și îmi spăl fața, dar continuă să fie roșie și plină de pete.

Toată lumea așteaptă în jurul mesei, chiar și Cinna și Porția. Sper că stilistiții n-au venit dintr-un motiv anume, pentru că nu-mi place ideea de a-i dezamăgi. E ca și cum aș fi irosit, cu nepăsare, toate rezultatele bune ale muncii lor de la ceremonia de deschidere. Evit să mă uit la cineva anume în timp ce iau înghițituri minuscule din supa de pește. Gustul ei sărat îmi aduce aminte de lacrimile mele.

Adulții încep să pălăvrăgească despre buletinul meteorologic și îmi îngădui să întălnesc ochii lui Peeta. O întrebare. Ce s-a-ntâmplat? Mă mulțumesc să scutur ușor din cap. Pe urmă, în timp ce mănânc felul principal, îl aud pe Haymitch spunând:

— OK, ajunge cu fleacurile, cât de prost v-ați descurcat astăzi?

Peeta se grăbește să răspundă.

— Nu știu dacă a avut vreo importanță. Când am apărut eu, nici unul nu s-a obosit să se uite la mine. Cântau ceva, cred că era un cântec de beție. Așa că am aruncat câteva obiecte grele, până când mi-au spus că pot să plec.

Asta mă face să mă simt ceva mai bine. Nu e același lucru cu a-i fi atacat pe creatorii-de-joc, dar cel puțin a fost și el provocat.

— Și tu, iubito? întrebă Haymitch. Faptul că mi se adresează astfel reușește să mă sâcăie suficient de tare ca să mă facă să vorbesc.

— Am tras o săgeată în creatorii-de-joc. Toată lumea se oprește din mâncat.

— Ce-ai făcut?

Oroarea din vocea lui Effie îmi confirmă cele mai urâte bănuieli.

— Am tras o săgeată în ei. Nu chiar în ei. În direcția lor. E așa cum spunea Peeta, eu trăgeam cu arcul și ei nu-mi dădeau atenție, așa că, pur și simplu... pur și simplu mi-am pierdut capul și am scos cu o săgeată mărul din gura idioțeniei lor de porc fript! spun eu, sfidătoare.

— Și ei ce-au zis? întrebă prudent Cinna.

— Nimic. Sau... nu știu. După aceea am plecat, îi răspund.

— Fără să ți se permită? bolborosește Effie.

— Mi-am permis-o singură, zic eu.

Îmi aduc aminte cum i-am promis lui Prim c-o să mă străduiesc cu adevărat să câștig și mă simt de parcă s-ar fi prăvălit peste mine o tonă de cărbune.

— Ei, asta e, spune Haymitch.

Pe urmă se apucă să ungă cu unt o chiflă.

— Credeți c-or să mă aresteze? întreb.

— Mă-ndoiesc. Ar fi cam greu să te-nlocuiască în stadiul ăsta, zice Haymitch.

— Dar familia mea? adaug eu. O vor pedepsi?

— Nu cred. N-ar avea cine știe ce sens. Pentru ca efectul asupra populației să fie util, ar trebui să dezvăluie ce s-a petrecut în Centrul de Antrenament. Oamenii ar trebui să afle ce-ai făcut. Dar asta nu se poate, fiindcă e secret, așa că ar însemna o irosire a eforturilor, explică Haymitch. E mult mai posibil să-ți transforme viața în iad în arenă.

— Păi, au promis deja c-or să ne facă asta, oricum, spune Peeta.

— Foarte adevărat, încuviințează Haymitch. Iar eu realizez că imposibilul s-a petrecut.

De fapt, m-au încurajat. Haymitch ia un cotlet de porc cu degetele, ceea ce o face pe Effie să se încrunte, și îl înmoaie în vin. Rupe o bucată de carne și râde pe înfundate.

— Ce mutre aveau?

Îmi simt colțurile gurii înălțându-se.

— Șocate. Îngrozite. Oh, unii erau caraghioși. În minte îmi reapare o imagine. Un bărbat s-a împiedicat și a căzut pe spate, într-un vas cu puncti.

Haymitch izbucnește în hohote și toată lumea începe să râdă, cu excepția lui Effie, cu toate că și ea abia își stăpânește un zâmbet.

— Ei, așa le trebuie. Sarcina lor e să vă acorde atenție. Iar faptul că veniți din Districtul 12 nu e o scuză care să le-ngăduie să vă ignore.

Pe urmă își aruncă privirea în jur, de parcă ar fi spus ceva cu desăvârșire scandalos.

— Îmi pare rău, dar asta e părerea mea, adaugă, fără să se adreseze cuiva anume.

— O să capăt un punctaj foarte slab, spun eu.

— Punctajele contează numai dacă sunt foarte bune, nimeni nu le dă atenție celor slabe sau mediocre. Din câte se știe, e posibil să-ți ascunzi talentele și să obții un punctaj mic dinadins. Strategia asta se folosește, zice Porția.

— Sper că acel patru pe care-l voi obține probabil eu o să fie interpretat așa, comentează Peeta. Dacă o fi și a atât. De fapt, nu e nimic mai puțin impresionant decât un om care ridică o bilă grea și o aruncă la doi metri. Una aproape că mi-a aterizat pe picior.

Îi zâmbesc larg și îmi dau seama că sunt moartă de foame. Îmi tai o bucată de friptură de porc, o afund în piure de cartofi și încep să mănânc. E OK. Familia mea e în siguranță. Și, dacă ele sunt în siguranță, nu s-a întâmplat, de fapt, nici un rău.

După cină mergem în salon, să urmărim anunțarea punctajelor la televizor.

Arată mai întâi o fotografie a tributului, apoi punctajul scânteiază dedesubt. Tribaturile profesioniste obțin, firește, punctaje între opt și zece. În marea lor majoritate, ceilalți obțin, în medie, cinci. În mod surprinzător, micuța Rue se ridică mai sus, cu un șapte. Nu știu ce demonstrație le-a făcut experților, dar e atât de mărunțică, încât trebuie să fi fost ceva impresionant.

Districtul 12 apare ultimul, ca de obicei. Peeta capătă un opt, așa că trebuie să fi fost urmărit de cel puțin doi creatori-de-joc. Când îmi apare chipul pe ecran, îmi înfig unghiile în palme, așteptându-mă la tot ce e mai rău. Pe urmă văd scânteind numărul unsprezece. Unsprezece!

Effie Trinket scoate un țipăt și toată lumea mă bate pe spate, mă ovaționează și mă felicită. Dar totul pare ireal.

— Trebuie să fie o greșeală. Cum... a fost posibil? îl întreb pe Haymitch.

— Probabil că le-a plăcut temperamentul tău, răspunde el. Au de făcut un spectacol. Au nevoie de jucători gata să se-nfierbânte.

— Katniss, fata care a fost în foc, spune Cinna și mă îmbrățișează. Oh, așteaptă să vezi rochia ta pentru interviu.

— Alte flăcări? îl întreb.

— Se poate spune și așa, aprobă el, pe un ton jucăuș.

Eu și Peeta ne felicităm reciproc, un alt moment jenant. Amândoi ne-am descurcat bine, dar ce înseamnă asta pentru celălalt? Fug în camera mea cum prind ocazia și mă strecor sub pături. Stresul zilei, mai ales plânsul, m-au epuizat. Mă fură somnul, eliberându-mă și relaxându-mă pentru o vreme, cu numărul unsprezece încă străfulgerându-mi în spatele pleoapelor închise.

În zori, rămân o vreme întinsă în pat, privind cum se înalță soarele pe cerul unei dimineți frumoase. E duminică. Zi liberă acasă. Mă întreb dacă Gale e deja în pădure. De obicei consacram duminica străngerii proviziilor pentru toată săptămâna. Ne trezim devreme, vânăm și culegem, apoi facem schimb de mărfuri în Vatră. Mi-l imaginez pe Gale fără mine. Oricare dintre noi poate vâna de unul singur, dar împreună suntem mai buni. Mai ales când încercăm să facem rost de un vânat mai mare. Dar, și când e vorba de lucruri mai mărunte, un partener îmi ușurează povara, reușind chiar să transforme sarcina dificilă de a umple masa familiei într-o îndeletnicire plăcută.

Trudeam singură de vreo șase luni, când am dat pentru prima oară peste Gale în pădure. Era într-o duminică de octombrie, cu miros pătrunzător de plante veștede în aerul rece. Îmi petrecusem dimineața concurând cu veverițele la adunat de nuci și după-amiaza ceva mai caldă umblând prin apa puțin adâncă a lacurilor și culegând katniss. Sigurul animal pe care-l omorâsem fusese o veveriță care se izbise practic de cizmele mele când umbla după ghindă, însă animalele aveau să rămână în picioare când zăpada va fi îngropat toate celelalte surse de hrană. Mă aventurasem mai departe de casă decât de obicei, așa că mă grăbeam să mă întorc, cărându-mi cu greu sacii din pânză groasă, când am dat peste un iepure mort.

Atârna, cu gâtul prins într-o sârmă subțire, la treizeci de centimetri deasupra capului meu. La vreo cincisprezece metri mai încolo era un altul. Am recunoscut genul acela de lațuri de vânătoare, pentru că și tata le folosea. Prada, odată prinsă, e smucită și ridicată în aer, pentru a fi ferită de alte animale mărunte. Toată vara încercasem fără succes să folosesc lațuri, așa că mi-am lăsat pe dată sacii jos ca să le studiez pe acelea. Abia ce atinsesem cu degetele sârma de deasupra unuia dintre iepuri, când a răsunat o voce.

— Asta-i periculos.

Am sărit la vreo doi metri înapoi când Gale a apărut ca din senin din spatele unui copac. Probabil că mă urmărise din priviri tot timpul. Avea numai paisprezece ani, dar ajunsese la un metru optzeci și cinci și, pentru mine, era totuna cu un adult. Îl văzusem prin Filon și la școală. Și cu o altă ocazie. Își pierduse tatăl în aceeași explozie care îl ucisese pe al meu. În ianuarie, stătusem în așteptare, în timp ce el își primea medalia pentru bravură în clădirea Justiției, fiind, și el, copilul cel mai mare dintr-o familie fără tată. Mi-am adus aminte de cei doi frați mai mici ai lui, ținându-se strâns de mâinile mamei, o femeie al cărei pântece umflat spunea că nu mai avea de așteptat decât câteva zile până să nască.

— Cum te cheamă? m-a întrebat, apropiindu-se și desprinzând iepurele din laț. Mai avea încă trei agățați de centură.

— Katniss, i-am răspuns, cu voce abia auzită.

— Păi, Catnip, furtul se pedepsește cu moartea, n-ai aflat? a zis el.

— Katniss, am spus eu, cu glas mai puternic. Și nu-l furam. Am vrut doar să mă uit la lațul tău. Într-ale mele nu se prinde niciodată nimic.

S-a încruntat la mine, fără să fie convins.

— Și de unde ai veverița?

— Am vânat-o.

Mi-am dat jos arcul de pe umăr. Încă îl mai foloseam pe cel mic, pe care mi-l făcuse tata, dar exersam cu cel de dimensiuni normale ori de câte ori aveam ocazia. Speram ca, în primăvară, să reușesc să dobor un vânat ceva mai mare.

Ochii lui Gale s-au lipit de arc.

— Pot să mă uit la el?

I l-am întins.

— Dar, nu uita, furtul se pedepsește cu moartea. Atunci l-am văzut zâmbind pentru prima oară. Zâmbetul l-a transformat dintr-o figură amenințătoare într-un om pe care-ți doreai să-l cunoști. Dar a fost nevoie să treacă mai multe luni înainte de a-i întoarce zâmbetul acela.

Atunci am vorbit despre vânătoare. I-am spus că i-aș fi putut aduce un arc dacă avea ceva de dat în schimb. Nu mâncare. Voiam să-mi împărtășească din cunoștințele lui. Voiam să-mi instalez propriile lațuri cu care să prind, într-o zi, o centură plină de iepuri. A fost de acord că s-ar fi putut să iasă ceva. Pe măsură ce au trecut anotimpurile, am început, mai întâi fără prea multă tragere de inimă, să

ne punem în comun cunoștințele și armele, să ne dezvăluim locurile secrete unde se găseau din belșug pruni sălbatici și curcani. El m-a învățat să fac lațuri și să pescuiesc. Eu i-am arătat care sunt plantele comestibile și, în cele din urmă, i-am dat unul dintre prețioasele arcuri. Iar apoi, într-o bună zi, fără ca vreunul dintre noi s-o spună, am devenit o echipă. Împărțindu-ne munca și prada. Asigurându-ne că familia fiecăruia dintre noi are mâncare.

Gale mi-a oferit acea senzație de siguranță care îmi lipsea de când murise tata. Compania lui a luat locul orelor lungi de singurătate pe care le petreceam în pădure. Am început să vânez cu mai multă pricepere când n-a mai trebuit să mă uit tot timpul peste umăr, când a apărut cineva care să-mi păzească spatele. Iar el a devenit mult mai mult decât un partener de vânătoare. A devenit confidentul meu, căruia îmi îngăduiam să-i împărtășesc gânduri pe care nu le-aș fi putut niciodată rosti în interiorul gardului. În schimb, mi le-a încredințat pe ale lui. Fiind acolo, în pădure, cu Gale... uneori mă simțeam cu adevărat fericită.

Îl numesc prietenul meu, dar, în ultimul an, cuvântul a început să pară prea banal față de ceea ce înseamnă Gale, cu adevărat, pentru mine. Săgeți de dor îmi îndurerează pieptul. Măcar dacă ar fi aici, cu mine! Însă firește că nu-mi doresc asta. Nu vreau să fie în arena unde ar muri peste câteva zile... Numai că... numai că îi simt lipsa. Și detest să fiu atât de singură. Oare lui îi e dor de mine? Trebuie să-i fie.

Mă gândesc la numărul unsprezece, scânteind sub numele meu azi-noapte. Știu exact ce mi-ar fi spus el: „Ei, aici e loc pentru mai bine”. Pe urmă mi-ar fi zâmbit – și acum i-aș fi întors zâmbetul fără ezitare.

Nu pot să nu compar ceea ce mă leagă de Gale cu ceea ce pretind că mă leagă de Peeta. Faptul că nu pun niciodată la îndoială motivele primului, în timp ce nu fac nimic altceva decât să mă îndoiesc de ale celui de-al doilea. Dar, în realitate, comparația nu e corectă. Eu și Gale am fost aduși împreună de nevoia reciprocă de a supraviețui. Eu și Peeta știm că supraviețuirea celuilalt înseamnă propria moarte. Cum s-ar putea ocoli asta?

Effie îmi bate la ușă, reamintindu-mi că am înainte o altă „zi mare, mare, mare!” Măine noapte se vor desfășura interviurile noastre televizate, îmi închipui că întreaga echipă o să fie ocupată până peste cap pregătindu-ne.

Mă ridic din pat și fac un duș, dând ceva mai multă atenție butoanelor pe care apăs, și mă îndrept spre sufragerie. Peeta, Effie și Haymitch sunt strânși în jurul mesei, vorbind cu voci scăzute. Mi se pare ciudat, dar foamea e mai puternică decât curiozitatea și îmi încarc micul dejun pe farfurie înainte de a mă alătura grupului.

Astăzi, tocana e făcută din bucăți delicate de miel și din prune uscate. Se potrivesc perfect pe așternutul de orez sălbatic. Am săpat până la jumătatea mormanului de mâncare, când îmi dau seama că nimeni nu vorbește.

— Așadar, ce se întâmplă? Azi ne pregătești pentru interviuri, nu-i așa?

— Așa e, spune Haymitch.

— Nu e nevoie s-aștepți până termin. Pot să ascult și să mănânc în același timp, zic eu.

— Ei bine, a avut loc o schimbare de planuri. În privința abordării noastre curente, mă pune în temă Haymitch.

— Ce schimbare? întreb.

Nu sunt singură că știu care e abordarea noastră curentă. Singura strategie pe care mi-o amintesc e strădania de a încerca să părem mediocri în fața altor tributuri.

Haymitch ridică din umeri.

— Peeta a cerut să fie pregătit separat.

9

Trădare. Asta e primul lucru pe care îl simt, ceea ce mi se pare ridicol. Ca să existe trădare, ar fi trebuit să existe mai întâi încredere. Între Peeta și mine. Și încrederea nu face parte din înțelegere. Suntem tributuri. Dar băiatul care a riscat să fie bătut pentru a-mi da mie pâine, cel care m-a ajutat să-mi țin echilibrul în car, cel care m-a acoperit în privința acelei avox roșcate, cel care a insistat ca Haymitch să cunoască talentele mele de vânător... oare n-a existat o parte din mine care nu s-a putut împiedica să-i acorde încredere?

Pe de altă parte, mă simt ușurată fiindcă putem înceta să pretindem că suntem prieteni.

E evident că orice legătură firavă pe care am înfiripat-o prostește a fost retezată. Și încă în ultima clipă. Jocurile încep peste două zile și încrederea n-ar fi decât o slăbiciune. Indiferent ce-ar fi dus la decizia lui Peeta – și bănuiesc că are a face cu rezultatul meu mai bun la antrenamente – n-ar trebui să simt altceva decât recunoștință. Poate a acceptat, în sfârșit, că e cu atât mai bine, cu cât recunoaștem mai repede, pe față, că suntem dușmani.

— Bine, spun eu. Atunci, care e programul?

— Aveți fiecare la dispoziție câte patru ore cu Effie, pentru aspect, și câte patru cu mine, pentru conținut, răspunde Haymitch. Tu, Katniss, începi cu Effie.

Nu pot să-mi imaginez ce anume m-ar putea învăța Effie ca să fie nevoie de patru ore, dar ea mă pune să muncesc până în ultimul minut. Mergem în apartamentul meu și îmi cere să mă îmbrac cu o rochie lungă până la pământ și cu pantofi cu tocuri înalte, dar nu cu cei pe care îi voi purta la interviu, apoi mă învață cum să merg. Pantofii sunt partea cea mai rea, n-am purtat niciodată tocuri înalte și nu mă pot obișnui să mă fâțai de colo-colo stând, în esență, pe vârfulurile degetelor. Dar Effie se foiește în astfel de pantofi tot timpul și hotărâsc că, dacă ea poate, pot și eu. Rochia e o altă problemă. Mi se tot încurcă printre pantofi, așa că mi se pare firesc s-o smucesc în sus, după care Effie se năpustește la mine ca un

ului, plesnindu-mă peste mâini și țipând:

— Nu deasupra gleznei!

Când ajung, în sfârșit, să stăpânesc mersul, mai rămâne stilul în care stau pe scaun, postura – se pare că am tendința să-mi țin capul în jos – modul în care privesc în ochii oamenilor, gesturile mâinilor, zâmbetul. Cât despre acesta din urmă, e vorba mai ales să zâmbesc mai mult. Effie mă pune o rostesc o sută de fraze banale începând cu un zâmbet, sau în timp ce zâmbesc, sau încheind cu zâmbetul. La ora prânzului, mușchii obrazilor îmi zvâcnesc, suprasolicitați.

— Ei, asta-i tot ce pot face, spune Effie cu un oftat. Katniss, nu trebuie decât să-ți amintești că vrei ca spectatorii să te placă.

— Și crezi c-o să le plac? o întreb.

— Nu și dacă le arunci tot timpul priviri crunte. Ce-ar fi să le păstrezi pentru arenă? Gândește-te în schimb că te afli printre prieteni, spune Effie.

— Pariază cât de mult voi supraviețui! izbucnesc eu. Nu-mi sunt prieteni!

— Ei, atunci încearcă să pretinzi că-ți sunt! se răstește Effie. Pe urmă se controlează și mă privește cu o expresie radioasă. Vezi? Așa. Îți zâmbesc, deși mă exasperezi.

— Da, pare foarte convingător, îi spun. Mă duc să mănânc.

Arunc din picioare pantofii cu toc și mă îndrept spre sufragerie cu pași apăsați, săltându-mi fusta până la coapse.

Peeta și Haymitch par foarte binedispuși, motiv pentru care presupun că ședința de conținut o să reprezinte o îmbunătățire față de cea de dimineață. Nici c-aș putea să mă înșel mai mult. După masă, Haymitch mă duce în salon, mă așază pe canapea și se mulțumește să mă privească o vreme, încruntându-se.

— Ce e? îl întreb într-un târziu.

— Încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac cu tine, răspunde el. Cum trebuie să te prezentăm. Trebuie să fii fermecătoare? Distantă? Violentă? Deocamdată strălucești ca o stea. Te-ai oferit voluntar ca să-ți salvezi sora. Cinna te-a făcut de neuitat. Ai obținut cel mai mare punctaj la antrenament. Oamenii sunt intrigati, dar nimeni nu știe cine ești. Impresia pe care o s-o faci mâine va decide cu exactitate ce-o să-ți pot obține de la sponsori!

Fiindcă m-am uitat la interviurile tributurilor toată viața, știu că vorbele lui sunt pline de adevăr. Dacă mulțimea te găsește pe placul ei, pentru că ești fie amuzant, fie brutal, fie excentric, câștigi favoruri.

— Cum abordează Peeta interviul? Sau nu-mi este permis să-ntreb? mă interesez.

— Tipul fermecător. Are un soi de umor autodepreciativ înnăscut, răspunde Haymitch. În timp ce tu, de câte ori deschizi gura, devii tot mai ursuză și mai ostilă.

— Nu e adevărat!

— Te rog! Nu știu de unde ai scos-o pe fata aia veselă din car, care făcea tot

timpul cu mâna, dar eu n-am mai văzut-o nici înainte, nici după aceea, zice Haymitch.

— Iar tu mi-ai dat atât de multe motive să fiu veselă! ripostez.

— Dar nu mie trebuie să-mi fii pe plac. N-o să te sponsorizez eu. Așa că, să pretindem că eu sunt publicul, spune el. Încântă-mă.

— Perfect! mă răstesc.

Haymitch își asumă rolul intervievatorului, iar eu încerc să-i răspund într-o manieră cuceritoare. Numai că nu pot. Sunt prea furioasă pentru ceea ce mi-a spus, ba chiar și pentru simplul fapt că trebuie să-i răspund la întrebări. Nu sunt în stare să mă gândesc decât la nedreptatea întregii povești, la nedreptatea Jocurilor Foamei. De ce sunt purtată de ici-colo, ca un câine dresat, în încercarea de a le face pe plac unor oameni pe care-i urăsc? Pe măsură ce înaintează interviul, furia pare să mi se ridice tot mai mult la suprafață, până ajung să-mi scuip răspunsurile, în adevăratul sens al cuvântului.

— Gata, destul, spune el. Trebuie să găsim o altă perspectivă. Nu numai că ești ostilă, dar nici n-am aflat nimic despre tine. Ți-am pus cincizeci de întrebări și încă nu știu nimic despre sensul vieții tale, despre familia ta, despre ceea ce contează pentru tine. Katniss, spectatorii vor să te cunoască.

— Dar eu nu vreau! Spectatorii îmi fură deja viitorul! Nu pot avea și lucrurile importante din trecutul meu! ripostez.

— Atunci minte-i! Inventează ceva!

— Nu prea mă pricep la minciuni.

— Ei, ai face bine să-nveți cât mai repede. Acum ai cam tot atât farmec cât un melc mort, zice el.

Au! Asta doare. Până și Haymitch trebuie să-și dea seama c-a fost prea aspru, fiindcă vocea i se îmblânzește.

— Uite o altă idee. Încearcă să fii umilă.

— Umilă, repet eu.

— Spune că nu-ți vine să crezi c-o fată din Districtul 12 s-a descurcat atât de bine până acum. Că totul e mai mult decât ai visat vreodată. Vorbește despre hainele create de Cinna. Despre amabilitatea oamenilor. Spune că orașul te uluiește. Dacă nu vorbești despre tine, măcar fă complimente publicului. Pur și simplu, păstrează-i părerea favorabilă. Fii entuziastă.

Următoarele ore sunt chinuitoare. Se dovedește imediat că nu mă pot entuziasma. Încercăm rolul impertinentei, dar, pur și simplu, nu sunt destul de arogantă. Sunt prea „vulnerabilă” pentru a fi crudă. Nu sunt spirituală. Nici amuzantă. Nici sexi. Nici enigmatică.

La sfârșitul sesiunii, nu mai sunt în nici un fel. Haymitch a început să bea cam pe când mă străduiam să fiu spirituală și în voce i s-a strecurat o nuanță tăioasă, neplăcută.

— Mă dau bătut, iubito. Mulțumește-te să răspunzi la întrebări și încearcă să

nu lași spectatorii să vadă cât de sincer îi detești.

În seara asta mănânc în camera mea, comandând un număr scandalos de delicatose, mănânc până mi se apleacă, apoi îmi revărs furia împotriva lui Haymitch, a Jocurilor Foamei și a oricărei făpturi însuflețite din Capitoliu, spărgând farfuria și împrăștiindu-le în toată încăperea.

Când vine să-mi pregătească patul, fata cu părul roșu face ochii mari la vederea dezastrului. Țip la ea:

— Pleacă! Lasă-mă-n pace!

O urâsc și pe ea, îi urâsc ochii atoateștiutori, plini de reproșuri, care îmi spun că sunt o lașă, un monstru, o marionetă a Capitoliului, acum, ca și atunci. Cel puțin, moartea mea o să plătească pentru viața băiatului din pădure.

Dar, în loc să părăsească încăperea, fata închide ușa în urma ei și intră în baie. Se întoarce cu o bucată de pânză umedă, îmi șterge cu delicatețe fața și îmi curăță sângele de pe mâna tăiată într-un ciob de farfurie. De ce o face? De ce o las s-o facă?

— Ar fi trebuit să-ncerc să te salvez, șoptesc. Ea clatină din cap. Vrea să spună că am avut dreptate să stăm deoparte? Că m-a iertat?

— Nu, am greșit, îi spun.

Își atinge buzele cu degetele, apoi arată spre pieptul meu. Cred că vrea să spună c-aș fi sfârșit devenind și eu o avox. Probabil că așa s-ar fi întâmplat. Aș fi fost o avox sau aș fi fost moartă.

Îmi petrec următoarea oră ajutând-o să curețe camera. După ce tot gunoiul e aruncat în instalația de evacuare și după ce toate urmele de mâncare au fost șterse, roșcata îmi face patul. Mă strecor între cearșafuri ca o fetiță de cinci ani și o las să mă-nvelească. Pe urmă pleacă. Aș vrea să stea acolo până adorm. Să fie acolo când mă trezesc. Vreau ca fata asta să mă protejeze, cu toate că ea n-a avut parte de protecția mea niciodată.

A doua zi dimineață, asupra mea nu se apleacă fata, ci membrii echipei pregătitoare. Lecțiile cu Haymitch și Effie s-au încheiat. Ziua asta îi aparține lui Cinna. El e ultima mea speranță. Poate reușește să-mi dea o înfățișare atât de minunată, încât ceea ce-mi iese din gură să nu mai aibă nici o importanță.

Echipa se ocupă de mine până către sfârșitul după-amiezii, transformându-mi pielea în satin strălucitor, întipărindu-mi desene pe brațe, desenându-mi flăcări pe cele douăzeci de unghii fără cusur. Pe urmă, Venia se ocupă de părul meu, împletindu-mi șuvițe roșii într-un model care începe de la urechea stângă, îmi înconjoară capul și cade apoi, într-o singură coadă, pe umărul meu drept. Pregătitorii îmi acoperă fața cu un strat de fard palid, apoi îmi redesenează trăsăturile. Ochi imenși, întunecați, buze roșii, pline, gene care împrăștie stropi de lumină când clipesc. La final, îmi acoperă tot trupul cu o pudră ce mă face să licăresc precum praful de aur.

Pe urmă intră Cinna, cu ceea ce presupun că este rochia mea, dar nu o pot

vedea, e ambalată.

— Închide ochii, îmi poruncește el.

În timp ce rochia e trasă în josul trupului meu gol, îi simt interiorul mătăsos, apoi greutatea. Probabil că are douăzeci de kilograme. Îmi încleștez degetele de mâna Octaviei, intrând orbește în pantofi, bucuroasă să descopăr că sunt cu cel puțin cinci centimetri mai joși decât perechea cu care m-a pus Effie să exersez. Urmează câteva ajustări și o vânzoleală. Pe urmă se face liniște.

— Pot să deschid ochii? întreb.

— Da, răspunde Cinna. Deschide-i. Făptura pe care o văd în fața mea, în oglinda în care mă încadrez în întregime, e dintr-o altă lume. Unde pielea sclipește, ochii scânteiază și hainele par să fie din nestemate. Pentru că rochia mea, oh, rochia mea e acoperită în întregime cu pietre prețioase reflectorizante, roșii, galbene și albe, cu stropi de albastru care accentuează vârfulurile modelului cu flăcări. Cea mai ușoară mișcare creează impresia că sunt înghițită de limbi de foc.

Nu sunt frumoasă. Nu sunt superbă. Sunt tot atât de strălucitoare ca soarele.

Pentru o vreme, toată lumea se mulțumește să mă fixeze cu privirea.

— Oh, Cinna, spun eu, într-un târziu. Mulțumesc.

— Rotește-te pentru mine, îmi cere el.

Îmi ridic brațele și mă învârtesc în cerc. Toată echipa scoate strigăte de admirație.

Cinna le cere celorlalți să plece și mă pune să umblu prin încăpere în rochia și în pantofii în care mă descurc mult mai ușor decât într-ai lui Effie. Rochia atârână în așa fel încât nu e nevoie s-o ridic când pășesc, scâpându-mă de o grijă.

— Deci ești într-un totu pregătită pentru interviu? mă întrebă Cinna.

Expresia feței lui îmi dă de înțeles c-a stat de vorbă cu Haymitch. Știe ce îngrozitoare sunt.

— Sunt groaznică, Haymitch m-a făcut melc mort. Indiferent ce-am încercat nu mi-a reușit. Nu pot intra în pielea nici unuia dintre personajele preferate de el, îi spun.

Cinna cade o clipă pe gânduri.

— De ce nu încerci să fii tu însăși?

— Eu însăși? Nici asta n-are rost. Haymitch spune că sunt ursuză și ostilă.

— Păi, ești... în prezența lui Haymitch, spune Cinna, rânjind. Eu nu te văd așa. Echipa pregătitoare te adoră. I-ai câștigat până și pe creatorii-de-joc. Cât despre oamenii din Capitoliu, ei bine, nu mai încetează să vorbească despre tine. Toți îți admiră cutezanța.

Cutezanța mea. Asta-i o idee nouă. Nu sunt singură că știu exact ce înseamnă, dar cred că sugerează că sunt o luptătoare. Într-un mod curajos. Nu înseamnă că nu sunt niciodată prietenoasă. OK, poate că nu-i îndrăgesc pe toți oamenii pe care-i întâlnesc, poate că zâmbetele mele nu apar prea ușor, dar îmi pasă de

oameni.

Cinna îmi ia mâinile ca de gheață în palmele lui calde.

— Când răspunzi la întrebări, imaginează-ți că te adresezi unui prieten de acasă. Cine e prietenul tău cel mai bun? mă întreabă.

— Gale, răspund, fără nici o ezitare. Numai că n-are sens. Nu i-aș spune niciodată lui Gale aceste lucruri despre mine. Le știe deja.

— Dar eu? Te poți gândi la mine ca la un prieten? întreabă Cinna.

Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit de când am plecat de acasă, el e de departe favoritul meu. Mi-a plăcut de la prima vedere și încă nu m-a dezamăgit.

— Cred că da, dar...

— O să stau în tribuna principală, alături de ceilalți stilști. O să te poți uita drept la mine. Când ți se pune o întrebare, găsește-mă și răspunde cât mai sincer cu putință, spune Cinna.

— Chiar dacă gândurile mele sunt oribile? întreb.

Pentru că, de fapt, ar putea fi.

— Mai ales atunci, spune el. O să-ncerci?

Dau din cap. E un plan. Sau cel puțin un pai de care să mă agăț.

Momentul plecării sosește prea repede. Interviuurile se desfășoară pe o scenă construită în fața Centrului de Antrenament. Odată ce am ieșit din cameră, mai sunt doar câteva minute până când mă voi afla în fața mulțimii, a camerelor de luat vederi, a întregului Panem.

Când Cinna răsuțește mânerul ușii, îi opresc mâna.

— Cinna...

Sunt complet covârșită de trac.

— Nu uita, publicul te adoră deja, spune el, cu blândețe. Nu trebuie decât să fii tu însăși.

Ne întâlnim cu restul grupului care se ocupă de Districtul 12 în fața liftului. Porția și echipa ei și-au dat toată silința. Peeta are o înfățișare frapantă în costum negru, pus în valoare de flăcări. Arătăm bine împreună și mă simt ușurată fiindcă nu mai suntem îmbrăcați la fel. Haymitch și Effie poartă haine elegante. Îl evit pe el, dar accept complimentele ei. Effie poate fi obositoare și cu capul în nori, dar nu e distrugătoare, ca Haymitch.

Când se deschid ușile ascensorului, celelalte tributuri sunt aliniat, gata să ocupe scena. Stăm acolo, toți douăzeci și patru, înșirați pe un arc larg de cerc, pe toată durata interviurilor. Eu o să fiu ultima sau penultima, deoarece fata tribut îl precede pe băiatul din districtul ei. Îmi doresc atât de mult să fiu prima și să dau totul deoparte. Acum va trebui să ascult cât de spirituali, de amuzanți, de umili, de violenți și fermecători sunt toți ceilalți, înainte de a păși în centru. În plus, publicul o să-nceapă să se plictisească, exact așa cum s-a întâmplat cu creatorii-de-joc. Și n-o să pot trage o săgeată în mulțime ca să-i atrag atenția.

Chiar înainte de a defila, instalându-ne pe scenă, Haymitch vine în spatele

meu și al lui Peeta și mormăie:

— Nu uitați, încă mai sunteți o pereche fericită. Așa că purtați-vă ca atare.

Cum? Credeam că am renunțat la asta când Peeta a cerut să fim instruiți separat. Dar presupun că schimbarea s-a petrecut numai între noi, nu și pentru public. Însă nu mai avem prea multe șanse de a interacționa, acum, când mergem în șir indian către scaunele noastre și ne ocupăm locurile.

Pentru simplul fapt că pășesc pe scenă, respirația îmi devine rapidă și superficială. Îmi simt pulsul zvâcnind în tâmples. E o ușurare când ajung lângă scaun, fiindcă, în pantofii cu toc și cu picioarele care-mi tremură, mă tem c-o să mă-mpiedic. Cu toate că se lasă seara, Piața Orașului e mai strălucitoare decât o zi de vară. Pentru invitații de seamă a fost construită o tribună înaltă, unde stilisții domină primul rând. Camerele se vor întoarce spre ei când mulțimea va reacționa, privind rezultatul trudei lor. Balconul imens al unei clădiri din dreapta a fost rezervat pentru creatorii-de-joc. Echipele de televiziune au pretins majoritatea celorlalte balcoane. Dar Piața Orașului și bulevardele care dau în ea sunt aglomerate până la refuz. Oamenii n-au loc decât stând în picioare. Televizoarele sunt deschise în toate casele și în toate centrele publice din țară. Toți cetățenii Panemului urmăresc programul. În noaptea asta nu vor fi pene de curent.

Caesar Flickerman, bărbatul care, de peste patruzeci de ani, e gazda interviurilor sare pe scenă. Faptul că înfățișarea lui nu s-a schimbat aproape deloc în tot acest timp e oarecum înspăimântător. Același chip sub stratul de fard simplu, alb. Aceeași pieptănătură, dar părul are o altă culoare la fiecare ediție a Jocurilor. Același costum festiv, albastru-miez de noapte, punctat cu mii de becuri minuscule ce clilesc ca niște stele. La Capitoliu folosesc chirurgia estetică pentru a face oamenii să pară mai tineri și mai supli. În Districtul 12, să arăți bătrân e o realizare, de vreme ce atât de mulți oameni mor tineri. Când vezi pe cineva în vârstă, îți dorești să-l feliciți pentru longevitate și să-l întrebi care e secretul supraviețuirii. Grăsanii sunt invidiați, fiindcă nu ling farfuriile, cum fac cei mai mulți dintre noi. Dar aici e altfel. Ridurile nu sunt de dorit. Pântecel rotund nu e semn de succes.

Anul ăsta, părul lui Caesar e de un albastru palid, iar pleoapele și buzele îi sunt acoperite cu un strat de fard de aceeași culoare. Arată ciudat, dar mai puțin înspăimântător decât anul trecut, când culoarea aleasă a fost stacojiul și când părea că sângerează. Caesar spune câteva glume ca să-ncălzească atmosfera, apoi trece la treabă.

Fata-tribut din Districtul 1, arătând provocator în rochia lungă, aurie și transparentă, trece în centrul scenei, alăturându-i-se lui Caesar pentru interviu. Îți poți da seama că mentorului ei nu i-a venit greu să-i aleagă abordarea potrivită. Cu părul blond revărsat, cu ochii verde-smarald, înaltă, apetisantă... e sexy din cap până-n picioare.

Interviurile durează numai câte trei minute. Pe urmă se aude o sonerie și

următorul tribut se ridică în picioare. Cât despre Caesar, trebuie să spun că face tot ce-i stă în puteri pentru ca toată lumea să strălucească. E prietenos, încearcă să-i liniștească pe cei mai nervoși, râde la glumele nesărate și poate transforma un răspuns slab într-unui memorabil prin felul în care reacționează.

Stau ca o adevărată doamnă, așa cum m-a învățat Effie, în timp ce districtele se perindă: 2, 3, 4. Toată lumea pare să fi adoptat câte un rol. Băiatul monstruos din Districtul 2 e o mașină necruțătoare de ucis. Fata cu chip de vulpe din Districtul 5 e vicleană și evazivă. L-am remarcat pe Cinna imediat ce și-a ocupat locul, dar nici măcar prezența lui nu mă poate relaxa. 8, 9, 10. Băiatul schilod din Districtul 10 e foarte tăcut. Palmele îmi asudă nebunește, dar rochia cu nestemate nu e absorbantă, așa că le simt alunecând atunci când încerc să le șterg. 11.

Rue se apropie de Caesar în fluturarea aripilor ce îi desăvârșesc rochia lungă, vaporosă. La vederea acestui magic tribut minuscul, în public se lasă tăcerea. Caesar e foarte prietenos cu ea, felicitând-o pentru șaptele obținut la antrenament, un punctaj excelent pentru cineva atât de mărunțel. Când o întreabă care va fi atutul ei cel mai mare, ea îi răspunde fără să ezite.

— Sunt foarte greu de prins, spune, cu voce tremurătoare. Și, dacă nu mă pot prinde, nu mă pot ucide. Așa că nu mă nesocotiți.

— N-aș face-o nici într-un milion de ani, răspunde Caesar, încurajator.

Băiatul din Districtul 11, Thresh, are pielea tot atât de întunecată ca Rue, dar asemănarea se oprește aici. E unul dintre uriași, având probabil doi metri și conformația solidă a unui taur, dar am observat că a refuzat invitația tributurilor profesioniste de a li se alătura. În schimb, e foarte singuratic, nu vorbește cu nimeni și s-a arătat foarte puțin interesat de antrenament. Chiar și așa, a obținut un punctaj de zece și nu e greu de ghicit că i-a impresionat pe creatorii-de-joc. Ignoră încercările lui Caesar de a-l tachina și răspunde numai cu da sau nu sau se mulțumește, pur și simplu, să păstreze tăcerea.

Dacă aș fi cât el, mi-aș etala atitudinea ursuză și ostilă și totul ar fi perfect! Aș paria că cel puțin jumătate dintre sponsori îl iau în considerare. Dacă aș avea bani, aș paria și eu pe el.

Pe urmă e chemată Katniss Everdeen și mă simt pe mine însămi, ca într-un vis, ridicându-mă și pornind către centrul scenei. Strâng mâna întinsă a lui Caesar, și el are buna-cuviință de a nu și-o șterge imediat de costum.

— Ei, Katniss, Capitoliul trebuie să reprezinte o mare schimbare față de Districtul 12. Ce te-a impresionat cel mai mult de când ai sosit? întreabă el.

Cum? Ce-a spus? E ca și cum cuvintele n-ar avea nici un sens.

Gura mi s-a uscat ca rumegușul. Îl caut disperată pe Cinna în mulțime și îmi pironesc ochii într-ai lui. Îmi imaginez cuvintele dezlipindu-se de pe buzele sale. „Ce te-a impresionat cel mai mult de când ai sosit?” îmi storc creierii căutând ceva care să mă fi făcut fericită aici. Fii sinceră, îmi spun. Fii sinceră. Îmi smulg câteva cuvinte:

— Tocana de miel.

Caesar râde și eu realizez, vag, că o parte din public i s-a alăturat.

— Cea cu prune uscate? Întreabă el.

Eu dau din cap.

— Oh, eu mănânc găleți întregi. Se răsuțește către public cu o privire îngrozită, ținând o mână pe stomac. Nu se cunoaște, nu-i așa?

Spectatorii îi strigă răspunsuri liniștitoare și aplaudă. Asta voiam să spun despre Caesar. Încearcă să te ajute.

— Acum, Katniss, continuă el, pe un ton confidențial. Când ți-ai făcut apariția la ceremonia de deschidere, mi-a stat efectiv inima. Cum ți s-a părut costumul tău?

Cinna mă privește înălțând dintr-o sprânceană. Fii sinceră.

— Cum mi s-a părut după ce nu mi-a mai fost teamă c-o să ard de vie? Întreb.

Un hohot puternic de râs. Unul real, înălțat din public.

— Da. Începe de atunci, spune Caesar.

Cinna, prietene, ar trebui să le-o spun oricum.

— M-am gândit că stilistul Cinna e genial, că nu mai văzusem niciodată un costum de o asemenea splendoare și nu mi-a venit să cred că-l purtam eu. Nu-mi vine să cred nici că port rochia asta. Îmi ridic fusta, răsfirând-o. Adică, uitați-vă la ea!

În timp ce spectatorii scot oh-uri și aa-uri, îl văd pe Cinna descriind cercuri minuscule cu degetul. Dar știu ce-mi spune: Învârtește-te pentru mine.

O făc și reacția e instantanee.

— Încă o dată! Îmi cere Caesar, așa că îmi ridic brațele deasupra capului, lăsând fusta să zboare, lăsând rochia să mă învâluie în flăcări.

Publicul izbucnește în urale. Când încetez, mă agăț de brațul lui Caesar.

— Nu te opri! exclamă el.

— Trebuie, sunt amețită.

Și chicotesc, ceea ce cred că n-am mai făcut în viața mea. Dar emoțiile și învârtiturile mi-au venit de hac.

Caesar mă înconjoară cu un braț protector.

— Nu te teme, te țin. Nu te pot lăsa s-o iei pe urmele mentorului tău.

Toată lumea fluieră în timp ce camerele îl descoperă pe Haymitch, care e de-acum celebru pentru căderea sa în cap de la extragere, iar el își flutură binedispus mâna și arată către mine.

— E în ordine, reasigură Caesar mulțimea. E în siguranță cu mine. Așa, acum despre punctajul de la antrenament. Un-spre-ze-ce. Dă-ne un indiciu despre cele întâmplare acolo.

Arunc o privire spre creatorii-de-joc de la balcon și îmi mușc buza.

— Aă... nu pot să spun, dar e ceva ce cred că s-a întâmplat pentru prima oară.

Camerele sunt îndreptate către creatorii-de-joc, care râd pe înfundate și dau

din cap.

— Ne ucizi, spune Caesar, ca și cum ar suferi cu adevărat. Detalii. Detalii.

Mă adresez celor de la balcon.

— N-am voie să vorbesc despre asta, nu-i așa?

— Așa e! strigă creatorul-de-joc care a căzut în bolul cu puncti.

— Mulțumesc, spun eu. Buzele mele sunt pecetluite.

— Atunci să ne întoarcem la acel moment al extragerii când a fost strigat numele surorii tale, spune Caesar. Acum e mai calm. Și când te-ai oferit voluntar. Poți să ne povestești despre ea?

Nu. Nu, nu tuturor. Dar poate lui Cinna. Cred că tristețea de pe chipul lui nu există doar în imaginația mea.

— O cheamă Prim. N-are decât doisprezece ani. Și o iubesc mai mult decât orice pe lume.

Acum, aici, în Piața Orașului, ai putea auzi un ac căzând.

— Ce ți-a spus? După extragere? Întrebă Caesar.

Fii sinceră. Fii sinceră. Înghit cu greutate.

— Mi-a spus să mă străduiesc din toate puterile să câștig.

Spectatorii stau neclintiți, agățându-se de fiecare dintre cuvintele mele.

— Și ce i-ai răspuns? mă întrebă Caesar, cu blândețe.

Însă, în loc de căldură, îmi simt trupul cuprins de o întepeneală de gheață. Mușchii mi se încordează, așa cum mi se întâmplă înainte de a ucide o pradă. Când vorbesc, vocea pare să-mi fi coborât cu o octavă.

— Am jurat c-o voi face.

— Pariez c-așa a fost, spune Caesar și brațul lui mă strânge mai tare.

Se aude soneria.

— Îmi pare rău, am depășit timpul. Mult noroc, Katniss Everdeen, tribut din Districtul 12.

Aplauzele continuă încă mult timp după ce mă așez. Mă uit spre Cinna, pentru reconfirmare, îmi face un semn discret, cu degetul mare ridicat.

În prima parte a interviului lui Peeta sunt încă năucită. Îmi dau totuși seama că publicul e cucerit de la bun început; aud râsete, strigăte. Joacă rolul fiului de butrar, comparând tributurile cu pâinea din districtele lor. Pe urmă face o glumă amuzantă despre pericolele la care te expun dușurile din Capitoliu.

— Spune-mi, încă mai miroso a trandafiri? îl întrebă pe Caesar și se adulmecă reciproc rând pe rând, dând gata spectatorii.

Îmi recapăt întreaga atenție când Caesar îl întrebă dacă acasă are vreo prietenă.

Peeta ezită, apoi clatină neconvingător din cap.

— Un băiat frumos ca tine. Trebuie să fie o fată deosebită. Haide, cum o cheamă? insistă Caesar.

Peeta oftează.

— Ei, există o fată. Sunt nebun după ea de când mă știu. Dar sunt sigur că, până la extragere, nici măcar n-a știut că exist.

Murmure de simpatie din public. Sunt în stare să se asocieze cu dragostea neîmpărtășită.

— Are pe altcineva? întrebă Caesar.

— Nu știu, dar e pe placul multor băieți, răspunde Peeta.

— Păi, uite cum faci. Câștigi și te întorci acasă. Atunci n-o să te poată refuza, nu? spune încurajator Caesar.

— Nu cred c-o să meargă. Victoria n-o să fie de folos în cazul meu, zice Peeta.

— De ce nu? întrebă Caesar, derutat.

Peeta se înroșește ca sfecla și răspunde bâlbâindu-se.

— Pentru că... pentru că... ea a venit aici, cu mine.

Partea a doua

JOCURILE

Camerele de luat vederi zăbovesc o clipă asupra ochilor plecați ai lui Peeta și vorbele lui își fac efectul. Pe urmă, pe toate ecranele văd chipul meu mărit, cu gura întredeschisă într-un amestec de surpriză și protest, în timp ce înțeleg. Eu! Vorbește despre mine! Strâng din buze și privesc în jos, sperând că astfel aş putea ascunde emoțiile ce prind să clocotească în mine.

— Oh, ăsta da ghinion, spune Caesar și în vocea lui e o umbră de durere sinceră.

Mulțimea murmură aprobator și câțiva scot chiar strigăte de suferință.

— Nu e bine, încuviințează Peeta.

— Ei, nu cred că te poate învinui cineva. E greu să nu te-ndrăgostești de fata asta, spune Caesar. Ea n-a știut?

Peeta clatină din cap.

— Până acum nu.

Îmi îngădui să ridic ochii spre ecrane destul de mult ca să văd că roșeața mea e de neconfundat.

— Nu v-ar plăcea s-o chemăm din nou aici și să primim un răspuns? întrebă Caesar spectatorii.

Mulțimea scoate strigăte de aprobare.

— Din păcate, regulile sunt reguli, iar timpul lui Katniss Everdeen a trecut. Ei bine, mult noroc, Peeta Mellark, și cred că vorbesc în numele întregului Panem când spun că inimile noastre sunt alături de a ta.

Strigătele publicului sunt asurzitoare. Peeta ne-a eclipsat pe toți cu declarația lui de dragoste pentru mine. Când spectatorii se liniștesc în sfârșit, rostește un „vă mulțumesc” sugrumat și se întoarce la locul lui. Ne ridicăm în picioare pentru imn. Trebuie să-mi înalț privirea, dând dovadă de respectul cuvenit, și observ că toate ecranele sunt acum dominate de imaginea lui și a mea, separați de doi metri, spațiu care, în capetele spectatorilor, nu poate fi niciodată încălcat. Nefericiții de noi.

Dar eu știu mai bine.

După imn, tributurile se întorc în Centrul de Antrenament și se urcă în ascensoare. Am grijă să nu mă îndrept spre aceeași cabină cu Peeta. Mulțimea îi mai reține un timp pe stilști, mentori și însoțitori, așa că nu ne avem drept companie decât unii pe alții. Nimeni nu scoate nici o vorbă. Ascensorul meu se oprește, lăsând să coboare patru tributuri înainte de a mă pomeni singură și de a vedea ușile deschizându-se la etajul al douăsprezecelea. Peeta abia a ieșit din cabina lui când îl izbesc cu palmele în piept. Își pierde echilibrul și cade într-un vas urât, cu flori artificiale. Vasul se răstoarnă, spărgându-se într-o mie de bucăți minuscule. Peeta aterizează printre cioburi și sângele îi țâșnește imediat din mâini.

— Pentru ce-ai făcut asta? spune, îngrozit.

Țip la el.

— N-aveai dreptul! N-aveai dreptul să spui toate lucrurile alea despre mine!

Ușile ascensoarelor se deschid și întreaga echipă e acolo: Effie, Haymitch, Cinna și Porția.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Effie, cu o notă de isterie în glas. Ai căzut?

— După ce m-a-mbrâncit ea, răspunde Peeta, în timp ce Effie și Cinna îl ajută să se ridice.

Haymitch se întoarce spre mine.

— L-ai îmbrâncit?

— Asta a fost ideea ta, nu-i așa? Să mă transformi într-un soi de proastă în fața întregii țări? ripostez.

— Ideea a fost a mea, spune Peeta, tresărind când își scoate din palme așchii de ceramică. Haymitch n-a făcut decât să m-ajute.

— Da, Haymitch e întotdeauna de ajutor. Pentru tine! spun eu.

— Ești o proastă, zice Haymitch, dezgustat. Crezi că ți-a făcut un rău? Băiatul ăsta ți-a dat ceea ce n-ai fi putut căpăta niciodată singură.

— M-a făcut să par neajutorată! spun.

— Te-a făcut să pari seducătoare! Și, hai să fim sinceri, în privința asta ai nevoie de tot ajutorul posibil. Înainte de a spune el că te dorește, nu erai mai romantică decât o bucată de noroi. Acum te dorește toți. Nimeni nu mai vorbește despre altceva. Îndrăgostiții din Districtul 12, născuți sub o stea potrivnică! spune Haymitch.

— Dar nu suntem îndrăgostiți! îl contrazic.

Haymitch mă prinde de umeri și mă ținutuește de perete.

— Cui îi pasă? Totul nu e decât un spectacol. Totul ține de impresia pe care o faceți. Singurul lucru pe care l-aș fi putut spune despre interviul tău era că ai fost suficient de simpatcă, deși chiar și asta, în sine, mi s-a părut un mic miracol. Acum pot susține că frângi inimi. Oh, oh, oh, cum îți vor cădea băieții de acasă, tânjind, la picioare. Ce crezi c-ar putea să-ți aducă mai mulți sponsori?

Mirosul de vin din respirația lui îmi face greață. Îi arunc mâinile de pe umerii mei și mă îndepărtez cu un pas, încercând să-mi limpezesc mintea.

Cinna se apropie și mă cuprinde cu brațul.

— Are dreptate, Katniss. Nu știu ce să mai cred.

— Ar fi trebuit să mi se spună, să nu par atât de proastă.

— Nu, reacția ta a fost perfectă. Dacă ai fi știut, n-ar fi părut atât de real, spune Porția.

— Își face griji din cauza prietenului ei, zice Peeta, țâfnos, aruncând un ciob însângerat.

Gândul la Gale îmi împurpurează din nou obrajii.

— N-am nici un prieten.

— Ce contează, spune Peeta. Dar fac pariu că e suficient de inteligent ca să recunoască un bluf. În plus, tu n-ai spus că mă iubești. Așa că, ce importanță are?

Cuvintele lui își fac efectul. Furia îmi pălește. Acum nu mai știu dacă să cred că am fost folosită sau că mi s-a oferit un avantaj. Haymitch are dreptate. Am supraviețuit interviului. Am supraviețuit interviului, dar ce-am fost de fapt? O fată prostuță, învârtindu-se într-o rochie scânteietoare. Chicotind. Singurul moment de oarecare substanță a fost cel în care am vorbit despre Prim. Prin comparație cu Thresh, cu puterea lui tăcută, ucigătoare, sunt ușor de uitat. Prostă, scânteietoare și ușor de dat uitării. Nu, nu pot fi uitată chiar pe de-a-ntregul. Am obținut unsprezece puncte la antrenament.

Însă Peeta m-a transformat acum într-un obiect la dragostei. Nu doar a lui. L-am auzit spunând că am mulți admiratori. Și dacă publicul crede că ne iubim într-adevăr... îmi aduc aminte ce reacție puternică a stârnit confesiunea lui. Îndrăgostiți născuți sub o stea potrivnică. Haymitch are dreptate, la Capitoliu înghit așa ceva. Mă cuprinde brusc teama că n-am reacționat cum ar fi trebuit.

— După ce-a spus că mă iubește, v-ați gândit că s-ar putea să-l iubesc și eu? întreb.

— Eu da, răspunde Porția. Felul în care ai evitat să te uiți spre camere, roșeața. Ceilalți îi susțin părerea.

— Ești aur curat, iubito. Sponsorii tăi vor sta la coadă pe un cvartal, spune Haymitch.

Mă simt stânjenită din cauza reacției mele. Îmi impun s-o recunosc în fața lui Peeta.

— Îmi pare rău că te-am îmbrâncit.

El ridică din umeri.

— N-are importanță. Deși, tehnic vorbind, e ilegal.

— Măinile tale sunt OK? îl întreb.

— Vor fi.

Se lasă o clipă de tăcere, însă dinspre sufragerie plutește mirosul delicios al cinei.

— Haideți să mâncăm, propune Haymitch. Îl urmăresc cu toții și ne ocupăm locurile în jurul mesei. Dar Peeta sângerează atât de violent, încât Porția îl scoate din încăpere pentru un tratament medical. Începem să mâncăm supa cu smântână și petale de trandafir fără ei. Se întorc când terminăm. Măinile lui Peeta sunt înfășurate în bandaje. Nu am cum să nu mă simt vinovată. Măine o să fim în arenă. El mi-a făcut o favoare, iar eu l-am răsplătit cu o rană. O să-ncetez vreodată să-i fiu datoare?

După cină, urmărim din salon reluarea interviului. În vârtind-mă și chicotind în rochia mea, par împopoțonată și superficială, deși ceilalți mă asigură că sunt fermecătoare. Peeta e cel cu adevărat fermecător, apoi întru totul fermecător ca îndrăgostit. Și iată-mă pe mine, îmbujorată și derutată, frumoasă datorită mâinilor

lui Cinna, tragică datorită împrejurărilor și, după cum spun toți, de neuitat.

După terminarea imnului, când se întunecă ecranul, în încăpere se lasă tăcerea. Mâine o să fim treziți în zori și pregătiți pentru arenă. Jocurile nu încep cu adevărat înainte de ora zece, pentru că atât de mulți locuitori ai Capitoliului se trezesc târziu.

Știu că Haymitch și Effie nu vor merge cu noi. Imediat ce pleacă de aici, se vor duce în Cartierul General al Jocurilor, cu speranța că vor înscrie sponsori într-un ritm delirant, stabilind o strategie în privința locurilor unde să ne trimită darurile și a modului de a o face. Cinna și Porția ne vor însoți până în locul de unde vom fi lansați în arenă. Totuși, trebuie să ne luăm rămas-bun aici.

Effie ne prinde pe amândoi de mâini și ne urează noroc cu lacrimi sincere în ochi. Apoi, ne mulțumește fiindcă suntem cele mai bune tributuri pe care a avut vreodată prilejul de a le susține. Dar, pentru că ea este Effie și fiindcă se pare că regulamentul îi impune să spună ceva îngrozitor, adaugă:

— N-o să fii nicidecum surprinsă dacă la anul voi fi în sfârșit promovată să mă ocup de un district acceptabil!

Pe urmă ne sărută pe amândoi pe obraz și se grăbește să iasă, copleșită de despărțirea emoționantă sau de posibila îmbunătățire a viitorului ei.

Haymitch își încrucișează brațele la piept și ne privește pe amândoi.

— Un ultim sfat? întrebă Peeta.

— Când bate gongul, plecați naibii de acolo. Nici unul dintre voi nu e destul de bun pentru lupta sângeroasă de la Cornul Abundenței. Mulțumiți-vă să fugiți, puneți o distanță cât mai mare între voi și ceilalți și găsiți o sursă de apă, răspunde el. Ați înțeles?

— Și apoi? întreb eu.

— Rămâneți în viață, zice Haymitch.

E același sfat pe care ni l-a dat în tren, dar, de data asta nu e beat și nu râde. Iar noi ne mulțumim să dăm din cap. Ce altceva ar mai fi de spus?

Când mă îndrept spre camera mea, Peeta mai zăbovește, stând de vorbă cu Porția. Mă bucur. Indiferent cât de stranii ar fi cuvintele noastre de despărțire, pot aștepta până mâine. Păturile mele sunt date deoparte, dar nici urmă de fata avox cu părul roșu. Aș vrea să-i fi știut numele. Ar fi trebuit s-o-ntreb. Ar fi putut să mi-l scrie. Sau să-l mimeze. Însă poate că singurul rezultat ar fi fost o pedeapsă pentru ea.

Trebuie să fac un duș, să-mi spal trupul de vopsea aurie, de machiaj și de parfumul frumuseții. Tot ce mai rămâne din eforturile echipei de pregătire sunt flăcărilor de pe unghiile mele. Mă hotărâsc să le păstrez pentru a-i aminti publicului cine sunt. Katniss, fata care a fost în foc. Poate-mi vor oferi ceva care să mă susțină în zilele ce vor veni.

Îmi pun o cămașă de noapte groasă, pufoasă, și mă urc în pat. Am nevoie de cinci secunde ca să-mi dau seama că n-o să pot dormi. Și am o nevoie disperată de

somn pentru că, în arenă, orice secundă în care voi ceda în fața oboselii va fi o invitație la moarte.

N-are rost. Trece o oră, trec două, trec trei și pleoapele mele refuză să se-ngreuneze. Nu fac decât să-ncerc să-mi imaginez în ce pustietate vom fi aruncați. Deșert? Mlaștină? Un pustiu înghețat? Mai presus de toate, sper să existe copaci, care mi-ar putea oferi posibilitatea de a mă ascunde, mâncare și adăpost. Cel mai adesea sunt, pentru că un peisaj arid e monoton și, în lipsa arborilor, Jocurile se termină prea repede. Dar cum o să fie clima? Ce capcane au ascuns creatorii-de-joc ca să anime momentele de acalmie? Și pe urmă mai sunt și celelalte tributuri...

Cu cât sunt mai nerăbdătoare să adorm, cu atât mai mult mă ocolește somnul. În cele din urmă, devin atât de agitată încât nu mai pot nici măcar să stau în pat. Măsor încăperea cu pasul, cu inima prea grăbită, cu respirația prea scurtă.

Camera pare celula unei închisori. Dacă nu ies cât mai repede la aer, o să-ncep din nou să arunc tot felul de lucruri în toate părțile. Alerg de-a lungul coridorului, către ușa ce duce la acoperiș. Nu e doar descuiată, ci și întredeschisă. Poate cineva a uitat s-o închidă, dar asta n-are nici o importanță. Câmpul de forță din jur împiedică orice încercare de evadare. Iar eu nu vreau să fug, nu vreau decât să-mi umplu plămâni cu aer. Vreau să privesc cerul și Luna în ultima noapte când nu mă hăituieste nimeni.

Acoperișul nu e luminat noaptea, dar, imediat ce picioarele mele goale ating țiglele, văd silueta lui neagră, pe fundalul luminilor Capitoliului, ce strălucesc la nesfârșit. Jos, pe străzi, e mare agitație, instrumente muzicale, glasuri cântând, claxoanele mașinilor, dar prin ferestrele de sticlă groasă ale camerei mele n-am putut auzi nimic din toate astea. Aș putea s-o șterg pe furiș, fără să fiu observată, zarva l-ar împiedica să mă audă. Dar aerul nopții e atât de plăcut și nu suport să mă-ntorc în cușca sufocantă care mi-e cameră. Și ce importanță are? Ce contează dacă stăm sau nu de vorbă?

Picioarele mele pășesc pe țigla fără zgomot. Nu ne mai desparte decât un metru când spun:

— Ar trebui să dormi.

El tresare, dar nu se întoarce. Îl văd clătinând ușor din cap.

— N-am vrut să pierd petrecerea. La urma urmelor, e în cinstea noastră.

Mă opresc alături de el și mă aplec peste balustradă. Străzile largi sunt pline de oameni care dansează. Îmi mijesc ochii ca să zăresc toate detaliile siluetelor minuscule.

— Sunt costumați?

— Cine-ar putea spune? răspunde Peeta. Cu toate hainele astea țicnite care se poartă aici. Nici tu n-ai putut să dormi?

— N-am reușit să-mi alung gândurile.

— Te gândești la familia ta? mă întrebă.

— Nu, recunosc eu, cu un aer ușor vinovat. Nu sunt în stare decât să-mi pun tot felul de întrebări despre ziua de mâine. Ceea ce e lipsit de sens, firește.

În lumina de jos, îi deslușesc acum fața și stângăcia cu care își ține mâinile bandajate.

— Îmi pare sincer rău pentru mâinile tale.

— N-are importanță, Katniss. Oricum n-am fost nici o clipă un concurent demn de luat în seamă în Jocurile astea.

— Nu trebuie să gândești așa, spun.

— De ce nu? E adevărat. Nu pot decât să sper că n-o să mă fac de râs și...

Ezită.

— Și ce? insist.

— Nu știu cum s-o spun, cu exactitate. Doar că... vreau să mor fiind eu însumi. Crezi că are sens?

Clatin din cap. Cum ar putea să moară fiind altcineva?

— Nu vreau să-i las să mă schimbe când o să fiu acolo. Să mă transforme într-un soi de monstru, în ceea ce nu sunt.

Îmi mușc buza, simțindu-mă mai prejos. În timp ce eu reflectam asupra copacilor, Peeta se străduia să descopere cum să-și păstreze identitatea. Puritatea sinelui.

— Vrei să spui că n-o să ucizi pe nimeni? îl întreb.

— Nu, sunt sigur că, atunci când o să fie cazul, o săucid, ca oricine altcineva. Nu mă pot lăsa doborât fără nici o împotrivire. Numai că-mi doresc să pot găsi o cale de a... de a-i arăta Capitolului că nu îi aparțin. Că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor, răspunde Peeta.

— Dar nu ești, subliniez. Nici unul dintre noi nu e. Așa sunt făcute Jocurile.

— OK, dar în cadrul lor, tu ești încă tu, eu sunt încă eu, insistă el. Înțelege?

— Puțin. Doar că... nu vreau să te jignesc, Peeta, dar cui îi pasă?

— Mie. Adică, de ce altceva îmi este îngăduit să mă sinchisesc în momentul ăsta? spune el, furios.

Acum și-a pironit ochii albaștri într-ai mei, cerând un răspuns. Fac un pas înapoi.

— Sinchisește-te de ce-a spus Haymitch. Ai grijă să rămâi în viață.

Peeta îmi zâmbește, un zâmbet trist, aproape batjocoritor.

— OK. Mulțumesc pentru sfat, iubito.

E ca și cum mi-ar fi tras o palmă. Faptul că mi-a vorbit de sus, cu afecțiunea condescendentă a lui Haymitch.

— Uite ce e, dacă vrei să-ți petreci ultimele ore ale vieții făcând planuri pentru o moarte plină de noblețe în arenă, e alegerea ta. Eu vreau să mi le petrec în Districtul 12.

— Nu m-ar surprinde să fie așa, spune Peeta. Transmite-i urările mele de bine mamei când reușești să ajungi înapoi, se poate?

— Contează pe asta, spun.

Pe urmă îi întorc spatelul și plec de pe acoperiș.

Îmi petrec restul nopții aci ațipind, aci trezindu-mă, imaginându-mi replici tăioase pe care i le voi da lui Peeta Mellark de dimineață. Peeta Mellark. O să vedem cât de nobil și cât de semeț e când trebuie să dea piept cu moartea. Probabil că e unul dintre acele tributuri care se transformă în fiare turbate, genul care mănâncă inimile celor pe care i-a ucis. Acum câțiva ani am văzut unul așa, un tribut pe nume Titus, din Districtul 6. Devenise pe de-a-ntregul sălbatic și creatorii-de-joc erau nevoiți să-l paralizeze cu puști electrice ca să poată ridica trupurile jucătorilor uciși de el, înainte de a le mânca. În arenă nu există nici un fel de reguli, dar canibalismul nu e pe gustul spectatorilor din Capitoliu, așa că încercau să-l împiedice. S-au făcut multe speculații pe seama avalanșei care l-a măturat în final pe Titus, spunându-se că fusese regizată pentru a se asigura că învingătorul n-avea să fie un lunatic.

Dimineață nu mă întâlnesc cu Peeta. Cinna vine la mine înainte de a mihi zori, mă pune să mă îmbrac cu un simplu furou și mă conduce pe acoperiș. Îmi voi primi costumul în catacombele de sub arenă, unde se vor face și ultimele pregătiri. O aeronavă apare ca din senin, exact așa cum s-a întâmplat în pădure, în ziua când am văzut cum era capturată fata avox cu părul roșu, și o scară e coborâtă lângă mine. Îmi pun mâinile și picioarele pe traversele de jos și mă simt imediat ca paralizată. Un soi de curent mă lipește de scară în timp ce sunt ridicată și ajung cu bine sus.

Mă aștept ca scara să mă elibereze, dar sunt încă imobilizată când se apropie de mine o femeie în halat alb, având în mână o seringă.

— Asta e cipul tău de urmărire, Katniss. Cu cât stai mai nemișcată, cu atât îl implantez mai eficient, spune ea.

Nemișcată? Sunt ca o statuie. Dar asta nu mă împiedică să simt o durere ascuțită când acul îmi introduce cipul metalic sub piele, în partea interioară a antebrațului. Acum creatorii-de-joc vor putea afla întotdeauna în ce loc din arenă mă aflu. Nu vor să piardă vreun tribut.

Scara mă eliberează când cipul e la locul lui. Femeia dispare și Cinna e ridicat de pe acoperiș, își face apariția un băiat avox, care ne conduce într-o încăpere unde ne așteaptă micul dejun. În ciuda stomacului încordat, mănânc cât de mult pot, cu toate că nici unul dintre felurile delicioase de mâncare nu-mi face vreo impresie. Sunt atât de agitată, încât aș putea mânca și praf de cărbune. Singurul lucru care îmi distrage atenția e priveliștea pe care o zăresc prin ferestre în timp ce plutim pe deasupra orașului și apoi a sălbăticiei din afara lui. Asta e imaginea pe care o văd păsările.

Cu deosebirea că ele sunt libere și în siguranță. Exact așa cum nu sunt eu.

Drumul durează vreo jumătate de oră înainte ca geamurile să se întunece, semn că ne apropiem de arenă. Aeronava aterizează, iar eu și Cinna ne îndreptăm

spre scară, numai că acum ne coboară într-un canal subteran din catacombele răsfirate sub arenă. Urmărim instrucțiunile și ajungem la destinația mea, o încăpere unde voi fi pregătită. La Capitoliu e numită Camera de Lansare. În districte îi spunem Țarc. Locul unde sunt duse animalele înainte de a fi măcelărite.

Totul e nou-nouț. Voi fi primul și singurul tribut care folosește această Cameră de Lansare. Arenele sunt situri istorice, conservate după încheierea Jocurilor. Locuri de vizitat în concediu, care se bucură de popularitate printre locuitorii Capitoliului. Stau câte o lună, revăd înregistrarea Jocurilor, fac turul catacombelor, vizitează locurile unde au fost uciși jucătorii. Pot chiar și să participe la reconstituiri.

Se spune că mâncarea e excelentă.

Mă străduiesc din greu să-mi păstrez micul dejun în stomac în timp ce fac un duș și mă spăl pe dinți. Cinna îmi împletește părul în coada simplă ce mă caracterizează, lăsând-o să-mi atârne pe spate. Pe urmă sosesc hainele, identice pentru toate tributurile. Cinna n-a avut nici un cuvânt de spus în alegerea lor, nici măcar nu știe ce e în pachet, dar mă ajută să îmi pun lenjeria de corp, pantalonii simpli, maro-roșcat, bluza verde-deschis, centura rezistentă, maro, și o haină subțire, neagră, cu glugă, care îmi ajunge până la coapse.

— Materialul hainei a fost creat special ca să reflecte căldura corpului. Să te-aștepți la nopți friguroase, spune el.

Cizmele, pe care le port peste șosete strâmte, sunt mai bune decât aș fi putut spera. Pielea lor moale nu se deosebește de a celor de acasă. Astea au talpa îngustă, flexibilă, din cauciuc, cu rizuri. Bune pentru alergat.

Îmi închipui că sunt gata când Cinna scoate din buzunar broșa de aur, cu gaița-zeflemitoare. Uitasem de ea cu totul.

— Unde ai găsit-o? îl întreb.

— Pe hainele verzi pe care le-ai purtat în tren, îmi răspunde.

Acum îmi amintesc că am desprins-o de pe rochia mamei, că mi-am înfîpt-o în bluză.

— E simbolul districtului tău, nu-i așa?

Dau din cap și el mi-o prinde de cămașă.

— Abia a trecut de comisia de control. Unii s-au gândit că acul ar putea fi folosit ca armă, oferindu-ți un avantaj incorect. Dar, în final, au acceptat-o, îmi povestește Cinna. Însă au eliminat inelul fetei din Districtul 1. Dacă răsuceai piatra, ieșea în afară un ac. Otrăvit. Ea a pretins că nu știa cum se poate metamorfoza inelul și nu s-a putut dovedi că nu e așa. Dar și-a pierdut simbolul. Uite, ești gata. Mișcă-te. Asigură-te că totul e confortabil.

Merg, alerg în cerc, îmi balansez brațele.

— Da, e excelent. Îmi vine perfect.

— Atunci nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să așteptăm chemarea, spune Cinna. Sau poate reușești să mai mănânci câte ceva?

Refuz mâncarea, dar accept un pahar cu apă pe care îl beau cu sorbituri minuscule în timp ce așteptăm pe canapea. Nu vreau să-mi rod unghiile sau să-mi mușc buzele, așa că mă pomenesc mestecându-mi falca pe interior. Mușcătura de acum câteva zile nu s-a vindecat pe deplin. Gura mi se umple în curând de gustul sângelui.

Nervozitatea se transformă în groază, așa cum am anticipat c-o să se-ntâmples. Aș putea fi moartă, aș putea să mor cât ai clipi, peste o oră. Sau chiar mai devreme. Degetele mi se plimbă, obsesiv, pe mica umflătură dură de pe antebraț, din locul unde mi-a injectat femeia cipul. O apăs, deși mă doare, o apăs cu atâta putere, încât începe deja să-mi apară o vânătaie minusculă.

— Vrei să stăm de vorbă, Katniss? mă întrebă Cinna.

Scutur din cap, dar, după o clipă, întind mâna spre el. Cinna mi-o cuprinde într-ale lui. Și rămânem așa până când o voce plăcută de femeie anunță că e timpul să ne pregătim pentru lansare.

Cu degetele încă încleștate de una dintre mâinile lui Cinna, mă îndrept spre o placă rotundă de metal, pe care pășesc.

— Nu uita ce ți-a spus Haymitch. Fugi, caută apă. Restul o să vină de la sine, mă sfătuiește el.

Dau din cap.

— Și ține minte asta. Nu îmi este permis să pariez, dar, dacă aș putea, aș miza pe tine.

— Sincer? șoptesc.

— Sincer, spune Cinna. Se apleacă și mă sărută pe frunte. Baftă, fată din foc.

Pe urmă în jurul meu coboară un cilindru din sticlă, desfăcându-ne mâinile, despărțindu-l de mine. Se lovește ușor cu degetele sub bărbie. Capul sus.

Îmi înalț bărbia și stau cât mai dreaptă cu putință. Cilindrul începe să se ridice. Pentru vreo cincisprezece secunde, sunt în întuneric și simt placa de metal împingându-mă în afara cilindrului, în aer liber. Pentru o clipă, ochii îmi sunt orbiți de strălucirea puternică a soarelui și nu sunt conștientă decât de vântul care suflă cu putere, purtând mireasma dătătoare de speranță a pinilor.

Pe urmă aud tunând în jurul meu vocea lui Claudius Templesmith, crainicul devenit o legendă.

— Doamnelor și domnilor, începe cea de-a Șaptezeci și Patra Ediție a Jocurilor Foamei!

11

Șaizeci de secunde. Atât trebuie să rămânem pe cercurile noastre de metal înainte de a fi eliberați de sunetul unui gong. Fă un pas în afara lui înainte de a se încheia minutul și minele de teren îți spulberă picioarele. Șaizeci de secunde în care privim cercul de tributuri plasate la aceeași distanță de Cornul Abundenței,

un corn uriaș de aur, de forma unui con cu o coadă curbată, a cărui gură e plasată la o înălțime de cel puțin șase metri, din ea revărsându-se lucruri care aici, în arenă, ne oferă viață. Mâncare, recipiente cu apă, arme, medicamente, haine, aprinzătoare. În jurul Cornului Abundenței sunt împrăștiate alte obiecte, cu atât mai puțin valoroase cu cât se află mai departe. De exemplu, la numai câțiva pași de picioarele mele e întins un pătrat de plastic cu latura de un metru. Cu siguranță că ar fi de un oarecare folos în cazul unei ploii torențiale. Dar în gura Cornului văd un cort împachetat, care m-ar putea proteja pe aproape orice fel de vreme. Dacă aş avea curajul să mă duc acolo și să mă lupt cu celelalte douăzeci și trei de tributuri pentru el... Dar am fost instruită să nu fac asta.

Ne aflăm pe o întindere plată, deschisă. O câmpie cu pământul bătătorit. În spatele tributurilor de vizavi de mine nu se vede nimic, ceea ce înseamnă că acolo e o râpă abruptă sau chiar o stâncă. În dreapta mea se află un lac. Iar în stânga și în spate, o pădure rară de pini. Acolo ar vrea Haymitch să mă duc. Imediat.

Instrucțiunile lui îmi răsună în minte. „Mulțumiți-vă să fugiți, puneți o distanță cât mai mare între voi și ceilalți și găsiți o sursă de apă.”

Dar e tentant, atât de tentant, când văd toate darurile care așteaptă acolo, chiar în fața mea. Și știu că, dacă nu le iau eu, o să le ia altcineva. Că tributurile profesioniste care vor supraviețui băii de sânge vor împărți această pradă dătătoare de viață. Ceva îmi atrage privirea. Pe un morman de pături rulate stau o tolă din argint cu săgeți și un arc, deja bine tensionat, așteptând doar să fie folosite. Ala e al meu, mă gândesc. A fost pus acolo pentru mine.

Sunt rapidă. Pot sprinta mai repede decât oricare fată din școala noastră, cu toate că vreo două mă întrec pe distanțe lungi. Dar aici e vorba de numai patruzeci de metri, iar eu sunt făcută pentru așa ceva. Știu că pot să iau arcul, știu că pot ajunge prima la el, însă întrebarea e cât de repede pot pleca de acolo. În clipa când mă voi cățăra pe pachete, luând arma, alții vor fi ajuns deja la Cornul Abundenței, iar eu voi putea să dobor unul sau doi, dar să spunem că vor fi o duzină, și încă la mică distanță, de unde m-ar putea ucide cu sulite și cu bâte. Sau cu pumnii lor puternici.

Însă nu voi fi singura țintă. Pariez că multe dintre celelalte tributuri vor lăsa să scape o fată mărunțică, deși a obținut un punctaj de unsprezece la antrenament, pentru a-și scoate din luptă adversarii mai feroși.

Haymitch nu m-a văzut niciodată alergând. Dacă m-ar fi văzut, poate mi-ar fi spus să mă duc după arc. Să-l iau. De vreme ce e tocmai arma care ar putea fi salvarea mea. Și, în întregul morman, nu văd decât un singur arc. Știu că minutul trebuie să fie pe sfârșite, că trebuie să-mi aleg o strategie și descopăr că-mi pregătesc picioarele s-o ia la fugă, dar nu către pădurea din jur, ci către mormanul de obiecte, către arc. Atunci îl văd pe neașteptate pe Peeta, e cam al cincilea tribut din dreapta mea, la o distanță bunicică, însă îmi dau seama că se uită la mine și am impresia că e posibil să clatine din cap. Dar am soarele în ochi și, în timp ce

încerc să gădesc o soluție, bate gongul.

Și am ratat! Mi-am ratat șansa! Cele două secunde în plus pe care le-am pierdut nefiind gata la timp sunt suficiente ca să mă facă să mă răzgândesc, să nu mai intru în cerc. Picioarele îmi șovăie o clipă, nesigure în privința direcției în care vrea să le trimită creierul, apoi fandez, luând folia de plastic și o franzelă. Prada e atât de neînsemnată și eu sunt atât de furioasă că Peeta mi-a distras atenția, încât sprintez douăzeci de metri, către un rucsac de un portocaliu strălucitor care ar putea conține orice, fiindcă nu pot suporta să plec neavând asupra mea decât o nimica toată.

Un băiat, cred că din Districtul 9, ajunge lângă rucsac odată cu mine și ne încăieram pentru scurtă vreme, după care el tușește, împrôscându-mi fața cu sânge. Dau înapoi clătînându-mă, dezgustată de stropii calzi, lipicioși. Pe urmă băiatul alunecă, întinzându-se pe pământ. Atunci îi văd cuțitul din spate. Alte tributuri au ajuns deja la Cornul Abundenței și se răspândesc în toate părțile, atacând. Da, e fata din Districtul 2, la zece metri distanță, aleargă spre mine strângând în mână o jumătate de duzină de cuțite. Am văzut-o aruncându-le la antrenament. Nu ratează niciodată. Iar eu sunt următoarea ei țintă.

Toată spaima pe care o simteam deja se comprimă în frica de moment pe care mi-o inspiră ea, prădătorul ce m-ar putea ucide în câteva secunde. Adrenalina îmi răbufnește în vene, îmi arunc rucsacul pe un umăr și alerg cu toată viteza spre pădure. Aud lama șuierând către mine și ridic rucsacul din reflex, apărându-mi capul. Lama se înfinge în rucsac. Cu ambele sale curele acum pe umeri, reușesc să ajung între copaci. Știu, cumva, că fata n-o să mă urmărească. Că o să fie atrasă înapoi, spre Cornul Abundenței, înainte de a dispărea toate lucrurile valoroase. Un rânjet îmi traversează chipul. Mulțumesc pentru cuțit, îmi trece prin gând.

La marginea pădurii mă răsucesc pentru o clipă, trecând în revistă câmpul de bătaie. O duzină de tributuri, sau cam așa ceva, se hăcuiesc unele pe altele lângă corn. Câțiva zac, morți, pe pământ. Cei care au scăpat cu fuga se fac deja nevăzuți printre arbori sau în golul din partea opusă mie. Continui să alerg până când pădurea mă ascunde de ceilalți, apoi încetinesc ritmul până la un jogging constant, pe care cred că-l pot menține o vreme. Preț de câteva ore, alternez între o alergare ușoară și mers, punând o distanță cât mai mare între mine și rivalii mei. În timpul luptei cu băiatul din Districtul 9 am pierdut pâinea, dar am reușit să-mi îndes folia de plastic în mânecă, așa că o împăturesc din mers, cu grijă, și mi-o pun într-un buzunar. Desprind de asemenea și cuțitul – e o armă excelentă, cu lama lungă, ascuțită, zimțată lângă mâner, ceea ce o face foarte potrivită pentru a rețea diverse lucruri – și mi-l strecor în centură. Încă nu îndrăznesc să mă opresc ca să examinez conținutul rucsacului. Îmi văd pur și simplu de drum, făcând câte o pauză doar ca să mă asigur că nu sunt urmărită.

Sunt în stare să merg vreme îndelungată. O știu din zilele petrecute în pădure. Dar o să am nevoie de apă. Asta a fost a doua instrucțiune a lui Haymitch și, de

vreme ce pe prima am respectat-o cumva, de mântuială, sunt cu ochii în patru după orice ar putea indica prezența apei. Fără succes.

Pădurea începe să-și schimbe înfățișarea, pinii amestecându-se cu alte varietăți de copaci, dintre care îi recunosc pe unii, dar alții îmi sunt complet necunoscuți. La un moment dat aud un zgomot și scot cuțitul, cu gândul că ar putea fi necesar să mă apăr, dar n-am făcut altceva decât să sperii un iepure.

— Mă bucur să te văd, șoptesc.

Dacă există un iepure, s-ar putea să mai fie alți o sută, care nu așteaptă decât să fie prinși în laț.

Terenul coboară în pantă. Asta nu-mi place în mod deosebit. Văile îmi dau senzația că am căzut în capcană. Vreau să mă aflu pe înălțimi, cum sunt dealurile din Districtul 12, de unde îmi pot vedea dușmanii apropiindu-se. Dar n-am de ales, trebuie să merg mai departe.

Gândul că nu mă simt prea rău e straniu. Zilele în care m-am îndopat își scot banii. Am senzația că sunt destul de puternică, deși m-am odihnit insuficient. Sunt în pădure, ceea ce mă revigorează. Singurătatea mă bucură, deși nu e decât o iluzie, probabil că sunt chiar acum pe ecran. Nu tot timpul, dar când și când. În prima zi mor atât de mulți, încât imaginea unui tribut care umblă prin pădure nu e cine știe ce. Dar mă vor arăta destul de mult pentru ca oamenii să știe că sunt vie și nevătămată și că mă aflu în mișcare. Ziua deschiderii, când apar primele victime, e una dintre cele mai importante pentru pariuri. Dar nu se compară cu ceea ce se întâmplă când pe câmpul de luptă nu mai rămâne decât o mână de jucători.

După-amiaza e pe sfârșite când încep să aud loviturile de tun. Fiecare reprezintă un tribut mort. Lupta de la Cornul Abundenței trebuie să fi încetat, în sfârșit. Cadavrele măcelărite nu sunt niciodată ridicate înainte de a se fi împrăștiat ucigașii. În ziua deschiderii, tunul nici măcar nu trage înainte de a se fi terminat lupta inițială, fiindcă e prea greu să ții evidența pierderilor, îmi îngădui să mă opresc, trăgându-mi sufletul, în timp ce număr loviturile. Una... două... trei... și tot așa, până ce ajung la unsprezece, îmi răcăi cu unghiile sângele uscat, împrôșcat pe față de tusea băiatului din Districtul 9. El e mort, cu siguranță. Mă întreb ce-o fi cu Peeta. O fi reușit să prindă sfârșitul zilei? O s-o aflu peste câteva ore. Când imaginile morților sunt proiectate pe cer, pentru ca noi, ceilalți, să le putem vedea.

Mă simt brusc copleșită de gândul că Peeta s-ar putea să se fi prăpădit deja, să-și fi vărsat tot sângele și să fi fost recuperat, aflându-se pe drumul de întoarcere către Capitoliu pentru a fi spălat, îmbrăcat la loc și expediat în Districtul 12, într-un sicriu simplu, de lemn. De gândul că nu mai e aici. Că e în drum spre casă. Mă străduiesc din greu să-mi aduc aminte dacă l-am mai zărit după ce a început acțiunea. Dar ultima imagine pe care mi-o pot reaminti e aceea în care el clatină din cap, în vreme ce se aude gongul.

Poate e mai bine dacă s-a dus deja. N-avea încredere în șansa lui de a învinge. Iar eu nu voi sfârși având neplăcuta sarcină de a-l ucide. Poate e mai bine dacă a fost scos definitiv din joc.

Mă las să alunec alături de rucsac, istovită. Trebuie să mă uit în el înainte de căderea nopții. Să văd cu ce sunt nevoită să mă descurc. În timp ce îi desfac curelele, simt că e rezistent, dar are o culoare nu tocmai potrivită. Portocaliul ăsta, practic, va străluci în întuneric. Îmi întipăresc în minte că trebuie să-mi încep dimineața următoare prin a-l camufla.

Îl deschid. Ceea ce îmi doresc cel mai mult în clipa asta e apa. Indicația lui Haymitch de a găsi imediat apă n-a fost dată la întâmplare. Nu o să rezist mult fără ea. Pentru câteva zile, o să fiu în stare să suport simptomele neplăcute ale deshidratării, dar pe urmă o să mă simt din ce în ce mai rău, devenind neajutorată, și o să mor în cel mult o săptămână. Înșir proviziile cu grijă în jurul meu. Un sac subțire de dormit, care reflectă căldura corpului. Un pachet de biscuiți. Un pachet de felii de carne uscată de vacă. O sticlă cu iod. O cutie cu chibrituri din lemn. Un mic colac de sârmă. O pereche de ochelari de soare. Și o sticlă de plastic de doi litri, cu dop, pentru transportul apei, goală goluță.

Nici un strop de apă. Cât de greu le-ar fi fost să umple sticla? Devin conștientă de uscăciunea din gât și din gură, de buzele mele crăpate. Am mers toată ziua. A fost cald și am transpirat mult. Fac asta și acasă, dar acolo sunt întotdeauna o mulțime de pâraie din care să bei, sau zăpadă pe care s-o topești, dacă e cazul să recurgi la asta.

În timp ce-mi umplu din nou rucsacul, îmi trece prin minte un gând cumplit. Lacul. Cel pe care l-am văzut când așteptam să bată gongul. Dacă e singura sursă de apă din arenă? În felul ăsta ar fi siguri că suntem împinși să ne luptăm. Față de locul unde mă aflu acum, lacul e la o zi întreagă de mers, un drum care devine mult mai greu când n-ai nimic de băut. Și apoi, chiar dacă reușesc să ajung înapoi, e, cu siguranță, foarte bine păzit de unele dintre tributurile profesioniste. Când sunt gata să intru în panică, îmi aduc aminte de iepurele pe care l-am speriat mai devreme. Și el trebuie să bea apă. Nu-mi rămâne decât să descopăr de unde.

Asfințitul se apropie și nu mă simt deloc în largul meu. Copacii sunt prea subțiri ca să ofere cine știe ce ascunzătoare. Stratul de ace de pin îmi amortizează zgomotul pașilor, dar îngreunează descoperirea urmelor de animale, care ar trebui să mă conducă la apă. Și continui să merg în josul dealului, coborând spre adâncul unei văi ce pare fără fund.

Îmi e și foame, dar nu mă încumet să-mi încep proviziile prețioase de biscuiți și de carne de vită. În schimb, îmi scot cuțitul și atac un pin, jupuindu-i scoarța și răzuind o mână plină din interiorul ei mai moale. Îmi continui drumul mestecând-o încet. După o săptămână în care am avut parte de cele mai bune mâncăruri din lume, e ceva cam greu de înghițit. Dar am mâncat o groază de coajă de pin în viața mea. O să mă obișnuiesc repede.

După încă o oră, e clar că trebuie să-mi găsesc un loc de popas. Creaturile nopții ies la iveală. Aud din când în când câte un țipăt de bufniță și câte un urlet, primul semn că prădătorii sălbatici îmi sunt rivali la vânătoarea de iepuri. Cât despre posibilitatea de a fi privită eu însămi drept o sursă de hrană, e încă prea curând ca să pot da un răspuns. În clipa asta m-ar putea pândi oricât de multe animale.

Însă, în momentul de față, decid să le dau prioritate celorlalte tributuri. Sunt sigură că mulți își vor continua vânătoarea pe durata nopții. Cei care s-au luptat la Cornul Abundenței au probabil mâncare, apă din belșug din lac, torțe sau lanterne și arme pe care simt o poftă nebună să le folosească. Nu pot decât să sper că am ajuns destul de departe, ca să nu-mi dea de urmă.

Înainte de a mă instala, îmi scot sârma și improvizez două capcane în tufișuri. Știu cât e de riscant să o fac, dar aici mâncarea o să mi se termine atât de repede! Și nu pot pune capcane în timp ce alerg. Totuși mai merg vreo cinci minute înainte de a-mi face tabăra.

Îmi aleg cu grijă copacul. O salcie, nu nemaipomenit de înaltă, dar aflată într-un pâlcc de alte sălcii, oferindu-mi o ascunzătoare printre pletele ei lungi, revărsate. Mă urc, ținându-mă de crengile mai groase de lângă trunchi, și găsesc o bifurcație solidă unde să-mi fac patul. E nevoie de ceva muncă, dar până la urmă reușesc să-mi instalez sacul de dormit într-o poziție relativ confortabilă, îmi pun rucsacul în fundul sacului și mă las să alunec pe urmele lui. Ca măsură de precauție, îmi scot centura, îi fac o buclă în jurul unei ramuri și a sacului de dormit și mi-o strâng din nou în jurul taliei. Acum, dacă o să mă răsucesc în somn, n-o să cad grămadă la pământ. Sunt destul de scundă ca să-mi pot trage partea de sus a sacului peste cap, dar îmi pun și gluga. Deși am riscat pentru a pune mâna pe rucsac, acum știu că am făcut alegerea corectă. Sacul ăsta de dormit, care îmi reflectă și îmi păstrează căldura corpului, se va dovedi de neprețuit. Nu mă îndoiesc că multe alte tributuri sunt acum îngrijorate mai ales fiindcă nu știu cum să se apere de frig, în vreme ce eu aș putea avea parte până și de câteva ore de somn. Numai dacă nu mi-ar fi atât de sete...

Noaptea abia s-a lăsat, când aud imnul care precede redifuzarea omorurilor. Zăresc printre ramuri stema Capitolului, ce pare să plutească pe cer. De fapt e un alt ecran, imens, transportat de una dintre aeronavele lor nedetectabile. Acordurile imnului se sting și cerul se întunecă o clipă. Cei de acasă văd înregistrarea completă a tuturor scenelor, însă se consideră că, pentru tributurile rămase în viață, ar reprezenta un avantaj incorect. De exemplu, dacă eu aș pune mâna pe arc și aș săgeta pe cineva, secretul meu le-ar fi dezvăluit tuturor. Nu, aici, în arenă, n-o să vedem decât aceleași fotografii pe care ni le-au arătat când au difuzat punctajul obținut la antrenamente. Simple instantanee cu chipul fiecăruia. Însă acum, în loc de punctaje, nu vor afișa decât numărul districtului. Respir adânc când figurile celor unsprezece tributuri moarte încep să apară și le țin socoteala pe

degete.

Mai întâi apare fata din Districtul 3. Ceea ce înseamnă că Tributul Profesioniste din 1 și 2 au supraviețuit. Fapt care nu e o surpriză. Pe urmă băiatul din 4. La asta nu mă așteptam, de obicei profesioniștii trec de prima zi. Băiatul din Districtul 5... Presupun că fata cu mutră de vulpe s-a descurcat. Ambele tributuri din 6 și 7. Băiatul din 8. Amândoi jucătorii din 9. Da, uite-l pe cel cu care m-am luptat pentru rucsac. Am terminat degetele, nu mai urmează decât un singur tribut mort. E Peeta? Nu, e fata din Districtul 10. Asta a fost. Stema Capitoliului reapare, însoțită de câteva înflorituri muzicale. Pe urmă întunericul și zgomotele pădurii își reintră în drepturi.

Mă simt ușurată fiindcă Peeta trăiește. Îmi spun încă o dată că, dacă sunt ucisă, victoria lui e cea din care mama și Prim trag cele mai multe foloase. Cu asta îmi explic emoțiile contradictorii care mă cuprind când mă gândesc la Peeta. Recunoștință fiindcă mi-a oferit un avantaj mărturisindu-și dragostea pentru mine. Furie pentru aerul lui de superioritate de pe acoperiș. Teamă că, în arena asta, ne-am putea pomeni față în față în orice clipă.

Unsprezece morți, dar nici unul din Districtul 12. Încerc să-mi dau seama cine a rămas. Cinci tributuri profesioniste. Față de Vulpe. Thresh și Rue. Rue... deci, la urma urmelor, a reușit să treacă de prima zi. Sunt oarecum bucuroasă. Asta înseamnă zece dintre noi. Pe ceilalți trei o să-i descopăr mâine. Acum, când e întuneric, când am ajuns atât de departe și când sunt cuibărită aici, sus, în copac, acum trebuie să mă odihnesc.

N-am mai dormit cu adevărat de două zile și în arenă am făcut un drum lung, de o zi. Încet, încet, le permit mușchilor să mi se relaxeze. Ochilor să mi se închidă. Ultimul lucru care-mi trece prin minte e că am noroc fiindcă nu sforăi...

Trosc! Zgomotul unei ramuri rupte mă trezește. Cât am dormit? Patru ore? Cinci? Am vârful nasului rece ca gheața. *Trosc! Trosc!* Ce se petrece? Nu e sunetul crengilor care trosnesc sub piciorul cuiva, ci răsunetul ascuțit al celor rupte din copac. *Trosc! Trosc!* Apreciez că vine din dreapta, de la câteva sute de metri. Încet, fără nici un zgomot, mă răsucesc într-acolo. Pentru câteva minute, nu văd nimic altceva decât întunericul și nu aud decât un târșăit de picioare. Pe urmă zăresc o scânteie și un mic foc se deschide ca o floare. Deasupra flăcărilor se încălzește o pereche de mâini, dar nu pot desluși nimic mai mult.

Trebuie să-mi mușc buzele ca să nu strig toate insultele pe care le știu la adresa celui care a aprins focul. Ce își închipuie? Un foc făcut la căderea nopții ar fi fost altceva. Cei care s-au încăierat la Cornul Abundenței, cu forța lor superioară și cu surplusul lor de provizii, n-ar fi fost atunci destul de aproape ca să observe flăcările. Însă acum cutreieră probabil pădurea de ore-ntregi, în căutare de victime. Ai putea la fel de bine să fluturi un steag și să strigi: „Veniți să mă-nșfăcați!”

Și uite-mă la o aruncătură de băț de cel mai mare idiot care ia parte la Jocuri!

Legată cu centura într-un copac. Neîndrăznind s-o iau la fugă, de vreme ce zona în care mă aflu tocmai a fost semnalată, atrăgând atenția oricărui ucigaș interesat. Adică, știu că e frig și nu toată lumea are un sac de dormit. Dar, așa stând lucrurile, scrâșnești din dinți și rabzi până în zori!

În următoarele două ore, rămân întinsă în sac, mocnind de ciudă și chibzuind cu toată seriozitatea că, dacă aş coborî din copac, mi-aş putea elimina vecinul fără să am nici cea mai mică problemă. Instinctul mi-a spus să fug, nu să mă lupt. Dar e evident că individul ăsta mă pune în primejdie. Proștii sunt periculoși. Iar ăsta probabil că n-are cine știe ce arme, pe când eu m-am ales cu un cuțit excelent.

Cerul e încă întunecat, dar simt că primele semne ale dimineții sunt aproape. Încep să cred că am trecut, totuși, neobservați – eu și jucătorul a cărui moarte o plănuiesc acum. Pe urmă aud zgomotul. Mai multe perechi de picioare în fugă. Tributul care a făcut focul trebuie să fi ațipit. Ceilalți sar pe ea înainte de a avea timp să fugă. Acum știu că e o fată, îmi dau seama după glasul implorator, după țipătul de agonie care urmează. Pe urmă se aud râsete și felicitări rostite pe mai multe voci.

— Doisprezece doborâți și unsprezece de ucis! strigă cineva, stârnind un cor de fluierături apreciative.

Deci luptă în haită. Nu sunt cu adevărat surprinsă. În primele faze ale Jocurilor se formează adesea alianțe. Cei puternici se strâng laolaltă ca să-i vâneze pe cei slabi, apoi, când tensiunea devine prea puternică, se întorc unul împotriva altuia. Nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să-mi dau seama cine sunt aliații. Trebuie să fie tributul profesioniștilor care au mai rămas, cele din districtele 1, 2 și 4. Doi băieți și trei fete. Cei care mâncau la prânz împreună.

Pentru o clipă, îi aud inspectând proviziile fetei ucise. Comentariile lor îmi spun că n-au găsit nimic bun. Mă întreb dacă victima e Rue, dar mă grăbesc să alung gândul. E mult prea inteligentă ca să aprindă un astfel de foc.

— E mai bine să plecăm, ca să poată lua cadavrul până nu-ncepe să pută.

Sunt aproape sigură că ăsta e băiatul din Districtul 2, o brută. Se aud murmure de aprobare, apoi, spre groaza mea, aud grupul venind către mine. Ei nu știu că sunt aici. Cum ar putea s-o știe? Sunt bine ascunsă în pâlcul de copaci. Cel puțin cât timp nu se înalță soarele. Pe urmă, sacul meu negru de dormit o să se transforme din camuflaj în belea. Dacă își văd de drum, trec de mine și se îndepărtează într-un minut.

Dar profesioniștii se opresc în luminișul aflat la vreo zece metri de copacul meu. Au lanterne, torțe. Prin golurile dintre ramuri zăresc un braț aici, o cizmă dincolo. Mă transform în stâncă, nemaîndrăznind nici măcar să respir. Oare m-au văzut? Nu, nu încă. Îmi dau seama, după vorbele lor, că le e gândul în altă parte.

— N-ar fi trebuit să auzim deja lovitura de tun?

— Aș spune că da. Nimic nu-i împiedică s-o tragă imediat.

— Numai dacă nu-i moartă.

— E moartă. Am înjunghiat-o cu mâna mea.
— Atunci unde-i lovitura de tun?
— Cineva ar trebui să se-ntoarcă. Să se asigure că treaba s-a făcut.
— Da, nu vrem să-i luăm urma de două ori.
— Am spus că e moartă.
Izbucnește o ceartă, până când unul dintre ei îi reduce pe ceilalți la tăcere.
— Pierdem timpul! Mă duc s-o termin și să ne vedem de drum.
Cât pe ce să cad din copac. E Vocea lui Peeta.

12

Slavă Domnului că am fost destul de prevăzătoare ca să mă leg cu centura. M-am rostogolit într-o parte, alunecând de pe creanga bifurcată, și acum stau cu fața în jos, ținută locului de centură și de una dintre mâini, cu picioarele călare pe rucsac în interiorul sacului de dormit, strâns lipită de trunchi. Trebuie să se fi auzit vreun foșnet când m-am lăsat pe-o parte, dar profesioniștii erau mult prea captivați de cearta lor ca să-l bage de seamă.

— Atunci, du-te, Îndrăgostitul, spune băiatul din Districtul 2. Convinge-te.

Reușesc să-l zăresc pe Peeta, luminat de o torță, întorcându-se către fata de lângă foc. Are fața umflată și plină de vânătăi, un bandaj însângerat pe unul dintre brațe și, judecând după zgomotul pașilor lui, se pare că șchiopătează puțin. Mi-l amintesc dând din cap, spunându-mi să nu intru în luptă pentru provizii, pe când el a plănuit tot timpul, dar absolut tot timpul, să se arunce în miezul lucrurilor. Exact invers față de ceea ce i-a spus Haymitch să facă.

OK, pot să-nghit asta. Priveliștea tuturor acelor lucruri era tentantă. Dar acum... acum e altceva. A intrat în echipă cu haita de lupi a profesioniștilor ca să ne vâneze pe noi, ceilalți. Nimeni din Districtul 12 nu s-ar fi gândit să facă așa ceva! Tributurile profesioniste sunt arogante, sunt mai bine hrănite, dar asta numai fiindcă sunt un fel de câini de salon ai Capitolului. Universal și ferm detestate de toată lumea, cu excepția locuitorilor din districtele lor. Îmi imaginez ce se spune acum acasă despre Peeta. Iar el a avut tupeul să-mi vorbească mie despre dezonoare?

Evident că băiatul nobil de pe acoperiș n-a făcut altceva decât să mă atragă într-un alt joc. Dar asta o să fie ultimul. O să mă uit cu nerăbdare pe cerul nopții ca să văd că i se anunță moartea, dacă nu cumva o să-l omor eu.

Tributurile profesioniste păstrează tăcerea până când Peeta se îndepărtează destul de mult ca să nu le mai poată auzi, apoi vorbesc pe șoptite.

— De ce nu-l ucidem acum, ca să terminăm odată cu el?

— Lasă-l să meargă în continuare alături de noi. Ce-i rău în asta? Și folosește cu îndemănare cuțitul.

Chiar așa? Asta-i o noutate. Astăzi aflu o mulțime de lucruri interesante de-

spre prietenul meu Peeta.

— În plus, ne oferă cea mai bună șansă de a da de urma ei.

Am nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că acea „ea” despre care vorbesc sunt eu.

— De ce? Crezi că s-a lăsat convinsă de povestea aia siropoasă de dragoste?

— S-ar putea. Mi s-a părut destul de naivă. De fiecare dată când îmi amintesc cum se-nvârtea în rochia aia îmi vine să vărs.

— Aș vrea să știu cum a căpătat unsprezecele ăla.

— Fac pariu că Îndrăgostitul știe.

Zgomotul făcut de Peeta la întoarcere îi reduce la tăcere.

— Era moartă? Întreabă băiatul din Districtul 2.

— Nu. Dar acum este, răspunde Peeta.

Tunul trage chiar în momentul ăsta.

— Sunteți gata de plecare? întreabă el.

Haita de profesioniști se pune în mișcare, în șir indian. Tocmai începe să se crape de ziuă și cântecul păsărilor umple aerul. Mai rămân o vreme în poziția mea incomodă, cu mușchii tremurând de efort, apoi mă salt înapoi, pe creangă. Trebuie să cobor și s-o iau din loc, dar mai rămân o clipă întinsă, deslușind sensul celor auzite. Peeta nu se mulțumește doar să fie alături de tributurile profesioniste, le mai și ajută să mă caute. S-o caute pe fata naivă, care trebuie luată în serios din cauza unsprezelui ei. Pentru că se poate folosi de un arc cu săgeți. Ceea ce Peeta știe mai bine decât oricine.

Dar încă nu le-a spus. Păstrează informația, fiind conștient că asta îl menține în viață? Încă mai vrea să-i lase publicului impresia că mă iubește? Ce e în capul lui?

Păsările amuțesc dintr-odată. Pe urmă, una dă avertismentul strident. O singură notă. Exact ca acela pe care l-am auzit împreună cu Gale, când a fost prinsă fata avox, cea cu părul roșu.

Aeronava se materializează deasupra focului de tabără, la mare înălțime și lasă în jos niște dinți mari, metalici. Fata tribut e ridicată încet, cu delicatețe. Apoi, aeronava se face nevăzută. Păsările își reiau cântecul.

— Mișcă-te, îmi șoptesc.

Mă strecor afară din sacul de dormit, îl fac sul și îl pun în rucsac. Presupun că, atâta timp cât am fost ascunsă de întuneric, de sac și de ramurile sălciei, camerelor le-a fost greu să mă prindă într-o imagine care să nu lase de dorit. Îmi închipui că acum mă urmăresc. În clipa când ating pământul, garantez că mă aflu în prim-plan.

Publicul trebuie să-și fi ieșit din minți știind că eram în copac, că am auzit ce vorbeau profesioniștii, că am aflat că Peeta e cu ei. Până ce îmi dau seama cum vreau să joc cartea asta, aș face bine să mă port ca și cum aș ține lucrurile sub control. Să nu par surprinsă. Și, în nici un caz, confuză sau speriată.

Nu, trebuie să fiu cu un pas înaintea jocului.

Așa că ies din frunziș, apărând în plina lumină a zorilor, și mă opresc o clipă, dându-le camerelor timp să mă surprindă. Pe urmă, îmi las capul ușor pe-o parte și afișez un zâmbet atotcunoscător. Poftim! Lasă-i să-i descopere semnificația!

Sunt gata de plecare, când îmi aduc aminte de capcane. Poate că e imprudent să le verific, acum, când ceilalți sunt atât de aproape. Dar trebuie. Probabil, fiindcă am vânat prea mulți ani. Și mă ademenește gândul că e posibil să găsesc carne. Sunt răsplătită cu un iepure excelent. Îl jupoi și îi scot măruntaiele cât ai clipi, lăsându-le împreună cu labele, capul, coada și blana sub un morman de frunze. Îmi doresc un foc – carnea crudă de iepure îți poate da febra iepurilor, e o lecție pe care am învățat-o pe propria piele – și atunci îmi zboară gândul la fata ucisă. Tăciunii focului ei muribund sunt încă fierbinți, cu siguranță. Tai iepurele bucăți, fac o frigare dintr-o creangă și pun carnea pe jar.

Acum mă bucur că există camerele de luat vederi. Vreau ca sponsorii să vadă că sunt în stare să vânez, că merită să parieze pe mine, pentru că nu voi fi atrasă în cursă cu atâta ușurință cum vor fi alții, mânați de foame. Cât se frige iepurele, macin o parte din ramurile carbonizate și mă apuc să-mi camuflez rucsacul portocaliu. Tăciunele negru îi ia din strălucire, dar știu că un strat de nămol mi-ar fi, categoric, mult mai de folos. Bineînțeles că, pentru nămol, aș avea nevoie de apă...

Îmi înșfac lucrurile, înșfac frigerea, arunc cu lovituri de picior țărână peste cărbuni și plec în direcția opusă celei în care s-au dus tributurile profesioniste. Mănânc jumătate de iepure din mers, apoi înfășor resturile în bucata de plastic, păstrându-le pentru mai târziu. Carnea pune capăt chiorăiturilor din stomacul meu, dar nu îmi potolește setea. Apa e acum principala mea prioritate.

Îmi continui drumul, fiind sigură că mă aflu încă pe ecranele din Capitoliu, așa că am grijă să-mi ascund în continuare emoțiile. Dar ce bine trebuie să se distreze Claudius Templesmith alături de ceilalți comentatori, invitații săi, disecând purtarea lui Peeta și reacția mea. Ce se poate înțelege de aici? Peeta și-a dat arama de față? Cum afectează asta șansele celor care au pariat? O să ne pierdem sponsorii? Dar, oare, avem sponsori? Da, sunt sigură că avem sau, cel puțin, că am avut.

Peeta a denaturat, cu siguranță, evoluția noastră ca îndrăgostiți născuți sub o stea potrivnică. Sau nu e așa? Poate, fiindcă n-a vorbit prea mult despre mine, mai putem încă obține niște avantaje. Poate, dacă acum las impresia că mă amuz, oamenii își vor închipui că am pus ceva la cale împreună.

Soarele se înalță pe cer părând mult prea strălucitor chiar și prin bolta de frunziș. Îmi ung buzele cu un strat de grăsime de iepure și mă străduiesc să-mi stăpânesc bătăile inimii, dar e lipsit de sens. N-a trecut decât o zi și mă deshidratez cu repeziciune. Încerc să mă gândesc la toate metodele pe care le știu de a descoperi apă. Curge în josul dealurilor așa că, de fapt, nu fac rău continuând

să cobor spre fundul văii. Mi-ar fi de folos dacă aş putea descoperi o urmă de vânat sau vreun pâlcc de vegetație de un verde mai intens. Dar nimic nu pare să se schimbe. Aceeași pantă domoală, păsări, copaci care seamănă leit.

Pe măsură ce trece ziua, îmi dau seama că am necazuri. Puțina urină pe care am reușit s-o elimin e de un maroniu închis, mă doare capul și pe limbă am un petic uscat care refuză să se umezească. Soarele îmi rănește ochii, așa că îmi scot ochelarii, dar, când îi pun, cu vederea mea se întâmplă ceva straniu și îi îndes la loc, în rucsac.

După-amiaza e deja târzie când îmi închipui că am găsit ajutor. Zăresc un pâlcc de tufe de mure și mă grăbesc să culeg bobitele, să sug sucule dulce de sub coajă. Însă, tocmai când să le duc la gură, le privesc cu mai multă atenție. Fructele pe care le luasem drept mure au o formă ușor diferită și, când rup una, văd că interiorul e roșu ca sângele. Nu recunosc fructele astea, poate că sunt comestibile, dar bănuiesc că e vreun truc răutăcios de-al creatorilor-de-joc. Până și instructora specializată în botanică de la Centrul de Antrenament a ținut să ne spună să evităm fructele de pădure dacă nu suntem sută la sută siguri că nu sunt toxice. Un lucru pe care îl știam deja, dar îmi e atât de sete, încât e nevoie să-mi reamintesc atenționarea ei ca să am puterea de a le arunca.

Oboseala începe să mă cuprindă, dar nu e aceea osteneală care urmează după un drum lung. Sunt nevoită să mă opresc des și să-mi trag sufletul, deși știu că singurul leac pentru această slăbiciune trebuie căutat fără întrerupere, încerc o nouă tactică – mă urc într-un copac, cât de sus îndrăznesc, în starea mea de slăbiciune – uitându-mă după orice ar putea indica prezența apei. Dar, în toate direcțiile, cât de departe văd cu ochii, nu se zărește decât aceeași întindere nemiloasă a pădurii.

Hotărâtă să merg până la căderea nopții, nu mă opresc decât după ce încep să mă poticnesc la fiecare pas.

Istovită, mă salt într-un copac și mă leg cu centura. N-am poftă de mâncare, dar sug un os de iepure, doar ca să-i dau guri ceva de lucru. Se lasă noaptea, se cântă imnul și pe cer văd fotografia fetei, care se pare că era din Districtul 8. Fata pe care s-a întors Peeta s-o lichideze.

Teama mea de haita de profesioniști e minora în comparație cu setea care mă mistuie. În afară de asta, au luat-o în partea opusă și acum vor fi nevoiți să se odihnească și ei. Cu lipsa asta de apă, e posibil chiar să se fi întors la lac, pentru reprovizionare.

Poate că asta e singura direcție în care trebuie să mă îndrept și eu.

Dimineața e aducătoare de suferință. Capul îmi zvâcnește la fiecare bătaie a inimii. La cele mai simple mișcări, încheieturile îmi sunt străpunse de junghiuri dureroase. Nu sar din copac, ci aproape cad. Am nevoie de mai multe minute ca să-mi strâng echipamentul. Undeva, în adâncul meu, știu că fac o greșală, că ar trebui să mă port cu mai multă prudentă, să mă mișc cu mai multă rapiditate. Dar

mintea pare să mi se fi încheșat și nu sunt în stare să încropesc nici un plan. Mă sprijin de trunchiul copacului, plimbându-mi cu delicatețe un deget pe suprafața ca de glaspapir a limbii, și îmi trec în revistă opțiunile. Cum să fac rost de apă?

Mă întorc la lac. Nu ajută. N-o să reușesc niciodată.

Îmi pun speranța în ploaie. Pe cer nu e nici un nor.

Continui căutările. Da, asta e singura mea șansă. Apoi prin cap îmi trece, brusc, o altă idee, și năvala furiei care urmează mă face să-mi vin în fire.

Haymitch! Ar putea să-mi trimită apă! Ar apăsa pe un buton și apa ar ajunge la mine într-un minut, cu o parașută argintie. Trebuie să am sponsori, măcar unul sau doi, care și-ar putea permite să-mi facă rost de o jumătate de litru de lichid. Da, prețul e piperat, dar oamenii ăștia sunt făcuți din bani. Și, pot, totodată, să parieze pe mine. Poate Haymitch nu-și dă seama cât de multă nevoie am de apă.

— Apă, spun, cu o voce cât îndrăznesc de puternică.

Plină de speranță, aștept o parașută care să coboare din cer. Dar nu apare nimic.

Ceva nu merge cum ar trebui. Mă amăgesc că am sponsori? Sau purtarea lui Peeta i-a făcut pe toți să bată în retragere? Nu, nu cred. Acolo trebuie să fie cineva care să vrea să-mi cumpere apă, numai că Haymitch refuză să mi-o trimită. Fiindu-mi mentor, deține controlul asupra darurilor trimise de sponsori. Știu că mă urăște. Mi-a arătat-o destul de limpede. Dar mă urăște chiar atât de mult, încât să mă lase să mor? Din cauza asta? Nu e posibil, nu-i așa? Dacă un mentor nu își tratează tributurile așa cum se cuvine, e tras la răspundere de spectatori, de oamenii din Districtul 12. Nici măcar Haymitch n-ar risca una ca asta, nu-i așa? Despre ceilalți negustori din Vatră se poate spune orice, dar nu cred că-l vor primi cu brațele deschise dacă mă lasă să mor așa. Și, pe urmă, de unde-o să-și mai cumpere alcoolul? Așadar... ce? Încearcă să mă facă să sufăr fiindcă l-am sfidat? Orientează toți sponsorii către Peeta? E atât de beat, încât nici măcar nu-și dă seama ce se petrece acum? Cumva, nu cred asta, așa cum nu cred nici că încearcă să măucidă neglijându-mă. De fapt, în stilul lui neplăcut, s-a străduit sincer să mă pregătească. Atunci, ce se întâmplă?

Îmi îngrop fața în palme. Acum nu există pericolul lacrimilor, nu mi-aș putea stoarce una nici măcar ca să-mi salvez viața. Ce face Haymitch? În ciuda furiei mele, a urii și a suspiciunilor, o voce mică dintr-un ungher al minții îmi șoptește un răspuns.

Poate că-ți transmite un mesaj, zice vocea. Un mesaj. Ce mesaj? Apoi știu. Nu există decât un singur mesaj rațional pentru ca Haymitch să nu-mi dea apa. Fiindcă știe că aproape am găsit-o.

Scrâșnesc din dinți și mă ridic în picioare. Rucsacul pare să-și fi triplat greutatea. Găsesc o creangă ruptă care mi-ar putea servi drept toiag și pornesc la drum. Dogoarea soarelui pătrunde în pământ, încă și mai arzătoare decât în primele două zile. Mă simt ca o bucată veche de piele, uscându-se și plesnind de

căldură. Fiecare pas e un efort, dar refuz să mă opresc. Refuz să mă așez. Dacă mă așez sunt foarte multe șanse să nu mă mai pot ridica, să nu mai fiu în stare nici măcar să-mi reamintesc ce am de făcut.

Ce pradă ușoară sunt! Orice tribut, chiar și micuța Rue, mă poate da gata acum, trântindu-mă pur și simplu la pământ și omorându-mă cu propriul meu cuțit, fără să am puterea de a mă împotrivi. Dar, dacă există cineva în partea asta a pădurii, atunci mă ignoră. Adevărul e că mă simt la un milion de kilometri distanță față de orice alt suflet omenesc.

Însă nu singură. Au, cu siguranță, o cameră care mă urmărește chiar în acest moment. Îmi aduc aminte de anii în care am privit tributurile murind de foame, de frig, sângerând sau deshidratându-se până la moarte. În afara cazului când undeva nu se desfășoară o luptă cu adevărat interesantă, imaginea mea apare pe ecran.

Gândurile mi se întorc spre Prim. Probabil că nu mă urmărește în direct, dar, la școală, în timpul prânzului, sunt difuzate reluări. Pentru binele ei, încerc să par cât mai puțin disperată cu puțință.

Însă după-amiază știu că sfârșitul se apropie. Picioarele îmi tremură și inima îmi bate prea repede. Uit întruna ce fac de fapt. M-am împiedicat în repetate rânduri și am reușit să mă repun pe picioare, dar, când bățul alunecă de sub mâna mea, cad în cele din urmă la pământ și nu mai sunt în stare să mă ridic. Îmi las ochii să se închidă.

L-am judecat greșit pe Haymitch. N-are nicidecum intenția să mă ajute.

E în ordine, îmi spun. Aici nu-i chiar atât de rău. Aerul e mai puțin încins, dând de înțeles că se apropie seara. Se simte un miros ușor, plăcut, care mă duce cu gândul la nuferi. Degetele mele mângâie pământul moale, alunecând ușor pe suprafața lui. E un loc OK ca să mori, mă gândesc.

Vârfurile degetelor mele trasează modele învârtite pe pământul rece, alunecos. Ador nămolul, îmi spun. Suprafața lui moale, cu urme ușor de citit, m-a ajutat de multe ori să descopăr vânatul. E bun și contra înțepăturilor de albină. Nămol. Nămol. Nămol. Ochii mi se deschid brusc și îmi afund degetele în pământ. E nămol! Îmi ridic nările în vânt. Și ăia sunt nuferi! Nuferi!

Acum mă târăsc, mă târăsc prin nămol, călăuzită de miros. La cinci metri distanță de locul unde am căzut, mă târăsc printr-o încălceală de plante până într-un iaz. Deasupra plutesc flori galbene, deschise, frumoșii mei nuferi.

Fac tot ce pot ca să nu-mi afund fața în apă și să sorb cu lăcomie. Dar mi-a mai rămas măcar atâta rațiune cât să mă abțin. Îmi scot sticla cu mâini tremurătoare și o umplu cu apă. Aaug ceea ce îmi amintesc că este numărul corect de picături de iod necesar pentru a o purifica. Jumătatea de oră de așteptare e o agonie, dar o respect. Cel puțin, cred că e o jumătate de oră, dar e cu siguranță atât de lungă, încât ajung la limita răbdării.

Încet, acum ia-o ușurel, mă sfătuiesc. Sorb o înghițitură și îmi impun să aștept. Apoi încă una. În următoarele două ore, beau tot conținutul sticlei de doi litri.

Apoi mai beau una. Îmi mai pregătesc una înainte de a mă retrage într-un copac unde continui să iau câte o sorbitură, mănânc carne de iepure, ba îmi permit chiar și unul dintre prețioșii mei biscuiți. Când se cântă imnul, mă simt cu mult mai bine. În noaptea asta nu apare nici un chip, azi n-a murit nici un tribut. Măine o să rămân aici, o să mă odihnesc, o să-mi camuflez rucsacul cu mâl, o să prind câțiva dintre peștii ăia mici pe care i-am văzut când beam apă, o să dezgrop rădăcini de nufăr, făcându-mi rost de o masă delicioasă. Mă ghemuiesc în sacul de dormit și strâng cu putere la piept sticla mea cu apă, ca pe o asigurare de viață, ceea ce, de fapt, chiar este.

Câteva ore mai târziu, zgomotul unor picioare în fugă mă smulge din somnul meu liniștit. Privesc în jur uluită. Încă nu s-a luminat de ziuă, dar ochii mei plini de usturime pot să vadă.

Ar fi greu să-mi scape zidul de foc ce coboară asupra mea.

13

Primul impuls îmi cere să cobor din copac, dar centura mă leagă de creangă. Cu degete stângace, reușesc cumva să desfăc catarama și cad grămadă la pământ, încă înfășurată în sac. N-am timp să împachetez. Din fericire, rucsacul și sticla cu apă sunt deja în sacul de dormit. Pun centura înauntru, îmi arunc sacul pe un umăr și o iau la fugă.

Lumea s-a transformat în flăcări și fum. Crengile arse se desprind din copaci și cad la picioarele mele într-o ploaie de scânteii. Nu pot decât să alerg pe urma celorlalți, a iepurilor și a căprioarelor, și văd chiar și o haită de câini sălbatici țâșnind printre copaci. Mă încred în simțul lor de orientare, fiindcă au instincte mai ascuțite decât ale mele. Dar sunt și mult mai rapizi, zboară printre tufișuri cu atâta grație, pe când ghetele mele se încurcă printre rădăcini și crengi căzute la pământ, așa că nu am cum să țin pasul cu animalele pădurii.

Căldura e groaznică, dar fumul e și mai rău, amenințând să mă înăbușe în orice clipă. Îmi trag gulerul cămășii peste nas, recunoscătoare fiindcă e îmbibat de sudoare, ceea ce îmi oferă un firav vâl protector. Și fug, sufocându-mă, cu sacul lovindu-mi spatele, cu fața tăiată de ramuri care se materializează din ceața cenușie fără nici un avertisment, fug fiindcă știu că trebuie să fug.

Ăsta nu e focul de tabără al unui tribut, scăpat de sub control, nu e un incendiu izbucnit din întâmplare. Flăcările care se năpustesc asupra mea au o înălțime nefirească, o uniformitate care trădează amestecul omului, al mașinilor, al creatorilor-de-joc. Atmosfera a fost atât de calmă astăzi. Nici un omor, probabil că nici o luptă. Spectatorii din Capitoliu trebuie să se fi plictisit, plângându-se că Jocurile astea frizează monotonia. Adică singurul lucru care nu le este permis.

Nu e greu să înțelegi motivele creatorilor-de-joc. Există haita profesioniștilor și mai suntem și noi, ceilalți, probabil răzlețiți pe distanțe mari, în întreaga arenă.

Focul e menit să ne scoată din ascunzători. S-ar putea să nu fie cel mai original procedeu pe care l-am văzut, dar e foarte, foarte eficient.

Sar peste un buștean în flăcări. Nu destul de sus. Poalele hainei mi se aprind și trebuie să mă opresc, să mi-o smulg de pe trup și s-o calc în picioare, stingând flăcările. Dar nu mă încumet s-o abandonez, așa pârlită și fumegândă cum e, și îmi asum riscul de a o îndesa în sacul de dormit, sperând că lipsa aerului o să înăbușe focul pe care nu l-am stins eu. Ceea ce car în spate e tot ce am și e destul de puțin ca să-mi asigure supraviețuirea.

Peste câteva minute, îmi simt gâtul și nasul în flăcări. Tușea izbucnește curând și încep să am senzația că plămâni mi se coc, pur și simplu. Disconfortul se transformă în suferință când fiecare respirație îmi săgetează pieptul cu o durere mistuitoare. Reușesc să-mi găsesc adăpost sub un afloriment stâncos tocmai când mă podidește voma și rămân fără cina mea frugală și fără toată apa pe care o mai aveam în stomac. Ghemuită, sprijinindu-mă pe genunchi și pe palme, vărs până când nu mai am ce.

Știu că trebuie să-mi continui drumul, dar acum tremur, mă simt năucă și mi se taie răsuflarea. Îmi permit să irosesc cam o lingură de apă, pe care o scuip după ce îmi clătesc gura, apoi sorb de câteva ori din sticlă. Ai un minut, îmi spun. Un minut de odihnă. Îmi ofer timpul necesar ca să-mi rearanjez proviziile, împachetez sacul de dormit și îngmădesc totul în rucsac, la nimereală. Minutul s-a terminat. Știu că trebuie s-o iau din loc, dar fumul mi-a încețoșat gândurile. Animalele cu picioare iuți care îmi țineau loc de busolă m-au lăsat în urmă. Știu că până acum n-am mai fost în partea asta a pădurii, pe drumurile de până acum n-am mai întâlnit pietroaie atât de mari cum sunt cele care mă adăpostesc acum. Întotdeauna mă mană creatorii-de-joc? Înapoi, spre lac? Spre un teren cu totul nou, plin de pericole inedite? Abia ce avusesem parte de câteva ore de liniște lângă iaz când s-a dezlănțuit atacul ăsta. Oare nu există nici un mod de a mă întoarce acolo, mergând paralel cu focul, pentru a mă afla măcar lângă o sursă de apă? Zidul de flăcări trebuie să aibă un capăt și incendiul n-o să dureze la nesfârșit. Nu din cauza imposibilității de a fi întreținut, ci fiindcă publicul i-ar acuza din nou pe creatorii-de-joc că îl plictisesc. Dacă aș reuși să ajung în spatele liniei de foc, aș putea evita întâlnirea cu profesioniștii. Tocmai m-am hotărât să încerc, să mă întorc descriind o buclă, deși s-ar putea să fie nevoie să merg kilometri întregi ca să ies din infern și să fac un ocol considerabil pe drumul înapoi, când primul glob de foc explodează lovindu-se de stâncă, cu vreo jumătate de metru deasupra capului meu. Țâșnesc de sub pragul de piatră, stimulată de o nouă spaimă.

Jocul a luat o altă întorsătură. Focul a avut doar rolul de a ne pune în mișcare, însă spectatorii vor avea acum parte de o distracție adevărată. Când aud următoarea șuierătură, mă fac una cu pământul, fără a mai pierde timpul să mă uit în jur. Globul de foc izbește un copac din stânga mea, care e înghițit flăcări. Nemișcarea înseamnă moarte. Abia reușesc să mă ridic în picioare când un al

treilea glob lovește pământul în locul unde am stat, înălțând în spatele meu un stâlp de foc. Pierd noțiunea timpului, străduindu-mă nebunește să evit atacurile. Nu văd de unde sunt lansate, dar nu e vorba de o aeronavă. Nu cad sub un unghi atât de larg. Probabil că o întreagă zonă a pădurii a fost prevăzută cu lansatoare de precizie, ascunse în copaci sau în stânci. Undeva, într-o încăpere răcoroasă și curată, un creator-de-joc stă în fața unei console de comandă, cu degetele pe declanșatoare care îmi pot curma viața într-o secundă. Nu e nevoie decât de o lovitură directă.

Oricât de vag ar fi fost planul de reîntoarcere la iaz pe care mi-l făcusem, mi se șterge cu totul din minte în timp ce alerg în zig-zag, mă aplec și sar ca să evit globurile de foc. Nici unul nu e mai mare decât un măr, dar toate degajă o forță înspăimântătoare de impact. Toate celelalte simțuri îmi dispar, iar dorința de a supraviețui preia controlul. N-am când să judec dacă o mișcare e sau nu corectă. Când aud un șuierat, acționez sau mor.

Totuși, ceva mă îndeamnă să tot înaintez. Uitându-mă toată viața la Jocuri, mi-am dat seama că anumite zone din arenă sunt echipate pentru un anumit gen de atac. Și, dacă reușesc să ies din sectorul ăsta, s-ar putea să ajung în afara razei de acțiune a lansatoarelor. E posibil și să nimeresc drept într-un cuib de vipere, dar acum nu e momentul să-mi fac griji pentru așa ceva.

N-aș putea spune de câtă vreme mă străduiesc din răsuputeri să mă feresc de globurile de foc, dar atacurile încep în sfârșit să se rărească. Ceea ce e bine, fiindcă vărs din nou. De data asta e o substanță acidă, care îmi arde gâtul, răbufnind apoi și prin nări. Sunt nevoită să mă opresc când trupul meu cuprins de convulsii încearcă disperat să scape de otrava absorbită pe durata atacurilor. Aștept următorul șuierat, următorul semnal care să mă-ndemne să sar. Dar nu se aude. Violența vomei mi-a stors lacrimi din ochii plini de usturime. Hainele îmi sunt îmbibate în sudoare. Din mirosul de fum și de borâtură se detașează cumva cel de păr pârlit, îmi prind pe băjbâite coada împletită și descopăr că un glob de foc a scurtat-o cu cel puțin cincisprezece centimetri. Șuvițele de păr ars mi se sfărâmă în palme. Mă holbez la ele, fascinată de metamorfoză, când se aude șuierătura.

Mușchii mei reacționează, însă de data asta nu cu destulă iuțeală. Globul de foc cade pe pământ, alături de mine, dar nu înainte de a-mi atinge pulpa dreaptă. Vederea pantalonilor și a piciorului meu în flăcări îmi ia mințile. Mă răsucesc și o iau la fugă înapoi, în patru labe, țipând strident și încercând să mă îndepărtez de oroare. Când reușesc în sfârșit să îmi vin suficient în fire, îmi rostogolesc piciorul pe pământ, într-o parte și într-alta, înăbușind cele mai puternice flăcări. Și apoi, fără să mă gândesc, rup materialul rămas cu mâinile goale.

Stau pe pământ, la câțiva metri distanță de vâlvătaia stârnită de globul de foc. Pulpa mea sfârâie, palmele îmi sunt pline de dâre roșii. Tremur prea tare ca să mă pot mișca. Dacă vor să mă lichideze, creatorii-de-joc au găsit momentul potrivit.

Aud vocea lui Cinna, purtând imagini ale materialului cu falduri bogate și nestemate scânteietoare. „Katniss, fata care a fost în foc”. Ce bine trebuie să se distreze creatorii-de-joc pe tema asta. Poate acele costume superbe realizate de Cinna sunt cele care au dat ideea acestei torturi. Știu că el n-avea cum s-o prevadă, că probabil suferă pentru mine, fiindcă, de fapt, cred că s-a atașat de mine. Dar, una peste alta, poate că așa fi fost mult mai în siguranță dacă ne-am fi urcat în carul ăla în pielea goală.

Atacul s-a încheiat. Creatorii-de-joc nu vor să măucidă. Oricum, nu încă. Toată lumea știe că ne-ar putea nimici la câteva secunde după ce răsună gongul de deschidere. Dar, la Jocurile Foamei, adevărata distracție e să vezi tributurile omorându-se între ele. Creatorii-de-joc omoară din când în când câte un tribut doar ca să le reamintească jucătorilor că o pot face. Însă, de cele mai multe ori, ne manevrează astfel încât să dăm nas în nas. Ceea ce înseamnă că nu se mai trage în mine fiindcă în apropiere se mai află cel puțin încă un tribut.

Dacă ar fi posibil, m-aș urca târâș într-un copac, căutând adăpost, dar fumul continuă să fie destul de gros ca să măucidă. Reușesc să mă ridic și mă îndepărtez șchiopătând de zidul de flăcări ce luminează cerul. Incendiul pare să nu mă mai urmărească decât cu norii săi negri, urât mirositori.

O altă lumină, lumina zilei, începe să se răspândească încet. Vălătucii de fum iau prizoniere razele de soare. Vizibilitatea e proastă. Nu văd, în nici o parte, la distanță mai mare de cincisprezece metri. Aici și acum, un alt tribut s-ar putea ascunde de mine cu ușurință. Ca măsură de precauție, ar trebui să-mi scot cuțitul, dar mă îndoiesc că așa putea să-l țin prea multă vreme în mână. Durerea din palme nu se compară nicidecum cu durerea din pulpă. Detest arsurile, le-am detestat întotdeauna, chiar și pe cele neînsemnate, cu care te alegi scoțând pâinea din cuptor. Pentru mine, e cel mai cumplit gen de durere, dar n-am mai trecut niciodată prin ce trec acum.

Sunt atât de epuizată, încât nu-mi dau seama că am intrat într-un iaz decât după ce mă afund până mai sus de glezne. E alimentat de un izvor care bolborosește, fășnind printre bolovani, și e desfătător de rece. Îmi afund mâinile în apa puțin adâncă și, în aceeași clipă, mă simt ușurată. Nu asta spunea mama întotdeauna? Primul tratament pentru arsuri e apa rece? Scoate fierbințeala. Dar vorbea despre arsurile minore. Probabil că ar fi recomandat așa ceva pentru mâinile mele. Dar pentru pulpă? Deși încă n-am avut curajul s-o examinez, presupun că e o rană de cu totul altă natură.

Pentru o vreme, stau întinsă pe burtă la marginea iazului, legându-mi mâinile în apă și studiind micile flăcări de pe unghiile mele, care încep să se știrbească. E bine. Am avut parte de foc cât pentru o viață întreagă.

Îmi spăl cenușa și sângele de pe față. Încerc să-mi aduc aminte tot ce știu despre arsuri. Sunt răni des întâlnite în Filon, unde gătim și ne încălzim casele cu cărbuni. Pe urmă mai sunt și accidentele din mină... O familie a adus odată un

tânăr leșinat, implorând-o pe mama să-l ajute.

Medicul districtual care se ocupă de arsuri se dăduse bătut, le spusese rudelor să-l ia să moară acasă. Dar ei nu voiau să accepte asta. Tânărul zăcea pe masa noastră din bucătărie, insensibil la tot ce se petrecea în jur. Am aruncat o privire la rana de pe coapsa lui, la carnea carbonizată, evident arsă până la os, înainte de a ieși în fugă din casă. M-am dus în pădure și am vânat toată ziua, bântuită de imaginea oribilă a piciorului, de amintirile despre moartea tatei. Partea stranie a fost că Prim, care se teme și de umbra ei, a rămas acolo și a dat o mână de ajutor. Mama spune că vindecătorii sunt născuți, nu făcuți. Și-au dat toată siliința, dar omul a murit, exact așa cum spusese doctorul că avea să se întâmple.

Piciorul meu are nevoie de îngrijire, dar încă nu mă simt în stare să-l privesc. Dacă e tot atât de rău ca al tânărului acelaia, dacă mi se vede osul? Pe urmă îmi amintesc cum spunea mama că, dacă arsurile sunt foarte grave, e posibil ca victima să nu simtă nici o durere, fiindcă nervii au fost distruși. Gândul mă încurajează, așa că mă ridic și îmi răsucesc piciorul, aducându-mi-l în fața ochilor.

La vederea pulpei, aproape că leșin. Pielea e de un roșu strălucitor și e plină de bășici. Îmi impun să respir adânc și rar, fiind sigură că toate camerele sunt îndreptate spre fața mea. Nu trebuie să arăt că, din cauza răni, sunt neputincioasă. În nici un caz dacă vreau să fiu ajutată. Nimeni nu te ajută dacă inspire milă. O fac însă cei care te admiră fiindcă refuzi să te dai bătut, îmi tai resturile de pantalon de sub genunchi și privesc rana mai îndeaproape. Zona arsă e aproape cât palma mea. Nici o porțiune a pielii nu s-a înnegrit. Mă gândesc că nu e rău s-o ud. Îmi întind cu delicatețe piciorul în iaz, sprijinindu-mi călcâiul de o piatră, astfel încât pielea cizmei să nu se îmbibe prea tare de apă, și suspin, fiindcă asta îmi oferă o oarecare ușurare. Știu că există plante care, dacă le-aș găsi, mi-ar putea grăbi vindecarea, dar nu prea reușesc să-mi aduc imaginile lor în minte. Probabil că voi fi nevoită să mă mulțumesc cu efectul apei și al timpului.

Oare ar trebui s-o iau din loc? Fumul se risipește treptat, dar e încă prea gros ca să nu fie vătămător. Dacă mă îndepărtez în continuare de foc, n-o să nimeresc drept în mijlocul armelor profesioniștilor? În plus, ori de câte ori îmi scot piciorul din apă, durerea revine cu o asemenea intensitate încât sunt nevoită să-l las să alunece înapoi. Mâinile sunt mai puțin pretențioase. Suportă scurte întreruperi ale șederii în apă. Așa că, încet-încet, mă apuc să-mi aranjez lucrurile în ordine. Mai întâi umplu sticla cu apă din iaz, o tratez și, după ce trece destul timp, încep să mă rehidratez. După o vreme, mă silesc să ciugulesc dintr-un biscuit, ceea ce îmi ajută stomacul să se liniștească. Îmi rulez sacul de dormit. Cu excepția câtorva urme negre, e relativ nevătămat. Cu haina e o altă poveste. Urât mirositoare și pârlită, are în partea din spate o porțiune de cel puțin treizeci de centimetri care nu se mai poate repara. Tai partea stricată, rămânând cu un veșmânt care îmi ajunge doar până la partea de jos a coastelor. Dar gluga e intactă, iar asta înseamnă mult mai mult decât nimic.

În ciuda durerii, somnolența preia controlul. M-aș urca într-un copac și aș încerca să mă odihnesc, numai că aș fi prea ușor de reperat. În plus, mi se pare imposibil să abandonez lacul. Îmi aranjez proviziile, îmi pun chiar și rucsacul pe umeri, dar se pare că nu sunt în stare să mă urnesc din loc. Observ câteva plante de apă cu rădăcini comestibile și îmi încropesc o mică gustare, la care adaug și ultima bucată de carne de iepure. Sorb din sticla cu apă. Privesc soarele care își descrie încet arcul pe boltă. În ce alt loc mai sigur aș putea să mă duc? Mă las pe spate, sprijinindu-mă în rucsac, învinsă de somnolență.

Dacă profesioniștii mă vor, n-au decât să mă găsească, îmi spun, înainte de a mă lăsa cuprinsă de apatie. N-au decât să mă găsească.

Și chiar mă găsesc. E un noroc că sunt gata de plecare, fiindcă, în momentul când aud pași, am mai puțin de un minut avantaj. Începe să se lase înserarea. În clipa când mă trezesc, sunt în picioare și o iau la fugă, împrôșcând apa când traversez lacul și alergând apoi prin tufișuri. Piciorul îmi încetinește ritmul, dar simt că nici urmăritorii mei nu mai sunt la fel de iuți ca înainte. Îi aud tușind, le aud vocile răgușite când se strigă unul pe altul.

Cu toate astea, mă înconjoară, exact ca o haită de câini sălbatici, așa că fac ceea ce am făcut toată viața mea într-o asemenea împrejurare. Aleg un copac înalt și încep să mă cațăr. Dacă fuga a fost dureroasă, urcușul e chinuitor, pentru că nu e nevoie numai de efort, ci și de contactul direct al mâinilor cu scoarța copacului. Cu toate astea, mă mișc repede și, în momentul când apar ei lângă copac, am ajuns deja la o înălțime de șase metri. Pentru o clipă, ne oprim și ne uităm unii la alții. Sper că ei nu-mi pot auzi bătăile răsunătoare ale inimii.

Se pare că asta a fost, îmi trece prin cap. Ce șanse am împotriva lor? Sunt aici toți șase, cei cinci profesioniști și Peeta, iar singurul lucru care mă consolează e că par și ei destul de prăpădiți. Dar, chiar și așa, uită-te la armele lor. La fețele lor, care rânjesc mârâind la mine, prada sigură de deasupra. Se pare că n-am nici o speranță. Dar îmi dau imediat seama de altceva. Sunt mai înalți și mai puternici decât mine, fără nici o îndoială, dar sunt și mai grei. Există un motiv pentru care eu, și nu Gale, mă aventurez să culeg fructele aflate cel mai sus sau să jefuiesc cuiburile de pe ramurile din vârf. Probabil că eu sunt cu cel puțin douăzeci sau douăzeci și cinci de kilograme mai ușoară decât cel mai firav dintre profesioniști. Acum zâmbesc.

— Cum o duceți? le strig, cu voioșie.

Asta îi ia prin surprindere, dar știu că publicului o să-i placă.

— Destul de bine, răspunde băiatul din Districtul 2. Dar tu?

— După gustul meu, e puțin cam prea cald, îi răspund.

Aproape că pot auzi răsetele din Capitoliu.

— Aerul e mai plăcut aici, sus. De ce nu urcați?

— Eu cred c-o s-o fac, ripostează același băiat.

— Poftim, ia astea, Cato, spune fata din Districtul 1, oferindu-i arcul de argint

și tolba cu săgeți.

Arcul meu! Săgețile mele! La simpla lor vedere mă înfurii atât de tare, încât îmi vine să țip – la mine însămi, la trădătorul de Peeta, care mi-a distras atenția, ca să nu le pot avea. Încerc să-l privesc în ochi, dar el mă evită intenționat lustruindu-și lama cuțitului cu poalele cămășii.

— Nu, spune Cato, împingând arcul deoparte. Mă descurc mai bine cu sabia.

Pot să văd arma, o lamă scurtă, masivă, prinsă de cingătoarea lui.

Îi las lui Cato timp să se salte în copac înainte de a reîncepe să mă cațăr. Gale spune întotdeauna că, privindu-mă cum alerg pe cele mai subțiri ramuri, se duce cu gândul la o veveriță. Pe de-o parte, datorită greutății mele reduse, dar, pe de alta, datorită practicii. Trebuie să știi unde să-ți pui mâinile și picioarele. Sunt cu alți nouă metri mai sus când aud trosnetul și, privind în jos, îl văd pe Cato bătând aerul cu brațele când el și creanga își încep căderea. Lovește cu putere pământul și sper că și-a frânt gâtul, însă el se ridică în picioare, înjurând ca un demon.

Fata cu săgețile, am auzit pe cineva strigând-o Glimmer⁶ – pfui, ce nume ridicole le dau oamenii din Districtul 1 copiilor lor – oricum, Glimmer se urcă în copac până când crengile încep să-i trosnească sub picioare, și se dovedește destul de înțeleaptă ca să se oprească. Eu am ajuns la o înălțime de cel puțin douăzeci și cinci de metri. Ea încearcă să tragă în mine, dar se vede imediat că nu știe să folosească arcul. Una dintre săgeți se înfige totuși în scoarța copacului, în apropierea mea, și reușesc să pun stăpânire pe ea. În bătaie de joc, o flutur amenințător deasupra capului lui Glimmer, de parcă ăsta ar fi fost singurul scop pentru care am recuperat-o, în timp ce intenția mea e s-o folosesc dacă o să am vreodată ocazia. Aș putea să-iucid pe toți, dacă armele alea de argint ar fi în mâinile mele.

Jos, profesioniștii se regroupează și îi aud mormăind conspirativ între ei, furioși că i-am făcut să pară ridicoli. Dar soarele asfințește și timpul propice pentru atacul lor asupra mea se încheie. Într-un târziu, deslușesc vocea lui Peeta, vorbind cu cruzime:

— Oh, lăsați-o să stea acolo. N-are cum să plece. Ne ocupăm de ea mâine dimineață.

Da, într-o privință are dreptate. Nu plec nicăieri. Iar ușurarea oferită de apa iazului a dispărut, lăsându-mă să simt întreaga durere a arsurilor. Mă îndrept grăbită către o bifurcație a ramurilor și mă pregătesc cu stângăcie de culcare. Îmi pun haina. Întind sacul de dormit. Mă leg cu centura și încerc să nu gem. Căldura din sac e prea puternică pentru piciorul meu. Crestez materialul și îmi las pulpa să atârne în afară, în aer liber. Îmi împărștii stropi de apă pe rană, pe mâini.

Toată bravada mea s-a dus. Mă simt slăbită din cauza durerii și a foamei, dar nu mă pot convinge să mănânc. Chiar dacă reușesc să rezist peste noapte, ce-o să-mi aducă dimineața? Privesc țintă frunzișul, încercând să-mi impun să mă

⁶ Licărire, în limba engleză (n. tr.).

odihnesc, dar arsurile nu mă lasă. Păsările se pregătesc de culcare, ciripind cântece de leagăn pentru puii lor. Făpturile nopții ies din ascunzișuri. O bufniță țipă. Prin fum răzbate un miros firav de scones. Din copacul de alături mă fixează ochii unui animal – probabil ai unui oposum – reflectând lumina torțelor profesioniștilor. Mă salt brusc într-un cot. Aia nu sunt ochi de oposum, reflexia lor sticloasă îmi e prea bine cunoscută. De fapt, nu sunt nicidecum ochii unui animal. În lumina palidă a ultimelor raze de soare, reușesc s-o văd, privindu-mă în tăcere printre crengi.

Rue.

De când e acolo? Probabil c-a stat în copac tot timpul. Nemișcată și neobservată, pe când acțiunea se derula sub ea. Probabil că s-a cocoțat cu puțin înaintea mea, auzind că haita era atât de aproape.

O vreme ne susținem reciproc privirea. Pe urmă, fără să stârnească nici măcar foșnetul unei frunze, mâna ei mică se strecoară în spațiul deschis și arată ceva aflat deasupra capului meu.

14

Urmăresc din ochi direcția degetului ei, până în frunzișul de deasupra. La început n-am idee către ce arată, însă apoi deslușesc, cu vreo patru metri și jumătate mai sus, o formă conturată vag în lumina săracă. Dar ce... ce e? Vreun animal? Are dimensiunile unui raton, dar atârnă sub o creangă, legându-se foarte ușor. E altceva. Printre sunetele familiare ale pădurii din faptul serii, urechile mele deslușesc un bâzâit gros. Și pe urmă știu. E un cuib de viespi.

Frica îmi săgetează trupul, dar am destulă minte ca să rămân nemișcată. La urma urmelor, nu știu ce soi de viespi trăiesc aici. Ar putea fi tipul obișnuit, lasă-ne-n-pace-și-te-lăsăm-în-pace. Însă acestea sunt Jocurile Foamei și lucrurile obișnuite nu se încadrează în tiparul lor.

E mult mai probabil să fie una dintre speciile mutante create de Capitoliu, viespuii-copoi. Asemeni gaițelor-zeflemitoare, aceste viespi ucigașe au fost create în laborator și plasate strategic în timpul războiului, în jurul districtelor, precum minele de teren. Mai mari decât viespile obișnuite, au un trup aparte, masiv, auriu, și un ac a cărui înțepătură lasă în urmă umflături de dimensiunea unei prune. Cei mai mulți oameni nu pot să suporte decât câteva. Unii mor imediat. Dacă supraviețuiești, halucinațiile produse de venin te aduc realmente în pragul nebuniei. Și mai e ceva, viespile urmăresc până-n pânzele albe pe oricine le tulbură liniștea cuibului și încearcă să le ucidă. De aceea sunt numite copoi.

După război, locuitorii Capitoliului au distrus cuiburile din jurul orașului lor, dar cele din prejma districtelor au fost lăsate neatinsse. Presupun că reprezintă un alt memento al slăbiciunii noastre, exact cum sunt și Jocurile Foamei. Un alt motiv de a rămâne în interiorul gardului Districtului 12. Când dăm peste un cuib

de viespoi-copoi, eu și Gale ne îndreptăm imediat în direcția opusă.

Prin urmare, așa ceva atârnă deasupra capului meu? Îmi întorc din nou privirea spre Rue, cerând ajutor, dar a dispărut în frunzișul copacului ei.

Date fiind împrejurările, presupun că n-are nici o importanță despre ce fel de viespi e vorba. Sunt rănită și încolțită. Întunericul mi-a dăruit o scurtă amânare, dar, în momentul când va răsări soarele, profesioniștii vor fi plănuit deja cum să măucidă. Nici n-ar putea face altceva după ce i-am pus în postura unor proști. Cuibul ar putea fi singura opțiune care mi-a mai rămas. Dacă sunt în stare să-l arunc peste ei, aș putea reuși să scap. Dar făcând asta îmi risc viața.

Bineînțeles că n-o să pot ajunge niciodată atât de aproape de acest cuib, încât să-l desprind. Va trebui să tai creanga chiar de lângă trunchi, lăsând să cadă totul jos. Porțiunea zimțată a cuțitului meu ar putea s-o facă. Dar mâinile mele? Și dacă vibrațiile din timpul tăierii trezesc roiul? Dacă profesioniștii descoperă ce fac eu și-și mută tabăra? Asta mi-ar năruia întregul plan.

Îmi dau seamă că, în timp ce se cântă imnul, am cele mai multe șanse să tai ramura fără să atrag atenția. Iar imnul poate începe în orice clipă. Mă extrag din sac, mă asigur că am cuțitul bine prins de centură și îmi încep urcușul către vârful copacului. Ceea ce reprezintă un pericol în sine, de vreme ce crengile devin riscant de subțiri chiar și pentru mine, dar îmi continui drumul. Când ajung lângă ramura care susține cuibul, zumzăitul devine mai ușor de recunoscut. Însă, dacă ăștia sunt viespoi-copoi, pare, totuși, ciudat de firav. E din cauza fumului, îmi trece prin minte. I-a amorțit. Asta a fost singura metodă de apărare găsită de rebeli în lupta cu viespii.

Stema Capitoliului strălucește deasupra mea și se aud acordurile stridente ale imnului. Acum ori niciodată, îmi spun, și încep să tai. Bășicile de pe mâna dreaptă mi se sparg în timp ce mișc cuțitul înainte sau înapoi. Odată ce reușesc să fac un șanț, munca îmi cere mult mai puțin efort, totuși e aproape mai mult decât pot suporta. Strâng din dinți, tai și arunc ocazional câte o privire către cer, constatând că azi n-a murit nimeni. E în ordine. Publicul o să fie satisfăcut văzându-mă rănită, încolțită și cu haita de profesioniști dedesubt. Dar imnul se încheie și eu n-am tăiat creanga decât pe trei sferturi, când muzica încetează, cerul se întunecă și sunt nevoită să mă opresc.

Și acum? Probabil că aș reuși să-mi termin treaba pe băjbăite, numai că s-ar putea ca asta să nu fie cel mai inteligent plan. Dacă viespile sunt prea amețite, dacă li se agață cuibul de ceva în cădere, toate această încercare de evadare poate fi o irosire fatală a timpului. E mai bine, îmi spun eu, să mă furișez din nou aici în zori și să trimit cuibul în capul dușmanilor mei.

În lumina slabă a torțelor profesioniștilor, mă întorc încet pe creanga bifurcată și am parte de cea mai plăcută surpriză din viața mea. Pe sacul de dormit e un borcan mic, de plastic, agățat de o parașută argintie. Primul meu dar de la un sponsor! Haymitch trebuie să mi-l fi trimis în timpul imnului. Borcănașul îmi

încapă în palma unei mâini. Ce-ar putea fi? Cu siguranță nu e mâncare. Deșurubez capacul și îmi dau seama, după miros, că e un medicament. Ating cu precauție suprafața alifiei. Zvâcnirea dureroasă din vârful degetului îmi dispare.

— Oh, Haymitch, spun, în șoptă. Mulțumesc.

Nu m-a abandonat. Nu m-a lăsat să mă descurc de una singură. Prețul unui asemenea medicament trebuie să fie astronomic. Probabil că nu numai un singur sponsor, ci mai mulți au contribuit la cumpărarea acestui flacon minuscul. Pentru mine e neprețuit.

Îmi afund două degete în recipient și îmi întind cu delicatețe balsamul pe pulpă. Efectul e aproape miraculos, făcând durerea să dispară la atingere și lăsând în urmă o senzație plăcută, răcoroasă. Asta nu e o fiertură făcută de mama din plante zdrobite din pădure, e un medicament de ultimă generație, preparat în laboratoarele Capitoliului. După ce îmi tratez pulpa, îmi întind un strat subțire pe mâini. Înfășor flaconul în parașută și îl adăpostesc la loc sigur, în rucsac. Acum, când durerea a dispărut, nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să intru din nou în sac înainte de mă afunda în somn.

O pasăre cocoțată la nici doi metri de mine îmi atrage atenția că mijesc zorii unei noi zile. Îmi examinez mâinile în lumina cenușie a dimineții. Medicamentul a transformat toate porțiunile roșii și inflamate în piele moale, rozalie, ca de bebeluș. Piciorul mai e încă inflammat, dar acolo arsurile au fost mult mai profunde. Întind un alt strat de alifie și îmi strâng lucrurile fără zgomot. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să mă pun rapid în mișcare. Îmi impun să mănânc un biscuit și o felie de carne de vită și beau câteva pahare de apă. Ieri nu mi-a rămas aproape nimic în stomac și încep deja să simt efectele foamei.

Sub mine văd grupul de profesioniști și pe Peeta, dormind întinși pe pământ. Judecând după poziția lui Glimmer, care e rezemată de trunchiul copacului, presupun că trebuia să stea de strajă, dar oboseala a copleșit-o.

Îmi mijesc ochii, încercând să străbat cu privirea prin frunzișul arborelui de alături, dar nu reușesc s-o descopăr pe Rue. De vreme ce ea mi-a vândut pontul, mi se pare corect s-o previn. În plus, dacă o să mor astăzi, vreau să câștige ea. Chiar dacă asta presupune mai puțină hrană suplimentară pentru familia mea, ideea că Peeta ar ajunge să fie încununat cu laurii victoriei mi se pare de nesuportat.

Rostesc numele lui Rue într-o șoptă slabă și ochii ei apar imediat, măriți și vigilenți. Arată din nou către cuib. Îmi ridic cuțitul și îl mișc, sugerând tăierea. Ea dă din cap și dispare. Se aude un foșnet într-un copac din apropiere. Pe urmă același zgomot, puțin mai departe. Îmi dau seama că Rue sare din copac în copac. Fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu izbucnesc într-un râs zgomotos. Oare asta le-a arătat creatorilor-de-joc? Mi-o imaginez zburând în jurul echipamentului de antrenament fără să atingă vreodată podeaua. Ar fi trebuit să primească măcar un zece.

Înspre răsărit, întinericul e întrerupt de dungi rozalii. Nu-mi pot permite să

aștept mai mult. Prin comparație cu agonia urcușului de azi-noapte, cel de acum e floare la ureche. Odată ajunsă la ramura care susține cuibul, poziționez cuțitul în șanț și sunt gata să mișc zimții de-a curmezișul lemnului, când văd ceva mișcându-se. Acolo, în cuib. Licărul auriu, strălucitor, al unui viespoi-copoi care își croiește alene drum de-a curmezișul suprafeței cenușii, ca de hârtie. Fără nici o îndoială, se mișcă puțin cam prea încet, dar viesparul s-a trezit și s-a pus în mișcare, ceea ce înseamnă că, în curând, vor ieși toți. Din palme îmi izvorăște sudoarea, adunându-se în picături deasupra alifiei și îmi dau toată silința să mi le șterg lovindu-le încet de cămașă. Dacă nu tai creanga în câteva secunde, întregul roi ar putea ieși să m-atace.

N-are nici un sens să mă opresc. Respir adânc, îmi încheștez degetele de mânerul cuțitului și tai apăsând cu toată forța. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! Viespoii-copoi încep să zumzăie și îi aud ieșind. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! O durere ascuțită îmi înjunghie genunchiul și știu că unul dintre ei m-a găsit, iar ceilalți mă vor lua drept țintă. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! Și, exact în clipa când cuțitul trece prin lemn, împing capătul ramurii cât mai departe cu putință. Cade peste crengile de jos, agățându-se pentru scurtă vreme de câteva, dar se răsucește, eliberându-se, și se izbește de pământ cu o bufnitură. Cuibul se sparge ca un ou și un roi furios de viespoi-copoi se avântă în aer.

Simt o a doua înțepătură în obraz și o a treia pe gât, iar veninul lor mă amețește aproape imediat. Mă agăț de copac cu o mână, în timp ce îmi smulg din carne insectele usturătoare. Din fericire, numai astea trei m-au identificat înainte de a cădea cuibul. Celelalte și-au luat drept țintă dușmanii de pe sol.

E prăpăd. Profesioniștii s-au trezit în plin atac al viespoilor-copoi. Peeta și alții câțiva au destulă minte, încât să arunce tot și să o rupă la fugă.

— În lac! În lac!

Îi aud strigând și știu că speră să scape de viespi intrând în apă. Lacul trebuie să fie aproape dacă își închipuie că pot alerga mai iute decât zboară insectele furioase. Glimmer și o altă fată, cea din Districtul 4, au mai puțin noroc. Glimmer pare complet înnebunită, țipând și încercând să pocnească viespile cu arcul, ceea ce e lipsit de sens. Îi strigă pe ceilalți în ajutor, dar e de la sine înțeles că nici unul nu se întoarce. Fata din Districtul 4 se împleticește în afara razei mele vizuale, dar n-aș paria c-o să ajungă la lac. O privesc pe Glimmer căzând, răsucindu-se isteric pe pământ vreme de câteva minute și apoi încremenind.

Cuibul nu mai e decât o găoace goală. Viespile plecate în urmărirea celorlalți s-au făcut nevăzute. Nu cred că se vor întoarce, dar nu vreau să risc. Cobor în grabă din copac și, imediat ce ating pământul, o rup la goană în direcția opusă lacului. Veninul din înțepături mă face să mă-mpleticesc, dar găsesc drumul către micul meu iaz și mă scufund în apă, pentru cazul că vreo viespe mai e încă pe urmele mele. După vreo cinci minute, mă târăsc pe pietre. Oamenii nu exagerează efectele înțepăturilor viespoilor-copoi. În clipa asta, umflătura de la genunchi e

mai apropiată de dimensiunile unei portocale decât de ale unei prune. În locurile de unde am smuls insectele mustește un lichid verde, cu miros respingător.

Umflătura. Durerea. Supurația. Glimmer contorsionându-se pe pământ, în agonie, sub ochii mei. Trebuie să mă gândesc la atâtea lucruri care s-au întâmplat înainte ca soarele să fi apucat măcar să se ridice deasupra orizontului. Nu vreau să-mi imaginez cum o fi arătând Glimmer acum. Trupul ei slujit. Degetele ei slujite înțepenite pe arc...

Arcul! Undeva, în mintea mea confuză, un gând se leagă de altul și sunt în picioare, clătinându-mă printre copaci, pe drumul de întoarcere către Glimmer. Arcul. Săgețile. Trebuie să le iau. Încă n-am auzit tunurile, așa că poate Glimmer e într-un soi de comă, inima ei luptându-se cu veninul viespilor. Dar imediat ce se oprește și lovitura de tun îi anunță moartea, o să apară o aeronavă care o să-i recupereze trupul luând pentru totdeauna din arenă singurul arc și singura tolba de săgeți pe care le-am văzut aici. Și refuz să le las să-mi alunece încă o dată printre degete. Ajung la Glimmer exact când trage tunul. Fata asta, atât de frumoasă în rochia ei aurie din seara interviurilor încât îți tăia răsuflarea, e de nerecunoscut. Trăsăturile i-au dispărut, membrele au de trei ori dimensiunea normală. Umflăturile făcute de înțepături au început să-i explodeze, revărsând în jurul ei lichidul verde, împruțit. Ca să eliberez arcul sunt nevoită să zdrobesc cu o piatră hidoșeniile în care i s-au preschimbato degetele. Tolba cu săgeți e ținută sub spatele ei. Încerc s-o rostogolesc trăgând-o de un braț, dar carnea ei mi se dezintegrează în mâini și cad pe spate.

Toate astea sunt adevărate? Sau au început halucinațiile? Strâng cu putere din ochi și încerc să respir pe gură, impunându-mi să nu mi se facă greață. Micul dejun trebuie să rămână acolo unde e, e posibil să treacă mai multe zile până ce voi reuși să vânez iarăși. Apoi se aude o a doua lovitură de tun și presupun că tocmai a murit fata din Districtul 4. Păsările amuțesc și o aud pe una dând semnalul de avertizare, ceea ce înseamnă că urmează să apară aeronava. Mă gândesc, confuză, că vine pentru Glimmer, cu toate că asta nu prea are sens, fiindcă eu încă mă mai aflu la fața locului, încă mă mai străduiesc să pun mâna pe săgeți. Mă ridic în genunchi clătinându-mă și copacii din preajmă încep să se învârtească în jurul meu. Văd nava în mijlocul cerului. Mă arunc peste leșul lui Glimmer de parcă aș vrea să-l protejiez, însă apoi o văd pe fata din Districtul 4 ridicată în aer și dispărând.

— Fă-o! îmi ordon singură.

Stâng din dinți și îmi afund mâinile sub trupul lui Glimmer, apuc de ceea de pare să fie coșul pieptului ei și o răsucesc cu toată forța, întorcând-o pe burtă. Respirația mi se precipită, totul aduce atât de mult cu un coșmar, încât nu mai pricep ce e real și ce nu. Smucesc de tolba argintie cu săgeți, care s-a agățat în ceva, poate în omoplatul ei, dar, în cele din urmă, o eliberez. Abia ce înconjoară tolba cu brațele, când aud pași, mai multe perechi de picioare apropiindu-se

printre tufişuri, şi realizez că profesioniştii s-au întors. S-au întors ca să măucidă, sau ca să-şi ia armele, sau din ambele motive.

Dar e prea târziu ca să scap cu fuga. Scot din tolbă o săgeată lipicioasă şi încerc s-o pun în arc, dar în loc de o coardă văd trei, iar duhoarea înţepăturilor e atât de respingătoare, încât n-o pot face. Nu pot. Nu pot.

Sunt neajutorată când primul vânător apare cu zgomot dintre copaci, cu suliţa ridicată, gata să lovească. Şocul de pe chipul lui Peeta mi se pare fără nici o noimă. Aştept lovitura. Însă braţul îi coboară.

— De ce mai eşti încă aici? mă întreabă printre dinţi.

Fără să înţeleg nimic, mă holbez la picăturile de apă ce i se preling încet din înţepătura de sub o ureche. Întregul lui trup scliceşte de parcă ar fi scăldat în rouă.

— Eşti nebună?

Acum mă împunge cu coada suliţei.

— Ridică-te! Ridică-te!

Mă salt în picioare, dar el continuă să mă împingă. Ce e? Ce se petrece? Mă îmbrânceşte cu putere.

— Fugi! strigă el. Fugi!

În spatele lui, Cato îşi croieşte drum prin tufişuri. Şi el scânteiază, tot atât de ud, şi are o înţepătură urâtă sub un ochi. Observ sclipirea unei raze de soare reflectate de sabia lui şi fug, cum mi-a spus Peeta. Strâng cu putere arcu şi săgeţile, mă izbesc de copaci care îmi apar în cale ca din senin, mă împiedic şi cad în timp ce mă străduiesc să-mi ţin echilibrul. Trec pe lângă iazul meu, mă afund în pădurea necunoscută. Lumea prinde să unduiească de-a dreptul alarmant. Un fluture se umflă până la dimensiunile unei case, apoi se sparge într-un milion de stele. Copacii se transformă în sânge, împrôşcându-mi cizmele. Pe băşicile de pe palme încep să mi se târască furnici şi nu mă pot scutura de ele. Mi se urcă pe braţe, pe gât. Cineva ţipă, un ţipăt strident, fără să se-nterupă nici măcar cât să respire. Am o vagă idee cine ar putea fi. Mă împiedic şi cad într-o groapă mică, plină cu bule portocalii, ce zumzăie precum un cuib de viespoi-copoi. Mă ghemuiesc cu genunchii sub bărbie şi îmi aştept moartea.

Slăbită şi dezorientată, nu sunt în stare să formulez decât un singur gând: *Peeta Mellark tocmai mi-a salvat viaţa.*

Pe urmă, furnicile îmi intră în ochi şi totul e negru.

15

Păşesc într-un coşmar din care mă trezesc în repetate rânduri, numai pentru a descoperi că mă aşteaptă ceva şi mai înspăimântător. Toate lucrurile de care mă tem cel mai mult, pentru mine sau pentru alţii, prind contur şi amănuntele sunt atât de clare, încât cred că se petrec aieva. Până aici mi-a fost, îmi spun, de fiecare dată când mă trezesc, dar nu e așa. Nu e decât începutul unui nou episod al

torturii. În câte feluri o văd pe Prim murind? De câte ori alin suferința ultimelor clipe ale tatei? De câte ori îmi simt trupul tăiat în bucăți? Țsta e specificul veninului viespoilor-copoi, creat cu minuțiozitate pentru a ajunge în acel loc din creier unde sălășluiește frica.

Când îmi vin în sfârșit în simțiri, rămân întinsă, nemișcată, așteptând următorul atac violent al imaginației. Însă, în cele din urmă, admit că otrava trebuie să se fi eliminat cu totul din trupul meu, lăsându-l zdrobit și debil. Încă mai sunt culcată pe o parte, încremenită în poziție fetală. Îmi duc o mână la ochi și îi găsesc nevătămați, neatinși de furnicile care, de fapt, nici n-au existat vreodată. Simpla întindere a membrelor îmi cere un efort imens. Mă doare în atât de multe locuri, încât nu merită să fac un inventar. Foarte, foarte încet, reușesc să mă ridic. Sunt într-o groapă puțin adâncă, în care nu sunt bulele portocalii, zumzăitoare, din halucinațiile mele, ci doar frunze moarte. Am hainele umede, dar nu știu dacă de apă din iaz, de rouă, de ploaie sau de sudoare. Vreme îndelungată nu sunt în stare decât să sorb înghițituri minuscule din sticlă și să privesc un cărăbuș cățărându-se pe o tufă de caprifoi.

Cât timp n-am știut de mine? Când am început să aiurez era dimineață. Acum e după-amiază. Dar amorțeala încheieturilor îmi sugerează că a trecut mai mult de o zi, poate chiar două. Dacă e așa, n-am cum să aflu ce tributuri au supraviețuit atacurilor viespoilor-copoi. Nu mă refer la Glimmer și la fata din Districtul 4. Dar mai erau băiatul din Districtul 1, amândouă tributurile din Districtul 2 și Peeta. Au murit de pe urma înțepăturilor? Dacă au scăpat cu viață, ultimele lor zile trebuie să fi fost la fel de groaznice cum au fost ale mele. Dar Rue? E atât de mică, n-ar fi nevoie de mult venin ca s-o dea gata. Cu toate astea... viespoii-copoi n-aveau de ce s-o hăituiască, iar ea avea un avans bun.

Un gust scârbos, de putreziciune, îmi îmbibă gura, iar apa îl alungă într-o mult prea mică măsură. Mă târăsc lângă tufa de caprifoi și rup o floare. Trag cu delicatețe de stamine și las să-mi cadă pe limbă o picătură de nectar. Dulceața mi se răspândește în gură, îmi coboară pe gât, îmi încălzește venele aducând amintirea verii, a pădurilor de acasă și a prezenței lui Gale alături de mine. Dintr-un anumit motiv, conversația noastră din ultima dimineață îmi revine în minte.

— *Am putea s-o facem, știi.*

— *Ce să facem?*

— *Să plecăm din district. Să fugim. Să trăim în pădure. Tu și cu mine, noi doi am putea reuși.*

Și, dintr-odată, nu mă mai gândesc la Gale, ci la Peeta și... Peeta! *Mi-a salvat viața!* Cad pe gânduri. Fiindcă, în momentul întâlnirii noastre, n-aș fi putut spune ce era real și ce îmi imaginam din pricina veninului viespoilor-copoi. Dar, dacă a fost aieva, și instinctul îmi spune că așa a fost, de ce a făcut-o? Joacă, pur și simplu, rolul îndrăgostitului, pe care și l-a atribuit la interviu? Sau a-ncearcă

într-adevăr să mă apere? Și, în primul rând, dacă e așa, de ce stă cu profesioniștii ăia? Nimic din toate astea n-are sens.

Pentru o clipă, mă întreb ce concluzie ar fi tras Gale din acel incident, apoi îmi scot totul din minte, fiindcă, dintr-un anumit motiv, Gale și Peeta nu pot coexista în pace în gândurile mele.

Așa că mă concentrez asupra singurului lucru cu adevărat bun care s-a întâmplat de când am aterizat în arenă. Am un arc și săgeți! O duzină neștirbită de săgeți, dacă o pun la socoteală pe cea recuperată în copac. Nu văd pe nici una vreo urmă din mucozitatea verde, otrăvitoare, de pe trupul lui Glimmer – ceea ce mă îndeamnă să cred că faptele petrecute n-au fost pe de-a-ntregul reale – dar sunt pătate de o cantitate considerabilă de sânge uscat. O să le curăț mai târziu, însă îmi acord un minut ca să trag câteva într-un copac din apropiere. Arma seamănă mai degrabă cu arcurile de la Centrul de Antrenament decât cu cele de acasă, dar cine se sinchisește de asta? O pot folosi.

Și îmi oferă o perspectivă cu totul nouă asupra Jocurilor. Știu că mai am de înfruntat adversari duri. Dar nu mai sunt o simplă pradă care aleargă, se ascunde și ia măsuri disperate. Dacă, în clipa asta, se ivește Cato printre copaci, nu mai fug, trag. Și descopăr că, de fapt, anticipez momentul cu plăcere.

Dar, mai întâi de toate, trebuie să-mi recuperez forțele. Sunt din nou foarte deshidratată și rezerva mea de apă e periculos de redusă. Puțina grăsime pe care am reușit s-o depun îndopându-mă în perioada de pregătire din Capitoliu s-a dus, luând cu sine alte câteva kilograme. Oasele șoldurilor și coapsele sunt mai proeminente decât îmi amintesc să fi fost vreodată, după acele luni cumplite care au urmat morții tatei. Și, în plus, trebuie să țin cont și de rănilor mele – arsuri, tăieturi, vânătăi căpătate când m-am lovit de copaci și cele trei înțepături de viespoi-copoi, care sunt la fel de dureroase și de inflamate ca și până acum. Îmi tratez arsurile cu alifie și încerc să-mi ung și înțepăturile, dar asupra lor n-are nici un efect. Mama știe un tratament, un tip de frunză care poate extrage veninul, dar are rareori motiv s-o folosească, așa că nu-mi aduc aminte nici măcar cum se numește, ca să nu mai vorbesc despre cum arată.

Mai întâi apa, îmi spun. În starea asta nu poți vâna. E ușor să-mi dau seama din ce direcție am venit, luându-mă după frunzișul distrus de trupul meu ieșit din minți. Așa că mă îndrept într-acolo, cu speranța că dușmanii mei încă mai zac, captivi în lumea ireală a veninului viespoilor-copoi.

Nu pot merge prea repede, încheieturile mele se opun mișcărilor bruște. Dar regăsesc mișcărilor încete, silențioase, ale vânătorului în urmărirea prăzii. Peste câteva minute, zăresc un iepure și vânez pentru prima oară cu arcul și săgețile dobândite. Nu e lovitură mea curată, direct în ochi, dar nu e rea. După vreo oră, dau peste un pârâu, nu prea adânc, dar lat, mai mult decât suficient pentru nevoile mele. Soarele e nemilos de fierbinte, așa că, în timp ce aștept să mi se purifice apa, mă dezbrac și mă bălăcesc, lăsându-mă în voia curgerii molcome a apei. Sunt

murdară din cap până-n picioare. Încerc să mă stropesc, dar, în cele din urmă, mă mulțumesc să mă întind câteva minute în apă, lăsând-o să mă curețe de funingine, de sânge și de pielea care a început să mi se jupoaie de pe arsuri. După ce îmi spăl hainele și le pun la uscat atârându-le de tufișuri, mă așez puțin pe mal, la soare, și îmi descâlcesc părul cu degetele. Îmi revine pofta de mâncare și mănânc un biscuit și o felie de carne de vită. Îmi frec armele argintii cu o mână de mușchi, curățându-le de sânge.

Împrospătată, îmi tratez din nou rănile, îmi împletesc la loc părul și mă îmbrac cu hainele jilave, știind că soarele le va usca. Mersul de-a lungul pârauului, către izvor, pare cea mai inteligentă acțiune. Acum mă îndrept în susul dealului, așa cum prefer, având alături sursă de apă nu numai pentru mine, ci și pentru un eventual vânat. Dobor cu ușurință o pasăre stranie, care trebuie să fie un soi de curcan sălbatic. Oricum, mi se pare cât se poate de comestibilă. Către sfârșitul după-amiezii, mă hotărâsc să fac un mic foc la care să prăjesc carnea, fiind gata să pariez că strălucirea amurgului o să ascundă fumul și că o să-l pot stinge înainte de lăsarea serii. Curăț vânatul, acordându-i păsării o grijă deosebită, dar nu descopăr nimic alarmant. Fără pene nu depășește dimensiunile unui pui, însă e rotofeie, compactă. Tocmai am pus primele bucăți de carne pe jar când aud pocnetul unei crengi.

Mă întorc în direcția sunetului dintr-o singură mișcare, ducându-mi arcul și săgeata la umăr. Acolo nu e nimeni. Sau, nu e cineva pe care să-l pot vedea. Pe urmă observ vârful unei cizme de copil ițindu-se din spatele unui copac. Umerii mi se relaxează și zâmbesc. Se poate mișca prin pădure ca o umbră, trebuie s-o recunosc. Cum altfel ar fi reușit să mă urmărească? Cuvintele mi se desprind de pe buze înainte de a le putea opri.

— Știi, spun, ei nu sunt singurii care pot face alianțe.

Pentru o clipă, nu primesc nici un răspuns. Pe urmă unul dintre ochii lui Rue apare încet de după trunchi.

— Vrei să te-aliezi cu mine?

— De ce nu? M-ai salvat de viespoii-copoi. Ești destul de isteță ca să fii încă printre cei vii. Și se pare că oricum nu pot scăpa de tine, îi răspund.

Ea mă privește chiorâș, încercând să ia o hotărâre.

— Ți-e foame?

O văd înghițind în sec, cu greutate, cu ochii scânteind la vederea mâncării.

— Atunci vino, azi am vânat de două ori. Rue iese, nesigură, la loc deschis.

— Îți pot vindeca înțepăturile.

— Chiar poți? o întreb. Cum?

Își afundă brațul în ranița ei și scoate o mână plină de frunze. Sunt aproape sigură că sunt cele pe care le folosește mama.

— Unde le-ai găsit?

— Pe aici. Le purtăm cu toții asupra noastră când muncim în livezi. Acolo au

lăsat o grămadă de cuiburi, îmi explică Rue. Și aici sunt o mulțime.

— Așa e. Ești din Districtul 11. Agricultură, spun. Livezi, ei? Asta explică de ce poți zbura dintr-un copac într-altul, de parcă ai avea aripi.

Rue zâmbește. Am nimerit unul dintre puținele lucruri cu care se poate mândri.

— Păi, atunci dă-i drumul. Vindecă-mă.

Mă trântesc lângă foc și îmi suflec cracul pantalonului, dând la iveală înțepătura din genunchi. Spre surprinderea mea, Rue își îndeasă frunzele în gură și începe să le mestece. Mama ar folosi alte metode, dar nu se poate spune că aici am avea de ales. Peste un minut, Rue scuipă un cocoloș vâscos de frunze mestecate și îl presează de genunchiul meu.

— Ohhh.

Sunetul îmi scapă înainte de a apuca să-l rețin. E ca și cum frunzele ar extrage pur și simplu durerea din înțepătură.

Rue chicotește.

— Noroc că ți-a dat prin gând să scoți viespile, altfel ar fi fost mult mai rău.

— Ocupă-te de gâtul meu! Și de obraz! Aproape că o implor.

Ea își îndeasă în gură o altă mână de frunze, iar eu încep în curând să râd, fiindcă senzația de ușurare e atât de minunată. Observ o arsură lungă pe antebrațul lui Rue.

— Am ceva pentru asta.

Îmi așez armele alături și o ung cu alifia pentru arsuri.

— Ai sponsori buni, spune ea, ușor invidioasă.

— Încă n-ai primit nimic? o întreb.

Clatină din cap.

— Vei primi, oricum. O să vezi. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai mulți oameni își dau seama ce isteată ești.

Întorc carnea pe partea cealaltă.

— N-ai glumit când ai spus că vrei să te-aliezi cu mine? mă întrebă ea.

— Nu, am vorbit serios.

Aproape că-l pot auzi pe Haymitch cântind fiindcă mă aliez cu fetița asta firavă. Dar e alegerea mea. Pentru că e o supraviețuitoare, pentru că am încredere în ea și, trebuie să o recunosc, pentru că îmi aduce aminte de Prim.

— OK, spune, întinzându-mi mâna. Eu i-o strâng. S-a făcut.

Firește că o asemenea înțelegere nu poate fi decât temporară, dar nici una dintre noi nu pomenește asta.

Rue contribuie la ospăț cu un pumn dintr-un soi de rădăcini cu mult amidon. Coapte pe foc, au dulceața puternică a păstârnacului. Recunoaște și pasărea, o vietate sălbatică, pe care oamenii din districtul ei o numesc găsculiță. Îmi povestește că prin livadă cutreieră uneori câte un cârd întreg și că, într-o asemenea zi, au parte de o masă decentă. O vreme, nu mai scoatem nici o vorbă și

ne umplem stomacurile. Carnea de găsculiță e delicioasă și atât de grasă, încât untura țâșnește la fiecare mușcătură și stropii ți se scurg pe bărbie.

— Oh, spune Rue, cu un oftat. Până acum n-am mai primit niciodată un copan întreg numai pentru mine.

Fac pariu că așa e. Fac pariu că pune rareori gura pe carne.

— Ia-l și pe celălalt, o îndemn.

— Serios? întrebă ea.

— Ia tot ce vrei. Acum, când am arc și săgeți, pot face rost de mai multe. Plus că am instalat capcane. Te pot învăța și pe tine.

Rue continuă să se uite nesigură la copan.

— Hai, ia-l, spun, punându-i-l în mâini. Oricum nu ține decât câteva zile și avem toată pasărea, plus iepurele.

Odată ce l-a prins între degete, pofta ei de mâncare învinge și ia o îmbucătură imensă.

— Credeam că, în Districtul 11, aveți mai multă mâncare decât noi. Știi, de vreme ce voi sunteți cei care cultivă mâncarea, zic eu.

Rue face ochii mari.

— Oh, nu, nu avem voie să mâncăm recolta.

— Vă arestează sau ce? mă interesez.

— Te biciuiesc și ii obligă pe toți ceilalți să privească, mă lămurește Rue. Primarul e foarte strict în privința asta.

Expresia ei îmi dă de înțeles că nu vorbește despre ceva neobișnuit. În Districtul 12 biciuirile publice sunt o raritate, deși uneori se mai întâmplă. Teoretic, eu și Gale ar trebui să fim biciuiți zilnic pentru că intrăm ilegal în pădure – ei, teoretic ar trebui s-o pățim mult rău – numai că toți oficialii ne cumpără carnea. În plus, primarul nostru, tatăl lui Madge, nu pare să guste în mod deosebit asemenea evenimente. Poate, fiind cel mai lipsit de prestigiu, cel mai sărac și cel mai ridiculizat district din întreaga țară, avem niște avantaje. Cum ar fi faptul că suntem ignorați pe scară largă de Capitoliu, atâta timp cât ne livrăm cota de cărbune.

— Voi luați cât cărbune vreți? întrebă Rue.

— Nu, îi răspund. Doar ce cumpărăm și ce cărăm pe tălpi.

— Pe noi ne hrănesc ceva mai bine în timpul culesului, pentru ca oamenii să reziste mai mult, spune ea.

— Nu trebuie să fiți la școală?

— Nu și în timpul culesului. Atunci toată lumea muncește, îmi explică ea.

E interesant să aflu cum e viața ei. Comunicăm atât de puțin cu cei din afara districtului. De fapt, mă întreb dacă discuția noastră e sau nu difuzată, pentru că, deși pare inofensivă, creatorii-de-joc nu vor ca oamenii din diferite districte să primească informații unii despre alții.

La sugestia lui Rue, ne scoatem toate proviziile, făcând o planificare. A văzut

mai tot ce am eu, dar acum adaug deasupra mormanului ultimii doi biscuiți și feliile de carne uscată. Ea a adunat o adevărată colecție de rădăcini, de nuci, de legume verzi, ba chiar și câteva fructe.

Rostogolesc între degete una dintre bobitele nefamiliare.

— Ești sigură că astea sunt bune?

— Oh, da, cresc și acasă. Le mănânc de zile-ntregi, îmi răspunde, ducându-și un pumn plin la gură.

Mușc cu prudență dintr-una și mi se pare la fel de bună ca murele noastre. Faptul că m-am aliat cu Rue pare o hotărâre din ce în ce mai bună. Ne împărțim rezervele, astfel încât, dacă suntem despărțite, să ne descurcăm amândouă vreme de câteva zile. În afară de mâncare, Rue mai are un burduf pentru apă, o praștie improvizată și o pereche suplimentară de șosete. Mai are și o așchie ascuțită de piatră, pe care o folosește drept cuțit.

— Știu că nu e mult, spune, părând stânjenită, dar a trebuit să plec repede de la Cornul Abundenței.

— Ai făcut bine, încuviințez.

Când îmi înșir echipamentul, scoate un icnet ușor la vederea ochelarilor de soare.

— Cum ai făcut rost de ăștia? mă întreabă.

— Erau în rucsac. Până acum nu mi-au fost de folos. Nu blochează lumina soarelui și vezi mai rău când îi pui, răspund, cu o ridicare din umeri.

— Nu sunt pentru soare, sunt pentru întuneric, exclamă Rue. Uneori, când culegem pe timpul nopții, ne dau câteva perechi pentru cei care se urcă în vârful copacilor. Acolo unde nu ajunge lumina torțelor. Odată, un băiat, Martin, a încercat să păstreze perechea lui. A ascuns-o în pantaloni. L-au ucis chiar acolo.

— L-au ucis fiindcă a luat unii din ăștia? mă minunez.

— Da, și toată lumea știa că el nu era un pericol. Martin avea ceva la cap. Adică încă se mai purta de parcă ar fi avut trei ani. Voia ochelarii ca să se joace cu ei, îmi povestește Rue.

Ceea ce îmi dă senzația că Districtul 12 e un fel de rai, unde te afli în siguranță. Bineînțeles că mereu cade câte cineva lat, murind de foame, dar nu mi-i pot imagina pe Apărătorii Păcii omorând un copil slab de minte. E o fetiță, una dintre nepoatele lui Sae Unsuroasa, care cutreieră prin Vatră. Nu e tocmai întregă la minte și e tratată drept un fel de animal de casă. Oamenii îi aruncă resturi de mâncare și diverse lucruri.

— Și ce fac ăștia? o întreb pe Rue, ridicând ochelarii.

— Te ajută să vezi în cea mai neagră beznă, răspunde ea. Încearcă-i la noapte, după ce apune soarele.

Îi dau lui Rue câteva chibrituri, iar ea se asigură că am destule frunze, pentru cazul că întâpăturile mele se inflamează iarăși. Stingem focul și mergem în susul râului aproape până ce se lasă întunericul.

— Unde dormi? o întreb. În copaci? Ea dă din cap.

— Doar în haină?

Rue ridică perechea suplimentară de șosete.

— Am astea pentru mâini.

Mă gândesc cât de reci au fost nopțile.

— Dacă vrei, putem împărți sacul meu de dormit. O să-ncăpăm amândouă cu ușurință.

Chipul i se luminează. Îmi dau seama că e mai mult decât îndrăzneala să spere.

Alegem o creangă bifurcată și ne instalăm pentru noapte tocmai când începe să răsună imnul. Astăzi n-a murit nimeni.

— Rue, eu m-am trezit abia astăzi. Câte nopți am pierdut?

Imnul ar trebui să ne acopere vocile, totuși vorbesc în șoaptă. Îmi iau chiar și precauția de a-mi acoperi gura cu mâna. Nu vreau să afle publicul că vreau să-i povestesc despre Peeta. Urmându-mi exemplul, ea face același lucru.

— Două, îmi răspunde. Fetele din districtele unu și patru sunt moarte. Am rămas zece.

— S-a întâmplat ceva ciudat. Sau, cel puțin, eu cred că s-a întâmplat. E posibil să-mi fi imaginat doar, din cauza veninului viespoilor-copoi, îmi spun. Îl știi pe băiatul din districtul meu? Peeta? Cred că mi-a salvat viața. Numai că era aliat cu profesioniștii.

— Acum nu mai e cu ei, zice ea. Le-am spionat tabăra de lângă lac. Au reușit să se-ntoarcă înainte de a cădea din cauza înțepăturilor. Dar el nu e acolo. Poate că te-a salvat și a fost nevoit să fugă.

Nu răspund. Dacă Peeta m-a salvat într-adevăr, atunci îi sunt din nou îndatorată. Și datoria asta nu poate fi plătită.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că a continuat, probabil, să-și joace rolul. Știi, pentru ca lumea să creadă că e îndrăgostit de mine.

— Oh, spune Rue, căzând pe gânduri. Nu m-am gândit că e o înscenare.

— Bineînțeles că e, zic eu. A pus-o la cale împreună cu mentorul nostru.

Imnul se termină și cerul se întunecă.

— Hai să-ncercăm ochelarii.

Îi scot din rucsac și mi-i pun. Rue n-a glumit. Văd totul, de la frunzele copacilor până la un sconcs care cutreieră tacticos printre tufișuri, la o distanță de vreo cincisprezece metri. L-aș putea ucide de aici, dacă aș avea de gând. Aș putea ucide pe oricine.

— Mă întreb cine mai are vreo pereche din ăștia.

— Profesioniștii au două. Dar țin totul lângă lac, spune Rue. Și sunt atât de puternici.

— Și noi suntem puternice. Numai că într-alt fel.

— Tu ești. Tu poți să tragi cu arcul, subliniază ea. Eu ce pot?

— Poți să te hrănești. Ei sunt în stare? întreb.

- N-au nevoie. Au toate proviziile alea, răspunde Rue.
- Să zicem că nu le-ar mai avea. Să zicem că proviziile dispar. Cât ar putea rezista? Adică, astea sunt Jocurile Foamei, nu-i așa?
- Dar, Katniss, ei nu rabdă de foame, spune Rue.
- Nu, nu rabdă. Asta e problema, încuviințez. Și, pentru prima oară, am un plan. Un plan fără nici o legătură cu nevoia de a fugi și de a mă ascunde. Un plan de atac.
- Și cred c-o s-o rezolvăm, Rue.

16

Rue s-a hotărât să se încreadă în mine fără rezerve. O știu fiindcă se face ghem imediat ce se termină imnul, se lipește de mine și adoarme. Nici eu n-am îndoieli în privința ei, așa că nu-mi iau nici o măsură de prevedere ieșită din comun. Dacă voia să mor, ar fi fost suficient să plece din copac fără să-mi arate cuibul viespoilor-copoi. Într-un ungher al minții mele, realitatea evidentă mă zgândărește. Nu putem câștiga amândouă Jocurile. Dar, de vreme ce șansele continuă să fie împotriva supraviețuirii oricăreia dintre noi, reușesc să-mi ignor gândul.

În plus, atenția îmi e distrasă de noua mea idee legată de profesioniști și de proviziile lor. Eu și Rue trebuie să găsim, cumva, o modalitate de a le distruge mâncarea. Sunt sigură că nu s-ar putea hrăni decât făcând eforturi imense. Strategia tradițională a tributurilor profesioniste constă în a pune mâna pe toată mâncarea în prima etapă a Jocurilor și a acționa bazându-se pe asta. În anii când nu și-au păzit-o cum trebuia – o dată a fost distrusă de un grup de reptile oribile, altă dată a fost luată de o inundație regizată de creatorii-de-joc – Jocurile au fost câștigate, de obicei, de tributuri din alte districte. Faptul că au crescut fiind mai bine hrăniți e în dezavantajul profesioniștilor, pentru că nu știu cum e să-ți fie foame. Nu așa cum o știm eu și Rue.

Dar sunt prea istovită ca să pot face un plan amănunțit în seara asta. Rănile mele pe cale de a se vindeca, mintea încă puțin cam tulbure din cauza veninului, căldura trupului lui Rue, aflat alături, capul ei rezemat pe umărul meu mi-au dat senzația că mă aflu în siguranță. Și pentru prima oară realizez cât de singură m-am simțit în arenă. Cât de reconfortantă poate fi prezența unei alte ființe umane. Cedez în fața somnolenței, hotărând că mâine rolurile se vor inversa.

Mâine profesioniștii vor fi nevoiți să-și păzească spatele.

Mă trezesc tresărind când bubuie tunul. Cerul e brăzdat de dungi luminoase și păsările au început deja să ciripească. Rue e cocoțată pe o creangă de vizavi de mine, ținând ceva în mâinile făcute căuș. Ne așteptăm să mai auzim lovituri de tun, dar nu mai urmează nici una.

— Cine crezi c-o fi? Gândul îmi zboară la Peeta.

— Nu știu. Ar putea fi oricare din ceilalți, zice Rue. Presupun c-o să aflăm la noapte.

— Cine a mai rămas? întreb.

— Băiatul din Districtul 1. Ambele tributuri din 2. Băiatul din 3. Eu și Thresh. Tu și Peeta, spune Rue. Asta înseamnă opt. Stai, mai e băiatul din 10, cel cu piciorul diform. Cu el suntem nouă.

Mai e încă unul, dar nici una dintre noi nu reușește să-și aducă aminte cine.

— Mă întreb cum o fi murit ultimul, zice Rue.

— Greu de spus. Dar e în avantajul nostru. Moartea cuiva ar trebui să-i țină pe ceilalți o vreme pe loc. Poate avem timp să facem ceva înainte de a decide creatorii-de-joc că lucrurile merg prea încet, îi răspund eu. Ce-ai acolo?

— Micul dejun, spune ea.

Își deschide palmele, dând la iveală două ouă mari.

— Ce fel de ouă sunt? întreb.

— Nu sunt sigură. În partea aia e o mlaștină. E un soi de pasăre de apă, răspunde ea.

Ar fi bine să le putem pregăti, dar nici una dintre noi nu vrea să riște făcând focul. Presupun că tributul care a murit astăzi a fost o victimă a profesioniștilor, ceea ce înseamnă că și-au revenit atât cât e necesar ca să reintre în joc. Sorbim fiecare conținutul câte unui ou, mâncăm câte un picior de iepure și câteva fructe. E un mic dejun la fel de bun ca oricare altul.

— Ești gata s-o facem? întreb, punându-mi în spate rucsacul.

— Ce să facem? vrea ea să știe, dar, după felul în care țopăie, îmi dau seama că e gata pentru orice.

— Azi îi lăsăm pe profesioniști fără mâncare, îi spun.

— Serios? Cum?

Licărul de entuziasm din ochii ei e ușor de observat. În privința asta, e exact opusul lui Prim, pentru care orice aventură e un coșmar.

— Habar n-am. Haide, o să fac un plan în timp ce vânăm, zic eu.

Nu reușim să vânăm mare lucru, fiindcă sunt prea ocupată să aflu și cea mai mică informație deținută de Rue despre baza profesioniștilor. I-a spionat pentru scurt timp, dar are un spirit de observație excelent. Și-au făcut tabăra lângă lac. Proviziile sunt depozitate la vreo treizeci de metri distanță. În timpul zilei le lasă sub paza unui alt tribut, băiatul din Districtul 3.

— Băiatul din Districtul 3? mă mir eu. E mână-n mână cu ei?

— Da, stă tot timpul în tabără. A fost înțepat și el când au atras viespویی-copoi către lac, îmi povestește Rue. Cred că au fost de acord să-l lase în viață dacă le servește drept paznic. Dar nu e foarte voinic.

— Ce arme are?

— Din câte am văzut, nu cine știe ce. O suliță. I-ar putea ține la distanță pe câțiva dintre noi, dar Thresh l-ar omorî cu ușurință, spune Rue.

— Și mâncarea stă așa, la vedere? întreb. Ea dă din cap.

— În tot aranjamentul ăsta, ceva nu se potrivește.

— Știu. Dar n-aș putea spune ce. Katniss, dacă ai putea ajunge la mâncare, cum ai scăpa de ea?

— I-aș da foc. Aș arunca-o în lac. Aș turna combustibil peste ea. O împung cu degetul în stomac, așa cum aș face cu Prim. Aș mânca-o!

Ea chicotește.

— Nu-ți face griji, o să mă gândesc la ceva. E mai ușor să distrugi lucrurile decât să le faci.

Pentru o vreme, dezgropăm rădăcini, adunăm fructe și legume verzi, punem la punct o strategie, pe șoptite. Și aflu că Rue, cea mai mare dintre șase frați, îi protejează pe ceilalți cu înverșunare, le dă celor mai mici rația ei și umblă după mâncare pe pajiști, într-un district unde Apărătorii Păcii sunt mult mai puțin binevoitori decât ai noștri. Rue, care, atunci când o întreb ce-i place cel mai mult pe lume, spune, dintre toate lucrurile posibile:

— Muzica.

— Muzica?

În lumea noastră, din punct de vedere al utilității, eu plasez muzica undeva, între panglicile pentru păr și curcubeu. Cel puțin, curcubeul te avertizează în privința vremii.

— Aveți mult timp pentru muzică?

— Cântăm acasă. Și la muncă. De-asta îmi place broșa ta, spune, arătând către gaița-zeflemitoare pe care am dat-o din nou uitării.

— Aveți gaițe-zeflemitoare? o întreb.

— O, da. Am câteva care sunt prietenele mele speciale. Le cânt și ele îmi răspund, vreme de ore întregi. Transmit mesaje pentru mine, spune ea.

— Cum adică?

— Eu mă urc de obicei cel mai sus, așa că văd prima steagul care semnalizează încetarea lucrului. Pentru asta am un cântecel special, îmi explică Rue și cântă o suită de patru note, cu voce dulce, limpede. Și gaițele-zeflemitoare îl duc în toată livada. Așa află toată lumea că e timpul să se oprească. Totuși, pot fi periculoase când te apropii prea mult de cuiburile lor. Dar nu le poți condamna pentru asta.

Îmi scot broșa și i-o întind.

— Uite, ia-o tu. Pentru tine înseamnă mai mult decât pentru mine.

— Oh, nu, spune ea, strângându-mi degetele la loc, peste broșa. Îmi place să te văd purtând-o. Așa am hotărât că pot avea încredere în tine. În plus, eu am asta.

Își scoate de sub cămașă un lănișor împletit dintr-un soi de iarbă. De el atarnă o stea de lemn, cioplită grosolan. Sau poate e o floare.

— E un talisman aducător de noroc.

— Ei bine, până aici a mers, spun, prinzându-mi din nou gaița-zeflemitoare de

cămașă. Poate e de preferat să nu-l înlocuiești.

Până la prânz, avem un plan. La începutul după-amiezii suntem pregătite să-l ducem la îndeplinire. O ajut pe Rue să adune și să așeze lemnele pentru primele două focuri de tabără, iar de al treilea va avea timp să se ocupe singură. Stabilim să ne-ntâlnim după aceea, în locul unde am mâncat prima dată împreună. Pârâul o să m-ajute să găsec locul. Înainte de a pleca, mă asigur că Rue are destulă mâncare și destule chibrituri. Insist chiar și să ia sacul meu de dormit, pentru cazul în care nu ne putem întâlni înainte de căderea nopții.

— Dar tu? N-o să-ți fie frig? mă întrebă ea.

— Nu și dacă o să iau alt sac de dormit de lângă lac, răspund. Știi, aici furtul nu e ilegal, adaug, rânjind.

În ultima clipă, Rue se hotărăște să mă învețe semnalul ei pentru gaițele-zeflemitoare, cel prin care dă de veste că ziua de lucru s-a încheiat.

— S-ar putea să nu meargă. Dar, dacă o să auzi gaițele-zeflemitoare cântându-l, o să știi că sunt OK, numai că nu mă pot întoarce imediat.

— Aici sunt gaițe-zeflemitoare? o întreb.

— Nu le-ai văzut? Au cuiburi peste tot, răspunde ea.

Trebuie să recunosc că n-am observat.

— OK. Dacă totul merge conform planului, ne vedem la cină, îi spun.

Rue își aruncă pe neașteptate brațele în jurul meu. Nu ezit decât o singură clipă înainte de a răspunde îmbrățișării ei.

— Să fii prudentă, mă roagă ea.

— Și tu, spun.

Îi întorc spatele și mă îndrept către pârâu, simțindu-mă, cumva, îngrijorată. Fiindcă Rue ar putea fi ucisă, fiindcă s-ar putea să nu fie ucisă și noi două o să rămânem ultimele, fiindcă am lăsat-o singură, fiindcă am lăsat-o pe Prim singură acasă. Nu, Prim îi are pe mama, pe Gale și pe brutar, care a promis că n-o s-o lase să moară de foame. Rue nu mă are decât pe mine.

Odată ajunsă lângă pârâu, n-am de făcut nimic altceva decât să-l urmăresc în josul dealului până în locul unde l-am descoperit prima dată, după atacul viespoilor-copoi. Trebuie să fiu prevăzătoare când merg de-a lungul apei, fiindcă mintea îmi e preocupată de întrebări fără răspuns, cele mai multe având legătură cu Peeta. Lovitura de tun pe care am auzit-o dis-de-diminează a anunțat moartea lui? Dacă da, cum a murit? De mâna unui profesionist? Și asta a fost o răzbunare fiindcă m-a lăsat pe mine în viață? Mă străduiesc din nou să-mi aduc aminte momentul în care mă aflam deasupra cadavrului lui Glimmer, când el a dat năvală dintre copaci. Dar simplul fapt că Peeta sclipea mă face să mă-ndoiesc de adevărul amintirilor mele.

Probabil că ieri am mers foarte încet, fiindcă acum ajung în numai câteva ore în dreptul porțiunii largi, cu apă puțin adâncă, unde m-am scaldat. Mă opresc să-mi completez rezerva de apă și adaug un strat de noroi pe rucsac. Se pare că

are tendința să redevină portocaliu indiferent de câte ori l-aș acoperi.

Vecinătatea taberei profesioniștilor îmi ascute simțurile și, cu cât ajung mai aproape, cu atât sunt mai prudentă, mă opresc des, cu o săgeată gata potrivită în arc, străduindu-mă să nu scap nici un zgomot nefiresc. Nu văd nici un alt tribut, dar observ câteva lucruri despre care a pomenit Rue. Tufe de mure dulci. Un tufiș cu frunze din soiul care mi-a vindecat înțepăturile. Ciorchini de cuiburi de viespoi-copoi în vecinătatea copacului în care am fost încolțită. Și, ici-colo, străfulgerarea alb-cu-negru a unei aripi de gaiță-zeflemitoare pe ramurile de deasupra capului meu.

Când ajung la copacul alături de care zace cuibul abandonat, mă opresc o clipă, adunându-mi curajul. Rue mi-a explicat cu precizie cum ajung de aici până în cel mai potrivit loc pentru spionaj de lângă lac. Nu uita, îmi spun. Acum vânătorul ești tu, nu ei. Îmi încheștez cu mai multă hotărâre mâna pe arc și îmi văd de drum. Ajung în tufărișul despre care mi-a vorbit Rue și îmi admir din nou istețimea. E exact la marginea pădurii, dar frunzișul e atât de des încât pot spiona cu ușurință tabăra profesioniștilor, fără să fiu observată. Între noi se întinde porțiunea de teren plat unde au început Jocurile.

Sunt patru tributuri. Băiatul din Districtul 1, Cato, fata din Districtul 2 și un băiat costeliv, palid, care trebuie să fie din Districtul 3. În timpul petrecut la Capitoliu nu m-a impresionat cu ceva. Nu-mi amintesc aproape nimic despre el, nici costumul, nici punctajul de la antrenament, nici interviul lui. Chiar și acum, când stă acolo, răsucind între degete un soi de cutie de plastic, e ușor de trecut cu vederea în prezența însoțitorilor săi masivi și dominatori. Dar trebuie să aibă o oarecare valoare, fiindcă altfel nu s-ar fi ostenit să-l lase în viață. Totuși, vederea lui îmi sporește neliniștea, făcându-mă să mă întreb de ce îl lasă profesioniștii să le păzească proviziile și de ce nu l-au ucis.

Toți patru par să fie încă în convalescență după atacul viespoilor-copoi. Până și de aici le pot vedea umflăturile mari, inflamate. Probabil că nu le-a dat prin cap să smulgă viespile care i-au înțepat sau, chiar dacă au făcut-o, nu știu nimic despre frunzele care i-ar putea lecu. Se pare că medicamentele găsite în Cornul Abundenței, indiferent ce-or fi fost, n-au avut nici un efect.

Cornul Abundenței stă în poziția sa inițială, dar a fost golit cu desăvârșire. Majoritatea proviziilor, păstrate în lăzi, în saci de pânză groasă și în recipiente de plastic sunt stivuite cu grijă într-o piramidă a cărei distanță față de tabără ridică semne de întrebare. Altele sunt împrăștiate de-a lungul perimetrului piramidei, aproape imitând aranjamentul proviziilor din jurul Cornului Abundenței, cel de la începutul Jocurilor. Piramida este acoperită cu o plasă care, în afară de faptul că descurajează păsările, pare să nu fie de nici un folos.

Întregul aranjament e complet derutant. Distanța, plasa, prezența băiatului din Districtul 3. Un singur lucru e sigur, distrugerea acestor provizii n-o să fie atât de simplă cum pare. Aici mai e în joc și un alt factor și e bine să stau liniștită până

când descopăr despre ce e vorba. Presupun că piramida e înconjurată, cumva, de capcane nevăzute. Mă gândesc la gropi camuflate, plase coborâtoare, fire care, odată rupte, îți trimit în inimă o săgeată otrăvită. Adevărul e că posibilitățile sunt infinite.

În timp ce reflectez asupra opțiunilor mele, îl aud pe Cato strigând. Arată către pădure, undeva, cu mult dincolo de mine, și, fără să mă întorc, știu că Rue a aprins primul foc. Am avut grijă să strângem destule lemne verzi pentru ca fumul să fie vizibil. Profesioniștii încep imediat să se înarmeze.

Izbucnește o ceartă. Vorbesc suficient de tare ca să aud că sunt preocupați de băiatul din Districtul 3, nehotărându-se dacă trebuie să rămână pe loc sau să-i însoțească.

— Vine cu noi. Avem nevoie de el în pădure, iar aici oricum nu mai are ce face. De provizii nu se poate atinge nimeni, zice Cato.

— Dar Îndrăgostitul? Întrebă băiatul din Districtul 1.

— Ți-am tot spus să nu te mai gândești la el. Știu ce tăietură i-am făcut. E un miracol că încă n-a sângerat până la moarte. În orice caz, nu e în stare să dea o raită pe-aici, subliniază Cato.

Deci Peeta e undeva, în pădure, grav rănit. Cât despre motivul pentru care i-a trădat pe profesioniști, mă simt încă în ceață.

— Haideți, îi îndeamnă Cato.

Îndeasă o suliță în mâinile băiatului din Districtul 3 și o pornesc toți trei în direcția focului. Ultimul lucru pe care-l aud în timp ce pătrund printre copaci sunt vorbele lui Cato:

— Când o găsim, o ucid așa cum știu eu și nu se amestecă nimeni.

Știu, cumva, că nu vorbește despre Rue. Ea nu i-a aruncat în cap un cuib de viespoi-copoi.

Rămân locului încă vreo jumătate de oră, încercând să-mi dau seama ce e de făcut în privința proviziilor. Singurul avantaj pe care mi-l oferă arcul și săgețile e distanța. Mi-ar fi ușor să trimit o săgeată aprinsă în piramidă – țintesc destul de bine ca să nimeresc într-un ochi al plasei – dar n-am nici o garanție că ar declanșa un incendiu. E mult mai probabil să ardă numai săgeata, și ce-aș realiza? N-aș rezolva nimic și le-aș oferi mult prea multe informații despre mine. Că am fost aici, că am un complice, că pot trimite săgețile la țintă cu mare precizie.

Nu există alternativă. Trebuie să mă apropii, să văd dacă nu pot descoperi ce anume protejează proviziile. De fapt, sunt gata să ies în câmp deschis când o mișcare îmi atrage privirea. La câteva sute de metri în dreapta mea, văd pe cineva ieșind din pădure. Pentru o clipă, am impresia că e Rue, însă apoi o recunosc pe Față de Vulpe – ea e cea de care nu reușeam să ne-aducem aminte azi-dimineață – furișându-se spre câmpie. Când ajunge la concluzia că e în siguranță, aleargă spre piramidă cu pași mici și iuți. Se oprește exact la marginea cercului de provizii răspândite de jur împrejur, cercetează terenul și își plasează cu băgare de seamă

picioarele într-un loc anume. Pe urmă se apropie de morman în salturi mici, bizare, uneori aterizând pe un singur picior, legănându-se lent și riscând când și când câțiva pași. La un moment dat, se lansează în aer, sărind peste un butoiuș, și aterizează pe vârfuri. Dar s-a avântat prea tare și inerția o aruncă în față. O aud țipând ascuțit când atinge cu mâinile pământul, dar nu se întâmplă nimic. În secunda următoare e din nou în picioare și continuă să înainteze până ce ajunge la grosul proviziilor.

Am avut așadar dreptate în privința capcanelor, dar sunt mult mai complexe decât îmi imaginasem. Am avut dreptate și în privința fetei. Cât de viclană e dacă a reușit să descopere drumul către hrană și să-l reconstituie cu atâta exactitate? Își umple rucsacul luând câte puțin din diverse containere, biscuiți dintr-o ladă, o mână de mere dintr-un sac de pânză, agățat pe latura unei lăzi. Dar numai câte un pumn din fiecare, prea puțin pentru ca lipsurile să fie observate. Prea puțin ca să trezească vreo suspiciune. Și se îndepărtează executându-și micul dans straniu până la marginea cercului și fugind cât o țin picioarele până în pădure, vie și nevătămată.

Îmi dau seama că scrâșnesc din dinți, frustrată. Față de Vulpe mi-a confirmat ceea ce știam deja. Dar ce fel de capcane au instalat ca să fie nevoie de o asemenea dexteritate? Sunt atât de multe puncte declanșatoare? Și de ce a țipat așa când a atins pământul cu mâinile? Ai fi zis că... și, încet, încet, în mintea mea începe să se facă lumină... ai fi zis că pământul era pe cale să explodeze.

— E minat, șoptesc.

Asta explică totul. Ușurința cu care au acceptat profesioniștii să-și părăsească proviziile. Reacția lui Față de Vulpe, implicarea băiatului din Districtul 3, unde au fabrici, unde fac televizoare, automobile și explozibili. Dar de unde a luat minele? Din provizii? Creatorii-de-joc nu furnizează, de obicei, astfel de arme, pentru că le place să vadă tributurile vărsând sânge cu mâinile lor. Mă strecur în afara tufișurilor și traversez câmpul către una dintre plăcile rotunde de metal care ne-au adus în arenă. Pământul din jur a fost săpat și bătătorit la loc. Minele de teren au fost dezactivate după cele șaiszeci de secunde în care am rămas pe plăci, dar băiatul din Districtul 3 trebuie să fi reușit să le reactiveze. N-am mai văzut pe nimeni făcând așa ceva în timpul Jocurilor. Trebuie să fi fost un șoc chiar și pentru creatori.

Ei, bravo pentru băiatul din Districtul 3, care i-a tras pe sfoară, dar ce-ar trebui să fac eu acum? Evident că nu pot să mă plimb tacticoasă prin harababura de explozibili fără să fiu spulberată până în înaltul cerului. Cât despre trimiterea unei săgeți aprinse, ideea pare mai ridicolă ca niciodată. Minele sunt declanșate prin apăsare. Iar apăsarea nu trebuie să fie foarte puternică. Într-un an, o fată și-a scăpat talismanul, o bilă mică, de lemn, în timp ce se afla încă pe trapă și au adunat-o apoi bucată cu bucată, răzuindu-le efectiv de pe pământ.

Brațul meu e destul de puternic, aș putea arunca niște pietre în interiorul

cercului, ca să declanșez... ce să declanșez? Poate o mină? Asta ar putea conduce la o reacție în lanț. Sau nu? Oare băiatul din Districtul 3 a plasat minele, astfel încât explozia uneia să nu le declanșeze pe celelalte? Protejând proviziile, dar garantând moartea intrusului? Dacă aș declanșa o singură mină, i-aș atrage cu siguranță pe profesioniștii aici, înapoi. Și, oricum, ce e în capul meu? Mai e și plasa, evident întinsă ca să devieze un asemenea atac. În plus, ceea ce ar trebui să fac, de fapt, ar fi să arunc simultan vreo treizeci de pietre, declanșând o imensă explozie în lanț, care să distrugă totul.

Arunc o privire înapoi, către pădure. Fumul celui de-al doilea foc al lui Rue plutește către cer. În clipa asta, profesioniștii au început probabil să bănuiască deja că au de-a face cu un soi de truc. Timpul e pe sfârșite.

Problema asta are o soluție, știu că are, nu trebuie decât să mă concentrez suficient. Mă holbez la piramidă, la recipiente, la lăzi, toate prea grele ca să le răstorni cu o singură săgeată. Poate că există vreun container cu ulei comestibil – și, când ideea săgeții aprinse prinde din nou viață, îmi dau seama că aș putea sfârși pierzându-le pe toate douăsprezece fără să lovesc nici o cutie cu ulei, fiindcă aș trage la întâmplare. Mă gândesc să-ncerc să refac traseul lui Față de Vulpe către piramidă, cu speranța că voi descoperi o nouă metodă de distrugere, când ochii îmi cad pe sacul de pânză, plin cu mere. Aș putea reteza frânghia cu o singură săgeată, n-am făcut-o și la Centrul de Antrenament? E un sac mare, dar e posibil să nu provoace, totuși, decât o singură explozie. Dacă aș putea elibera cumva merele...

Știu ce am de făcut. Îmi schimb poziția, astfel încât să am sacul în bătaia arcului și îmi acord trei săgeți ca să termin treaba. Îmi aleg cu grijă poziția picioarelor și ignor restul universului în timp ce țintesc cu meticulozitate. Prima săgeată taie pânza din partea de sus a sacului, lăsând în urmă o despicătură. A doua o lărgeste, transformând-o într-o gaură căscată. Văd primul măr clintindu-se, când slobod a treia săgeată, nimerind gura răsucită a sacului.

Pentru o clipă, timpul pare să fi încremenit. Pe urmă, merele se răspândesc pe pământ și sunt azvârlite înapoi, prin aer.

17

Impactul cu solul tare, bine bătătorit, al câmpiei îmi scoate aerul din plămâni. Rucsacul amortizează căzătura într-o mult prea mică măsură. Din fericire, tolba cu săgeți mi s-a înțepenit în scobitura cotului, salvându-se și salvându-mi umărul, iar arcul a rămas în strânsoarea mâinii mele. Exploziile continuă să cutremure pământul. Nu le aud. În clipa asta nu aud nimic. Dar merele trebuie să fi lovit suficient de multe mine, aruncând în aer destule sfărâmături care să activeze altele. Reușesc să-mi apăr fața cu brațele, în timp ce în jurul meu cade o ploaie de resturi, unele aprinse. Un fum usturător se răspândește în aer, nefiind cel mai

potrivit remediu pentru cineva care se străduiește să-și recapete răsuflarea.

După vreun minut, pământul încetează să mai vibreze. Mă răsucesc pe-o parte și îmi permit un moment de satisfacție la vederea mormanului fumegând în care s-au transformat proviziile până de curând sub formă de piramidă. E puțin probabil ca profesioniștii să mai poată salva ceva.

Aș face mai bine să plec de-aici, îmi spun. Se vor întoarce pe drumul cel mai scurt. Dar, odată ridicată în picioare, îmi dau seama că plecarea nu e atât de simplă. Sunt amețită. Nu e vorba de o ușoară instabilitate, ci de acea amețeală care face copacii să se năpustească asupra ta și pământul să ți se vălurească sub picioare. După câțiva pași, reușesc cumva să mă răsucesc, ajungând în patru labe. Aștept câteva minute, sperând să-mi revin, ceea ce nu se întâmplă.

Încep să intru în panică. Nu pot rămâne aici. Fuga e esențială. Dar nu pot să merg și nu aud nimic. Îmi duc mâna la urechea stângă, cea care s-a aflat în direcția exploziei, și o iau plină de sânge. Oare detonația m-a lăsat surdă? Ideea mă înspăimântă. Când vânez, mă bazez pe auz în aceeași măsură ca pe văz, poate uneori mai mult. Dar nu-mi pot trăda frica. Fără îndoială acum mă aflu în direct, pe fiecare ecran din Panem.

Fără urme de sânge, îmi spun, și reușesc să-mi trag gluga pe cap și să-i leg șnurul sub bărbie cu degete ce nu vor să coopereze. Ar trebui să sugă sângele. Nu pot merge, dar oare mă pot târî? Înaintez, de probă. Da, mă pot târî, dacă mă mișc foarte încet. Cea mai mare parte a pădurii nu îmi oferă nici un ascunziș mulțumitor. Speranța mea e să ajung înapoi, în tufărișul lui Rue. Nu-mi pot permite să fiu surprinsă în patru labe, în câmp deschis. Nu numai că mi-aș găsi moartea, dar, în mâinile lui Cato, aș avea parte de o agonie lungă și dureroasă. Gândul că Prim ar trebui să privească așa ceva mă ajută să mă târăsc cu încăpățănare spre adăpost. Suflul unei alte detunături mă izbește drept în față. O mină răzlețită, declanșată de o ladă ce se prăbușește, făcându-se bucăți. Se mai întâmplă de încă două ori. Asta mă duce cu gândul la ultimele câteva boabe de porumb care pocnesc când fac floricele împreună cu Prim, deasupra focului de acasă.

Ajung la adăpost exact la țanc. Abia ce apuc, literalmente, să mă târăsc în hățișul de tufișuri când Cato e deja aici, dând buzna pe câmpie, urmat în curând de aliații săi. Furia lui dezlănțuită mi-ar putea stârni râsul – vasăzică oamenii își smulg într-adevăr părul din cap și lovesc cu pumnii în pământ – dacă n-aș ști că e îndreptată împotriva mea, pentru ceea ce i-am făcut. Ținând cont că mă aflu atât de aproape și că nu sunt în stare nici să fug, nici să mă apăr, totul mă umple de groază. Mă bucur că ascunzătoarea mea nu le permite camerelor să mă arate în prim-plan, fiindcă îmi rod unghiile cu disperare. Le răzuiesc de ultimele resturi de lac, încercând să-mi opresc clănțanitul dinților.

Băiatul din Districtul 3 aruncă pietre în ruine și probabil le spune însoțitorilor săi că toate minele au fost activate, fiindcă profesioniștii se apropie de resturi.

Cato a ieșit din prima fază a accesului de furie și acum își varsă mânia,

spărgând diverse containere cu lovituri de picior. Celelalte tributuri răscolesc prin toată harababura, căutând câte ceva care să poată fi salvat, dar nu găsesc nimic. Băiatul din Districtul 3 și-a făcut datoria prea bine. Probabil că ideea trece și prin gândul lui Cato, fiindcă se răsucește în direcția lui, părând să țipe la el. Băiatul abia ce apucă să facă stânga-împrejur și s-o ia la fugă când Cato îl ajunge și îl imobilizează din spate, înconjurându-i gâtul cu brațul. Văd mușchii lui Cato vălurind când îi smucește scurt capul într-o parte.

Asta se petrece cât ai clipi. Moartea băiatului din Districtul 3.

Ceilalți doi profesioniști par să-și dea silința să-l calmeze pe Cato. Îmi dau seama că el vrea să se întoarcă în pădure, dar ceilalți arată întruna spre cer, ceea ce mă nedumerește, până când înțeleg: „Sigur că da. Își închipuie că tributul care a declanșat exploziile e mort.” Nu știu nimic despre săgeți și despre mere. Își închipuie că minele au funcționat aiurea, că tributul care a distrus proviziile a sărit în aer odată cu ele. Dacă ar fi fost trasă o lovitură de tun, s-ar fi confundat cu ușurință cu zgomotul exploziilor. Iar rămășițele împrăștiate ale hoțului ar fi putut fi ridicate de aeronavă. Se retrag în partea opusă a lacului, lăsându-i pe creatorii-de-joc să recupereze cadavrul băiatului din Districtul 3. Și așteaptă.

Presupun că se aude lovitura de tun. Apare o aeronavă, care ia mortul. Soarele coboară sub orizont. Se lasă noaptea. Văd stema Capitoliului sus, pe cer, și știu că imnul trebuie să fi început. Beznă de o clipă. Arată chipul băiatului din Districtul 3. Apoi pe al celui din Districtul 10, care trebuie să fi murit dimineață. Pe urmă reapare stema. Așadar, acum știu și ei. Cel care a declanșat exploziile trăiește. În lumina răspândită de stemă, îi văd pe Cato și pe fata din Districtul 2 punându-și ochelarii de noapte. Băiatul din Districtul 1 aprinde o creangă de copac, în loc de torță, luminând îndărjirea necruțătoare de pe toate chipurile. Profesioniștii se întorc în pădure cu pași mari, gata de vânatoare.

Amețeala s-a mai domolit și, în timp ce urechea stângă continuă să-mi fie pe de-a-ntregul surdă, în dreapta aud un țuiut, ceea ce pare să fie semn bun. Totuși, n-are nici un rost să-mi părăsesc ascunzătoarea. Nicăieri nu sunt mai în siguranță decât aici, la locul faptei. Ei își închipuie, probabil, că vinovatul are un avans de două sau chiar trei ore. Însă trece mult timp înainte de a îndrăzni să mă clintesc.

Mai întâi caut propriii mei ochelari și mi-i pun, ceea ce mă mai liniștește puțin, fiindcă îmi pot folosi măcar unul dintre simțurile de vânător. Beau puțină apă și îmi spăl sângele din ureche. Temându-mă că mirosul de carne ar putea atrage prădători nedorți – cel de sânge proaspăt e suficient de periculos – îmi încropesc o cină bună din legumele, rădăcinile și fructele pe care le-am cules împreună cu Rue.

Unde e micuța mea aliată? A reușit să ajungă înapoi, la punctul nostru de întâlnire? Cel puțin, cerul a dovedit că suntem amândouă în viață.

Număr pe degete tributurile supraviețuitoare. Băiatul din 1, amândouă din 2, Față de Vulpă, amândouă tributurile din 11 și din 12. Numai opt. Pariurile trebuie

să se fi încins la Capitoliu. Probabil că acum studiază particularitățile fiecăruia dintre noi. Probabil că ne intervieveză prietenii și familiile. A trecut mult timp de când nici un tribut din Districtul 12 n-a mai ajuns printre cei mai buni opt. Iar acum suntem doi. Cu toate că, judecând după spusele lui Cato, Peeta e pe ducă. Deși despre Cato nu se poate spune că are întotdeauna ultimul cuvânt. Nu e el cel care tocmai și-a pierdut toate proviziile?

Să-ncepă cea de-a Șaptezeci și Patra Ediție a jocurilor Foamei, Cato, spun, în gând. Să-ncepă cu adevărat.

Vântul rece a prins să sufle pe neașteptate, întind mâna după sacul de dormit înainte de a-mi aminti că i l-am dat lui Rue. Ar fi trebuit să-mi fac rost de altul, dar, din pricina minelor și a tuturor celorlalte, am uitat. Încep să dârdâi. Pentru că, oricum, cuibăritul într-un copac peste noapte nu e practic, sap cu mâinile o groapă sub tufișuri și mă acopăr cu frunze și cu ace de pin. Dar încă îmi mai e frig. Îmi întind folia de plastic peste partea de sus a corpului și îmi așez rucsacul, astfel încât să mă apere de vânt. E ceva mai bine. Încep să am mai multă înțelegere pentru fata din Districtul 8, care a aprins focul în prima noapte. Însă acum eu sunt cea care trebuie să scrâșnească din dinți și să reziste până dimineată. Mai multe frunze, mai multe ace de pin. Îmi strecor brațele în interiorul hainei și îmi strâng genunchii la piept. Reușesc, cumva, să mă las furată de somn.

Când deschid ochii, lumea pare ușor fisurată și am nevoie de un minut ca să-mi dau seama că soarele trebuie să se fi ridicat destul de sus, iar ochelarii îmi fragmentează câmpul vizual. În timp ce mă salt în capul oaselor și mi-i scot, aud pe cineva râzând, undeva, în preajma lacului, și încremenesc. Râsul e distorsionat, dar faptul că îl percep înseamnă că îmi recapăt auzul. Da, cu urechea dreaptă aud din nou, deși încă îmi mai țiuie. Cât despre urechea stângă, ei bine, cel puțin nu mai sângerează.

Mă uit cu atenție printre tufișuri, temându-mă că profesioniștii s-au întors, blocându-mă aici pe timp nelimitat. Dar e Față de Vulpe, stă, râzând, în mijlocul resturilor piramidei. E mai isteță decât profesioniștii, descoperă câteva obiecte utile în cenușă. Un vas din metal. O lamă de cuțit. Buna ei dispoziție mă nedumerește, până ce înțeleg că, proviziile profesioniștilor odată dispărute, ea ar putea avea realmente o șansă. Ca noi toți, ceilalți. Îmi trece prin gând să ies la iveală și s-o recrutez ca a doua aliată împotriva grupului lor. Dar alung ideea. Zâmbetul ei viclean are ceva care mă convinge că prietenia cu Față de Vulpe se va încheia cu un cuțit în spatelul meu. Având asta în minte, apreciez că e momentul potrivit s-o dobor cu o săgeată. Dar ea aude ceva, nu pe mine, fiindcă își întoarce capul în partea opusă, către râpă, și o rupe la fugă spre pădure. Eu aștept. Nu e nimic, nu apare nimeni. Totuși, dacă Față de Vulpe a crezut că există un pericol, poate că e timpul să plec de aici. Pe lângă asta, sunt nerăbdătoare să-i povestesc lui Rue despre piramidă.

Fiindcă n-am habar unde ar putea fi profesioniștii, ideea de a mă întoarce

mergând de-a lungul pârâului pare la fel de bună ca oricare alta. Mă grăbesc, cu arcul încărcat într-o mână și cu o bucată de găsculiță rece în cealaltă, fiindcă acum sunt lihnită de foame și nu vreau frunze și fructe, ci grăsimea și proteinele din carne. Drumul în susul pârâului e lipsit de evenimente. Odată ajunsă lângă apă, îmi reumplu sticla și mă spăl, acordând o atenție deosebită urechii mele rănite. Pe urmă urc dealul, cu pârâul drept călăuză. La un moment dat, descopăr urme de cizme în mълul de pe mal. Profesioniștii au fost aici, dar nu pentru multă vreme. Urmele sunt adânci fiindcă au fost făcute în noroi moale, dar acum sunt aproape uscate de soarele dogoritor. N-am fost destul de prevăzătoare în privința propriilor mele urme, contând pe faptul că nu sunt apăsate și că vor fi ascunse sub acele de pin. Însă acum îmi scot cizmele și șosetele și merg desculță prin albia pârâului.

Apa rece îmi înviorază trupul și îmi redă buna dispoziție. Săgetez doi pești, o pradă ușoară în apa lină a pârâului, și îmi continui drumul mâncând unul crud, cu toate că abia am terminat carnea de găsculiță. Pe al doilea îl păstrez pentru Rue.

Țiuitul din urechea mea dreaptă se atenuază treptat, pe nesimțite, până când dispare cu desăvârșire. Mă pomenesc pipăindu-mi periodic urechea stângă, încercând să îndepărtez indiferent ce mă împiedică să aud sunetele. Dacă există vreo ameliorare, atunci e insesizabilă. Nu mă pot obișnui cu surzenia de o ureche. Mă face să mă simt dezzechilibrată și lipsită de apărare dinspre partea stângă. Și oarbă, în aceeași măsură. Capul mi se tot întoarce înspre partea rănită, urechea mea dreaptă încercând să compenseze zidul de tăcere care a înlocuit fluxul constant de informații de ieri. Cu cât trece mai mult timp, cu atât îmi pierd mai tare speranța că rana asta se poate vindeca vreodată.

Când ajung la locul primei noastre întâlniri, sunt sigură că e neatins. Nici urmă de Rue, nici jos, nici în copaci. Ciudat. Ar fi trebuit să se-ntoarcă până acum, e deja amiază. Fără îndoială că și-a petrecut noaptea în vreun copac. Ce altceva ar fi putut face, fără nici o sursă de lumină și cu profesioniștii cu ochelari de noapte tropăind prin pădure? Iar cel de-al treilea foc pe care ar fi trebuit să-l aprindă – cu toate că am uitat să mă uit după el azi-noapte – era mai îndepărtat de locul nostru decât celelalte. Probabil că se întoarce cu multă prudență. Aș vrea să se grăbească, fiindcă nu-mi place să rămân aici prea mult. Vreau să-mi petrec după-amiaza mergând spre un teren mai înalt și să vânez pe drum. Dar acum n-am altceva de făcut decât să aștept.

Îmi spăl sângele de pe haină și din păr și îmi curăț rănila a căror listă se tot lungeste. Arsurile sunt într-o stare mult mai bună, totuși le ung cu puțină alifie. Acum, principala mea preocupare e să nu le las să se infecteze. Îmi văd de treabă și mănânc și cel de-al doilea pește. Oricum n-o să reziste mult sub soarele ăsta fierbinte, dar o să-mi fie ușor să mai prind alții pentru Rue, cu o săgeată. Dacă ea o să apară.

Aici, la nivelul solului, mă simt vulnerabilă din cauza auzului meu asimetric, așa că mă urc într-un copac și continui să aștept. Dacă apar profesioniștii, locul e

excelent pentru a trage în ei. Soarele se mișcă încet. Fac diverse lucruri ca să treacă timpul. Mestec frunze și mi le aplic pe înțepăturile care s-au dezumflat, dar încă n-au dispărut. Îmi pieptăn părul jilav cu degetele și îl împletesc. Îmi leg din nou șireturile cizmelor, îmi verific arcul și cele nouă săgeți rămase. Îmi cercetez în repetate rânduri urechea stângă, foșnind dintr-o frunză lângă ea, dar rezultatul nu e promițător.

În ciuda cărnii de găsculiță și a peștilor, mațele mele chiorăie și știu că o să am parte de o zi a foamei, cum o numim noi acasă, în Districtul 12. E o zi în care, indiferent ce ți-ai îndesa în stomac, nu te simți niciodată sătul. Statul în copac, fără a avea nimic de făcut, înrăutățește lucrurile, așa că mă hotărâsc să mă las condusă de foame. La urma urmelor, am slăbit mult în arenă, am nevoie de niște calorii în plus. Iar arcul și săgețile îmi dau mai multă încredere în privința perspectivelor mele de viitor.

Curăț pe îndelete o mână de nuci și le mănânc. Ultimul meu biscuit. Gâtul găsculiței. Asta e bun, fiindcă e nevoie de mult timp ca să curăț toată carnea de pe oase. În final, o aripă de găsculiță și pasărea devine istorie. Dar e o zi a foamei și, chiar după toate astea, visez mâncare cu ochii deschiși. Mai ales mâncărurile decadente servite la Capitoliu. Puiul în sos de portocale. Prăjiturile și budinca. Pâinea cu unt. Păstârnacul în sos verde. Și tocana de miel cu prune uscate. Sug câteva frunze de mentă și îmi ordon să încetez. Menta e bună fiindcă acasă bem adesea ceai de mentă după cină, așa că îmi păcălește stomacul, făcându-l să creadă că a trecut ora mesei. Într-un fel.

Legănându-mi picioarele în vârful copacului, dogorită de soare, cu gura plină de mentă, cu arcul și săgețile la-ndemână... e cel mai relaxant moment de care am avut parte de când am intrat în arenă. Nu mai trebuie decât să-și facă apariția Rue ca să putem pleca. Pe măsură ce se lungesc umbrele, crește și neliniștea mea. Către sfârșitul după-amiezii, sunt hotărâtă să plec în căutarea ei. Pot cel puțin să trec prin locul unde a făcut al treilea foc, să văd dacă descopăr ceva care să-mi sugereze unde s-ar putea afla.

Înainte de a pleca, împrăștii câteva frunze de mentă în jurul fostului nostru foc de tabără. Fiindcă le-am cules de la mare distanță, Rue o să priceapă că am fost aici, pe când pentru profesioniști nu vor avea nici un înțeles.

În mai puțin de o oră, ajung în locul ales pentru cel de al treilea foc și știu că o parte a planului n-a mers. Lemnele au fost aranjate cu grijă, amestecate cu iască de o mână de expert, dar n-au fost niciodată aprinse. Rue a pregătit focul, dar n-a mai ajuns înapoi. Undeva, între a doua coloană de fum, pe care am observat-o înainte de a arunca în aer proviziile, și locul ăsta, a dat de necaz.

Trebuie să-mi reamintesc că e încă în viață. Sau nu mai e? E posibil ca lovitura de tun ce i-a anunțat moartea să fi răsunat în primele ore ale dimineții când și urechea mea teafără era încă prea afectată ca s-o poată auzi? O să apară pe cer la noapte? Nu, refuz să cred asta. Pot exista o sută de alte explicații. A dat

peste o haită de animale de pradă sau peste un alt tribut, cum ar fi Thresh, și a fost nevoită să se ascundă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, sunt aproape sigură că e blocată undeva, pe traseul dintre al doilea foc și cel neaprins, de la picioarele mele. Ceva o ține cocoțată într-un copac.

Ceva pe care mă voi duce să-l vânez. După ce am pierdut vremea toată după-amiaza, a avea o ocupație e o adevărată ușurare. Mă furișez în tăcere printre umbre, lăsându-le să mă ascundă. Dar nimic nu-mi trezește bănuielile. Nu văd nici o urmă de luptă, nici o răscolire a acelor de pin așternute pe pământ. Tocmai m-am oprit pentru o clipă, când o aud. Ca să fiu sigură, mă văd nevoită să-mi rotesc capul, înclinându-l pe o parte, dar se aude din nou. Melodia de patru note a lui Rue, ieșind din ciocul unei gaițe-zeflemitoare. Cea care înseamnă că e bine sănătoasă.

Zâmbesc larg și mă îndrept în direcția păsării. La o mică distanță în fața mea, o alta reia aceleași note. Rue le-a cântat, și asta s-a întâmplat de curând. Altminteri, gaițele ar fi imitat un alt cântec. Îmi ridic ochii spre copaci, căutând o urmă lăsată de ea. Înghit în sec și cânt și eu, ca răspuns, sperând că Rue va înțelege că mi se poate alătura fără să riște nimic. O gaiță-zeflemitoare îmi repetă melodia. Și atunci aud țipătul.

E țipătul unui copil, țipătul unei fete tinere, și, în afară de Rue, în arenă nu există nimeni care să scoată un asemenea sunet. Acum alerg, știind că asta poate fi o cursă, știind că toți cei trei profesioniști pot fi pregătiți să mă atace, dar nu mă pot opri. Se aude un alt strigăt strident și, de data asta, e numele meu.

— Katniss! Katniss!

— Rue!

Îi răspund, ca să știe că sunt aproape. Pentru ca *ei* să știe că sunt aproape și cu speranța că fata care i-a atacat cu un cuib de viespoi-copoi și care a obținut un unsprezece pentru ei încă inexplicabil va izbuti să le abată atenția de la Rue.

— Rue! Vin!

Când dau buzna în luminiș, ea e căzută la pământ, neajutorată, încâlcită într-o plasă. Abia are timp să-și întindă către mine mâna scoasă printr-un ochi și să-mi rostească numele, înainte ca sulița să-i pătrundă în trup.

18

Băiatul din Districtul 1 moare fără să apuce să scoată sulița. Săgeata mea i se înfige adânc în mijlocul gâtului. Cade în genunchi și își împarte scurtul timp care i-a mai rămas de trăit între a-și smulge săgeata și a se îneca în propriul sânge. Mi-am reîncărcat arcul și îl îndrept în toate părțile, în timp ce strig la Rue:

— Mai sunt și alții? Mai sunt și alții?

Ea e nevoită să spună nu de mai multe ori înainte de a o auzi.

S-a rostogolit pe-o parte, cu trupul arcuit în jurul suliței. Îl împing pe băiat,

îndepărtându-l de ea, și îmi scot cuțitul, eliberând-o din plasă. După o singură privire asupra răni, știu că depășește capacitatea mea de o lecui. Probabil că o depășește pe a oricui. Vârful armei e adânc împlântat în stomac. Mă ghemuiesc lângă ea, privind neajutorată sulița înțepenită. N-are rost să-i spun cuvinte liniștitoare, să-i spun că o să fie bine. Nu e proastă. Mâna i se întinde și mă agăț de ea ca de o pară salvatoare. De parcă eu, nu ea, aș fi pe moarte.

— Ai aruncat în aer mâncarea? șoptește Rue.

— Până la ultima îmbucătură.

— Trebuie să-nvingi.

— O să-nving. Acum o să-nving pentru noi amândouă, îi promit.

Aud tunul și îmi ridic privirea. Trebuie să fie pentru băiatul din Districtul 1.

— Nu pleca.

Rue mă strânge mai tare de mână.

— Sigur că nu plec. Nu mă mișc de-aici, zic eu.

Mă trag mai aproape și îi pun capul în poala mea. Îi mângâi cu blândețe părul negru, des, dându-i-l după ureche.

— Cântă, spune ea, și eu abia reușesc să aud cuvântul.

Să cânt? mă gândesc. Ce să cânt? Știu puține cântece. Greu de crezut sau nu, în casa noastră se cânta cândva. Cântece pe care le cântam și eu. Tata mă antrena cu vocea lui uimitoare – dar, după moartea lui, n-am mai cântat prea des. Cu excepția cazurilor când Prim era foarte bolnavă. Atunci îi cântam cântecele care îi plăceau în fragedă copilărie.

Să cânt. Am un nod în gât, vocea răgușită de fum și de oboseală. Dar asta e ultima dorință a lui Prim, adică a lui Rue, așa că trebuie măcar să-ncerc. Melodia care îmi vine în minte e un simplu cântec de leagăn, cu care ne adormim copii agitați și flămânzi. Cred că e vechi, foarte vechi. Compus cu multă vreme în urmă, pe dealurile noastre. Profesoara mea de muzică numește așa ceva „boare de munte.” Dar cuvintele sunt simple, mângâietoare, promit că ziua de mâine va fi mai plină de speranțe decât acest răstimp cumplit pe care îl numim *astăzi*.

Tușesc scurt, înghit cu greutate și încep:

*În inima luncii, sub salcia deasă,
E patul de iarbă, e perna frumoasă.
Pe ea culc-obrazul și pleoapele-nchide.
O să fie soare când le vei deschide.*

*Aici ți-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.
Aici vise dulci dimineața-mplinește,
Aici al meu suflet mereu te-ndrăgește.*

Pleoapele lui Rue flutură și se închid. Pieptul îi tresaltă, dar atât de ușor! Lacrimile îmi sunt eliberate și se preling pe obraji. Dar trebuie să termin cântecul pentru ea.

*În inima luncii, de lume ascunse,
Sunt raze de Lună și mantii de frunze.
Tu uită durerea, neazuri aruncă;
în zori dispărea-vor cu toate din luncă.*

*Aici ți-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.*

Ultimele versuri abia se mai aud.

*Aici vise dulci dimineața-mplinește,
Aici al meu suflet oricând te-ndrăgește.*

În jur, totul e nemișcare și tăcere. Pe urmă, parcă venind din altă lume, gaițele-zeflemitoare repetă cântecul meu.

Rămân locului preț de încă o clipă, privind cum picură pe fața lui Rue lacrimile mele. Răsună lovitura ei de tun. Mă aplec și îi ating apăsat tâmpla cu buzele. Încet, de parcă mi-ar fi teamă să n-o trezesc, îi culc din nou capul pe pământ și îmi desprind mâna de a ei.

Probabil că acum vor să plec de aici. Ca să poată lua cadavrele. Și nu mai am de ce să rămân. Îl întorc pe băiatul din Districtul 1 cu fața în jos și îi iau rucsacul, apoi recuperez săgeata care i-a curmat viața. Tai curelele rucsacului lui Rue, desprinzându-i-l de spate, știind că și-ar fi dorit să-l am eu, dar îi las sulița în stomac. Armele rămase în trupuri sunt duse în aeronavă. Sulița nu-mi e de nici un folos, așa că e cu atât mai bine cu cât dispare mai repede din arenă.

Nu sunt în stare să-mi iau ochii de la Rue, acum mai mică decât oricând, un pui de animal încovrigat într-un culcuș de plasă. Nu mă pot convinge s-o părăsesc așa. Dincolo de orice rău, dar părând atât de neajutorată. Să-l urăsc pe băiatul din Districtul 1, pe care moartea îl face să pară tot atât de vulnerabil, pare lipsit de sens.

Capitoliul e cel pe care-l urăsc, fiindcă ne face asta nouă, tuturor.

Vocea lui Gale îmi răsună în minte. Furia dementă pe care i-o stârnește Capitoliul nu mai e fără nici o noimă, nu mai poate fi ignorată. Moartea lui Rue mă aduce față în față cu propria mânie, stărnită de cruzimea și de nedreptățile răsfrânte de ei asupra noastră. Însă aici neputința mea se face simțită mult mai mult decât acasă. N-am cum să mă răzbun pe Capitoliu. Nu-i așa?

Pe urmă îmi aduc aminte cuvintele lui Peeta, de pe acoperiș. „Numai că-mi

doresc să pot găsi o cale de a... de a-i arăta Capitoliului că nu îi aparțin. Că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor". Și, pentru prima oară, înțeleg ce-avrut să spună.

Vreau să fac ceva, aici și acum, ceva care să-i silească să se rușineze, să se simtă răspunzători, vreau să-i arăt Capitoliului că, indiferent ce-ar face și ce ne-ar sili să facem, există o parte a fiecărui tribut pe care n-o poate lua în stăpânire. Că Rue a fost mai mult decât un pion în Jocurile lor. Că și eu sunt mai mult decât atât.

În pădure, la câțiva pași distanță, e un pâlcc de flori de câmp. Poate sunt vreun soi de buruieni, dar petalele au nuanțe superbe de violet, galben și alb. Culeg un braț și mă întorc alături de Rue.

Îi împodobesc trupul cu flori, aranjându-le încet, una câte una. Acoperindu-i rana urâtă. Încununându-i chipul. Împletindu-i în păr culori strălucitoare.

Vor trebui să arate asta. Sau, chiar dacă preferă să îndrepte camerele în altă parte în aceste clipe, vor fi nevoiți să le răsucescă înapoi în momentul recuperării leșurilor și toată lumea o s-o vadă și o să știe că eu am împodobit-o. Fac un pas înapoi și o privesc pentru ultima oară. La urma urmelor, ar putea să doarmă acum în lunca aia.

— Adio, Rue, șoptesc.

Îmi lipsesc cele trei degete din mijloc de buze și le întind în direcția ei. Apoi plec fără să mă mai uit înapoi.

Păsările amuțesc. Undeva, o gaiță-zeflemitoare scoate fluieratul de avertizare, care anunță sosirea aeronavei. Nu știu de unde știe ea. Probabil că aude lucruri pe care oamenii nu le pot auzi. Mă opresc, privind țintă înainte, nu la ceea ce se petrece în urmă. Nu durează mult, apoi toate păsările reîncep să cânte și știu că ea nu mai e aici.

O altă gaiță-zeflemitoare, o pasăre tânără, coboară pe o creangă din fața mea și începe să cânte melodia lui Rue. Pentru această novice, cântecul meu și aeronava au fost prea nefamiliare ca să le poată memora, dar redă cu măiestrie cele câteva note. Cele care spun că Rue e în siguranță.

— E bine și la adăpost, spun, trecând pe sub creangă. Acum nu trebuie să ne mai facem griji pentru ea.

E bine și la adăpost.

Habar n-am unde să mă duc. Scurta senzație a existenței unui cămin din noaptea petrecută împreună cu Rue a dispărut. Picioarele mă poartă încoace și încolo, până la asfințit. Nu mi-e frică, nu mai sunt nici măcar în alertă. Ceea ce mă transformă într-o țintă ușoară. Cu excepția faptului că sunt gata săucid pe oricine mi s-ar ivi în fața ochilor. Fără nici o emoție și fără nici un tremur al mâinii. Ura împotriva Capitoliului nu mi-a alungat cătuși de puțin ura față de rivali. Mai ales pe cea față de profesioniști. Măcar ei pot fi făcuți să plătească pentru moartea lui Rue.

Totuși, nu se ivește nimeni. N-am mai rămas prea mulți și arena e mare. Vor pune în curând în aplicare vreun alt plan care să ne aducă laolaltă. Însă azi s-a vărsat destul sânge. Poate o să reușesc chiar să dorm.

Sunt gata să-mi urc rucsacurile într-un copac și să-mi instalez tabăra, când o parașută argintie coboară lin și îmi aterizează la picioare. Un dar de la un sponsor. Dar de ce acum? Stau cât se poate de bine cu proviziile. Poate că Haymitch mi-a remarcat deznădejdea și vrea să mă înveselească puțin. Sau o fi ceva care să-mi vindece urechea?

Desfac pachetul atașat de parașută și găsesc o pâine mică. Nu e pâinea fină, albă, din Capitoliu. E făcută din rația de grâne închise la culoare și are formă de semilună. Presărată cu semințe, îmi aduc aminte ce m-a învățat Peeta despre diferitele tipuri de pâine când ne aflam în Centrul de Antrenament. Pâinea asta e din Districtul 11. Ridic cu prudență frânza încă fierbinte. Cât i-o fi costat pe oamenii din Districtul 11, care abia se pot hrăni pe ei înșiși? Cât de mulți au fost nevoiți să pună deoparte câte un bănuț pe care să-l doneze pentru această singură pâine? A fost pregătită pentru Rue, cu siguranță. Dar, în loc să-și retragă darul după moartea ei, l-au autorizat pe Haymitch să mi-l trimită mie. Ca mulțumire? Sau fiindcă sunt ca mine, nu le place să-și lase datoriile neplătite? Indiferent care ar fi motivul, se întâmplă pentru prima oară. Un district trimite un dar unui tribut din alt district.

Îmi ridic capul și pășesc în lumina ultimelor raze de soare.

— Le mulțumesc oamenilor din Districtul 11, spun.

Vreau să aflu că știu cine mi-a făcut darul. Că a fost apreciat la adevărata lui valoare.

Mă urc în copac, periculos de sus, nu ca să fiu în siguranță, ci ca să mă îndepărtez cât mai mult de ziua de azi. Sacul meu de dormit e rulat cu grijă în rucsacul lui Rue. Mâine o să-mi sortez lucrurile. Mâine o să fac un nou plan. Dar în seara asta nu sunt în stare decât să mă ancorez cu centura de crengi și să înghit bucățele minuscule de pâine. E bună. Are gustul de acasă.

Stema apare în curând pe cer și imnul îmi răsună în urechea dreaptă. Băiatul din Districtul 1, Rue. Asta e tot pentru astăzi. *Am rămas șase*, îmi spun. Numai șase. Adorm imediat, încă strângând pâinea în mâini.

Uneori, când lucrurile merg din cale-afară de rău, creierul meu îmi dăruiește câte un vis frumos. O plimbare cu tata în pădure. O oră însorită și o prăjitură mâncată împreună cu Prim. În noaptea asta mi-o trimite pe Rue, încă împodobită cu flori, cocoțată în mijlocul unei mări de copaci înalți, încercând să mă-nvețe cum să vorbesc cu gaițele-zeflemitoare. Nu-i văd rănilor, nu văd nici un strop de sânge, doar o față sclipitoare, râzând. Îmi cântă melodii pe care nu le-am mai auzit niciodată, cu voce limpede, melodioasă. Iarăși și iarăși. Toată noaptea. Urmează un răstimp de trecere, somnolent, când aud ultimele acorduri ale cântecului ei, deși Rue a dispărut printre frunze. Când mă trezesc de-a binelea, mă

simt alinată pentru câteva clipe. Încerc să păstrez senzația de pace din vis, dar se prelinge repede, lăsându-mă mai singură și mai tristă ca oricând.

Melancolia mi se răspândește în întregul trup, ca un lichid ce mi se scurge prin vene. Mi-am pierdut dorința de a face cele mai simple lucruri, de a face orice altceva în afară de a sta aici, privind fără să clipesc prin bolta de frunze. Rămân nemișcată vreme de mai multe ore. Ca de obicei, mă scoate din letargie gândul la fața îngrijorată a lui Prim, care mă urmărește pe unul dintre ecranele de acasă.

Îmi dau o serie de comenzi simple, cum ar fi:

— Acum trebuie să te salți în capul oaselor, Katniss. Acum trebuie să bei apă, Katniss.

Îmi îndeplinesc ordinele cu mișcări lente, de robot.

— Acum trebuie să sortezi lucrurile din rucsacuri, Katniss.

Rucsacul lui Rue adăpostește sacul meu de dormit, burduful ei de apă, aproape gol, o mână de nuci și de rădăcini, o bucată de carne de iepure, șosetele suplimentare și praștia ei. Băiatul din Districtul 1 are mai multe cuțite, două vârfuri de suliță de rezervă, o punguță de piele, o trusă de prim ajutor, o sticlă plină cu apă și un pachet de fructe uscate. Un pachet de fructe uscate! Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut alege. Pentru mine, ăsta e un semn de aroganță dusă la extrem. De ce să te obosești să cari mâncare, când în tabără ai un asemenea belșug? Când poți să-ți ucizi toți adversarii atât de repede, încât să te întorci acasă înainte de a ți se face foame? Nu pot decât să sper că și ceilalți profesioniști aveau asupra lor tot atât de puțină mâncare și că au rămas fără nimic.

Fiindcă tot a venit vorba, propriile mele provizii se împruținează. Termin pâinea din Districtul 11 și ultima bucată de iepure. Ce repede dispare mâncarea! Nu mi-au mai rămas decât rădăcinile și nucile lui Rue, fructele băiatului și o felie de carne uscată. Acum trebuie să vânezi, Katniss, îmi spun.

Supusă, îmi aranjez în propriul rucsac toate lucrurile de care am nevoie. După ce cobor din copac, ascund cuțitele și vârfurile de suliță ale băiatului sub un morman de pietre, ca să nu mai poată fi folosite de nimeni altcineva. Aseară, când am hoinărit de colo-colo, am reușit să mă rătăcesc, dar încerc să merg în direcția pârâului. Știu că sunt pe calea cea bună când dau peste al treilea foc al lui Rue, cel neaprinș. La scurt timp, descopăr un cârd de găscuțițe cocoțate în copaci și dobor trei înainte de a-și da seama că le vânează cineva. Mă întorc la focul de semnalizare al lui Rue și îl aprind, fără să-mi pese de fumul în exces. *Unde ești, Cato?* mă întreb în vreme ce frig păsările și rădăcinile lui Rue. *Te-aștept aici.*

Cine știe unde-or fi profesioniștii acum? Fie sunt prea departe de mine, fie mult prea siguri că e vorba de un truc, fie... oare e cu puțință? Prea speriați de mine? Știu că am arcul și săgețile, bineînțeles. Cato m-a văzut luându-le de lângă cadavrul lui Glimmer. Dar au reușit să pună lucrurile cap la cap? Să-și dea seama că eu am aruncat în aer proviziile și tot eu l-am ucis pe amicul lor, celălalt profesionist? S-ar putea să creadă că totul e opera lui Thresh. Nu e mai probabil

ca răzbunătorul morții lui Rue să fie el, nu eu? Fiindcă sunt din același district? Ceea ce nu înseamnă că s-ar fi arătat vreodată interesat de soarta ei.

Și ce e cu Față de Vulpe? A rămas prin preajmă și m-a văzut aruncând proviziile în aer? Nu. În dimineața următoare, când am zărit-o răsând în cenușă, arăta ca și cum cineva i-ar fi făcut o surpriză minunată.

Mă îndoiesc că profesioniștii și-ar putea imagina că Peeta a aprins un foc de semnalizare. Cato îl consideră, cu siguranță, ca și mort. Mă pomenesc dorindu-mi să-i povestesc lui Peeta despre florile cu care am acoperit-o pe Rue. Să-i mărturisesc că acum înțeleg ce a încercat să-mi spună pe acoperiș. Poate, dacă o să câștige Jocurile, o să mă vadă în noaptea învingătorului, când cele mai captivante momente sunt reprojctate pe un ecran plasat deasupra scenei unde ni s-au luat interviurile. Câștigătorul stă pe o estradă, la loc de cinste, înconjurat de echipa sa de susținători.

Însă i-am spus lui Rue că eu o să stau acolo. Pentru noi amândouă. Și promisiunea asta pare, cumva, mult mai importantă decât cea făcută lui Prim.

Acum cred cu adevărat că am șanse să reușesc. Să înving. Nu numai fiindcă am săgețile și fiindcă, de vreo câteva ori, am fost mai isteată decât profesioniștii. Când o țineam pe Rue de mână, privind cum se scurge viața din ea, s-a întâmplat ceva. Acum sunt hotărâtă s-o răzbun, să fac pierderea ei de neuitat, iar asta nu se poate decât dacă înving, dacă devin eu însămi de neuitat. Tot așteptând să apară cineva, frig păsările prea tare; și nu se ivește nimeni. Poate celelalte tributuri se luptă nebunește între ele. Ceea ce ar fi excelent. De când cu baia de sânge, eu am apărut pe ecrane de mai multe ori decât pot ține minte.

În cele din urmă, îmi pun la păstrare mâncarea și mă întorc lângă pârau, să completez provizia de apă și să culeg câte ceva. Dar apatia de dimineață coboară din nou asupra mea și, cu toate că abia a început să se-nsereze, mă urc într-un copac și mă pregătesc de culcare. Creierul meu începe să rederuleze evenimentele zilei de ieri. O revăd întruna pe Rue străpunsă de suliță, văd săgeata mea străpungând gâtul băiatului. Nu știu de ce ar trebui să mă sinchisesc de băiat.

Pe urmă înțeleg... e prima mea victimă.

Printre statisticile afișate pentru a ajuta spectatorii să-și facă pariurile, există lista victimelor fiecărui tribut. Cred că, teoretic vorbind, mi s-a atribuit meritul uciderii lui Glimmer și a fetei din Districtul 4, fiindcă am aruncat cuibul peste ele. Dar băiatul din Districtul 1 a fost primul om despre care am știut c-o să-și piardă viața ca urmare a acțiunilor mele. De mâna mea au murit numeroase animale, dar numai o singură ființă umană. „De fapt, cât de mare poate fi deosebirea?” îmi răsună în amintire vocea lui Gale.

Fapta e uimitor de similară. Arcul încordat, săgeata trasă. Deosebirea constă în cele petrecute după aceea. Am ucis un băiat căruia nici măcar nu-i știu numele. Undeva, familia lui îl jelește. Prietenii lui îmi cer sângele. Poate o fi avut o iubită, care credea cu adevărat c-o să se reîntoarcă...

Însă, când mă gândesc la trupul înțepenit al lui Rue, reușesc să mi-l scot pe băiat din minte. Cel puțin pe moment.

Conform știrilor primite de pe cer, ziua a fost lipsită de evenimente. Mă întreb cât timp o să treacă până ce vom fi adunați laolaltă de următoarea catastrofă. Dacă o să fie în noaptea asta, vreau să am parte mai întâi de ceva somn. Îmi acopăr urechea teafără ca să nu mai aud acordurile imnului, dar pe urmă răsună trompetele și mă ridic în șezut, în așteptare.

În cele mai multe rânduri, comunicările pe care le primesc tributurile din afara arenei se rezumă la lista morților, anunțată în fiecare seară. Însă, ocazional, se aud trompetele, urmate de o altă înștiințare. De obicei, e o invitație la festin. Când hrana e pe sponci, creatorii-de-joc invită concurenții la un banchet, într-un loc cunoscut de toată lumea, cum ar fi Cornul Abundenței, ca stimulent pentru a se aduna și a se lupta. Uneori e un ospăț, dar alteori tributurile se bat numai pentru o pâine veche. Nu m-aș duce pentru mâncare, dar ar fi o ocazie ideală de a scoate din joc câțiva rivali.

Vocea lui Claudius Templesmith îmi bubuie deasupra capului, felicitându-ne pe toți cei șase rămași în Joc. Dar nu ne invită la festin. Spune ceva foarte derutant. Una dintre regulile Jocurilor s-a schimbat. O schimbare de reguli! Ideea în sine e năucitoare, de vreme ce, în privința Jocurilor, nu se poate vorbi despre reguli, cu excepția faptului că n-ai voie să-ți părăsești platoul rotund vreme de șaizeci de secunde și a legii nescrise care ne interzice să ne mâncăm unii pe alții. Conform noii reguli, amândouă tributurile din același district pot fi declarate învingătoare, dacă sunt ultimele două rămase în viață. Claudius face o pauză, ca și cum ar ști că suntem nedumeriți, apoi repetă în ce constă schimbarea.

Noutatea pătrunde în mintea mea. Anul ăsta pot câștiga două tributuri. Dacă sunt din același district. Pot rămâne în viață amândouă. Putem supraviețui amândoi.

Înainte de a mă putea stăpâni, mă aud strigând numele lui Peeta.

Partea a treia

ÎNVINGĂTORUL

Mă plesnesc cu palma peste gură, dar sunetul a ieșit deja. Cerul se întunecă și aud corul broaștelor, începându-și cântecul. *Proasto!* îmi spun. Ce prostie am putut să fac! Aștept, înlemnită, dar pădurea nu prinde viață, umplându-se de agresori. Pe urmă îmi amintesc că n-a mai rămas aproape nici unul.

Peeta, care a fost rănit, e acum aliatul meu. Toate îndoielile pe care le-am avut în privința lui se risipesc, fiindcă, luând acum viața celuiilalt, oricare dintre noi s-ar transforma într-un paria după întoarcerea în Districtul 12. De fapt, știu că, dacă m-aș număra printre spectatori, aș detesta orice tribut care nu s-ar alia imediat cu partenerul său din district. În plus, are sens să ne protejăm unul pe celălalt. Iar în cazul meu – îndrăgostita din Districtul 12 născută sub o stea potrivnică – asta reprezintă o cerință absolută, dacă îmi doresc în continuare sprijinul sponsorilor compătimitori.

Îndrăgostiții născuți sub o stea potrivnică... Probabil că Peeta a acționat tot timpul din perspectiva asta. Din ce alt motiv ar fi adoptat creatorii-de-joc o asemenea schimbare a regulilor, fără nici un precedent? Fiind două tributuri care au șanse să câștige, „idila” noastră trebuie să fie atât de populară printre spectatori, încât distrugerea ei ar pune în primejdie succesul Jocurilor. Nu mulțumită mie. Eu n-am făcut nimic altceva în afară de a reuși să nu-l ucid pe Peeta. Dar, indiferent ce ar fi făcut el în arenă, probabil că a reușit să convingă publicul că n-a vrut decât să mă păstreze în viață. A clătinat din cap, împiedicându-mă să mă reped spre Cornul Abundenței. S-a luptat cu Cato, pentru ca eu să pot fugi. Până și alianța lui cu profesioniștii trebuie să fi fost o mișcare menită să mă protejeze. Se dovedește că Peeta n-a fost niciodată un pericol pentru mine.

Gândul mă face să zâmbesc. Îmi las mâinile să cadă și îmi ridic fața în lumina Lunii, astfel încât camerele să-mi poată prinde cu siguranță imaginea.

Așadar, de cine ar mai trebui să mă tem? De Față de Vulpă? Băiatul tribut din districtul ei e mort. Lucrează singură, noaptea. Iar strategia ei e fuga, nu atacul. Chiar dacă mi-a auzit vocea, nu cred că o să facă altceva decât să sperie că o să mă omoare alții.

Pe urmă e Thresh. Foarte bine, el reprezintă o amenințare aparte. Dar, de când au început Jocurile, nu l-am văzut nici măcar o singură dată. Îmi aduc aminte cum a intrat Față de Vulpă în panică la locul exploziei, când a auzit ceva. Dar nu s-a întors către pădure, ci către orice s-o fi aflând în partea opusă. Către acea zonă a arenei unde terenul coboară, nu știu către ce. Sunt aproape sigură că ea a fugit atunci de Thresh și că acela e domeniul lui. El n-avea cum să mă audă de acolo și, chiar dacă a făcut-o, m-am urcat mult prea sus, cineva de dimensiunile lui nu poate ajunge până la mine.

Așa că nu mai rămân decât Cato și fata din Districtul 2, care acum sărbătorește apariția noii reguli, fără nici o îndoială. În afară de Peeta și de mine, sunt singurii care mai pot beneficia de ea. Să fug de ei acum, pentru cazul că m-au auzit strigându-l pe Peeta? Nu, îmi spun. *Lasă-i să vină*. Lasă-i să vină, cu ochelarii lor de noapte, cu trupurile lor masive, care rup crengi. Să vină exact în bătaia săgeților mele. Dar știi că n-o vor face. Dacă n-au venit la focul meu, în lumina zilei, nu vor risca să cadă într-o altă cursă în timpul nopții. Când vor veni, o vor face în condițiile stabilite de ei înșiși, nu fiindcă le-am dat de știre unde mă aflu.

Katniss, rămâi locului și încearcă să dormi, mă instruiesc singură, deși aș vrea să plec chiar acum în căutarea lui Peeta. Măine o să-l găsești.

Dorm într-adevăr, dar dimineața sunt excesiv de prudentă, gândindu-mă că, în vreme ce au ezitat să mă atace când eram în copac, profesioniștii sunt pe deplin capabili să-mi pregătească o ambuscadă. Înainte de a coborî, mă asigur că sunt gata să fac față noii zile – mănânc din belșug la micul dejun, îmi prind bine rucsacul, îmi pregătesc armele. Însă jos totul pare liniștit, netulburat.

Astăzi trebuie să fiu scrupulos de prevăzătoare. Profesioniștii știu că voi încerca să dau de urma lui Peeta. E foarte posibil să aștepte s-o fac, pentru a intra abia apoi în scenă. Dacă el e atât de grav rănit cum crede Cato, s-ar putea să fiu pusă în situația de a ne apăra pe amândoi, fără nici un ajutor. Însă, dacă e chiar atât de neajutorat, cum de a reușit să rămână în viață? Și oare cum o să-l găsească?

Mă gândesc la orice ar fi putut să spună ca să-mi sugereze unde se ascunde, dar nimic nu-mi dă nici o idee. Așa că mă întorc cu gândul la ultimul moment când l-am văzut, scânteind în lumina soarelui, țipând la mine să fug. Pe urmă a apărut Cato, cu sabia scoasă. Și, după ce am plecat, l-a rănit pe Peeta. Dar cum a reușit Peeta să plece? Poate e mai rezistent decât Cato la veninul viespoilor-copoi. Poate asta l-a ajutat să scape. Dar și el fusese înțepat. Cât de departe ar fi putut ajunge, înjunghiat și plin de venin? Și cum de a rămas în viață în toate zilele scurse de atunci? Dacă rana și înțepăturile nu l-au ucis, atunci setea ar fi trebuit să-i vină, cu siguranță, de hac.

Și așa am primul indiciu despre locul unde s-ar putea afla. N-avea cum să supraviețuiască fără să bea. O știi din experiența primelor câteva zile petrecute aici. Trebuie să se ascundă undeva, lângă o sursă de apă. Prima ar fi lacul, dar pare o opțiune puțin probabilă, fiind atât de aproape de tabăra profesioniștilor. Pe urmă, cele câteva lacuri mai mici, alimentate de izvoare. Numai că, în preajma lor, ești cu adevărat o țintă ușoară. Mai rămâne pârâul. Cel care pornește de la tabăra mea și a lui Rue, ajungând la lac și dincolo de el. Dacă stă pe malul pârâului, își poate schimba locul, rămânând în permanență lângă apă. Poate merge prin albie, ștergându-și orice urmă. Ar putea să prindă câte un pește.

E, oricum, un punct de pornire.

Ca să-mi derutez dușmanii, aprind o grămăjoară de lemn verde. Chiar dacă vor bănuși că e o cursă, sper să-și imagineze că mă ascund prin apropiere. Pe când

eu îl voi căuta, de fapt, pe Peeta.

Soarele împrăştie aproape imediat ceaţa dimineţii şi îmi pot da seama că ziua o să fie mai toridă decât de obicei. Merg în josul pâ râului, prin apa rece, plăcută pentru picioarele mele desculţe. Sunt tentată să-l strig pe Peeta, dar mă hotărăsc să n-o fac. Trebuie să-l găsesc biziindu-mă pe ochii mei şi pe urechea teafără sau trebuie să mă găsească el pe mine. Şi ştie că îl caut, nu-i așa? Nu poate avea o părere atât de proastă despre mine, încât să creadă că ignor noua regulă şi rămân pe cont propriu. Nu-i așa? Peeta e imprezibil, ceea ce ar putea fi interesant în alte împrejurări, dar, pe moment, asta nu reprezintă decât un obstacol în plus.

N-am nevoie de mult timp ca să ajung în locul unde m-am desprins de pâ râu, pornind către tabăra profesioniştilor. Nu se vede nici urmă de Peeta, ceea ce nu mă miră. De când cu atacul viespoilor-copoi am străbătut zona asta, în sus şi-n jos, de trei ori. Nu mă îndoiesc că aş fi bănuir ceva dacă el s-ar fi aflat în apropiere. Albia începe să se curbeze spre stânga, intrând într-o parte a pădurii care îmi e necunoscută. Malurile noroioase, acoperite cu o încâlceală de plante de apă, sunt mărginite de bolovani din ce în ce mai mari, până ce încep să mă simt, cumva, prinsă în cursă. Acum nu mi-ar fi prea simplu să mă îndepărtez de pâ râu. Sau să mă lupt cu Cato sau cu Thresh în timp ce mă caţăr pe terenul stâncos. Sunt pe cale să decid că am pornit pe o pistă întru totul greşită şi că un băiat rănit nu ar fi în stare să se deplaseze, apropiindu-se şi îndepărtându-se de această sursă de apă, când văd o dără însângerată, urmărind curbura unui bolovan. S-a uscat de multă vreme, însă liniile mazăgălite ce se întind dintr-o parte într-alta sugerează că s-a străduit cineva să o şteargă – cineva care, probabil, nu deţinea pe deplin controlul facultăţilor sale mintale.

Înainte încet în căutarea lui Peeta, urmărind dără şi luând în braţe bolovani. Descopăr mai multe pete de sânge, de una fiind lipite mai multe fire de stofă, dar nici un semn de viaţă. Mă dau bătută şi îl strig cu voce înăbuşită:

— Peeta! Peeta!

Pe urmă, o gaiţă-zeflemitoare se opreşte într-un copac golaş şi începe să-mi imite vocea, așa că încetez. Renunţ şi cobor din nou către apă.

Trebuie să fi plecat, îmi spun. Undeva, în josul pâ râului.

Piciorul meu abia sparge suprafaţa apei, când aud o voce:

— Ai venit să-mi pui capăt zilelor, iubito? Mă întorc brusc. Glasul s-a auzit dinspre stânga, așa că nu l-am putut identifica prea bine. Şi era răguşit, fără vlagă. Totuşi, trebuie să fi fost Peeta. Cine altcineva din arenă mi-ar fi spus iubito? Ochii mei cercetează cu atenţie malul, dar nu văd nimic. Doar noroi, plante, poalele stâncilor.

— Peeta? Şoptesc. Unde eşti?

Nu primesc nici un răspuns. E posibil ca imaginaţia să-mi fi jucat o festă? Nu, sunt sigură că vocea a fost reală şi că a venit de foarte aproape.

— Peeta?

Înaintează încet de-a lungul malului.

— Ei, nu călca pe mine.

Sar înapoi. Vocea a venit exact de sub picioarele mele. Însă tot nu văd nimic. Atunci ochii lui se deschid, de un albastru inconfundabil în noroiul maroniu și sub frunzele verzi. Icnesc, cu răsuflarea tăiată, și sunt răsplătită cu indiciul oferit de dinții lui albi când începe să rădă.

E o culme a camuflajului. Nici vorbă de aruncarea greutateilor. Probabil că, în timpul întâlnirii private cu creatorii-de-joc, s-a pictat pe sine însuși în chip de copac. Sau de stâncă. Sau de mal noroios, plin de buruieni.

— Închide din nou ochii, îi cer.

El o face, apoi închide și gura și dispăre cu totul. O mare parte din ceea ce socotesc că e trupul lui se află, de fapt, sub un strat de măt și de plante. Fața și brațele îi sunt deghizate cu atâta măiestrie, încât au devenit invizibile. Îngenunchez alături de el.

— Cred că toate orele petrecute împodobind prăjituri și-au scos banii.

Peeta zâmbește.

— Da, glazura. Ultimul mijloc de apărare al muribunzilor.

— N-o să mori, declar, cu fermitate.

— Cine-a zis?

Are vocea atât de zgrunțuroasă!

— Eu o spun. Știi, acum suntem în aceeași echipă, îi povestesc.

Ochii i se deschid.

— Da, am auzit. Frumos din partea ta c-ai venit să descoperi ce-a mai rămas din mine.

Îmi scot sticla cu apă și îi dau să bea.

— Cato te-a rănit? îl întreb.

— La piciorul stâng. În partea de sus, îmi răspunde.

— Trebuie să te duc în pârâu, să te spăl și să văd cu ce fel de rană te-ai ales.

— Mai întâi apleacă-te o clipă, zice el. Trebuie să-ți spun ceva.

Mă plec și îmi lipesc urechea teafără de buzele lui, care mă gâdilă în timp ce îmi vorbește în șoaptă.

— Nu uita că suntem îndrăgostiți nebunește, așa că poți să mă săruți ori de câte ori simți nevoia.

Îmi salt capul cu o smucitură, dar sfârșesc prin a izbucni în râs.

— Mulțumesc. O să țin minte.

Cel puțin mai e încă în stare să se țină de glume. Dar, când încerc să-l ajut să intre în pârâu, dispăre orice urmă de frivolitate. E la numai șaizeci de centimetri distanță, cât de greu poate să fie? E foarte greu, când îmi dau seama că, de unul singur, nu se poate clinti nici măcar cu un centimetru. E atât de slăbit, încât cel mai bun lucru pe care-l poate face e să nu opună rezistență, încerc să-l târăsc, dar, deși știu că se străduiește din răputeri să păstreze tăcerea, durerea îi smulge

câteva țipete ascuțite. Mălul și plantele par să-l imobilizeze și, în cele din urmă, sunt nevoită să-l smucesc cu toată puterea ca să-l scot din ghearele lor. Continuă să se afle la șaizeci de centimetri distanță de apă, zăcând cu dinții încleștați și cu lacrimile săpându-și drumul în noroiul de pe fața lui.

— Uite, Peeta, o să te rostogolesc până-n pârau. Apa e foarte mică, OK? îi spun.

— Excelent, îmi răspunde.

Mă ghemuiesc alături de el. Indiferent ce s-ar întâmpla, îmi spun, nu te opri până nu-l vezi în apă.

— La trei, zic. Unu, doi, trei!

Reușesc să-l rostogolesc complet o singură dată înainte de a fi nevoită să mă opresc din cauza sunetului înfiorător pe care-l scoate. Acum e pe marginea pâraului. Poate că așa e mai bine.

— OK, schimbăm planul, îi spun. N-o să te bag cu totul înăuntru.

În plus, dacă-l așez în pârau, cine știe dacă-l mai pot scoate sau nu?

— Fără alte rostogoliri? mă întrebă.

— Asta s-a rezolvat. Acum să te curățăm. Fii cu ochii pe pădure, în locul meu, OK? îi cer.

E greu să-mi dau seama de unde să încep. E atât de plin de noroi și de frunze încâlcite, încât nici măcar nu i se văd hainele. Dacă are haine. Ideea mă face să ezit o clipă, apoi mă apuc de treabă. Trupurile goale nu-nseamnă mare lucru în arenă, nu-i așa?

Am două sticle de apă și burduful lui Rue. Le pun în pârau, proptindu-le printre pietre, astfel încât am mereu două care se umplu, în vreme ce o torn pe a treia peste Peeta. Durează de ceva timp, dar, în final, reușesc să scap de suficient mâl ca să-i văd straietele. Îi deschid fermoarul hainei, îi deschei nasturii cămășii și i le scot pe amândouă. Lenjeria i s-a lipit atât de tare de răni încât trebuie s-o tai cu cuțitul și să-l ud din nou ca s-o îndepărtez. Are vânătăi urâte, o arsură lungă de-a curmezișul pieptului și patru înțepături de viespe, dacă o pun la socoteală și pe cea de sub ureche. Dar mă simt ceva mai bine. Măcar pe astea pot să i le vindec. Mă hotărâsc să mă-ngrijesc mai întâi de partea de sus a corpului, să-i alin o parte a durerii înainte de a mă ocupa de indiferent ce i-ar fi făcut Cato piciorului său.

Fiindcă tratamentul rănilor pare lipsit de sens când zace în ceea ce a devenit o baltă de noroi, reușesc să-l sprijin de un bolovan. Stă așa, fără să se plângă, cât îi spăl urmele de mâl de pe față și din păr. În lumina soarelui, e foarte palid și nu mai pare puternic și îndesat. Trebuie să-i smulg viespile din umflăturile apărute la locul înțepăturilor și asta îl face să se cutremure, dar când îi aplic frunzele suspină, ușurat. Cât timp se uscă la soare, îi spăl hainele murdare și le întind pe bolovani. Pe urmă îl ung pe piept cu alifia pentru arsuri. Atunci observ ce tare i s-a înfierbântat pielea. Stratul de mâl și sticlele cu apă au ascuns febra care îl mistuie. Caut prin trusa de prim-ajutor luată de la băiatul din Districtul 1 și găsesc

pastile care scad temperatura corpului. Adevărul e că mama lasă totul baltă și se duce să cumpere așa ceva când lecurile ei preparate în casă nu dau nici un rezultat.

— Înghite astea, îi spun lui Peeta, care ia medicamentul fără nici o împotrivire. Trebuie să-ți fie foame.

— Nu tocmai. E ciudat, nu mi-a mai fost foame de zile-ntregi, răspunde el.

De fapt, când îi ofer o bucată de găsculiță, strâmbă din nas și întoarce capul. Atunci îmi dau seama cât de bolnav e.

— Peeta, trebuie să mănânci ceva, insist eu. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să-l pun să înghită câteva bucățele de măr uscat.

— Mulțumesc. Mă simt cu adevărat mult mai bine. Acum pot să dorm, Katniss? mă întreabă.

— În curând, îi promit. Mai întâi trebuie să mă uit la piciorul tău.

Încercând să dau dovadă de toată delicatețea de care sunt în stare, îi scot cizmele, ciorapii și apoi pantalonii, trăgându-i încet, centimetru cu centimetru. Văd tăietura făcută de sabia lui Cato în materialul de pe coapsă, dar asta nu mă pregătește pentru ceea ce se află dedesubt. Spintecătura adâncă, inflamată, care mustește atât de sânge, cât și de puroi. Piciorul umflat. Și, cel mai rău dintre toate, mirosul de carne intrată în putrefacție.

Vreau să fug. Să dispar în pădure, ca în ziua când l-au adus la noi acasă pe bărbatul cu arsuri. Să mă duc să vânez, în timp ce mama și Prim îl îngrijesc așa cum eu nu am nici îndemânarea, nici curajul de a o face. Dar aici nu sunt decât eu. Încerc să imit atitudinea calmă adoptată de mama când tratează cazuri deosebit de grave.

— E groaznic, eh? spune Peeta. Mă studiază cu atenție.

— Așa și-așa. Ridic din umeri, ca și cum n-ar fi mare lucru. Ar trebui să-i vezi pe unii dintre minerii care ajung la mama.

Mă feresc să spun cum o șterg eu de acasă ori de câte ori tratează ceva mai grav decât o răceală. Dacă mă gândesc mai bine, nu-mi place prea mult nici să fiu în preajma celor care tușesc.

— În primul rând, trebuie s-o curățăm foarte bine.

N-am scos boxerii lui Peeta fiindcă nu arată rău, fiindcă nu vreau să-i trag peste coapsa umflată și, da, foarte bine, poate că ideea de a-l vedea dezbrăcat mă face să mă simt stânjenită. Asta-i un alt aspect în privința mamei și a lui Prim. Goliciunea n-are nici un efect asupra lor, nu le produce nici un fel de jenă. E o ironie dar, în acest moment al Jocurilor, surioara mea i-ar fi fost mult mai de folos lui Peeta decât îi sunt eu. Strecor cu repeziciune bucata mea de plastic sub el, ca să-l pot spăla. Cu fiecare sticlă de apă pe care o torn peste ea, rana arată tot mai rău. Restul părții de jos a corpului e într-o stare destul de bună, doar o înțepătură de viespoi-copoi și câteva arsuri minore pe care le tratez în scurt timp. Dar tăietura din coapsă... ce aş putea face pentru ea?

— Ce-ar fi s-o ținem puțin la aer și apoi... Vocea mi se stinge.

— Apoi o bandajezi? spune Peeta.

Arată aproape ca și cum i-ar fi milă de mine, ca și cum ar ști cât de pierdută mă simt.

— Chiar așa, spun. Între timp, mănâncă astea. Îi pun în mână câteva jumătăți de pere uscate și mă întorc la pârâu, să-i spăl restul hainelor. După ce le întind să se usuce la soare, inspectez conținutul trusei de prim-ajutor. Sunt numai lucruri elementare. Bandaje, pastile împotriva febrei, calmante pentru stomac. Nimic suficient de puternic pentru a-l trata pe Peeta.

— Va trebui să facem niște experimente, mărturisesc.

Știi că frunzele împotriva înțepăturilor de viespoi-copoi îndepărtează infecția, așa că încep cu ele. La câteva minute după ce îndes în rană un pumn de materie verde, bine mestecată, puroiul începe să i se prelingă pe partea laterală a piciorului. Îmi spun că asta e bine și îmi mușc zdravăn interiorul obrazului, fiindcă micul meu dejun amenință să reiasă la lumină.

— Katniss? spune Peeta.

Îi întâlnesc ochii, știind că fața mea trebuie să fi căpătat o tentă verzuie. El mimează cuvintele.

— Cum rămâne cu sărutul ăla?

Izbucnesc în râs, fiindcă totul e atât de revoltător, încât nu mai pot suporta.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă, cu o doză cam mare de inocență.

— Nu... nu mă pricep la asta. Nu sunt mama. N-am idee ce fac și detest puroiul. Ahh!

Îmi permit să scap un geamăt când curăț prima serie de frunze și o aplic pe a doua.

— Aaaah!

— Cum de ești în stare să vânezi? se miră el.

— E mult mai ușor să ucizi decât să faci așa ceva, ascultă ce-ți spun. Deși, din câte-mi dau seama, acum te ucid pe tine.

— Nu poți s-o faci ceva mai repede? mă întrebă.

— Nu. Taci și mănâncă-ți perele.

După încă trei aplicări de frunze și după revărsarea unei cantități de puroi ce ar putea să umple o găleată, rana arată cu adevărat mai bine. Acum, când umflătura s-a retras, pot să văd cât de adânc a tăiat sabia lui Cato. Exact până la os.

— Ce urmează, doctore Everdeen? se interesează Peeta.

— Poate c-o să pun pe rană niște alifie pentru arsuri. Cred că ajută oricum, în privința infecției. Și-o s-o bandajez.

O fac și, piciorul odată înfășurat în bumbac alb, curat, totul pare mai ușor de pus la punct. Totuși, prin comparație cu bandajul steril, tivul boxerilor lui pare dezgustător de murdar și de îmbâcsit de puroi. Scot rucsacul lui Rue.

— Poftim, acoperă-te cu asta și eu o să-ți spăl boxerii.

— Oh, nu mă deranjează dacă mă vezi, spune Peeta.

— Ești la fel ca familia mea. Mă deranjează pe mine, e clar?

Mă întorc cu spatele și rămân cu ochii la pârâu până ce văd boxerii împrôscând apa. Probabil că se simte ceva mai bine dacă a reușit să-i arunce.

— Știi, ești cam sensibilă pentru cineva atât de letal, spune Peeta în timp ce eu curăț boxerii bătându-i cu două pietre. La urma urmelor, mai bine te lăsam să-i faci duș lui Haymitch.

Strâmb din nas când îmi aduc aminte.

— Ce ți-a trimis până acum?

— Absolut nimic, îmi răspunde Peeta. Urmează o pauză, în care înțelege.

— De ce, tu ai primit ceva?

— Medicamentul împotriva arsurilor, spun, aproape cu sfială. A, și niște pâine.

— Am știut întotdeauna că ești favorita lui, comentează Peeta.

— Te rog, nu poate suporta să stea în aceeași cameră cu mine, protestez eu.

— Pentru că semănați, murmură el.

Îi ignor replica, acum chiar că nu e momentul să-l insult pe Haymitch, așa cum mi-o cere primul meu impuls.

Îl las pe Peeta să ațipească în timp ce i se usucă hainele dar, către sfârșitul după-amiezii, nu îndrăznesc să mai aștept. Îl scutur ușor de umăr.

— Peeta, acum trebuie să plecăm.

— Să plecăm? Pare derutat. Unde să plecăm?

— În altă parte. Poate în josul apei. Undeva unde să te poți ascunde până îți recapeți puterile, îi spun.

Îl ajut să se-mbrace, lăsându-l desculț ca să putem merge prin apă, apoi îl ridic. În clipa când își sprijină greutatea pe picior, îi pierde orice urmă de culoare din obraji.

— Haide. Poți s-o faci.

Dar nu poate. Oricum, nu pentru mult timp. Înaintăm vreo cincizeci de metri în aval, el sprijinindu-se de umărul meu, și îmi dau seama că e gata să leșine. Îl așez pe mal, îi aplec capul între genunchi și îl bat cu stângăcie pe spate în timp ce supraveghez zona. Bineînțeles că mi-ar plăcea să-l urc într-un copac, dar asta n-o să se-ntâmples. Totuși, ar fi putut fi și mai rău. O parte dintre stânci sunt grupate sub forma unor construcții de mici dimensiuni, un soi de grote. Pun ochii pe una aflată cu vreo douăzeci de metri mai sus de apă. Când reușește să se țină pe picioare, îl duc pe Peeta într-acolo, pe jumătate călăuzindu-l și pe jumătate cărându-l. Îmi doresc, efectiv, să caut prin apropiere un loc mai bun, dar va trebui să ne mulțumim cu ăsta, fiindcă aliatul meu e la pământ. Alb ca varul, cu râsuflarea tăiată și tremurând, cu toate că aerul abia a început să se răcorească.

Acopăr solul grotei cu un strat de ace de pin, întind sacul meu de dormit și îl îndes pe Peeta înăuntru. Îl fac să ia două pastile și să bea niște apă când nu știe de

el, dar refuză să mănânce, nu vrea nici măcar un fruct. Zace pur și simplu, cu ochii la fața mea, în timp ce împletesc din lujeri un soi de perdea care să mascheze intrarea grotei. Rezultatul e nesatisfăcător. E posibil ca un animal să nu aibă nici o îndoială, dar un om își va da destul de repede seama că e făcută de mâna altuia. O rup, frustrată.

— Katniss, spune Peeta.

Mă aplec asupra lui și îi îndepărtez părul din ochi.

— Ți mulțumesc că m-ai căutat.

— Și tu m-ai fi căutat pe mine, dacă ai fi putut, îi spun.

Îi arde fruntea. Ca și cum medicamentul n-ar fi avut absolut nici un efect. Apoi, ca din senin, încep să mă tem c-o să moară.

— Da. Uite ce e, dacă nu reușesc să mă-ntorc acasă..., începe el.

— Nu vorbi așa. Nu ți-am scos tot puroiul ăla degeaba.

— Știu. Dar, în caz că nu..., încearcă el să continue.

— Nu. Peeta, nu vreau nici măcar să discutăm despre asta, spun, punându-i degetele pe buze ca să-l fac să tacă.

— Dar..., insistă el.

Cu o mișcare impulsivă, mă aplec și îl sărut, înăbușindu-i cuvintele. Gestul vine oricum prea târziu, fiindcă el are dreptate, se presupune că ne iubim nebunește. E prima oară când sărut un băiat și presupun că asta ar trebui să-mi facă o anumită impresie, dar singurul lucru de care-mi dau seama e fierbințeala nefirească a buzelor lui încinse de febră. Mă opresc și îi strâng marginile sacului de dormit în jurul trupului.

— N-o să mori. Ți-o interzic. E clar?

— E clar, șoptește el.

Ies afară, în aerul rece al serii, tocmai când o parașută coboară lin din cer. Degetele mele desfac repede nodul, sperând că e un medicament adevărat, bun pentru piciorul lui Peeta. În schimb, găsesc un castron cu supă fierbinte.

Haymitch n-ar fi putut să-mi trimită un mesaj mai clar. O sărutare îți aduce un castron cu supă. Aproape că-l aud mârâind.

— Iubito, se presupune că sunteți îndrăgostiți. Băiatul e pe moarte. Dă-mi ceva de care să mă pot folosi.

Și are dreptate. Dacă vreau să-l țin pe Peeta în viață, trebuie să-i ofer publicului ceva mai mult, care să impresioneze. Îndrăgostiții născuți sub o stea potrivnică, dorindu-și cu disperare să se întoarcă acasă împreună. Două inimi bătând la unison. Romantism.

Fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostită, totul va fi curată șarlatanie. Mă gândesc la părinții mei. Cum nu uita tata niciodată să-i aducă mamei un dar din pădure. Cum se lumina fața mamei când auzea pașii lui dincolo de ușă. Cum a fost viața ei gata să se curme după moartea lui.

— Peeta! strig, încercând să-i dau vocii mele acel ton deosebit pe care îl avea

vocea mamei numai când vorbea cu tata.

El a ațipit din nou, dar îl trezesc cu un sărut, ceea ce pare să-l surprindă. Pe urmă zâmbește, ca și cum ar fi fericit să zacă acolo, sorbindu-mă din ochi o veșnicie. Știe să sugereze asta foarte bine.

Ridic castronul.

— Peeta, uite ce ți-a trimis Haymitch.

20

Ca să-l pot face să mănânce supa e nevoie de o întreagă oră de măguliri, de rugăminți, de amenințări și, da, de sărutări, dar, în cele din urmă, înghițitură cu înghițitură, golește tot castronul. Pe urmă îl las să adoarmă iarăși și mă ocup de mine însămi, înfulecând la cină carne de găsculiță și rădăcini, în vreme ce privesc raportul zilei, afișat pe cer. Nici o altă victimă. Totuși, eu și Peeta le-am oferit spectatorilor o zi suficient de interesantă. Poate creatorii-de-joc ne vor lăsa să avem o noapte liniștită.

Mă uit în jur din reflex, căutând un copac potrivit pentru adăpost, apoi îmi dau seama că s-a terminat cu asta. Cel puțin pentru o vreme. Nu-l pot abandona pe Peeta jos, lipsit de apărare. Am lăsat locul ultimei sale ascunzători de pe mal neatins – cum aș fi putut să-l ascund? – iar noi ne aflăm la o distanță insuficientă, de numai cincizeci de metri în josul apei. Îmi pun ochelarii, apoi armele la îndemână și mă așez, pregătindu-mă să stau de veghe.

Temperatura scade rapid și frigul mă pătrunde, în scurt timp, până-n măduva oaselor. În cele din urmă, renunț și mă strecor în sacul de dormit, lângă Peeta. E cald ca-n cuptor și mă ghemuiesc, recunoscătoare, până când îmi dau seama că e mai mult decât cald, că interiorul sacului e fierbinte, fiindcă materialul reflectă dogoarea febrei. Pun mâna pe fruntea lui Peeta și descopăr că e încinsă și uscată. Nu știu ce să fac. Să-l las în sac, sperând că febra va fi înfrântă de căldura în exces? Să-l scot afară, cu speranța că aerul nopții o să-l răcorească? Sfârșesc prin a umezi o fâșie de pansament, pe care i-o pun pe frunte. Tratamentul pare să nu fie destul de puternic, dar mă tem să apelez la ceva mai drastic.

Îmi petrec noaptea stând când așezată, când întinsă alături de Peeta, reîmprospătându-i compresa și încercând să nu mă gândesc că, făcând echipă cu el, sunt mult mai vulnerabilă decât pe cont propriu. Priponită la sol, stând de pază, cu un om foarte bolnav în grijă. Dar am știut că e rănit. Și am venit totuși după el. Trebuie să mă încred în instinctul care m-a îmboldit să-l caut.

Când cerul devine trandafiriu, observ că buzele lui Peeta lucesc de sudoare și descopăr că i-a scăzut febra. N-a revenit la normal, dar a coborât cu câteva grade. Seara trecută, când am adunat lujeri, am dat peste un tufiș cu fructele lui Rue. Le curăț pielița și le strivesc în castronul de supă, amestecându-le cu apă rece.

Când intru în grotă, îl văd pe Peeta încercând să se ridice.

— M-am trezit și nu erai aici, îmi spune. Mi-am făcut griji pentru tine.

Nu pot să nu râd când îl ajut să se-ntindă din nou.

— Ți-ai făcut griji pentru mine? Te-ai uitat la tine în ultima vreme?

— M-am gândit că te-ar fi putut găsi Cato și Clove. Le place să vâneze noaptea, spune el, încă vorbind cu seriozitate.

— Clove? Cine e Clove? îl întreb.

— Fata din Districtul 2. E încă în viață, nu?

— Da, au rămas ei doi, noi, Thresh și Față de Vulpe. Așa am poreclit-o pe fata din Districtul 5. Cum te simți?

— Mai bine decât ieri. E o îmbunătățire uriașă față de mâl, îmi spune. Haine curate, medicamente, un sac de dormit... și tu.

Oh, da, povestea noastră romantică. Îmi întind mâna să-i ating obrazul, iar el mi-o prinde și și-o apăsă pe buze. Îmi amintesc că tata făcea așa cu mama și mă-ntreb de unde a-nvățat Peeta. Cu siguranță nu de la tatăl lui și de la vrăjitoare.

— Nu mai primești nici o sărutare până nu mănânci, îi spun.

Îl proptesc de stâncă și înghite supus lingurile pline cu terci de fructe. Însă refuză din nou carnea de găsculiță.

— N-ai dormit, spune Peeta.

— Mă simt foarte bine, îi răspund. Dar adevărul e că sunt epuizată.

— Dormi acum. Stau eu de veghe. Te trezesc dacă se-ntâmplă ceva, zice el.

Eu ezit.

— Katniss, nu poți rămâne trează la nesfârșit.

Aici are dreptate. În cele din urmă, va trebui să dorm. Și probabil că e mai bine s-o fac acum, când el pare vioi și când avem lumina zilei de partea noastră.

— Bine. Dar numai câteva ore. Pe urmă mă trezești.

Acum e prea cald pentru sacul de dormit. Îl aștern pe solul grotei și mă întind, cu o mână pe arcu încărcat, pentru cazul că trebuie să trag când sunt avertizată. Peeta e așezat alături de mine, sprijinit de perete, cu piciorul rănit întins în fața lui, cu ochii ațintiți asupra lumii din afară.

— Dormi, îmi spune, cu glas blând.

Mâna lui îmi înlătură șuvițele rebele de păr de pe frunte. Spre deosebire de sărutările și de mângâierile prefăcute de până acum, gestul pare firesc și liniștitor. Nu vreau să se oprească și el n-o face. În clipa când adorm, încă îmi mai mângâie părul.

Prea mult. Am dormit prea mult. O știu în momentul când deschid ochii și văd că a trecut de amiază. Peeta e lângă mine, exact în aceeași poziție. Mă ridic în șezut, simțindu-mă cumva în defensivă, dar atât de odihnită cum n-am mai fost de zile-ntregi.

— Peeta, trebuia să mă trezești după două ore, îi spun.

— De ce? protestează el. Aici nu s-a întâmplat nimic. În plus, îmi place să te privesc dormind. Fiindcă nu te încrunți. Așa că arăți mult mai bine.

Asta îi atrage o privire încruntată, care îl face să zâmbească. Pe urmă observ cât de uscate îi sunt buzele. Îi ating obrazul. E fierbinte ca o sobă cu cărbuni. Pretinde că a băut apă, dar mie toate recipientele mi se par pline. Îi mai dau niște pilule împotriva febrei și stau lângă el până ce bea mai întâi o sticlă cu apă, apoi pe a doua. Pe urmă mă ocup de rănilor lui minore, de arsuri, de înțepături, care merg spre bine. Îmi fac curaj și îi dezgolesc piciorul.

Îmi stă inima. E rău, mult mai rău. Puroiul nu mai e la vedere, dar umflătura e mai proeminentă și pielea strălucitoare a coapsei e inflamată. Pe urmă văd dungile roșii care încep să i se răspândească în susul piciorului. Infecție a sângelui. Netratată, o să-l ucidă cu siguranță. Frunzele mele mestecate și alifia împotriva arsurilor n-o vor opri. Avem nevoie de medicamente puternice, antiseptice, de la Capitoliu. Nu-mi pot imagina cât costă un astfel de leac. Dacă a pus laolaltă toate donațiile, de la toți sponsorii, Haymitch a reușit oare să strângă destul? Mă îndoiesc. Cu cât țin mai mult Jocurile, cu atât urcă mai mult prețul cadourilor. Banii cu care cumperi un prânz întreg în prima zi ajung pentru un biscuit în ziua a douăsprezecea. Iar medicamentul de care are nevoie Peeta trebuie să fi fost foarte scump de la bun început.

— Ei, mai e umflată, dar puroiul a dispărut, spun, cu voce tremurătoare.

— Știu ce e o infecție a sângelui, Katniss, zice Peeta. Deși mama mea nu e o vindecătoare.

— Nu trebuie decât să le supraviețuim celorlalți, Peeta. După ce câștigăm, te vor vindeca la Capitoliu.

— Da, planul e bun, încuviințează el.

Dar simt c-o spune mai mult ca să mă liniștească.

— Trebuie să mănânci. Să-ți păstrezi puterile. O să fac o supă, îi spun.

— Nu aprinde focul, mă roagă el. Nu merită.

— O să vedem, răspund.

Când iau castronul și cobor spre pârâu, sunt șocată de dogoarea brutală a zilei. Creatorii-de-joc ridică progresiv temperatura în timpul zilei și o scad vertiginos noaptea, asta aș putea s-o jur. Însă dogoarea pietrelor coapte în soare de pe mal îmi dă o idee. Poate n-o să fie nevoie să aprind focul.

Mă instalez pe o stâncă mare, plată, aflată la jumătatea drumului dintre pârâu și grotă. După ce purific o jumătate de castron de apă, îl așez exact în bătaia soarelui și pun în el mai multe pietre încinse, de mărimea unui ou. Sunt prima care recunoaște că n-am cine știe ce talente de bucătăreasă. Însă, de vreme ce implică doar aruncarea tuturor ingredientelor într-un vas și așteptarea, supă e una dintre mâncărurile care îmi ies cel mai bine. Mărunțesc carnea de găsculiță până ce se transformă, practic, în terci și zdrobesc câteva dintre rădăcinile lui Rue. Din fericire, ambele au fost deja prăjite, așa că acum nu trebuie decât să se-ncălzească. Având parte atât de dogoarea soarelui cât și de a pietrelor, apa e deja caldă. Pun carnea și rădăcinile înăuntru, schimb pietrele și mă duc să caut ceva verzituri, ca

să-i dau supei o oarecare aromă. Descopăr în scurt timp un smoc de arpagic, la poalele unei stânci. Perfect. Îl tai foarte mărunț și îl adaug în vas, schimb din nou pietrele, pun capacul și las totul să fiarbă.

Am văzut câteva urme de animale, dar nu m-aș simți liniștită lăsându-l pe Peeta singur în timp ce vânez, așa că instalez o jumătate de duzină de capcane și sper c-o să am noroc. Mă întreb ce fac celelalte tributuri, cum se descurcă acum, după ce principala lor sursă de hrană a sărit în aer. Cel puțin trei dintre ele, Cato, Clove și Față de Vulpe, se bazau pe ea. Probabil că nu și Thresh. Am senzația că trebuie să împărtășesc o serie dintre cunoștințele lui Rue despre roadele hrănitoare ale pământului. Oare se luptă unii cu alții? Sunt în căutarea noastră? Poate că vreunul dintre ei ne-a localizat și acum nu așteaptă decât un moment prielnic ca să ne atace. Ideea mă trimite înapoi, în grotă.

Peeta stă pe sacul de dormit, la umbra stâncilor. Deși se învionează ușor la vederea mea, e clar că se simte mizerabil.

Îi pun comprese umede pe față, dar se încălzesc imediat ce îi ating pielea.

— Vrei ceva anume? îl întreb.

— Nu, răspunde el. Mulțumesc. Ba nu, așteaptă. Spune-mi o poveste.

— O poveste? Despre ce?

Nu sunt cine știe ce povestitoare. Cam la același nivel ca și cu cântatul. Dar Prim reușește, când și când, să scoată câte o poveste de la mine.

— Despre ceva frumos. Povestește-mi despre cea mai frumoasă zi pe care ți-o aduci aminte, îmi cere Peeta.

De pe buzele mele scapă ceva între oftat și mârâit de exasperare. O poveste frumoasă? Pentru asta e nevoie de mult mai mult efort decât pentru supă. Îmi scormonesc creierii, în căutarea unor amintiri plăcute. Cele mai multe sunt despre zilele petrecute vânând alături de Gale și am cumva impresia că nu i-ar cădea bine nici lui Peeta, nici publicului. Nu mai rămâne decât Prim.

— Ți-am povestit vreodată cum am făcut rost de capra lui Prim? întreb.

Peeta clatină din cap și rămâne cu ochii la mine, așteptând. Așa că încep. Dar cu multă grijă. Fiindcă vorbele mele sunt auzite pe tot cuprinsul Panemului. Și, în vreme ce oamenii nu le-a fost greu să pună lucrurile cap la cap, înțelegând că vânez ilegal, nu vreau să le fac vreun rău lui Gale, sau lui Sae Unsuoroasa, sau măcelarului, sau chiar Apărătorilor Păcii de acasă, care îmi sunt clienți, anunțând în public că și ei încalcă legea.

Iată adevărata poveste a banilor cu care am cumpărat-o pe Lady, capra lui Prim. Era într-o seară de vineri de la sfârșitul lunii mai, în ajunul celei de-a zecea aniversări a lui Prim. Imediat ce am scăpat de la școală, eu și Gale ne-am dus în pădure, fiindcă voiam să am ce da în schimbul unui cadou pentru Prim. Poate pentru un material nou de rochie sau pentru o perie de păr. Capcanele noastre își făcuseră bine treaba, iar pădurea era plină de legume verzi, dar totul nu depășea profitul nostru mediu din serile de vineri. Străbăteam drumul de întoarcere

dezamăgită, deși Gale îmi spunea că a doua zi avea să fie, fără îndoială, una mai bună. Tocmai ne odihneam o clipă lângă un pârau când l-am văzut. Un căprior tânăr, probabil un ied mare. Abia îi mijeau coarnele, încă mici, acoperite de blana ca de catifea. Gata s-o ia la goană, neîncrezător în noi, neobișnuit cu oamenii. Superb.

Probabil nu tot atât de plăcut la vedere după ce l-au nimerit două săgeți, una în gât și alta în piept. Eu și Gale trăseserăm în același timp. A încercat să fugă, dar s-a împietricit și cuțitul lui Gale i-a tăiat beregata înainte de a-și da seama ce se petrece. Pe moment, uciderea unei făpturi atât de proaspete și de nevinovate m-a umplut de remușcări. Pe urmă mi-au chiorăit mațele la gândul acelei cărni proaspete și nevinovate.

O căprioară! Eu și Gale vânașerăm, cu totul, numai trei. Prima, un animal care își rănise cumva piciorul, aproape că nu conta. Dar, din experiența aceea, am învățat să nu târâm corpul întreg în Vatră. Se stârnise haosul, toată lumea licitând pentru diverse părți și unii chiar încercând să și le taie singuri. Intervenise Sae Unsuroasa, trimițându-ne la măcelar, dar nu înainte ca animalul să fi fost mutilat, cu hălci întregi lipsă, cu pielea ciuruită de găuri. Deși toată lumea a plătit cinstit, asta a micșorat valoarea vânatului.

Însă acum am așteptat să coboare întunericul și ne-am strecurat printr-o gaură din gard aflată în apropierea casei măcelarului. Deși eram cunoscuți drept vânători, nu ar fi fost indicat să cărăm o căprioară de șaptezeci de kilograme pe străzile din Districtul 12 la lumina zilei, ca și cum am fi vrut să sfidăm oficialitățile.

Am bătut la ușa din spate și măcelarul nostru, o femeie scundă și îndesată, pe nume Rooba, a venit să ne deschidă. Cu Rooba nu te tocmești. Ea îți oferă un preț, pe care poți să îl accepți sau nu, dar e un preț cinstit. Am acceptat oferta ei pentru căprioară și ea ne-a dat, în plus, două bucăți de carne pe care le-am putut lua după ce a tranșat vânatul. După împărțirea profitului, și eu, și Gale am constatat că nu mai avuseserăm niciodată atâția bani grămadă de când ne știam. Ne-am decis să păstrăm secretul și să le facem familiilor noastre o surpriză, cu banii și cu carnea, la sfârșitul zilei următoare.

Așa am obținut de fapt banii pentru capră, dar îi povestesc lui Peeta că am vândut un medalion vechi, de argint, al mamei. Ceea ce nu poate face rău nimănui. Pe urmă încep povestea din seara aniversării lui Prim.

M-am dus cu Gale la magazinul din piața districtului, să cumpăr materiale pentru rochii. În timp ce îmi plimbam degetele pe un cupon de stofă groasă, albastră, din bumbac, ceva mi-a atras atenția. Era un bătrân care crește o turmă de capre, în partea cealaltă a Filonului. Nu știu care e numele lui adevărat, toată lumea îi spune Moș Capră. Are încheieturile umflate și răsucite sub unghiuri dureroase și o tuse spasmodică, care dovedește că a petrecut mulți ani în mină. Dar e norocos. Cândva, de-a lungul vieții, a reușit să pună deoparte destui bani

pentru caprele astea și acum are ceva de făcut la bătrânețe, în loc să moară încet de foame. E jegos și irascibil, dar caprele lui sunt curate și dau lapte gras, dacă ți-l poți permite.

Una dintre capre, albă cu pete negre, zăcea într-o cotigă. Era ușor să-ți dai seama de ce. Avea un umăr mutilat, probabil de o mușcătură de câine, și rana se infectase. Era grav, Moș Capră trebuia s-o ridice și s-o susțină ca s-o poată mulge. Dar eu m-am gândit că știam pe cineva care o putea vindeca.

— Gale, am șoptit. Vreau capra aia pentru Prim.

Dacă ești stăpânul unei capre, viața ta în Districtul 12 se schimbă. Animalul poate trăi cu te miri ce și mai nimic. Pajiștea e un loc perfect pentru păscut și poți mulge mai bine de patru litri de lapte pe zi. Ca să-l bei, ca să-l faci brânză, ca să-l vinzi. Nici măcar nu e ilegal.

— E destul de grav rănită, a spus Gale. Am face bine să aruncăm o privire mai îndeaproape.

Ne-am apropiat și am cumpărat o cană de lapte pentru amândoi, apoi ne-am uitat la capră, așa, ca din pură curiozitate.

— Lăsați-o-n pace, a spus bătrânul.

— Ne uitam doar, i-a răspuns Gale.

— Păi, uitați-vă repede. Ajunge cât de curând la măcelar. O să fie greu să mai găsec pe cineva care să-i cumpere laptele și n-o să mai primesc decât jumătate de preț.

— Cât îți dă măcelarul pentru ea? am întrebat.

Moș Capră a ridicat din umeri.

— Stai pe-aproape și-o să vezi.

M-am întors și am zărit-o pe Rooba, traversând piața către noi.

— Noroc c-ai apărut, a întâmpinat-o bătrânul. Fata a pus ochii pe capra ta.

— Nu și dacă s-a bătut palma, am zis eu, cu nepăsare.

Rooba m-a măsurat de sus până jos, apoi s-a uitat încruntată la capră.

— Nu s-a bătut. Uitați-vă la umărul ăla. Fac pariu că jumătate din corp e atât de putred că nu mai merge nici pentru cârnați.

— Ce? a zis Moș Capră. Aveam o înțelegere.

— Aveam o înțelegere pentru un animal cu câteva urme de dinți. Nu pentru ăsta. Vinde-i-l fetei, dacă e destul de proastă ca să-l cumpere, a spus Rooba.

În timp ce se îndepărta, am văzut-o făcându-mi cu ochiul.

Bătrânul era nebun de furie, dar tot mai voia să scape de capră. Ne-a trebuit o jumătate de oră ca să ne-nțelegem la preț. În jur se adunaseră o grămadă de oameni, dându-și cu părerea. Dacă trăia capra, târgul era excelent; dacă murea, era jaf curat. Lumea lua poziție de-o parte și de alta, iar eu am luat capra.

Gale s-a oferit să-mi care animalul. Cred că voia să vadă ce ochi o să facă Prim. Și eu eram curioasă. Într-un moment de nechibzuință totală, am cumpărat o panglică roz și am legat-o la gâtul caprei. Pe urmă ne-am grăbit să ajungem la

mine acasă.

Reacția lui Prim din clipa când am intrat cu capra merita văzută. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că era aceeași fată care plânsese ca să-l salveze pe Buttercup, motanul ăla oribil. A fost atât de entuziasmată, încât a început să râdă și să plângă în același timp. Văzând rana, mama s-a arătat mai puțin sigură de succes, dar amândouă au trecut imediat la treabă, mărunțind ierburi și făcând animalul să înghită tot felul de fierturi.

— Se pare că seamănă cu tine, spune Peeta. Aproape c-am uitat de prezența lui.

— Oh, nu, Peeta. Ele fac minuni. Capra aia n-ar mai fi putut să moară nici dacă s-ar fi străduit, zic eu.

Pe urmă îmi mușc limba, înțelegând cum trebuie să sune asta în urechile lui Peeta, care e pe moarte, în mâinile mele incompetente.

— Nu-ți face griji. Eu nu mă străduiesc, glumește el. Termină povestea.

— Păi, asta e. Și-mi mai aduc aminte că, în noaptea aia, Prim a insistat să doarmă lângă Lady, pe o pătură așternută lângă foc. Și, chiar înainte de a le fura somnul, capra a lins-o pe obraz, ca și cum i-ar fi spus noapte bună. Era deja nebună după Prim.

— Mai poartă și acum panglica aia roz? întreabă el.

— Cred că da, îi răspund. De ce?

— Încercam doar să-mi imaginez tabloul, zice Peeta, dus pe gânduri. Îmi dau seama de ce te-a făcut fericită ziua aia.

— Păi, știam că o capră o să fie o mică mină de aur.

— Da, sigur că mă refeream la asta, nu la bucuria de lungă durată făcută surorii tale, pe care o iubești atât de mult, încât i-ai luat locul la extragere, spune el, sec.

— Capra aia și-a plătit banii. De mai multe ori, ripostez eu, cu superioritate.

— Păi, nici n-ar fi îndrăznit să facă altceva, după ce i-ai salvat viața. Și eu am aceeași intenție.

— Serios? Ce m-ai costat tu? îl întreb.

— O mulțime de necazuri. Nu-ți face griji. O să fii răsplătită pentru toate, spune el.

— Vorbești fără sens.

Îi pun mâna pe frunte. Febra n-a făcut nimic altceva decât să crească.

— Totuși, ești ceva mai rece.

Sunetul trompetelor mă face să tresar. Sunt în picioare și la gura peșterii cât ai clipi, nevrând să pierd nici măcar o silabă. Așa cum mi-am închipuit, e Claudius Templesmith, actualmente prietenul meu cel bun, care ne invită la un festin. Ei, nu suntem chiar atât de flămânzi și îi ignor realmente cu indiferență oferta, când îl aud spunând:

— Ei, stați o clipă. S-ar putea ca unii dintre voi să-mi refuze deja oferta. Dar

nu e un festin obișnuit. Fiecare dintre voi are nevoie de ceva cu disperare.

Eu am. Îmi trebuie ceva cu care să vindec piciorul lui Peeta.

— Fiecare dintre voi va găsi acel ceva într-un rucsac marcat cu numărul districtului, în zori, la Cornul Abundenței. Gândiți-vă bine înainte de a refuza să vă faceți apariția. Pentru unii ar putea fi ultima șansă, spune Claudius.

Nu mai urmează nimic altceva, dar cuvintele plutesc în aer. Tresar când Peeta îmi strânge umărul din spate.

— N-o să-ți riști viața pentru mine.

— Cine-a spus c-o fac? zic eu.

— Deci nu te duci? întrebă el.

— Sigur că nu mă duc. Acordă-mi puțină încredere. Crezi c-o să alerg direct într-o încăierare generală împotriva lui Cato, Clove și Thresh? Nu fi prost, spun, ajutându-l să se întoarcă în culcuș. Îi las să se bată-ntr-ee, văd cine apare pe cer mâine noapte și pe urmă fac un plan.

— Ești o mincinoasă atât de nepricepută, Katniss. Nu știi cum de-ai supraviețuit atâta vreme, începe să mă imite: *Știam că o capră o să fie o mică mină de aur. Totuși, ești ceva mai rece. Sigur că nu mă duc.* Clatină din cap. Să nu joci niciodată cărți. O să-ți pierzi și ultimul bănuț.

Mă înroșesc de furie.

— Foarte bine, o să mă duc, iar tu nu mă poți opri!

— Pot să te urmăresc. Măcar pe o bucată de drum. Poate că n-o să ajung la Cornul Abundenței, dar, dacă mă auzi strigându-te, poți să pariezi că m-a găsit cineva. Și pe urmă o să fiu mort, cu siguranță, zice el.

— Cu piciorul ăla n-o să ajungi nici măcar la o sută de metri de aici, spun eu.

— Atunci o să mă târăsc. Dacă pleci, vin și eu.

E destul de încăpățânat și, poate, destul de puternic ca s-o facă. O să vină după mine, strigându-mă prin pădure. Chiar dacă nu-l găsește un alt tribut, l-ar putea găsi altceva. Nu se poate apăra. Probabil va trebui să-l zidesc în grotă ca să pot pleca singură. Și nu se știe ce-ar putea păți din pricina efortului.

— Ce-ai vrea să fac? Să stau aici și să te privesc murind? îl întreb.

Ar trebui să știe că asta nu e o opțiune. Că publicul m-ar detesta. Și, ca să fiu sinceră, m-aș detesta eu însămi dacă n-aș face măcar o încercare.

— N-o să mor. Îți promit. Dacă-mi promiți și tu că nu pleci, spune el.

Suntem într-un soi de impas. Știi că nu-l pot convinge, așa că nici nu încerc. Pretind, fără tragere de inimă, că sunt de acord.

— Atunci trebuie să faci ce-ți cer. Bea-ți apa, trezește-mă când îți spun și mănâncă supa până la ultima înghițitură, indiferent cât de dezgustătoare ar fi! mă răstesc.

— De acord. E gata supa? mă întrebă.

— Așteaptă-mă aici.

Aerul s-a răcorit, deși soarele e încă sus. Am dreptate să cred că temperatura e

influențată de creatorii-de-joc. Mă întreb dacă lucrul care îi trebuie cuiva cu disperare nu e cumva o pătură bună. În castronul de fier, supa arată încă bine, e caldă. Și adevărul e că n-are un gust prea rău.

Peeta mănâncă fără să se plângă și chiar linge castronul, arătându-și entuziasmul. Îndrugă ceva, lăudând mâncarea delicioasă, ceea ce ar suna încurajator dacă n-aș ști ce face febra din oameni. E ca și cum l-aș asculta pe Haymitch înainte de a deveni incoerent din cauza alcoolului. Îi dau încă o doză de medicament împotriva febrei înainte de a începe să aiureze întru totul.

Când cobor spre pârau, să mă spăl, nu mă pot gândi decât că o să moară dacă nu mă duc la festinul ăla. O să-l țin în viață pentru încă o zi sau două și pe urmă infecția o să-i ajungă la inimă, la creier sau la plămâni și o să moară. Iar eu o să rămân aici singură. Iarși. Așteptându-i pe ceilalți.

Sunt atât de pierdută în gânduri, încât aproape că nu văd parașuta, deși plutește drept către mine. Pe urmă mă arunc după ea, o scot din apă, sfășii materialul argintiu ca să recuperez flaconul. Haymitch a reușit! A făcut rost de medicament – nu știu cum, o fi convins un cârd de neghiobi romantici să-și vândă bijuteriile – și îl pot salva pe Peeta! Flaconul e, totuși, atât de mic. Medicamentul trebuie să fie foarte puternic ca să vindece pe cineva atât de bolnav cum e Peeta. Mă străbate fiorul îndoielii. Scot dopul și miros conținutul, trăgând aerul cu putere pe nări. Când simt aroma îngreșoșă de dulce, moralul îmi cade la pământ. Ca să fiu sigură, pun o picătură pe vârful limbii. Fără nici o îndoială, e sirop somnifer. Un leac foarte folosit în Districtul 12. Ieftin, în comparație cu alte medicamente, dar devii dependent. Aproape toată lumea a luat câte o doză, într-un moment sau altul. Avem și noi o sticlă acasă. Mama li-l dă pacienților isterici ca să-i adoarmă când le coase o rană gravă sau ca să ajute pe cineva chinuit de durere să reziste pe timpul nopții. Nu e nevoie de prea mult. Un flacon ca ăsta l-ar adormi pe Peeta pentru o zi întreagă, dar la ce-ar folosi? Mă înfurii atât de tare, încât sunt gata să arunc în pârau ultimul dar al lui Haymitch, când înțeleg dintr-odată. O zi întreagă? E mai mult decât am nevoie.

Strivesc o mână de mure pentru ca gustul să nu poată fi identificat cu prea multă ușurință și adaug câteva frunze de mentă pe deasupra. Pe urmă mă întorc în grotă.

— Ți-am adus ceva bun. Am găsit un alt rug de mure puțin mai încolo, în josul apei.

Peeta deschide gura pentru prima îmbucătură fără nici o ezitare. Înghite și se încruntă ușor.

— Sunt foarte dulci.

— Da, sunt mure dulci. Mama face gem din ele. N-ai mai mâncat niciodată până acum? Îl întreb, îndesându-i în gură altă lingură plină.

— Nu, spune el, aproape uluit. Dar au un gust familiar. Mure dulci?

— Da, la piață nu prea le găsești, sunt fructe sălbatice, îi explic.

Înghite încă o gură. N-a mai rămas decât una.

— Sunt dulci ca un sirop, spune, luând ultima înghițitură. Sirop.

Face ochii mari când înțelege care e adevărul. Îi astup gura și nasul, apăsându-mi palma cu putere, silindu-l să înghită în loc să scuipe. Încearcă să vomite, dar e prea târziu, începe deja să-și piardă cunoștința. Exact în clipa când adoarme, citesc în ochii lui că fapta mea e de neiertat.

Mă așez pe călcâie și îl privesc cu un amestec de tristețe și de satisfacție. Îndepărtez o mură răzlețită, care îi pătează bărbia.

— Cine nu e în stare să mintă, Peeta? întreb, cu toate că el nu mă poate auzi.

Asta n-are importanță. Restul Panemului mă aude.

21

În orele rămase până la căderea nopții, adun pietre și îmi dau toată silința să camuflez intrarea grotei. E o operațiune lentă și anevoioasă dar, după multă sudoare și mutări repetate, sunt foarte încântată de rezultatul muncii mele. Grota pare acum să facă parte dintr-un morman mai mare de bolovani, cum sunt atâtea altele împrejur. Dar mă pot târî în interior, la Peeta, printr-o mică deschidere, inobservabilă din afară. Asta e bine, fiindcă la noapte va trebui să împărțim din nou sacul de dormit. Și, dacă nu reușesc să mă-ntorc de la ospăț, el nu va fi blocat cu totul. Deși mă îndoiesc că o mai poate duce mult fără medicamente. Dacă mor la festin, nu sunt șanse ca Districtul 12 să aibă un învingător.

Îmi alcătuiesc cina din peștii mai mici, cu mai multe oase, care populează partea asta a pârâului, umplu toate recipientele cu apă pe care o purific și îmi curăț armele. Mi-au mai rămas, cu totul, nouă săgeți. Mă întreb dacă să-i las cuțitul lui Peeta, ca să aibă un mijloc de apărare în lipsa mea, dar adevărul e că n-are nici un rost. A avut dreptate spunând că ultima lui metodă de protecție e camuflajul. Însă eu m-aș putea folosi de cuțit. Cine știe ce-o să găsec acolo?

Iată câteva lucruri de care nu mă-ndoiesc. Cel puțin Cato, Clove și Thresh vor fi acolo la începerea petrecerii. În privința lui Față de Vulpe nu sunt sigură, fiindcă înfruntarea directă nu reprezintă nici stilul, nici punctul ei forte. E chiar mai mică decât mine și nu e înarmată, dacă nu cumva o fi făcut rost de ceva arme de curând. Probabil c-o să se ascundă undeva, în apropiere, să vadă pe ce poate pune mâna. Însă ceilalți trei... O să fiu foarte ocupată. Abilitatea cu careucid de la distanță e bunul meu cel mai de preț, dar știu că voi fi nevoită să pătrund exact în miezul evenimentelor ca să obțin rucsacul ăla, cel cu numărul 12 pe el, despre care a vorbit Claudius Templesmith.

Privesc cerul, sperând să aflu, în asfințit, că am măcar un adversar mai puțin, dar, în seara asta, nu apare nimeni. Mâine vor fi chipuri acolo, sus. Festinurile fac întotdeauna prăpăd.

Mă târăsc în grotă, îmi fixează bine ochelarii și mă ghemuiesc lângă Peeta.

Noroc că azi am avut parte de un somn bun. Trebuie să rămân trează. De fapt, nu cred c-o să ne atace cineva peste noapte, dar nu vreau să risc să pierd răsăritul.

În noaptea asta e frig, atât de cumplit de frig. Ca și cum creatorii-de-joc ar fi trimis în arenă o infuzie de aer înghețat, ceea ce s-ar putea să fi și făcut. Stau întinsă în sac, alături de Peeta, încercând să absorb întreaga dogoară a febrei lui. E ciudat să te afli, fizic, atât de aproape de altcineva, care e atât de departe. Peeta ar putea fi acum, la fel de bine, în Capitoliu, sau în Districtul 12, sau pe Lună, fiindcă mi-ar veni tot atât de greu să ajung la el. De când au început Jocurile, nu m-am mai simțit niciodată atât de singură.

Admite c-o să fie o noapte urâtă, îmi spun. Încerc să n-o fac, dar gândurile îmi zboară către mama și Prim și mă întreb dacă în noaptea asta vor reuși să doarmă măcar o singură clipă. În acest stadiu înaintat al Jocului, când are loc un eveniment atât de important ca festinul, școlile vor fi, probabil, închise. Familia mea se poate uita fie la rabla noastră de televizor cu ecranul plin de purici, fie se poate alătura mulțimii din piață, urmărind totul pe ecranele mai mari și mai clare. Acasă se pot bucura de intimitate, iar în piață de susținere. Oamenii le vor spune o vorbă bună, iar cei care și pot permite vor adăuga puțină mâncare. Mă întreb dacă brutarul a trecut pe la ele, mai ales acum, când eu și Peeta formăm o echipă, și dacă și-a ținut promisiunea de a avea grijă ca stomacul surorii mele să fie plin.

În Districtul 12, spiritele trebuie să fie foarte încinse. Li se întâmplă foarte rar să aibă pe cine încuraja în acest moment al Jocurilor. Cu siguranță că au emoții pentru Peeta și pentru mine, mai ales acum, când suntem împreună. Dacă închid ochii, mi-i pot imagina țipând către ecrane, impulsivându-ne. Le văd fețele – Sae Unsuroasa, și Madge, ba chiar și Apărătorii Păcii care cumpără carne de la mine – aclamându-ne.

Și Gale. Îl cunosc bine. Nu strigă și nu ovaționează. Dar se uită, în fiecare moment, la fiecare răsturnare de situație și își dorește să mă-ntorc acasă. Mă întreb dacă speră tot atât de mult să se reîntoarcă și Peeta. Gale nu e iubitul meu, dar ar putea fi, dacă aş deschide ușa aceea? Am vorbit despre fuga noastră împreună. N-a fost nimic altceva decât un calcul realist al șanselor noastre de supraviețuire în afara districtului? Sau a însemnat mai mult?

Mă întreb ce concluzii trage el văzând toate aceste sărutări.

Prin deschizătura dintre pietre, privesc Luna traversând cerul. Când apreciez că mai sunt trei ore până la răsărit, îmi încep ultimele pregătiri. Am grijă să-i las lui Peeta, chiar alături, apă și trusa medicală. Îi vor fi de cel mai mare folos dacă nu mă întorc, dar nu-i vor prelungi prea mult viața. După o oarecare dezbatere, îi scot haina și mi-o pun peste a mea. Lui nu-i trebuie. Nici acum, în sacul de dormit, când e încins de febră, nici în timpul zilei, când, dacă n-o să fiu aici să i-o scot, o să se coacă în ea. Am mâinile deja țepene de frig, așa că iau șosetele suplimentare ale lui Rue, le fac găuri pentru degete și mi le trag pe mâini. Mă ajută, oricum. Umplu micul ei rucsac cu ceva mâncare, adaug sticla cu apă și

bandajele, îmi îndes cuțitul în centură, îmi iau arcul și săgețile. Sunt gata să plec, când îmi amintesc cât de important este să respect rutina îndrăgostiților născuți sub steaua potrivnică, așa că mă aplec și-l sărut pe Peeta prelung, stăruitor. Îmi imaginez suspinele înlăcrimate care se aud în Capitoliu și mă prefac că-mi șterg și eu o lacrimă. Apoi mă strecor prin deschiderea dintre pietre și ies în noapte.

La contactul cu aerul, respirația mea se transformă în nori minusculi, albi. E tot atât de frig ca în nopțile de noiembrie de acasă. Una dintre cele în care m-am furisat în pădure, cu o lanternă în mână, alăturându-mă lui Gale într-un loc stabilit din timp, unde am stat înghesuiți unul într-altul, bând ceai fierbinte, de plante, din sticle metalice, plate, înfășurate în material vătuit, sperând că vânatul o să ne iasă în cale la venirea dimineții. Oh, Gale, mă gândesc. Măcar dacă m-ai susține acum.

Mă mișc cât de repede îndrăznesc. Ochelarii sunt cu adevărat remarcabili, dar simt din plin surzenia urechii stângi. Nu știu exact ce-a făcut explozia aia, dar a produs, în profunzime, o stricăciune ireparabilă. N-are importanță. Dacă ajung acasă, o să fiu atât de putred de bogată, încât o să pot plăti pe cineva ca să-mi redea auzul.

Pădurea arată întotdeauna altfel la vreme de noapte. Chiar și cu ochelarii, unghiurile sunt nefirești. Ca și cum copacii, florile și pietrele din timpul zilei s-ar fi dus la culcare, trimițând în loc alte versiuni ale lor, oarecum amenințătoare. Nu încerc nici o șmecherie, cum ar fi să aleg un traseu diferit. Merg în susul pâraului și o iau pe aceeași cărare ce duce către ascunzătoarea lui Rue de lângă lac. Pe drum, nimic nu indică prezența vreunui alt tribut, nu se zărește aburul nici unei râsuflări, nu se aude nici un trosnet de creangă. Fie sunt prima care sosește, fie ceilalți și-au ocupat pozițiile în timpul nopții. Totuși, când mă strecor printre tufișuri, așteptând să înceapă vărsarea de sânge, până la ivirea zorilor a mai rămas mai mult de o oră sau poate sunt chiar două.

Mestec câteva frunze de mentă, fiindcă stomacul meu nu e dispus să primească nimic mai mult. Slavă Domnului că am și haina lui Peeta, nu doar pe a mea. Altminteri aș fi fost nevoită să mă foiesc de colo-colo ca să nu îngheț. Cerul capătă culoarea cenușie și cețoasă a dimineții și prezența celorlalte tributuri continuă să nu se facă simțită în nici un fel. Nu e cu adevărat surprinzător. Toată lumea s-a evidențiat, fie prin forță, fie prin puterea de a ucide, fie prin șiretenie. Mă întreb dacă își închipuie cineva că Peeta mă însoțește. Mă îndoiesc că Față de Vulpe și Thresh știu că e rănit. Cu atât mai bine dacă-și imaginează că mă acoperă când mă duc după rucsac.

Dar unde e rucsacul? Arena s-a luminat destul de mult ca să-mi pot scoate ochelarii. Aud păsările dimineții cântând. Nu a sosit ora? Pentru o clipă, intru în panică la gândul că nu mă aflu la locul potrivit. Dar îmi amintesc cu certitudine cuvintele lui Claudius Templesmith, ne-a invitat la Cornul Abundenței. Care e aici. Și eu sunt aici. Atunci unde e rucsacul meu?

Exact când suprafața aurie a Cornului Abundenței scânteiază sub prima rază

de soare, ceva se tulbură în mijlocul câmpiei. Pământul din fața cornului se despică în două și în arenă se înalță o masă rotundă, acoperită cu o față de masă albă ca zăpada. Pe masă sunt patru rucsacuri, două mari, negre, purtând numerele 2 și 11, unul verde, de dimensiuni medii, cu numărul 5, și altul minuscul, portocaliu – mi l-aș putea agăța de încheietura mâinii – care trebuie să fie marcat cu un 12.

Masa abia a apucat să se fixeze, cu un pocnet, la locul său, când o siluetă țâșnește din Cornul Abundenței, smulge rucsacul verde și o rupe la fugă. Față de Vulpe! Te poți baza pe ea când e vorba de asemenea idei ingenioase și riscante! Noi, ceilalți, suntem încă pe pozițiile din jurul câmpiei, evaluând situația, dar ea și-a luat deja rucsacul. Și ne-a prins în capcană, fiindcă nimeni nu e dornic s-o urmărească, nu atâta vreme cât propriul său rucsac stă pe masă, atât de vulnerabil. Probabil că Față de Vulpe a chibzuit că e bine să le lase pe celelalte neatins, fiindcă, furând unul dintre ele, s-ar fi ales cu un urmăritor. Asta ar fi trebuit să fie strategia mea! Când îmi revin de pe urma surprizei, a admirației, a furiei, a geloziei și a frustrării, văd coama ei de păr roșu dispărând printre copaci, în afara bății arcului. Oh! Mă tem tot timpul de ceilalți, dar poate că Față de Vulpe e aici adevăratul adversar.

Asta mă costă și timp, fiindcă acum e clar că eu sunt următoarea care trebuie să se apropie de masă. Oricine ajunge acolo înaintea mea îmi poate lua cu ușurință pachetul în căușul palmei, fugind cu el. Sprintez spre masă fără nici o ezitare. Simt pericolul înainte de a-l vedea. Din fericire, primul cuțit vine, șuierând, din dreapta mea, așa că îl aud și pot să-l deviez cu lemnul arcului. Mă întorc, întind coarda și trimit săgeata drept către inima lui Clove. Ea se răsucește exact atât cât e nevoie ca să evite lovitura fatală, dar vârful săgeții îi pătrunde în partea de sus a brațului stâng. Din nefericire, ea azvârle cuțitele cu dreapta, dar săgeata o întârzie cu câteva clipe, fiind nevoită să și-o smulgă și să aprecieze gravitatea rănii. Eu îmi continui fuga, potrivit-mi din instinct o altă săgeată în arc, așa cum o poate face numai cineva care vânează de ani întregi.

Acum sunt lângă masă, cu degetele închizându-mi-se în jurul minusculului rucsac portocaliu. Mâna mi se strecoară printre curele, mi-l împing grăbită în susul brațului, fiindcă e pur și simplu prea mic ca să se potrivească în orice altă parte a corpului meu, și mă întorc, gata să trag iarăși, când un al doilea cuțit mă nimereste în frunte. Mă spintecă deasupra sprâncenei drepte, croind o rană adâncă, din care țâșnește sângele, orbindu-mi un ochi și umplându-mi gura cu gustul lui înțepător, metalic. Dau înapoi, clătînându-mă, dar reușesc să trimit săgeata gata pregătită în direcția celei care mă atacă. Știu încă din clipa când mi se desprinde din mână că va rata ținta. Apoi Clove se aruncă peste mine, trântindu-mă pe spate și ținându-mi umerii de pământ cu genunchii ei.

Până aici mi-a fost, îmi spun, sperând, de dragul lui Prim, c-o să se termine repede. Dar Clove vrea să savureze momentul. Chiar simte că are timp. Cato e,

fără nici o îndoială, pe undeva, prin apropiere, acoperind-o, așteptându-l pe Thresh și, poate, pe Peeta.

— Unde ți-e prietenul, District 12? Încă n-a murit? mă întrebă.

Ei bine, atâta vreme cât stăm de vorbă, rămân în viață.

— Acum e în pădure. Pe urmele lui Cato, mârâi eu. Și țiip cât mă țin plămâinii: Peeta!

Clove îmi repede un pumn în trahee, secerându-mi pur și simplu vocea. Dar capul îi zvâcnește dintr-o parte în alta și știu că, măcar pentru o clipă, crede că e posibil să-i fi spus adevărul. Însă, de vreme ce Peeta nu apare să mă salveze, se întoarce din nou spre mine.

— Mincinoaso, îmi spune, cu un rânjel. E aproape mort. Cato știe unde l-a tăiat. Probabil că l-ai ancorat în vreun copac cât timp încerci să-i ajuți inima să bată. Ce-i în rucsacul ăla mic și drăguț? Medicamentul pentru îndrăgostit? Păcat că n-o să-l primească niciodată.

Clove își deschide haina. E căptușită cu un set impresionat de cuțite. Alege cu grijă unul aproape elegant, cu o lamă necruțătoare, curbată.

— I-am promis lui Cato că, dacă te lasă pe mâna mea, o să-i ofer publicului un spectacol de toată frumusețea.

Acum mă zbat, străduindu-mă s-o răstorn, dar e zadarnic. E prea grea, mă ținutuește cu prea multă putere.

— Las-o baltă, District 12. O să te ucidem. Exact așa cum am făcut cu mica ta aliată patetică... cum o chema? Cea care țopăia prin copaci. Rue? Ei, mai întâi Rue, apoi tu, apoi cred c-o să lăsăm natura să se ocupe de îndrăgostit. Cum îți sună? mă întrebă Clove. Acum de unde să-ncepem?

Îmi șterge sângele din rană cu mâneca hainei, îmi studiază o clipă fața, înclinându-mi-o dintr-o parte într-alta, ca și cum ar fi o bucată de lemn, iar ea ar trebui să hotărască exact cum s-o sculpteze. Încerc s-o mușc de mână, dar mă înșfacă de părul din creștet, silindu-mă să-mi lipesc iarăși capul de pământ.

— Cred... Vorbește aproape torcând. Cred c-o să-ncep cu gura.

Îmi încleștez dinții în timp ce se distrează urmărindu-mi conturul buzelor cu vârful cuțitului.

N-o să-nchid ochii. Comentariul despre Rue m-a umplut de furie, destul de multă ca să mă gândesc să mor cu o oarecare demnitate. Ca un ultim act de sfidare, o s-o ținutuesc cu privirea atât de mult cât o să pot vedea, ceea ce probabil că n-o să dureze prea mult, dar o s-o privesc țință, n-o să țiip și o să mor, în stilul meu mărunț, neînfrântă.

— Da. Cred că n-o să prea mai ai ce face cu buzele de acum înainte. Vrei să-i trimiți îndrăgostitului o ultimă sărutare? mă întrebă.

Îmi umplu gura cu sânge și salivă și o scuip în față. Se înroșește de furie.

— Foarte bine atunci. Să-i dăm drumul.

Îmi adun puterile pentru chinul care va urma, cu siguranță. Dar, când simt

vârful cuțitului făcându-mi prima tăietură în buză, o forță mult mai puternică o smulge pe Clove de deasupra mea și ea țipă. La început sunt prea uluită, nu sunt în stare să pricep ce se întâmplă. Peeta a reușit cumva să ajungă aici, ca să mă salveze? Creatorii-de-joc au trimis vreun animal sălbatic, pentru și mai multă distracție? A fost smulsa și ridicată în aer de o aeronavă, dintr-un motiv inexplicabil?

Dar, când mă ridic împingându-mă în brațele amorțite, nu văd nimic din toate astea. Clove dă din picioare fără să atingă pământul, captivă în brațele lui Thresh. Icnesc când îl văd așa, dominându-mă cu înălțimea lui și ținând-o pe Clove ca pe o păpușă de cârpă. Îmi aminteam că e uriaș, dar acum pare cu mult mai masiv, cu mult mai puternic decât țin minte. Dacă s-a schimbat ceva, atunci pare să se fi îngrășat de când e în arenă. O răsuște pe Clove și dă cu ea de pământ.

Tresar când zbiară, fiindcă până acum nu l-am mai auzit decât murmurând.

— Ce-ai făcut cu fetița aia? Tu ai ucis-o?

Clove se târăște de-a-ndăratelea, în patru labe, ca o insectă înnebunită, atât de șocată, încât nici măcar nu-l strigă pe Cato.

— Nu! Nu, nu eu!

— I-ai rostit numele. Te-am auzit. Tu ai ucis-o? O altă idee îi așterne peste trăsături un alt val de mânie.

— Ai tăiat-o așa cum voiai s-o tai pe fata asta?

— Nu! Nu, eu...

Clove vede piatra de dimensiunile unei franzele mici din mâna lui Thresh și își pierde controlul.

— Cato! țipă ea, cu voce stridentă. Cato!

— Clove!

Aud răspunsul lui Cato. N-aș putea spune de la ce distanță vine, dar e prea departe ca s-o poată ajuta. Oare ce face? Încearcă să dea de Față de Vulpe și de Peeta? Sau a stat ascuns, așteptându-l pe Thresh, dar a greșit cu grosolanie locul?

Thresh repede piatra în jos, izbînd cu putere în tâmpla lui Clove. Rana nu sângerează, dar văd urma loviturii pe țeastă și știu că ea e pe ducă. Totuși mai are încă viață în trup, în tresăltările grăbite ale pieptului, în geamătul slab care îi iese printre buze.

Pe urmă Thresh se răsuște către mine, cu piatra ridicată, și știu că n-are sens să fug. Iar arcul meu e gol, ultima săgeată încărcată a zburat înspre Clove. Mă simt ținută de privirea aspră a ochilor lui stranii, căprui-aurii.

— Ce-a vrut să spună? Despre alianța ta cu Rue?

— Eu... eu... noi am făcut o echipă. Am aruncat în aer proviziile. Am încercat s-o salvez, chiar am încercat. Dar el a ajuns acolo primul. Districtul 1, răspund eu.

Poate, știind că am ajutat-o pe Rue, n-o să-mi aleagă o moarte lentă, sadică.

— Și tu l-ai ucis? mă întrebă.

— Da, zic eu. L-am ucis. Și am îngropat-o pe ea sub flori. Și i-am cântat, ca s-adoarmă.

Lacrimile îmi țâșnesc din ochi. Amintirea îmi alungă din minte încordarea, împotrivirea. Și sunt copleșită de Rue, de durerea din frunte, de frica de Thresh și de gemetele fetei care trage să moară la nici doi metri distanță.

— Ca să-adoarmă? spune el, cu glas aspru.

— Ca să se stingă liniștită. I-am cântat până a murit. Districtul tău... oamenii mi-au trimis pâine.

Ridic mâna, dar nu după o săgeată, la care știu că n-aș apuca să ajung. Îmi șterg doar nasul.

— Fă-o repede, OK, Thresh?

Emoțiile i se luptă pe chip. Lasă piatra în jos și arată cu degetul spre mine, aproape acuzator.

— Te las să pleci, numai de data asta. Pentru fetița aia. Așa că noi doi suntem chit. Nu ne mai datorăm nimic. Înțelege?

Dau din cap, pentru că înțeleg. Despre datorii. Despre detestarea datoriilor. Înțeleg că, dacă o să câștige, Thresh va trebui să se întoarcă și să privească în ochii unui întreg district care a încălcat regulile ca să-mi mulțumească, aceleași reguli pe care le încalcă el acum, mulțumindu-mi la rândul lui. Și înțeleg că, pentru moment, Thresh n-o să-mi zdrobească țeasta.

— Clove!

Glasul lui Cato se aude acum mult mai aproape. Și, după durerea care i se simte în el, aș putea spune c-o vede zăcând la pământ.

— Ai face bine să fugi acum, Fată a Focului, spune Thresh.

N-am nevoie de un al doilea îndemn. Îi întorc spatelul și picioarele mi se înfig în pământul bătătorit când alerg, îndepărtându-mă de Thresh, de Clove și de sunetul vocii lui Cato. Doar când ajung la marginea pădurii mă uit pentru o clipă în urmă. Thresh și ambele rucsacuri mari dispar dincolo de marginea câmpiei, în zona pe care n-am văzut-o niciodată. Cato îngenunchează alături de Clove, cu sulița în mână, implorând-o să nu-l părăsească. Peste o clipă, o să-nțealegă că e zadarnic, că ea nu mai poate fi salvată. Mă lovesc de copaci, ștergându-mi în repetate rânduri sângele care îmi curge în ochi, fugind ca o sălbăticiune rănită. După câteva minute, aud tunul și știu că a murit Clove, că acum Cato trebuie să fie pe urmele cuiva. Pe ale lui Thresh sau pe ale mele. Mă cuprinde spaima, sunt slăbită din cauza răni, tremur. Încarc o săgeată, dar Cato poate arunca sulița aproape tot atât de departe cât trage arcul meu.

Un singur lucru mă liniștește. Thresh are rucsacul care conține obiectul râvnit de Cato cu disperare. Dacă ar fi să pariez, aș spune că Thresh e cel urmărit. Totuși, nu-mi încetinesc goana când ajung la pârâu. Mă reped în albie, cu ghetete încă în picioare, și înaintez cu greutate în josul apei. Îmi scot șosetele lui Rue, cele pe care le-am folosit drept mănuși, și mi le apăs pe frunte, încercând zadarnic

să stăvilesc năvala sângelui, care le îmbibă în câteva minute.

Reușesc cumva să ajung înapoi, la grotă. Mă strecor printre bolovani. Razele de soare pătează interiorul și, în lumina lor, îmi trag micul rucsac portocaliu de pe braț, îl tai ca să-l deschid și las conținutul să cadă jos. O cutiuță lungă și îngustă, cu o seringă hipodermică. Fără nici o ezitare, înfig acul în brațul lui Peeta și apăs pe piston.

Măinile mi se duc la cap și apoi îmi coboară în poală, lucind de sânge.

Ultimul lucru de care îmi aduc aminte e un fluture verde cu argintiu, nemaipomenit de frumos, care mi se așază pe încheietura mâinii.

22

Răpăitul ploii pe acoperișul casei noastre mă trezește încet, cu blândețe. Însă mă lupt s-adorm din nou, înfășurată în coconul de pături calde, în siguranța de acasă. Sunt vag conștientă de durerea de cap. Probabil că am gripă, de aceea mi se îngăduie să stau în pat, deși știu că am dormit multă vreme. Mâna mamei îmi mângâie obrazul și eu nu o resping, așa cum fac când sunt trează, neîngăduindu-i niciodată să afle cât de mult tânjesc după această atingere tandră. Cât de mult îi simt lipsa, deși încă nu mi-am recăpătat încrederea în ea. Pe urmă răsună o voce, nu vocea care ar trebui, nu e vocea mamei, și mă sperii.

— Katniss, îmi spune. Katniss, mă auzi?

Deschid ochii și senzația de siguranță dispare.

Nu sunt acasă, nu sunt cu mama. Sunt într-o grotă întunecoasă și rece, cu picioarele goale înghețate, deși sunt învelite, cu aerul alterat de mirosul inconfundabil al sângelui. Chipul supt și palid al unui băiat îmi apare alunecând prin fața ochilor și, după o primă tresărire de spaimă, mă simt mai bine.

— Peeta.

— Hei, spune el. Mă bucur că-ți văd din nou ochii.

— Câtă vreme am fost leșinată? îl întreb.

— Nu sunt sigur. Eu m-am trezit aseară și tu zăceai lângă mine, într-o baltă înspăimântătoare de sânge, îmi povestește el. Cred că s-a oprit până la urmă, dar, în locul tău, eu n-aș încerca să mă ridic.

Îmi duc mâna la cap, cu prudență, și descopăr că e bandajat. Dar acest simplu gest mă istovește și mă amețește. Peeta îmi duce o sticlă la buze și beau cu sete.

— Te simți mai bine, spun.

— Mult mai bine. Indiferent ce mi-ai injectat în braț, a avut efect, zice el. În dimineața asta, umflătura piciorului a dispărut aproape în întregime.

Nu pare furios fiindcă l-am păcălit, drogându-l și fugind la festin. Poate sunt prea zdrobită și o să-mi vorbească despre asta mai târziu, când o să mai capăt putere. Dar, pe moment, e numai dulceață.

— Ai mâncat? îl întreb.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spun că am înfulecat trei bucăți din găsculiță înainte de a-mi da seama că trebuia să ne ajungă pentru mai mult timp, îmi răspunde. Nu-ți face griji. M-am întors la o dietă severă.

— Nu, e foarte bine. Trebuie să mănânci. O să mă duc în curând la vânătoare.

— Nu prea curând, de acord? zice el. Lasă-mă să-ți port de grijă o vreme.

Adevărul e că nu prea am de ales. Peeta mă hrănește cu bucățele de găsculiță și cu stafide și mă convinge să beau multă apă. Îmi freacă picioarele, readucând în ele o oarecare căldură, și mi le înfășoară în haina lui înainte de a-mi strânge sacul de dormit în jurul gâtului.

— Cizmele și șosetele tale sunt încă ude, iar vremea nu le ajută să se usuce prea repede, spune el.

Aud bubuitura unui tunet și, printr-o crăpătură dintre pietre, văd cerul luminat de fulger. Ploaia picură prin mai multe găuri din plafon, iar Peeta mi-a încropit deasupra capului și a părții de sus a trupului un soi de copertină, prinzând pătratul meu de plastic între pietre.

— Mă întreb ce a atras furtuna asta? Adică, cine e ținta ei? spune Peeta.

— Cato și Thresh, zic eu, fără să mă gândesc. Față de Vulpe trebuie să fie pe undeva, într-un bârlog, iar Clove... ea m-a rănit și pe urmă...

Vocea mi se stinge.

— Știu că e moartă. Am văzut-o pe cer, aseară. Tu ai omorât-o?

— Nu. Thresh ia spart capul cu o piatră.

— Bine că nu te-a prins și pe tine, spune Peeta.

Amintirea festinului îmi revine cu toată puterea în minte și mă simt că mi se face rău.

— M-a prins. Dar m-a lăsat să plec.

Pe urmă trebuie să-i povestesc, firește. Lucruri pe care le-am păstrat numai pentru mine, pentru că el a fost prea bolnav ca să mă-ntrebe și fiindcă, oricum, nu mă simțeam pregătită să le retrăiesc. Cum ar fi explozia, și apoi urechea mea, și moartea lui Rue, și băiatul din Districtul 1, și pâinea. Tot ce duce către cele întâmplate la întâlnirea cu Thresh, la modul în care și-a plătit el un soi de datorie.

— Te-a lăsat să pleci fiindcă n-a vrut să-ți datoreze nimic? întrebă Peeta, nevenindu-i să creadă.

— Da. Nu mă aștept să-nțelegi. Tu n-ai trăit niciodată în lipsuri. Dar, dacă ai fi fost din Filon, n-ar fi trebuit să-ți explic, spun eu.

— Și nici nu-ncerca. E evident că sunt prea greu de cap ca să pricep.

— Așa cum e cu pâinea. Așa cum se pare că n-o să încetez niciodată să-ți fiu datoare pentru asta, zic.

— Pâinea? Care pâine? De când eram copii? Cred că putem s-o dăm uitării. Adică, tu tocmai m-ai sculat din morți.

— Dar tu nu mă cunoșteai. Nu ne vorbiserăm niciodată. În plus, primul dar e, întotdeauna, cel mai greu de răsplătit. Dacă nu m-ai fi ajutat atunci, nici măcar

n-aș fi fost acum aici, spun eu. Oricum, de ce-ai făcut-o?

— De ce? Știi de ce.

Clatin ușor din cap, cu o mișcare dureroasă.

— Haymitch a spus că ești cu adevărat foarte convingătoare.

— Haymitch? întreb. Ce-are el de-a face cu toate astea?

— Nimic, răspunde Peeta. Deci Cato și Thresh? Cred că eu cer prea mult sperând să se ucidă simultan unul pe altul.

Dar ideea nu face decât să mă indispună.

— Cred că Thresh ne-ar plăcea. Cred că, în Districtul 12, ar fi prietenul nostru, spun eu.

— Atunci să sperăm c-o să-l ucidă Cato, ca să nu fim nevoiți s-o facem noi, zice Peeta, cu un aer sinistru.

Nu vreau ca Thresh să fie ucis de Cato. Nu vreau să mai moară nimeni. Dar învingătorii nu spun asemenea lucruri în arenă. În ciuda eforturilor mele, simt că ochii încep să-mi înoate în lacrimi.

Peeta mă privește cu îngrijorare.

— Ce e? Ai dureri foarte mari?

Îi dau un alt răspuns, fiindcă e tot atât de adevărat, dar care poate fi luat drept un scurt moment de slăbiciune, nu drept una fatală.

— Vreau să plec acasă, Peeta, spun, cu voce plângăcioasă, de copil.

— O să pleci. Îți promit, zice el, și se apleacă să mă sărute.

— Vreau să plec acasă acum.

— Îți spun eu cum facem. Te culci din nou și te visezi acasă. Și o s-ajungi acolo de-a-devăratelea înainte să-ți dai seama. OK?

— OK, șoptesc. Să mă trezești dac-o să fie nevoie să stau de veghe.

— Sunt teafăr și odihnit, mulțumită ție și lui Haymitch. Și apoi, cine știe cât o să dureze? zice el.

Despre ce vorbește? Despre furtună? Despre scurtul răgaz pe care ni-l oferă? Despre Jocuri? Nu știu, dar sunt prea tristă și prea obosită ca să-ntreb.

Când Peeta mă trezește din nou e deja seară. Ploaia s-a transformat în potop, trimițând șiroaie de apă prin plafon, acolo pe unde înainte nu curgeau decât câteva picături. Peeta a pus castronul sub cel mai puternic și a schimbat poziția foliei de plastic, ca să devieze șuvoaiele, ferindu-mă de apă. Mă simt ceva mai bine, pot să mă ridic în capul oaselor fără să amețesc prea tare și sunt de-a dreptul înfometată. Așa cum e și Peeta. A așteptat să mă trezesc ca să mâncăm și e nerăbdător să începem.

Nu mai avem cine știe ce. Două bucăți de găsculiță, un amestec de rădăcini și o mână de fructe uscate.

— N-ar trebui să raționalizăm mâncarea? întrebă Peeta.

— Nu, s-o terminăm. Găsculița începe să se-nvechească și ultimul lucru de care avem nevoie acum e să ne-mbolnăvim din cauza cărnii stricate, răspund eu,

împărțind totul în două grămăjoare egale.

Încercăm să mâncăm încet, dar suntem amândoi atât de flămânzi, încât terminăm în două minute. Stomacul meu nu e câtuși de puțin mulțumit.

— Măine e zi de vânatoare, spun.

— Eu nu te pot ajuta prea mult. N-am mai vânat niciodată.

— Eu vânez și tu gătești. Și poți oricând să culegi câte ceva.

— Mi-aș dori ca pe-aici să crească un soi de tufiș cu pâine, zice Peeta.

— Pâinea pe care mi-au trimis-o din Districtul 11 era caldă, povestesc eu, cu un oftat. Uite, mestecă astea.

În întind două frunze de mentă și îmi arunc câteva în gură.

Proiecția de pe cer e greu de deslușit dar ne putem da seama că azi n-a murit nimeni. Deci Cato și Thresh nu s-au înfruntat încă.

— Unde s-a dus Thresh? Adică, ce e în partea cealaltă a cercului? îl întreb pe Peeta.

— O câmpie. Cât vezi cu ochii, e plină cu ierburi, înalte cam până la umărul meu. Știu și eu, poate unele dintre ele sunt grâne. Se văd petice de diferite culori. Dar nu e nici o potecă, răspunde el.

— Fac pariu că unele sunt grâne. Și fac pariu și că Thresh știe care sunt alea. Ai fost acolo?

— Nu. Nimeni nu-și dorește cu adevărat să-l urmărească pe Thresh prin iarba aia. De câte ori mă uit într-acolo, spre câmpul ăla, nu pot să nu mă gândesc la tot ce-ar putea ascunde. Șerpi, animale turbate, nisipuri mișcătoare, zice Peeta. Acolo ar putea fi orice.

Nu o spun, dar vorbele lui îmi aduc aminte de avertizările pe care le-am primit în privința trecerii dincolo de gardul Districtului 12. Pentru o clipă, îl compar cu Gale, care ar fi privit câmpul acela și ca pe o potențială sursă de hrană, nu doar ca pe o amenințare. Așa cum a făcut Thresh, cu siguranță. Nu vreau să spun că Peeta e molâu. A dovedit că nu e laș. Însă presupun că, atunci când casa ta miroase a pâine caldă, nu pui prea multe lucruri sub semnul întrebării, pe când Gale se îndoiește de orice. Oare ce-ar crede Peeta despre glumele ireverențioase pe care le facem între noi în fiecare zi, în timp ce încalcăm legea? Oare l-ar șoca? Toate lucrurile pe care le spunem despre Panem? Dar tiradele lui Gale împotriva Capitoliului?

— Poate pe câmpul ăla sunt tufe cu pâine, zic eu. Poate de-aia pare Thresh mai bine hrănit acum decât la începutul Jocurilor.

— Fie că e așa, fie că are sponsori foarte generoși, spune Peeta. Mă întreb ce-ar trebui să facem ca să-l convingem pe Haymitch să ne trimită niște pâine.

Ridic din sprâncene înaintea de a-mi reaminti că el nu știe despre mesajul trimis de Haymitch acum două nopți. O sărutare îți aduce un castron cu supă. Nici asta nu e genul de afirmație pe care s-o pot face cu voce tare. Rostindu-mi gândurile, le-aș da spectatorilor de înțeles că povestea noastră romantică a fost

inventată pentru a specula compătimirea lor și n-am mai căpăta nici un fel de hrană. Trebuie să aduc cumva, în mod credibil, lucrurile pe făgașul dorit. Trebuie să-ncep cu ceva simplu. Mă-ntind și îi iau mâna.

— Păi, probabil c-a folosit o grămadă de resurse ajutându-mă să te-adorm, spun, pe un ton poznaș.

— A, am ajuns și la asta, zice Peeta, împletindu-și degetele cu ale mele. Să nu mai încerci nimic asemănător altă dată.

— Sau ce? îl întreb.

— Sau... sau... Nu se poate gândi la nimic potrivit. Acordă-mi doar un minut.

— Care e problema? spun, cu un zâmbet larg.

— Problema e că amândoi suntem încă în viață. Ceea ce nu face decât să-ți înfigă mai bine în minte ideea că ai procedat exact cum trebuia, mă lămurește el.

— Și chiar așa a fost, zic eu.

— Nu! N-o face, Katniss!

Strânsoarea lui devine mai puternică, îndurerându-mi mâna, și în glas are o furie sinceră.

— Nu muri pentru mine. Așa n-o să-mi faci nici o favoare. De acord?

Intensitatea reacției lui mă surprinde, dar recunosc ocazia excelentă de a face rost de mâncare, așa că-ncerc să merg mai departe.

— Poate c-am făcut-o pentru mine însămi. Peeta, te-ai gândit vreodată la asta? Poate nu ești tu singurul care... care își face griji pentru... ceea ce s-ar întâmpla dacă...

Mă bâlbâi. Nu știu să șlefuiesc cuvintele, cum o face Peeta. Și, în timp ce vorbesc, ideea de a-l pierde pe Peeta cu adevărat mă izbește din nou și înțeleg cât de mult vreau să rămână în viață. Și nu din cauza sponsorilor. Nu din cauza celor ce se vor petrece la întoarcerea acasă. Și nu doar fiindcă nu vreau să rămân singură. E vorba despre el. Nu vreau să-l pierd pe băiatul cu pâinea.

— Ce anume, Katniss? spune el, cu voce scăzută.

Aș vrea să pot trage obloanele, ascunzând momentul ăsta de ochii curioși ai Panemului. Chiar dacă ar însemna să pierdem mâncarea. Indiferent ce aș simți, asta nu mă privește decât pe mine.

— E exact genul de subiect despre care mi-a spus Haymitch să nu vorbesc, răspund, evazivă, deși Haymitch nu mi-a dat niciodată un asemenea sfat.

De fapt, probabil că mă înjură chiar acum, fiindcă las să-mi scape mingea într-un moment cu o asemenea încărcătură emoțională. Dar Peeta reușește s-o prindă cumva.

— Atunci o să completez singur spațiile goale, zice el și se lipește de mine.

E primul sărut de care suntem pe deplin conștienți amândoi. Nici unul dintre noi nu e stingerhit de boală sau de durere, sau, pur și simplu, inconștient. Buzele nu ard de febră, nici nu sunt reci ca gheața. E primul sărut pe care-l simt răscolindu-mi cu adevărat pieptul. Cald și straniu. E primul sărut care mă face

să-mi mai doresc un altul.

Dar nu-l mai primesc. Ei, primesc un al doilea sărut, dar e unul ușor, pe vârful nasului, fiindcă atenția lui Peeta e distrasă.

— Cred că rana ta sângerează din nou. Haide, întinde-te, oricum e timpul de culcare, spune el.

Șosetele mele sunt destul de uscate ca să le pot purta. Îl conving pe Peeta să-și îmbrace haina. Frigul umed pare să-mi pătrundă direct în oase, așa că el e, probabil, pe jumătate înghețat. Insist și să stau prima de veghe, deși amândoi credem că e puțin probabil să apară cineva pe o asemenea vreme. Dar nu cădem de acord până nu sunt și eu în sacul de dormit și tremur atât de tare, încât n-are rost să obiectez. Într-un total contrast cu cele petrecute cu două nopți în urmă, când îl simțeam pe Peeta la un milion de kilometri depărtare, acum sunt izbită de apropierea lui. Când ne instalăm, îmi trage capul în jos, așezându-mi-l pe brațul lui ca pe o pernă, iar mâna cealaltă i se odihnește, protecoare, deasupra mea, chiar și după ce adoarme. Nu m-a mai ținut nimeni așa de atât de multă vreme. De când a murit tata și am încetat să am încredere în mama, brațele nimănuî nu m-au mai făcut să mă simt atât de protejată.

Stau întinsă, privind, prin ochelari, picăturile de apă care împrășcă solul grotei. Ritmic, liniștitor. Ațipesc de mai multe ori, pentru scurt timp, apoi mă trezesc brusc, simțindu-mă vinovată și furioasă pe mine însămi. După trei sau patru ore, n-am încotro, trebuie să-l trezesc pe Peeta, fiindcă eu nu-mi mai pot ține ochii deschiși. El nu pare să se supere.

— Măine, când o să fie uscat, o să găsim un loc într-un copac, atât de sus, încât o să putem dormi amândoi liniștiți, îmi promit, înainte de a mă fura somnul.

Însă vremea nu se îmbunătățește a doua zi. Potopul continuă, ca și cum creatorii-de-joc ar dori să ne vadă pe toți luați de apă. Tunetele sunt atât de puternice, încât cutremură pământul. Peeta se gândește să iasă oricum, în căutare de orice fel de hrană, dar eu îi spun că, pe o asemenea furtună, e zadarnic. N-ar reuși să vadă la mai mult de un metru în fața ochilor și, ca răsplată pentru eforturile sale, n-ar reuși decât să se ude până la piele. Știe că am dreptate, dar stomacurile noastre macină dureros în gol.

Ziua se târăște încet, ajungând în pragul înserării, fără ca vremea să se schimbe în vreun fel. Haymitch e ultima noastră speranță, dar nu apare nimic, fie din lipsă de bani – probabil că toate prețurile au devenit exorbitante – fie fiindcă e dezamăgit de spectacolul pe care îl oferim. Probabil că ultima variantă e cea adevărată. Sunt prima care recunoaște că azi nu suntem tocmai atrăgători. Înfomețați, vlăguiți de răni, străduindu-ne să nu le redeschidem. Da, ne înghesuim unul într-altul, înfășurați în sacul de dormit, dar mai ales ca să ne ținem de cald. Cel mai excitant lucru pe care îl face oricare dintre noi e să tragă un pui de somn.

Nu sunt sigură cum aş putea impulsiona idila noastră romantică. Sărutul de aseară a fost frumos, dar pentru a ajunge la un altul ar fi nevoie de o oarecare

premeditare. În Filon sunt fete, unele dintre fiicele negustorilor, care navighează cu multă ușurință pe asemenea ape. Dar eu n-am avut niciodată timp pentru asta, nici nu mi-a fost de folos. Oricum, e evident că un singur sărut nu mai e de-ajuns, fiindcă altfel am fi primit mâncare aseară. Instinctul îmi spune că Haymitch nu vrea doar o dovadă fizică a iubirii, ci ceva mult mai personal. Genul de lucruri pe care a încercat să mă convingă să le spun despre mine însămi când exersam pentru interviu. În privința asta, eu sunt o catastrofă, dar nu și Peeta. Poate cea mai bună metodă e să-l stârnesc la vorbă.

— Peeta. La interviu ai spus că întotdeauna ai fost nebun după mine. Când a început acest întotdeauna? îl întreb, ca din întâmplare.

— Oh, să vedem. Cred că în prima zi de școală. Eram cinci. Tu purtai o rochiță cu carouri roșii și părul tău... era împletit în două cozi, nu într-una. Tata mi-a atras atenția asupra ta când așteptam să ne aliniem.

— Tatăl tău? De ce? îl întreb.

— Mi-a spus: „O vezi pe fetița aia? Am vrut să mă-nsor cu mama ei, dar a fugit cu un miner”, povestește Peeta.

— Cum? Asta ai inventat-o! exclam eu.

— Nu, e adevărat, mă contrazice el. Iar eu am spus: „Un miner? De ce și-ar fi dorit un miner, când te putea avea pe tine?” Și tata a răspuns: „Pentru că, ori de câte ori cântă el... până și păsările tac și-l ascultă.”

— E adevărat. Tac. Adică, tăceau, spun eu. La gândul că brutarul i-a spus asta lui Peeta, mă simt uluită și surprinzător de mișcată. Am revelația că, în realitate, eu însămi ezit să cânt, că resping muzica nu fiindcă aș considera-o o pierdere de timp. Ci, poate, pentru că îmi aduce aminte de tata.

— Iar în ziua aceea, la cor, profesoara a întrebat cine știa un cântec despre vale. Mâna ta s-a ridicat imediat în aer. Ea te-a urcat cu picioarele pe un taburet și ai cântat pentru noi. Și jur că au amuțit toate păsările de dincolo de geamuri, povestește Peeta.

— Oh, te rog, spun eu, râzând.

— Nu, chiar așa a fost. Și, chiar în clipa când ți-ai terminat cântecul, am știu că – la fel ca mama ta – eram condamnat. Pe urmă, în următorii unsprezece ani, am tot încercat să-mi adun curajul și să-ți vorbesc, continuă Peeta.

— Fără succes, adaug eu.

— Fără succes. Așa că, într-un fel, extragerea numelui meu a fost un adevărat noroc.

Pentru o clipă, mă simt aproape ridicol de fericită, apoi asupra mea se revarsă confuzia. Fiindcă noi trebuie să inventăm toate astea, să ne prefacem că suntem îndrăgostiți, nu să fim îndrăgostiți cu adevărat. Însă povestea lui Peeta pare reală. Partea despre tata și despre păsări. Iar eu am cântat în prima zi de școală, deși nu-mi aduc aminte cântecul. Iar rochia cu carouri roșii... a existat una, purtată apoi de Prim până când s-a transformat în zdrențe, după moartea tatei.

Povestea ar explica și un alt lucru. De ce a încasat Peeta o bătaie ca să-mi dea mie pâinea în acea zi a foamei. Așadar, dacă toate aceste amănunte sunt adevărate ... totul ar putea fi adevărat?

— Ai o... memorie remarcabilă, comentez, șovăind.

— Țin minte tot ce are legătură cu tine, zice el, așezându-mi după ureche o șuviță rebelă de păr. Tu ești cea care n-a dat atenție.

— Acum dau, îi spun.

— Păi, aici n-am prea mulți rivali.

Aș vrea să mă retrag, să închid din nou obloanele alea, dar știu că nu se poate. E ca și cum l-aș auzi pe Haymitch șoptindu-mi la ureche: „Spune-o! Spune-o!”

Înghit în sec, cu greutate, și las cuvintele să mi se desprindă de buze.

— N-ai prea mulți rivali nicăieri.

Și, de data asta, eu sunt cea care se apleacă spre el.

Buzele abia ni se ating când de afară se aude o bufnitură surdă, făcându-ne să tresărim. Arcul meu se înalță, cu o săgeată gata să-și ia zborul, dar nu mai urmează nici un alt zgomot. Peeta se uită printre pietre și chiuie. Înainte de a-l putea opri, e afară, în ploaie, apoi îmi întinde ceva. O parașută argintie, atașată de un coș. Îl deschid imediat, rupându-l, și înăuntru e un adevărat festin – chifle proaspete, brânză de capră, mere și, mai presus de toate, un castron cu incredibila tocană de miel cu garnitură de orez sălbatic. Exact acel fel de mâncare despre care i-am mărturisit lui Caesar Flickerman că e cel mai impresionant lucru oferit de Capitoliu.

Peeta se strecoară iarăși înăuntru, cu fața strălucind ca soarele.

— Cred că Haymitch s-a plictisit în sfârșit să ne tot privească flămânzind.

— Cred că da, îi răspund.

Dar în minte îmi răsună cuvintele lui Haymitch, infatuate, dacă nu cumva și cu o ușoară notă de exasperare: „Da, iubito, *asta* așteptam.”

23

Fiecare celulă a trupului meu mă îndeamnă să-mi înfig mâinile în tocană și s-o înfulec, îndesându-mi-o în gură cu pumnul. Dar vocea lui Peeta mă oprește.

— Am face bine s-o luăm ușor cu tocana asta. Îți aduci aminte de prima seară, din tren? Mâncarea bogată mi-a făcut rău și nici măcar nu eram mort de foame.

— Ai dreptate. Și așa fi putut înghiți totul pe nerăsuflăte! spun, cu regret.

Dar n-o fac. Suntem destul de sensibili. Mâncăm fiecare câte o chiflă, câte o jumătate de măr și câte o porție de mărimea unui ou de tocană cu orez. Îmi impun să mănânc tocana luând cu lingura cantități minuscule – ne-a trimis până și tacâmuri de argint și farfurii – savurând fiecare îmbucătură. Când terminăm, privesc tocana cu jind.

— Mai vreau.

— Și eu. Uite cum facem. Așteptăm o oră și, dacă nu ni se face rău, mâncăm

încă o porție, spune Peeta.

— De acord, încuviințez. O să fie o oră lungă.

— Poate nu chiar atât de lungă, zice Peeta. Ce spuneai înainte de a sosi mâncarea? Ceva despre mine... nici un rival... cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată...

— Nu-mi aduc aminte ultima parte, ripostez eu, sperând că în grotă e prea întuneric pentru ca roșeața din obrajii mei să fie sesizată de camere.

— Oh, ai dreptate. Astea erau gândurile mele. Fă-mi loc, am înghețat.

Îi fac loc în sacul de dormit. Ne sprijinim de peretele grotei, cu capul meu pe umărul lui, cu brațele lui în jurul meu. Îl pot simți pe Haymitch înghiontindu-mă ca să-mi continui numărul.

— Atunci, dacă eram cinci, nici măcar nu le-ai observat pe celelalte fete? îl întreb pe Peeta.

— Ba da, le-am studiat pe toate, dar, în afară de tine, nici una nu mi-a făcut o impresie care să dureze, răspunde el.

— Sunt sigură că asta i-ar îngrozi pe părinții tăi, preferința ta pentru o fată din Filon.

— Puțin probabil. Nici nu s-ar sinchisi. Oricum, dacă reușim să ne întoarcem, n-o să mai fii o fată din Filon, o să fii o fată din Cartierul Învingătorilor.

Are dreptate. Dacă o să câștigăm, o să primim câte o casă în acea parte a orașului rezervată pentru câștigătorii Jocurilor Foamei. Cu mult timp în urmă, când au început Jocurile, Capitolul a construit, în fiecare district, câte o duzină de case excelente. Bineînțeles că la noi nu e ocupată decât una. În celelalte n-a locuit nimeni, niciodată.

Mă izbește un gând stânjenitor.

— Atunci Haymitch o să fie singurul nostru vecin!

— O, să fie frumos, spune Peeta. Tu, eu și Haymitch. Foarte confortabil. Picnicuri, aniversări, nopți lungi de iarnă în jurul focului, istorisind povești vechi, despre Jocurile Foamei.

— Ți-am spus că mă urăște! exclam eu. Dar nu pot să nu râd imaginându-mi cum ar deveni Haymitch noul meu amic.

— Doar uneori. Cât a fost treaz, nu l-am auzit niciodată spunând nimic rău despre tine.

— El nu e treaz niciodată! protestez.

— E adevărat. La cine mă dusesem cu gândul? Oh, știu. Cinna e cel care te place. Dar asta în primul rând fiindcă n-ai încercat să fugi când ți-a dat foc, zice Peeta. Pe de altă parte, Haymitch... ei bine, dacă aș fi în locul tău, l-aș evita cu desăvârșire. Te urăște.

— Parcă spuneai că sunt favorita lui.

— Pe mine mă urăște mai mult, precizează Peeta. Cred că nu oamenii sunt preferații lui.

Știu că spectatorii se vor amuza fiindcă ne distrăm pe socoteala lui Haymitch. Vine aici de atât de multă vreme, încât e, practic, un vechi prieten al multora dintre ei. Și, după căderea sa în cap de pe scenă în timpul extragerii, toată lumea îl cunoaște. În momentul ăsta, probabil că a fost tras afară din cabina de control ca să dea interviuri despre noi. Ca să nu mai spun ce soi de minciuni a inventat. E oarecum în dezavantaj, fiindcă mai toți mentorii au un partener, un alt învingător care să-i ajute, pe când el trebuie să fie gata să intre în acțiune în orice moment. Într-un fel, e la fel ca mine, când eram singură în arenă. Mă întreb cum de face față și băuturii, și atenției acordate, și stresului de a se strădui să ne menținem în viață.

E ciudat. Eu și Haymitch nu ne înțelegem când suntem în același loc, dar poate Peeta are dreptate când spune că semănăm, fiindcă se pare că poate să comunice cu mine alegând momentele în care trimite darurile. Am știut că mă aflu aproape de apă când a refuzat să-mi trimită de băut, am știut că siropul somnifer nu era ceva care să ușureze suferința lui Peeta, iar acum știu că trebuie să ne înscenăm în continuare idila. De fapt, Haymitch n-a făcut cine știe ce efort ca să intre în legătură cu Peeta. Poate știe că, pentru el, un castron cu supă n-ar fi decât un castron cu supă, în timp ce eu văd corzile atașate de un asemenea obiect.

Un gând îmi vine brusc în minte și sunt uimită fiindcă întrebarea a avut nevoie de atât de mult timp ca să răzbată la suprafață. Poate din cauză că abia acum am început să-l privesc pe Haymitch cu o oarecare curiozitate.

— Cum crezi c-a reușit?

— Cine? Ce să reușească? întrebă Peeta.

— Haymitch. Cum crezi c-a reușit să câștige Jocurile? spun eu.

El stă destul de mult pe gânduri înainte de a răspunde. Haymitch e robust, dar nu e un miracol al forței fizice, cum sunt Cato sau Thresh. Nu e deosebit de chipeș. Nu în acel mod care îndeamnă sponsorii să trimită asupra ta o ploaie de daruri. Și e atât de ursuz, încât e greu de imaginat că și-a găsit vreun aliat. Haymitch n-a putut să câștige decât într-un singur mod, și Peeta dă glas aceleiași concluzii la care am ajuns și eu.

— A fost mai deștept decât ceilalți.

Dau din cap, apoi las conversația să se întrerupă. Dar, în taină, mă întreb dacă Haymitch s-a abținut de la băutura suficient de mult ca să ne poată ajuta pe Peeta și pe mine fiindcă s-a gândit că suntem destul de inteligenți ca să avem șanse de supraviețuire. Poate n-a fost întotdeauna bețiv. Poate la început a încercat să ajute tributurile. Însă pe urmă a devenit de nesuportat. Trebuie să fie ca-n iad când pregătești doi copii, pentru ca să-i vezi apoi murind. An după an după an. Îmi dau seama că, dacă scap de aici, asta o să fie sarcina mea. Voi fi mentorul fetei din Districtul 12. Ideea îmi repugnă atât de mult, încât mi-o alung din minte.

După vreo jumătate de oră, hotărâsc că trebuie să mănânc din nou. Peeta este el însuși prea flămând ca să se-mpotrivescă. În timp ce pregătesc două porții mai

mici de tocană și de orez, auzim primele acorduri ale imnului. Peeta își lipește ochii de o crăpătură dintre bolovani și privește cerul.

— N-o să fie nimic de văzut în seara asta, zic eu, mult mai interesată de tocană decât de cer. Nu s-a-ntâmpat nimic, altfel am fi auzit o lovitură de tun.

— Katniss, spune Peeta, cu voce scăzută.

— Ce e? Dăm pe din două și o altă chiflă? îl întreb.

— Katniss, repetă el, dar eu tot nu-i dau atenție.

— O să-mpart una. Dar păstrăm brânza pentru mâine, adaug.

Îl văd pe Peeta holbându-se la mine.

— Ce e?

— Thresh e mort, răspunde el.

— Nu se poate, zic eu.

— Probabil c-au tras lovitura de tun în timp ce tuna și ne-a scăpat, spune Peeta.

— Ești sigur? Adică, afară plouă cu găleata. Nu știi cum de poți vedea ceva.

Îl împing de lângă bolovani și privesc cu ochii mișiți cerul întunecat, ploios. Pentru vreo zece secunde, zăresc licărirea distorsionată a imaginii lui Thresh, înainte de a se face nevăzută. Dintr-odată.

Mă las să alunec, sprijinindu-mă de pietroaie, uitând pe moment cu ce mă ocupam. Thresh mort. Ar trebui să fiu încântată, nu? Un tribut mai puțin de înfruntat. Și încă unul puternic. Dar nu sunt fericită. Nu mă pot gândi decât că Thresh m-a lăsat să plec, că m-a lăsat să fug datorită lui Rue, care a murit cu sulița aia în stomac...

— Te simți bine? mă întrebă Peeta.

Îi răspund ridicând absentă din umeri și îmi prind coatele în căușul palmelor, lipindu-mi-le de trup. Trebuie să-mi ascund adevărata durere, fiindcă nimeni n-o să mai parieze pe un tribut care se tot smiorcăie la moartea adversarilor săi. Cu Rue a fost altceva. Eram aliate. Era atât de tânără. Dar nimeni n-o să înțeleagă, de fapt, de ce mă îndurereză asasinarea lui Thresh. Cuvântul mă face să tresar. Asasinare! Din fericire, nu l-am rostit cu voce tare. Asta n-o să-mi ajute să câștig puncte în arenă. Ceea ce spun este:

— Doar că... dacă nu câștigăm noi... voiam să câștige Thresh. Pentru că m-a lăsat să plec. Și pentru Rue.

— Da, știu, spune Peeta. Dar asta înseamnă că suntem cu un pas mai aproape de Districtul 12. Îmi îndeasă o farfurie plină în mâini. Mănâncă, încă mai e caldă.

Iau o înghițitură de tocană, ca să arăt că, de fapt, nu-mi pasă, dar mi se pare că în gură am clei și înghit cu greutate.

— Înseamnă și că o să fim din nou vânați de Cato.

— Și a primit din nou provizii, spune Peeta.

— Pariez că e rănit, zic eu.

— De ce crezi asta? întrebă el.

— Fiindcă Thresh nu s-ar fi lăsat ucis fără luptă. E atât de puternic – adică era. Și se aflau pe teritoriul lui, răspund.

— Bine. E cu atât mai bine, cu cât Cato e mai grav rănit. Mă întreb ce-o fi făcând Față de Vulpe.

— Oh, ea e bine-mersi, spun, iritată.

Încă mai sunt furioasă fiindcă ei i-a dat prin cap să se ascundă în Cornul Abundenței, iar mie nu.

— Probabil c-o să fie mai ușor să dăm de Cato decât de ea.

— Poate dau unul de altul și noi o să putem pleca acasă, pur și simplu, zice Peeta. Dar am face bine să fim mult mai prudenți când stăm de veghe. Eu am ațipit de câteva ori.

— Și eu. Dar nu și-n noaptea asta.

Ne terminăm mâncarea în liniște, apoi Peeta se oferă să facă primul de pază. Mă cuibăresc în sacul de dormit, alături de el, trăgându-mi gluga peste față, ca s-o ascund de camerele de luat vederi. Am, pur și simplu, nevoie de câteva minute de intimitate în care să las emoțiile să-mi traverseze chipul fără să fiu văzută. Sub glugă, îi spun în tăcere rămas-bun lui Thresh și îi mulțumesc pentru viața mea. Îi promit să nu-l uit și, dacă pot, să ajut cumva familia lui și pe a lui Rue, în caz că o să câștig. Pe urmă mă refugiez în somn, alinată de stomacul plin și de căldura statornică a lui Peeta, pe care-l simt alături de mine.

Mai târziu, când mă trezește, primul lucru de care devin conștientă e mirosul de brânză de capră. El ține în mână o jumătate de chiflă unsă cu brânză albă, cremoasă, și cu felii de măr deasupra.

— Nu te-nfură, îmi spune. Trebuia să mănânc din nou. Uite jumătatea ta.

— Oh, bine, încuviințez, luând imediat o înghițitură uriașă.

Brânza sățioasă, grasă, are gustul celei făcute de Prim, iar merele sunt dulci, caramelizate.

— Mm.

— La brutărie facem tarte cu brânză de capră și cu mere, spune el.

— Dar astea-s scumpe, zic eu.

— Prea scumpe ca să și le permită familia mea. Doar dacă nu cumva sunt foarte vechi. Bineînțeles că, practic, tot ce mâncăm e vechi, adaugă Peeta, trăgând sacul de dormit în jurul lui.

În mai puțin de un minut, începe să sforăie.

Uf! Mi-am închipuit, întotdeauna, că negustorii duc o viață ușoară. Și e adevărat, Peeta a fost întotdeauna bine hrănit. Dar e într-un fel deprimant să trăiești toată viața mâncând pâine veche, franzele tari, uscate, pe care nu le vrea nimeni. Un singur lucru se poate spune despre noi: de vreme ce eu aduc mâncare acasă în fiecare zi, cea mai mare parte a hranei e atât de proaspătă, încât trebuie să te asiguri că n-o ia la fugă.

La un moment dat, în timpul veghii mele, se oprește ploaia, nu treptat, ci

dintr-odată. Potopul încetează și nu se mai aude decât picurul apei rămase pe crengi și susurul pârâului acum abundent, aflat mai jos de noi. Apare o Lună frumoasă, plină, și pot vedea afară chiar și fără ochelari. Nu reușesc să-mi dau seama dacă Luna e reală sau doar o simplă proiecție realizată de creatorii-de-joc. Știu că a fost Lună plină cu puțin înainte de a pleca de-acasă. Eu și Gale am privit-o răsărind când vânam la ore târzii.

De cât timp sunt plecată? Cred că am petrecut vreo două săptămâni în arenă și a mai fost una, de pregătire, la Capitoliu. Poate Luna și-a completat ciclul. Pentru un anumit motiv, îmi doresc cu înverșunare să fie Luna mea, aceeași pe care o văd din pădurile ce înconjoară Districtul 12. Asta mi-ar oferi ceva de care să mă agăț în lumea ireală a arenei, unde poate fi pusă la-ndoială autenticitatea oricărui lucru.

Am rămas patru.

Îmi permit pentru prima oară să iau cu adevărat în considerare posibilitatea de a reuși să mă-ntorc acasă. Celebră. Bogată. Având propria mea locuință în Cartierul Învingătorilor. Mama și Prim ar sta acolo, împreună cu mine.

Nu ne-am mai teme de foame. Un nou gen de libertate. Și apoi... ce? Cum ar fi viața mea de zi cu zi? Cea mai mare parte s-a consumat, până acum, făcând rost de hrană. Lipsiți-mă de asta și n-o să mai știu, cu certitudine, cine sunt, care e identitatea mea. Mă gândesc la Haymitch, cu toți banii lui. În ce i s-a transformat viața? Trăiește singur, fără soție, fără copii, beat aproape tot timpul. Nu vreau să sfârșesc așa.

Dar tu n-o să fii singură, îmi șoptesc. Le am pe mama și pe Prim. Ei, pentru moment. Pe urmă... Nu vreau să mă gândesc cum o să fie pe urmă, când Prim o să crească, când mama o să moară. Știu că n-o să mă mărit niciodată, că n-o să risc niciodată să aduc un copil pe lume. Pentru că, dacă există un lucru pe care nu ți-l garantează statutul de învingător, acela este siguranța copiilor tăi. Numele copiilor mei ar ajunge direct în urnele pentru extragere, alături de ale oricui altcuiva. Și eu jur că n-o să las niciodată să se-ntâmpolească una ca asta.

În cele din urmă răsare soarele și razele lui strecurate prin crăpături luminează fața lui Peeta. În cine se va transforma el dacă ajungem acasă? Băiatul derutant, amabil, care e în stare să inventeze minciuni atât de convingătoare, încât întregul Panem să creadă că mă iubește fără speranță și care, o recunosc, în anumite momente mă face să-l cred chiar și eu? Cel puțin, îmi spun, o să fim prieteni. Nimic n-o să poată schimba faptul că aici ne-am salvat viața unul altuia. Și, mai presus de toate, el va fi întotdeauna băiatul cu pâinea. Prieteni buni. Totuși, orice trece dincolo de asta... și simt ochii cenușii ai lui Gale privind-mă și privindul pe Peeta, tocmai din Districtul 12.

Poziția incomodă îmi cere să mă mișc. Mă trag într-o parte și îl scutur pe Peeta de umăr. El își deschide somnoros ochii și, când și-i oprește asupra mea, mă trage în jos pentru un sărut prelung.

— Irosim timpul de vânătoare, spun, când mă desprind, în sfârșit.

— N-aș numi asta irosire, zice el, întinzându-se cât poate când se ridică în șezut. Așadar, vânam pe stomacul gol, ca să ne oferim un avantaj?

— Nu e cazul. Ne îndopăm, ca să rezistăm, ca să avem energie.

— Contează pe mine, își dă acordul Peeta.

Dar îmi dau seama că e surprins când împart restul tocanei și al orezului și îi întind o farfurie plină, cu vârf.

— Toată asta?

— O să ne facem rost de altceva azi, zic eu, și amândoi croim brazde în farfuria.

Chiar și reci, sunt cele mai gustoase lucruri pe care le-am mâncat vreodată. Îmi abandonez furculița și răzuiesc cu degetele ultimele resturi de sos.

— Simt că manierele mele o fac pe Effie să se cutremure.

— Hei, Effie, fii atentă! exclamă Peeta.

Își aruncă furculița peste umăr și linge literalmente farfuria, lăsând-o curată lună și scoțând sunete sonore, pline de mulțumire. Pe urmă îi trimite o sărutare pe vârful degetelor, strigând:

— Îți simțim lipsa, Effie!

Îi acopăr gura cu palma, dar o fac râzând.

— Încetează! Cato ar putea fi afară!

Îmi înhață mâna, dându-mi-o la o parte.

— Ce-mi pasă mie? Acum te am pe tine ca să mă aperi, zice, trăgându-mă către el.

— Haide, spun, exasperată, desprinzându-mă din strânsoarea lui, dar nu înainte de a-i da o altă sărutare.

Odată ce am împachetat totul și ieșim din grotă, devenim serioși. E ca și cum în ultimele câteva zile, adăpostiți de stânci, de ploaie și de preocuparea lui Cato pentru Thresh, am fi primit un răgaz, un soi de vacanță. Acum, deși ziua e însorită și caldă, avem amândoi sentimentul că ne-am întors cu adevărat în arenă. Îi întind lui Peeta cuțitul meu, fiindcă armele lui, oricare ar fi fost, au dispărut de mult, iar el și-l strecoară în centură. Ultimele mele șapte săgeți – din cele douăsprezece am sacrificat trei pentru explozie și două la festin – zăngănesc în tolbă, stând cam prea lejer. Nu-mi pot permite să mai pierd și altele.

— Probabil că acum e pe urmele noastre, spune Peeta. Cato nu e genul care s-aștepte până trece vântul prin preajmă.

— Dacă e rănit..., încep eu.

— N-are importanță, mă întrerupe Peeta. Dacă se poate mișca, vine.

După atâta ploaie, pârăul s-a revărsat peste maluri, lățindu-se cu vreo doi metri de fiecare parte. Ne oprim să ne înprospătăm rezervele de apă. Verific capcanele instalate cu mai multe zile în urmă și descopăr că sunt goale. Nu e surprinzător, pe o asemenea vreme. În plus, în zona asta n-am văzut nici prea multe animale, nici urme de-ale lor.

— Dacă vrem mâncare, am face bine să ne întoarcem pe vechile mele terenuri de vânătoare, zic eu.

— Tu hotărăști. Mie spune-mi doar ce trebuie să fac, răspunde Peeta.

— Fii cu ochii-n patru. Mergi pe pietre cât mai mult cu putință, n-are rost să lăsăm urme după care s-ar putea lua. Și ascultă zgomotele pentru noi amândoi.

În momentul ăsta e sigur că explozia m-a surzit pentru totdeauna de urechea stângă.

Aș merge prin apă, ca să ne ștergem cu desăvârșire urmele, dar nu sunt sigură că piciorul lui Peeta poate face față curentului. Deși medicamentele au îndepărtat infecția, e încă destul de slăbit. Fruntea mă doare de-a lungul tăieturii de cuțit, dar, după trei zile, sângerarea a încetat. Port totuși un bandaj în jurul capului, pentru cazul că efortul fizic ar redeschide rana.

Mergând în susul pâraului, trecem pe lângă locul unde l-am găsit pe Peeta, camuflat în mâl, printre buruieni. S-a întâmplat ceva bun, mulțumită potopului și a inundării malurilor au dispărut toate urmele ascunzătorii. Asta înseamnă că, dacă va fi necesar, ne vom putea întoarce la grotă. Altminteri ar fi fost riscant, acum, când ne vânează Cato.

Bolovani îi reduc dimensiunile până la ale unor pietre care, în cele din urmă, se preschimbă în prundiș, iar apoi, spre ușurarea mea, pășim din nou pe solul în pantă lină al pădurii, acoperit cu ace de pin. Acum îmi dau seama pentru prima oară că avem o problemă. Când mergi pe teren stâncos cu un picior rănit – ei bine, faci, firește, un zgomot ușor. Dar, pe stratul moale de ace de pin, pașii lui Peeta sunt sonori. Iar sonor înseamnă sonor, ca și cum ar izbi cu piciorul în pământ. Mă întorc și îi arunc o privire.

— Ce e? mă întreabă.

— Trebuie să te miști cu mai puțin zgomot, răspund. Nu e vorba de Cato, dar pui pe fugă toți iepurii, pe o rază de zece kilometri.

— Serios? zice el. Îmi pare rău, n-am știut. Așa că pornim din nou și e puțin mai bine, dar, cu toate că n-aud decât cu o ureche, tot mă face să tresar.

— N-ai putea să-ți scoți cizmele? sugerez.

— Aici? mă întreabă, nevenindu-i să creadă că i-o cer, de parcă i-aș propune să meargă desculț pe cărbuni încinși.

Trebuie să-mi aduc aminte că încă nu e obișnuit cu pădurea, care, pentru el, continuă să fie un loc înspăimântător, locul interzis de dincolo de gardurile Districtului 12. Mă gândesc la Gale, la pașii lui de catifea. Face nefiresc de puțin zgomot, chiar atunci când pământul e plin de frunze moarte și a te mișca fără să sperii vânatul e o adevărată provocare. Sunt sigură că, acasă, Gale râde în clipa asta.

— Da, răspund, răbdătoare. Mi le scot și eu. Așa o să fim mult mai puțin zgomotoși amândoi.

De parcă eu aș fi făcut vreun zgomot! Ne scoatem cizmele și șosetele și, cu

toate că se simte o îmbunătățire, aș putea jura că se străduiește ca fiecare creangă pe care o întâlnim să-i trosnească sub picioare.

Nu e nevoie să mai spun că, deși avem nevoie de mai multe ore ca să ajungem la locul unde mi-am făcut tabăra împreună cu Rue, nu vânez nimic. Dacă pârâul ar deveni mai puțin năvalnic, peștii ar reprezenta o opțiune, însă curentul continuă să fie puternic. Când ne oprim să ne odihnim și să bem apă, încerc să găsesc o soluție. Ideal ar fi să-l las aici, dându-i însărcinarea simplă de a aduna rădăcini, și să mă duc să vânez, dar ar rămâne numai cu un cuțit, ca apărare împotriva sulitei lui Cato și a mai marii lui forțe fizice. Așa că nu mi-ar plăcea cu adevărat decât să-ncerc să-l ascund pe Peeta într-un loc sigur, plecând la vânătoare, pentru a mă întoarce apoi să-l iau. Dar am sentimentul că orgoliul lui n-o să fie încântat de o asemenea sugestie.

— Katniss, zice el. Trebuie să ne despărțim. Știu că eu sperii vânatul.

— Numai fiindcă ai piciorul rănit, comentez, cu generozitate, fiindcă se poate într-adevăr spune că asta nu e decât o mică parte a problemei.

— Știu. Așa că, de ce nu te-ai duce singură mai departe? Arată-mi câteva plante pe care le pot culege, ca să putem face amândoi ceva util.

— Nu și dacă apare Cato și te ucide.

Am încercat s-o spun cât mai delicat cu putință, dar sună, oricum, de parcă aș fi convinsă că e un papă-lapte.

Spre surprinderea mea, el se mulțumește să râdă.

— Uite ce e, îi pot face față lui Cato. M-am mai luptat o dată cu el, nu-i așa?

Da, și a ieșit grozav. Ai sfârșit-o trăgând să mori în mâlul de pe mal. Asta aș vrea să spun, dar nu pot. La urma urmelor, mi-a salvat viața asumându-și riscul de a-l înfrunta pe Cato.

Încerc o altă tactică.

— Ce-ar fi să te urci într-un copac și să stai de veghe cât timp vânez? îl întreb, încercând să las impresia că e vorba de o sarcină foarte importantă.

— Ce-ar fi să-mi arăți ce e comestibil pe-aici, înainte de a pleca să ne faci rost de carne? ripostează el, imitându-mi tonul. Numai nu te duce prea departe, pentru cazul c-o să ai nevoie de ajutor.

Oftez și îi arăt câteva rădăcini pe care le poate dezgropa. Avem nevoie de mâncare, fără nici o îndoială. Un măr, două chifle și o bucățică de brânză de dimensiunile unei prune nu ne vor ajunge prea mult. O să rămân prin apropiere, cu speranța că de Cato ne desparte un drum lung.

Îl învăț să fluiere ca o pasăre – nu e o melodie ca a lui Rue, ci un simplu fluiert, din două note – ceea ce poate folosi pentru a ne da de veste că suntem teferi. Din fericire, se pricepe la așa ceva. Mă îndepărtez, lăsându-l cu rucsacul.

Mă simt de parcă aș avea din nou unsprezece ani, cu teritoriul acum restrâns nu de siguranța pe care o oferă gardul, ci de Peeta, și îmi permit să-mi extind spațiul de vânătoare pe o distanță de numai douăzeci sau poate treizeci de metri.

Totuși, departe de el, pădurea prinde viață, umplându-se de zgomotele animalelor. Liniștită de fluierăturile lui, care se aud cu regularitate, îmi permit să merg ceva mai departe și mă pot mândri, în curând, cu doi iepuri și cu o veveriță grasă. Hotărâsc că e suficient. Pot instala capcane și e posibil să prind câțiva pești. Cu rădăcinile lui Peeta, ar trebui să fie de-ajuns.

Când mă întorc, străbătând scurta distanță care ne desparte, îmi dau seama că a trecut ceva timp de când n-am mai schimbat semnale. Când fluieratul meu nu primește nici un răspuns, o iau la fugă. Cât ai clipi, găsesc rucsacul, cu o grămadă de rădăcini clădită cu grijă alături de el. Folia de plastic a fost întinsă pe pământ, într-un loc unde soarele nu poate răzbate până la singurul strat de fructe de pădure care o acoperă. Dar el unde e?

— Peeta! Strig, cuprinsă de panică. Peeta!

Mă răsucesc când foșnesc tufișurile și sunt cât pe ce să-l străpung cu o săgeată. Din fericire, mișc arcul în ultima secundă și săgeata se înfige în trunchiul unui copac din stânga lui. Peeta face un salt înapoi, împrăștiind o mână de fructe în frunziș.

Teama mi se preschimbă în furie.

— Ce faci? Trebuia să fii aici, nu să cutreieri prin pădure!

— Am găsit niște fructe lângă pârâu, spune el, evident derutat de izbucnirea mea.

— Am fluierat. De ce nu mi-ai răspuns? mă răstesc.

— N-am auzit. Probabil că apa e prea zgomotoasă, se justifică el.

Traversează spațiul care ne desparte și îmi pune mâinile pe umeri. Atunci îmi dau seama că tremur.

— Credeam că te-a ucis Cato! Vorbesc aproape țipând.

— Nu, sunt teafăr. Mă înconjoară cu brațele, dar eu nu-i răspund. Katniss?

Îl împing, încercând să-mi pun în ordine sentimentele.

— Când doi oameni stabilesc un semnal, nu se îndepărtează ca să nu-l mai poată auzi. Fiindcă, dacă unul dintre ei nu răspunde, dau de necaz, e limpede?

— E limpede! zice el.

— Perfect. Pentru că asta s-a întâmplat cu Rue și am privit-o murind!

Îi întorc spatele, mă duc la rucsac și deschid o sticlă neîncepută de apă, deși am alta asupra mea. Dar încă nu sunt pregătită să-l iert. Dau cu ochii de mâncare. Chiflele și merele sunt neatinsse, dar e clar că a luat cineva o parte din brânză.

— Și ai mâncat fără mine!

Adevărul e că nu-mi pasă, nu vreau decât un alt motiv pentru care să mă înfurii.

— Cum? Nu, n-am făcut-o, neagă Peeta.

— Oh, presupun că merele au mâncat brânza, ripostez.

— Nu știu cine a mâncat brânza, spune el, clar și răspicat, parcă străduindu-se să nu-și iasă din fire, dar n-am fost eu. Am coborât lângă pârâu, să culeg fructe.

Nu ți-ar plăcea să le guști?

De fapt, mi-ar plăcea, dar nu vreau să mă-mbunez prea repede. Dar mă duc lângă folie și arunc o privire. N-am mai văzut niciodată genul ăsta de fructe. Ba da, le-am mai văzut. Dar nu în arenă. Astea nu sunt bobitele lui Rue, cu toate că le seamănă. Nu sunt nici din soiurile despre care am învățat în timpul antrenamentului. Mă aplec și iau câteva în palmă, răsucindu-le între degete.

În memorie în revine vocea tatei. „Astea nu, Katniss. Nu le mânca niciodată. Sunt lacătul-întunericului. Mori înainte să-ți ajungă în stomac.”

În clipa aceea trage tunul. Mă răsucesc, așteptându-mă să-l văd pe Peeta căzând la pământ, dar el ridică doar din sprâncene. Aeronava apare la vreo sută de metri distanță. Ceea ce a mai rămas din trupul vlăguit al lui Față de Vulpe e ridicat în aer. Îi văd părul roșu sclipind în razele de soare.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de când am văzut că lipsește brânza...

Peeta mă prinde de braț, trăgându-mă către un copac.

— Urcă-te. O să fie aici în câteva secunde. Avem mai multe șanse dacă îl înfruntăm de sus.

Îl opresc, dintr-odată liniștită.

— Nu, Peeta, ea e victima ta, nu a lui Cato.

— Ce? N-am mai văzut-o din prima zi, spune el. Cum aș fi putut s-o ucid?

Ca răspuns, ridic palma plină cu fructe.

24

E nevoie de ceva timp ca să-i explic cum stau lucrurile. Cum a furat Față de Vulpe mâncare din piramida de provizii înainte de a o arunca eu în aer, cum a încercat să ia suficient de mult ca să rămână în viață, dar destul de puțin pentru ca nimeni să nu bage de seamă, cum nu s-a îndoit că fructele erau comestibile, de vreme ce ne pregăteam să le mâncăm noi înșine.

— Mă întreb cum de ne-a găsit, zice Peeta. Probabil că e vina mea, dacă sunt atât de zgomotos cum spui tu.

Suntem tot atât de greu de urmărit ca o cireada de vite, dar încerc să fiu îngăduitoare.

— E foarte inteligentă, Peeta. În fine, era. Până când ai păcălit-o tu.

— Nu înadins. Într-un fel, nu pare corect. Adică am fi murit și noi dacă n-ar fi mâncat ea fructele mai întâi. Nu, sigur că nu, nu le-am fi mâncat. Le-ai recunoscut, nu-i așa?

Dau din cap.

— Noi le spunem lacătul-întunericului.

— Până și numele pare fatal. Îmi pare rău, Katniss. Am crezut într-adevăr că sunt la fel cu cele culese de tine.

— Nu-ți cere scuze. Nu-nseamnă decât că suntem cu un pas mai aproape de

casă, nu? îl întreb.

— O să scap de celelalte, spune el.

Strânge folia de plastic albastru, având grijă să rețină toate fructele în interior, și pleacă să le-arunce în pădure.

— Așteaptă! strig eu.

Caut punga de piele care i-a aparținut băiatului din Districtul 1 și o umplu cu câțiva pumni de fructe de pe folie.

— Dacă au păcălit-o pe Față de Vulpe, poate îl păcălesc și pe Cato. Dacă ne urmărește, sau ceva de genul ăsta, ne putem preface că le pierdem din greșeală și, dacă le mănâncă...

— Atunci, bine te-am găsit, District 12, zice Peeta.

— Chiar așa, încuviințez, prinzându-mi punga de centură.

— Acum știe unde suntem, spune Peeta. Dacă s-a aflat prin apropiere și a văzut aeronava, o să știe că noi am ucis-o și-o să vină după noi.

Are dreptate. Asta ar putea fi ocazia pe care o așteaptă Cato. Însă, chiar dacă fugim acum, avem carnea de fript și focul va fi un alt semn care să trădeze unde ne aflăm.

— Să facem focul. Imediat, încep să adun crengi și tufe.

— Ești pregătită să-l înfrunți? vrea să știe Peeta.

— Sunt pregătită să mănânc. Mai bine să ne preparăm mâncarea cât avem ocazia. Dacă știe că suntem aici, știe și gata. Dar știe și că suntem doi și probabil presupune c-o urmăream pe Față de Vulpe. Ceea ce înseamnă că tu ți-ai revenit. Iar focul înseamnă că nu ne ascundem, că îl chemăm aici. Tu te-ai arăta? întreb.

— Poate că nu.

Peeta e expert în privința focului, reușind să scoată vâlvătăi din lemnele umede. Frigem iepurii și veverița cât ai clipi și coacem pe jar rădăcinile înfășurate în frunze. Facem cu schimbul, adunând legume verzi și veghind cu atenție ca nu cumva să se apropie Cato, dar, așa cum am anticipat, el nu-și face apariția. Când e gata mâncarea, împachetez cea mai mare parte, lăsând pentru fiecare dintre noi câte un picior de iepure, pe care să-l mâncăm pe drum.

Vreau să urcăm mai sus, în pădure, să ne cocoțăm într-un copac bine ales, unde să ne facem tabăra pentru noapte, dar Peeta se împotrivește.

— Eu nu mă pot cățăra ca tine, Katniss, mai ales cu piciorul ăsta, și nu cred c-aș fi în stare să adorm la cincisprezece metri înălțime.

— Peeta, nu sunt suntem în siguranță în câmp deschis, spun eu.

— Nu ne putem întoarce în grotă? întrebă el. E aproape de apă și ușor de apărut.

Oftez. Mai multe ore de mers – sau ar trebui să spun de trosnete – prin pădure ca să ajungem într-o zonă pe care va trebui s-o părăsim dimineată ca să vânam. Dar Peeta nu cere mult. Mi-a urmat instrucțiunile toată ziua și sunt sigură că, dacă s-ar inversa lucrurile, el nu m-ar sili să dorm într-un copac. Îmi trece prin minte că

azi nu m-am purtat prea frumos cu Peeta. L-am cicălit, spunându-i cât de mult zgomot face, am țipat la el fiindcă a dispărut. Idila jucăușă pe care am menținut-o în grotă a dispărut în aer liber, cu amenințarea lui Cato conturându-se asupra noastră. Probabil că Haymitch tocmai s-a săturat de mine. Cât despre public... Mă ridic pe vârfuri și îl sărut.

— Sigur. Să mergem înapoi. Pare încântat și ușurat.

— Ei, asta mi-a reușit cu ușurință.

Îmi scot săgeata din stejar, având grijă să n-o stric. Săgețile înseamnă acum mâncare, siguranță, viață.

Aruncăm încă un braț de lemne pe foc. Ar trebui să fumege vreme de alte câteva ceasuri, deși mă îndoiesc că, în momentul ăsta, Cato se bizuie pe presupuneri. Când ajungem lângă pârau, văd că a scăzut considerabil și și-a reluat curgerea molcomă, așa că sugerez să mergem prin albie. Peeta e fericit că-mi poate face pe plac și, de vreme ce prin apă face mult mai puțin zgomot decât pe uscat, ideea pare de două ori bine-venită. Totuși, drumul până la grotă e lung, deși mergem la vale, deși friptura de iepure ne sporește puterile. Drumetia de azi ne-a istovit pe amândoi și hrana continuă să fie neîndestulătoare. Țin arcul încărcat, atât pentru Cato, cât și pentru peștii pe care i-aș putea zări, dar pârau pare ciudat de lipsit de vietăți.

Când ajungem la destinație, avem picioarele dureroase și soarele a coborât mult către orizont. Ne umplem vasele cu apă și urcăm scurta pantă ce duce spre bârlogul nostru. Nu e cine știe ce, dar aici, în sălbăticie, se apropie cel mai mult de un cămin. Și o să fie mai cald decât în copac, fiindcă ne adăpostește de vântul care a început să sufle neîntreput dinspre vest. Pregătesc o cină bună, dar, pe la jumătatea mesei, Peeta începe să moțâie. După atâtea zile de inactivitate, vânătoarea își cere plata. Îi cer să intre în sacul de dormit și îi pun deoparte restul mâncării, pentru când se va trezi. Adoarme imediat. Îi trag sacul de dormit până sub bărbie și îl sărut pe frunte, nu pentru spectatori, ci pentru mine. Fiindcă îi sunt atât de recunoscătoare că încă mai e aici, fiindcă n-a murit lângă pârau, așa cum crezusem. Sunt atât de bucuroasă că nu trebuie să-l înfrunt pe Cato de una singură.

Brutalul, sângerosul Cato, care poate frânge un gât cu o răsucire a brațului, care a avut puterea de a-l înfrânge pe Thresh, care a avut ceva împotriva mea de la bun început. Probabil m-a urât în mod deosebit încă de când am obținut un punctaj mai mare decât al lui la antrenament. Un băiat ca Peeta ar fi ignorat, pur și simplu, așa ceva. Dar am senzația că pe Cato l-a înnebunit. Ceea ce nu e chiar atât de dificil. Îmi aduc aminte cât de ridicol a reacționat când a descoperit că proviziile fuseseră aruncate în aer. Bineînțeles că și ceilalți au fost întorși pe dos, dar el a părut de-a dreptul scos din fire. Acum mă întreb dacă nu cumva Cato nu e în toate mințile.

Cerul se luminează la apariția stemei și văd chipul lui Față de Vulpe

strălucind, pentru a dispărea apoi pentru totdeauna. Deși n-a spus nimic, cred că Peeta nu s-a simțit prea bine fiindcă a ucis-o, chiar dacă moartea ei era necesară. Eu nu pot pretinde că-i simt lipsa, dar nu pot să n-o admir. Presupun că, dacă ni s-ar fi dat un soi de test, ea s-ar fi dovedit cea mai isteasă dintre toate tributurile. De fapt, dacă i-am fi întins în mod intenționat o cursă, fac pariu că și-ar fi dat seama și ar fi evitat fructele. Ignoranța lui Peeta a omorât-o. Mi-am petrecut atât de mult timp asigurându-mă că nu-mi subestimez adversarii, încât am uitat că e aproape tot atât de periculos să-i supraestimez.

Asta mă readuce la Cato. Dar, în timp ce pe Față de Vulpe o citeam, știam cine era și cum acționa, el îmi scapă ceva mai mult printre degete. Puternic, bine antrenat, dar inteligent? Nu știu. Nu așa ca ea. Și pe deplin lipsit de autocontrolul de care ea dăduse dovadă. Sunt de părere că el și-ar putea pierde cu ușurință judecata într-o criză de nervi. Nu vreau să spun că eu aș fi mai presus din acest punct de vedere. Mă gândesc la clipa în care am fost atât de furioasă, încât am tras în mărul din gura purcelului. Poate că-l înțeleg pe Cato mai bine decât îmi închipui.

În ciuda oboselii trupului, am mintea în alertă, așa că-l las pe Peeta să doarmă cu mult peste ora la care ne schimbăm de obicei când stăm de veghe. De fapt, când îl scutur de umăr, se vede deja lumina blândă, cenușie, a zilei. Privește în jur puțin alarmat.

— Am dormit aproape toată noaptea. Nu e corect, Katniss, trebuia să mă trezești.

Mă întind, apoi mă cuibăresc în sac.

— Acum o să dorm eu. Trezește-mă dacă se-ntâmplă ceva interesant.

Se pare că nu e cazul, fiindcă, atunci când deschid ochii, printre bolovani scânteiază lumina strălucitoare a unei după-amiezi fierbinți.

— Vreun semn de la prietenul nostru? mă interesez.

Peeta clatină din cap.

— Nu, e derutant de retras.

— Cât timp crezi că ne-a mai rămas până când ne vor aduna creatorii-de-joc laolaltă? întreb.

— Păi, Față de Vulpe a murit de aproape o zi întreagă, așa că publicul a avut destul timp să parieze și să se plictisească, răspunde Peeta. Cred că se poate întâmpla în orice clipă.

— Da, am senzația că azi e ziua cea mare.

Mă ridic în capul oaselor și privesc împrejurimile liniștite.

— Mă întreb cum o vor face.

Peeta păstrează tăcerea. La întrebarea asta nu se poate da nici un răspuns cu adevărat potrivit.

— Ei, până când o să se-ntâmplesc, n-are rost să irosim o zi de vânătoare. Dar ar trebui să mâncăm cât de mult suntem în stare, pentru cazul că dăm de belea, spun

eu.

Peeta strânge lucrurile noastre, în timp ce eu întind o masă copioasă. Restul de iepure, rădăcini, legume, chiflele unse cu ultima bucată de brânză. Sigurele lucruri pe care le las de rezervă sunt veverița și mărul.

Când terminăm, nu mai rămâne decât un morman de oase de iepure. Am mâinile unsoase, ceea ce se adaugă senzației mele crescânde de murdărie. Poate că în Filon nu facem baie în fiecare zi, dar ne păstrăm mai curați decât sunt eu în ultima vreme. Cu excepția picioarelor, care m-au purtat prin pârâu, restul trupului îmi e acoperit de un strat de jeg.

Părăsirea grotei pare iminentă. Ceva îmi spune că nu vom mai petrece o altă noapte în arenă. Simt că, într-un fel sau altul, morți sau vii, vom scăpa azi de aici. Bat bolovanii cu palma, în semn de rămas-bun, și ne îndreptăm spre pârâu, să ne spălăm. Mă mănâncă pielea, tânjind după apa răcoroasă. Mi-aș putea spăla părul și l-aș putea împleti ud. Tocmai mă întreb dacă nu ne-am putea clăti și hainele, când ajungem la pârâu. Acolo unde era pârâul. Acum n-a mai rămas decât o albie complet uscată. Îmi lipesc palma de pământ, s-o simt.

— Nici măcar un strop de umezeală. Probabil că l-au secat în timp ce dormeam, zic eu.

În minte mi se strecoară spaima de limba crăpată, de trupul îndurerat și de muntea tulbure din timpul precedentei mele deshidratări. Sticlele și burduful nostru sunt aproape pline, dar bând amândoi și sub soarele ăsta fierbinte o să le golim în scurt timp.

— Lacul, spune Peeta. Acolo vor să mergem.

— Poate că în iazuri mai e ceva apă, îmi exprim eu speranța.

— Putem verifica, zice el, doar ca să-mi păstreze iluziile.

Mă amăgesc singură, pentru că știu ce vom găsi când vom ajunge la iazul unde mi-am udat piciorul. Gura prăfoasă, larg deschisă, a unui hău. Însă facem oricum drumul, doar ca să ne confirmăm ceea ce știam deja.

— Ai dreptate, recunosc eu. Ne conduc către lac.

Acolo unde nu există nici o acoperire. Acolo unde au certitudinea că vor asista la o luptă sângeroasă, pe viață și pe moarte, fără nimic care s-o ascundă vederii.

— Vrei să mergem direct acolo sau să așteptăm până ni se termină apa?

— Mergem acum, cât mai avem mâncare și suntem odihniți. Să punem capăt poveștii ăsteia, decide el.

Dau din cap, încuviințând. E ciudat. Mă simt aproape ca și cum m-aș fi întors în prima zi a Jocurilor. Ca și cum m-aș afla pe aceeași poziție. Au murit douăzeci și unu de tributuri, dar încă mai trebuie să-lucid pe Cato. Și, la drept vorbind, nu era el cel care trebuia ucis? Acum mi se pare că toți ceilalți n-au fost decât obstacole minore, diversivni, că ne-au îndepărtat de adevărata luptă a Jocurilor. Lupta mea cu Cato.

Ba nu, mai e și băiatul care așteaptă alături de mine. Îi simt brațele cuprinzându-mă.

— Doi contra unu. Ar trebui să fie floare la ureche, zice el.

— Vom lua următoarea masă la Capitoliu, îi răspund.

— Pun pariu că da.

Rămânem așa o vreme, încleștați într-o îmbrățișare, simțindu-ne unul pe celălalt, simțind lumina soarelui, foșnetul frunzelor căzute la picioarele noastre. Pe urmă, fără nici un cuvânt, ne despărțim și o pornim către lac.

Acum nu-mi mai pasă că pașii lui Peeta pun rozătoarele pe fugă și fac păsările să-și ia zborul. Trebuie să ne luptăm cu Cato și aș face-o mai curând aici decât pe câmpie. Dar mă-ndoiesc că voi avea de ales. Dacă dorința creatorilor-de-joc e să ne-ntâlnim la loc deschis, atunci așa să fie.

Ne oprim câteva minute să ne tragem sufletul sub copacul în care m-au încolțit profesioniștii. Scoarța cuibului viespoilor-copoi, transformată într-un terci de ploaia torențială și uscată sub soarele arzător, confirmă că acela e locul. O ating cu vârful cizmei și se transformă într-un praf spulberat cu repeziciune de vânt. Îmi ridic ochii spre copacul unde s-a cocoțat pe furiș Rue, ca să-mi salveze viața. Viespoi-copoi. Trupul puhav al lui Glimmer. Halucinațiile înspăimântătoare.

— Să mergem mai departe, spun, dornică să scap din atmosfera sumbră care învăluie acest loc.

Peeta nu se opune.

Data fiind ora atât de târzie la care ne-am început ziua, când ajungem pe câmpie se lasă deja înserarea. Nici urmă de Cato. Nici urmă de orice altceva, cu excepția Cornului de aur al Abundenței, strălucind sub razele piezișe ale soarelui. De teamă ca nu cumva Cato să ne joace o festă în stilul lui Față de Vulpe, îl înconjurăm, convingându-ne că e gol. Pe urmă, supuși, ca și cum am urma niște instrucțiuni, ne îndreptăm către lac și ne umplem toate recipientele.

Mă încrunt către soarele care coboară tot mai mult spre orizont.

— Nu e bine să ne luptăm cu el după căderea întunericii. N-avem decât o pereche de ochelari.

Peeta pune picături de iod în apă cu băgare de seamă.

— Poate asta așteaptă el. Ce vrei să facem? Să ne-ntoarcem la grotă?

— Da. Sau să găsim un copac. Dar să-i mai acordăm vreo jumătate de oră. Pe urmă ne căutăm adăpost, răspund eu.

Stăm lângă lac, în plină vedere. Acum n-are rost să ne ascundem. Văd gaițele-zeflemitoare zburând printre crengile copacilor de pe marginea câmpiei. Cântecul lor trec de la una la alta, ca niște mingi strălucitor colorate. Deschid gura și cânt suita de patru note a lui Rue. Le simt tăcând, curioase, la sunetul voci mele, ascultând, așteptând mai mult decât atât. Repet notele în liniște. Mai întâi una singură îmi răspunde cu aceeași melodie, apoi le aud pe celelalte. Pe urmă, întreaga lume prinde viață, repetând același sunet.

— Exact ca tatăl tău, spune Peeta. Degetele mele găesc broșa înfiptă în cămașă.

— E cântecul lui Rue, spun. Cred că și-l aduc aminte.

Muzica se înalță și îi recunosc splendoarea. Pe măsură ce se întretaie, notele se completează unele pe altele, alcătuiind o armonie încântătoare, stranie. Înseamnă că așa sună în faptul serii când, mulțumită lui Rue, păsările trimit acasă culegătorii din livezile Districtului 11. Mă întreb dacă acum, când ea e moartă, le dă altcineva tonul la ora plecării.

Rămân o vreme cu ochii închiși, ascultând, vrăjită de frumusețea cântecului. Pe urmă, ceva începe să fragmenteze melodia. Suitele se întrerup în acorduri zdrențuite, imperfecte. Notele distonante se răspândesc în cântec. Glasurile gaițelor-zeflemitoare se ridică într-un strigăt ascuțit de alarmă.

Suntem în picioare, Peeta strângând în mână cuțitul, eu în poziție de tragere, când Cato dă zgomotos buzna printre copaci, năpustindu-se spre noi. N-are suliță. De fapt, are mâinile goale, însă aleargă drept către noi. Prima mea săgeată îl izbește în piept și cade, inexplicabil, într-o parte.

— Are un soi de armură completă! îi strig lui Peeta.

Exact la țanc, fiindcă acum Cato e la doi pași. Îmi adun toate puterile, dar el trece ca o rachetă printre noi, fără nici o încercare de a-și micșora viteza. Respirația lui gâfâită și sudoarea prelinsă pe fața stacojie îmi spun că aleargă de multă vreme. Nu către noi. Fuge de ceva. Dar de ce anume?

Cercetez din priviri pădurea chiar în momentul când prima creatură iese, dintr-un salt, pe câmpie. În timp ce mă întorc cu spatele, văd încă o jumătate de duzină alăturându-i-se. Pe urmă mă împleticesc orbește pe urmele lui Cato, fără nici un alt gând în afară de a mă salva.

25

Mutanți. Nu există nici o îndoială. N-am mai văzut niciodată asemenea ființe, dar nu sunt animale venite pe lume în mod natural. Seamănă cu niște lupi uriași, dar ce lup aterizează pe picioarele din spate, pe care stă apoi în echilibru, cu mare ușurință? Ce lup cheamă restul haitei fluturându-și laba din față, de parcă ar avea acolo o încheietură de mână omenească? Asta pot vedea de la distanță. Sunt sigur că de aproape ies la iveală însușiri mult mai amenințătoare.

Cato aleargă în linie dreaptă spre Cornul Abundenței și îl urmez fără să-mi pun vreo întrebare. Dacă el crede că acolo e locul cel mai sigur, cine sunt eu să-l contrazic? În plus, chiar dacă aș reuși să ajung între copaci, lui Peeta i-ar fi imposibil să alerge mai repede decât ei cu piciorul ăla – Peeta! Mâinile abia mi-au aterizat pe metalul vârfului ascuțit al Cornului Abundenței, când îmi aduc aminte că fac parte dintr-o echipă. El e la vreo cincisprezece metri în urma mea, șchiopătând cât de repede e în stare, dar mutanții îl înconjoară cu repeziciune.

Trimit o săgeată înspre haită și unul cade la pământ, dar sunt destui alții care să-ia locul.

Peeta îmi face semn să mă urc pe corn.

— Du-te, Katniss, du-te!

Are dreptate. De jos nu-l pot apăra pe nici unul dintre noi. Încep să urc, trăgându-mă în sus cu mâinile și cu picioarele. Suprafața de aur curat a fost proiectată, astfel încât să semene cu cornul împletit pe care-l umplem când strângem recolta, așa că există mici muchii și îmbinări de care să te poți agăța. Dar, după o zi în soarele arenei, metalul e destul de încins ca să-mi bășice mâinile.

Cato zace pe o parte, chiar în gura cornului, la șase metri deasupra solului, găfâind ca să-și recapete răsuflarea, și icnește aplecat peste muchie. Acum am șansa să-l ucid. Mă opresc la jumătatea urcușului și pun o altă săgeată în arc, dar, când sunt gata s-o lansez, îl aud pe Peeta țipând. Mă răsucesc și văd că tocmai a ajuns lângă vârful cornului, iar mutații sunt chiar în spatele lui.

— Urcă! îi strig.

El începe să se cațere, stânjenit nu numai de picior, ci și de cuțitul pe care îl ține în mână. Trag o săgeată în jos, în beregata primului mutant care își pune labela pe metal. Creatura moartă se prăbușește brusc, lovindu-și fără să vrea câțiva însoțitori. Atunci arunc o privire către gheare. Au zece centimetri lungime și sunt ascuțite ca briciul.

Peeta ajunge la picioarele mele și îl prind de braț, trăgându-l în sus. Pe urmă îmi aduc aminte de Cato, care așteaptă deasupra, și mă răsucesc brusc, dar el s-a încovoiat, cuprins de crampe, și pare mult mai preocupat de mutații decât noi. Tușește, spunând ceva neinteligibil. Fornăielile și mărâielile ce vin dinspre mutații n-au darul de a îmbunătăți lucrurile.

— Ce? strig către el.

— A întreat: „Pot să se cațare?”, răspunde Peeta, îndreptându-mi din nou atenția spre baza cornului.

Mutații încep să se adune. În timp ce se strâng laolaltă, se ridică din nou, cu ușurință, pe labela din spate, ceea ce le atribuie o înfățișare nefiresc de umană. Au cu toții blană groasă, unii fiind acoperiți cu păr drept, lucios, și alții cu o lână buclată, iar culorile variază de la negru tăciune la ceea ce nu pot numi altfel decât blond. Și mai e ceva, ceva care îmi zbârlește părul de pe ceafă, dar nu pot pune punctul pe i.

Își lipesc boturile pe corn, adalmecând și gustând metalul, zgâriind suprafața cu ghearele și scoțând sunete pițigăiate, înalte, pe care și le adresează unii altora. Probabil că așa comunică, fiindcă haita se retrage, ca și cum ar vrea să facă loc. Pe urmă, unul dintre ei, de dimensiuni considerabile, acoperit cu văluri mătăsoase de blană blondă, se avântă în fugă și sare pe corn. Picioarele sale din spate trebuie să fie incredibil de puternice, fiindcă aterizează la numai trei metri sub noi, cu

buzele rozalii retrase, dezvăluindu-și colții într-un mârâit. Rămâne acolo preț de o clipă, în care îmi dau seama ce altceva mă mai neliniștește la mutanți. Ochii verzi, care mă fixează cu răutate, nu seamănă cu ai unui câine sau ai unui lup, nu seamănă cu ochii nici unui animal din specia canină pe care l-am văzut vreodată. Sunt inconfundabil umani. Iar revelația abia începe să se contureze, când observ zgarda pe care numărul 1 e încastrat cu nestemate și sunt izbită de oribilul adevăr. Părul blond, ochii verzi, numărul... e Glimmer.

De pe buze mi se desprinde un țipăt și îmi vine greu să nu trag. Am așteptat înaintea de a o face, mult prea conștientă de scăderea rezervei mele de săgeți. Am așteptat să văd dacă mutanții se pot cățăra. Dar acum, deși creatura începe să alunece înapoi, incapabilă să găsească un sprijin pe suprafața metalică, deși aud scrâșnetul ușor al ghearelor, precum al unghiilor pe tabla de la școală, îi trimit săgeata în beregată. Trupul i se contorsionează și cade la pământ cu o bufnitură.

— Katniss?

Îl simt pe Peeta prinzându-mă de braț.

— E ea!

Mă smulg din strânsoare.

— Cine? întrebă Peeta.

Capul îmi zvâcnește în toate părțile în timp ce studiez haita, luând în considerare diversele mărimi și culori. Cel mic, cu blană roșie și ochi de chihlimbar... Față de Vulpe! Iar acolo, părul cenușiu și ochii căprui ai băiatului din Districtul 9, care a murit când ne băteam pentru rucsac! Și, cel mai rău, mutantul cel mai mic, cu blană neagră, lucioasă, cu ochi căprui imenși și cu o zgardă pe care numărul 11 e schițat din paie împletite. Dinți dezgoliți de ură. Rue...

— Ce e, Katniss?

Peeta mă scutură de umăr.

— Sunt ei. Toți. Rue și Față de Vulpe și... toate celelalte tributuri, spun, cu voce înăbușită.

Îi recunoaște și aud cum i se taie răsuflarea.

— Ce le-au făcut? Crezi că... ăia ar putea fi ochii lor adevărați?

Ochii sunt ultima dintre grijile mele. Ce e cu creierii? Au primit vreuna dintre amintirile adevăratelor tributuri? Au fost programați să urască în mod deosebit chipurile noastre, pentru că noi am supraviețuit, iar ei au fost uciși cu atâta cruzime? Iar cei pe care i-am ucis noi înșine... oare au impresia că își răzbună propria moarte?

Până să ajung la o concluzie, mutanții încep un nou atac asupra cornului. S-au împărțit în două grupuri, de o parte și de alta, și își folosesc etichetele puternice din spate ca să se azvârle către noi. O pereche de fălci clănțane cu zgomot la câțiva centimetri de mâna mea, apoi îl aud pe Peeta țipând, simt cum îi e smucit trupul, iar greutatea lui și a mutantului mă trag într-o parte. Dacă nu s-ar ține de brațul

meu, ar cădea la pământ, dar, așa cum stau lucrurile, e nevoie de toată puterea mea ca să ne menținem amândoi pe suprafața curbată a cornului. Și vin tot mai multe tributuri.

— Omoară-l, Peeta! Omoară-l!

Urlu și, cu toate că nu văd ce se-ntâmplă, știu că trebuie să fi înjunghiat creatura, pentru că forța care mă trage se micșorează. Reușesc să-l aduc înapoi, pe corn, și ne târâm în sus, unde ne așteaptă cel mai mic dintre cele două rele.

Cato încă nu s-a repus pe picioare, dar respirația i s-a încetinit și știu că, în curând, o să-și revină suficient ca să poată veni după noi, să ne arunce peste marginea cornului, ca să ne găsim moartea. Îmi încarc arcul, dar săgeata sfârșește luând viața unui mutant care nu poate fi decât Thresh. Cine altcineva ar fi putut sări atât de sus? Am parte de un moment de ușurare, fiindcă trebuie să ne fi urcat în sfârșit dincolo de zona unde ne pot ajunge mutații și tocmai mă întorc să-l înfrunt pe Cato, când Peeta e smuls de lângă mine. Sunt sigură că a căzut pradă haitei, când simt sângele lui împrôscându-mi chipul.

Cato stă în fața mea, aproape pe buza cornului, ținând gâtul lui Peeta în strânsoarea brațului său, sugrumându-l. Peeta își înfige degetele în brațul lui, dar fără prea multă vlagă, de parcă n-ar fi sigur dacă e mai important să respire sau să-ncerce să oprească șuvoiul sângelui izvorât din gaura larg deschisă pe care i-a făcut-o în pulpă un mutant.

Îndrept una dintre ultimele mele două săgeți spre capul lui Cato, știind că nu poate avea nici un efect asupra trupului și a membrelor sale, acoperite, așa cum pot vedea acum, de o plasă strânsă pe trup, de culoarea pielii. Un soi de armură completă, de cea mai bună calitate, creată de Capitoliu. Asta a fost în rucsacul lui de la festin? O armură care să-i apere tot trupul de săgețile mele? Ei bine, au neglijat să-i trimită și un coif cu vizieră.

Cato râde.

— Trage, și el ajunge jos, cu mine odată.

Are dreptate. Dacă-lucid și cade printre mutații, Peeta moare, cu siguranță, odată cu el. Am ajuns într-o situație fără ieșire. Nu pot trage în Cato fără să moară și Peeta. El nu-l poate ucide pe Peeta fără ca săgeata mea să i se înfigă, garantat, în creier. Stăm ca niște statui, căutând amândoi o ieșire.

Mușchii îmi sunt atât de încordați, încât am senzația că-mi pot plesni în orice clipă. Dinții îmi sunt atât de strânși, încât ar putea să se sfărâme. Mutații amuțesc și nu mai aud decât sângele zvâcnindu-mi în urechea teafără.

Buzele lui Peeta încep să se-nvinețească. Dacă nu acționez imediat, o să se sufoce, o să-l pierd, iar Cato o să-i folosească probabil trupul ca armă împotriva mea. De fapt, sunt sigură că asta are de gând, fiindcă, deși a încetat să râdă, buzele lui schițează un zâmbet triumfător.

Cu un ultim efort, Peeta își ridică degetele picurând de sângele de pe picior către brațul lui Cato. În loc să lupte, încercând să se elibereze, își abate arătătorul

într-o parte, trasând cu bună știință un X pe dosul mâinii lui Cato. Băiatul din Districtul 2 înțelege semnificația gestului exact cu o secundă mai târziu decât mine. O pot spune după felul în care îi piere zâmbetul de pe buze. Dar asta se întâmplă cu o clipă prea târziu, fiindcă săgeata mea îi străpunge deja mâna. Tipă și îl eliberează din reflex pe Peeta, care se azvârle cu spatele în el. Preț de o secundă cumplită, cred că se vor prăbuși amândoi. Mă arunc în față, prinzându-l pe Peeta când Cato își pierde echilibrul pe sângele alunecos de pe suprafața cornului și cade grămadă pe pământ.

Îl auzim izbindu-se de sol, cu aerul părăsindu-i plămânii în momentul impactului, apoi mutanții îl atacă. Eu și Peeta ne ținem unul de altul, așteptând lovitura de tun, așteptând sfârșitul competiției, așteptând să fim eliberați. Dar asta nu se petrece. Nu încă. Fiindcă acesta e punctul culminant al Jocurilor Foamei, iar publicul așteaptă un spectacol.

Nu mă uit, dar aud mârâiturile, mormăiturile, urlete de durere ale omului și ale animalelor, în timp ce Cato acceptă lupta cu haita. Nu înțeleg cum de poate supraviețui decât după ce îmi aduc aminte de armura care îl protejează de la glezne până la gât și îmi dau seama cât de lungă ar putea fi noaptea. Cato trebuie să aibă un cuțit, sau o sabie, sau ceva asemănător, ceva pe care l-a ținut ascuns în haine, fiindcă, din când în când, se aude urletul de moarte al câte unui mutant sau sunetul metalului izbit de metal când lama lovește suprafața de aur. Încăierarea își schimbă locul, rotindu-se în jurul Cornului Abundenței și știu că, probabil, Cato încearcă o manevră care i-ar putea salva viața – vrea să ocolească vârful și să ni se alătore din nou. Dar, în final, în ciuda puterii lui ieșite din comun și a îndemnării, numărul mutanților îl copleșește, pur și simplu.

Nu știu câtă vreme a trecut, poate să fi fost o oră, când Cato se prăbușește și aud mutanții târându-l, trăgându-l înapoi, în Cornul Abundenței. Acum îl vor ucide, mă gândesc. Dar tunul încă nu trage.

Se lasă noaptea, răsună imnul, dar pe cer nu apare imaginea lui Cato, se aud doar gemete înăbușite, străbătând prin metalul de sub noi. Vântul de gheață ce mătură câmpia îmi aduce aminte că Jocurile nu s-au terminat, că s-ar putea să mai dureze cine știe cât, că încă nu avem nici o garanție a victoriei.

Mă întorc spre Peeta și descopăr că piciorul lui sângerează mai rău ca niciodată. Toate proviziile noastre, ambele rucsacuri, au rămas lângă lac, acolo unde le-am abandonat când am fugit de mutanți. N-am nici un pansament, nimic care să-i oprească șuvoiul de sânge din pulpă. Deși tremur sub vântul mușcător, îmi desfac haina, cât să-mi smulg cămașa, apoi o închid din nou, cât mai repede cu putință. După scurta expunere la frig, îmi clănțnesc dinții, scăpați de sub control.

În lumina palidă a Lunii, fața lui Peeta e cenușie. Îl conving să se întindă înaintea de a-i cerceta rana. Sângele cald, alunecos, îmi curge peste degete. Un simplu bandaj n-o să fie suficient. Am văzut-o de câteva ori pe mama legând un

garou și încerc să fac același lucru. Îmi tai mâneca de la cămașă, i-o răsucesc de două ori în jurul piciorului, exact sub genunchi, și fac un nod cu laț. Nu am nici un băț, așa că iau ultima mea săgeată și o introduc în nod, răsucind-o apoi cât de tare îndrăznesc. E riscant – Peeta și-ar putea pierde piciorul – dar, când pun asta în balanță cu pierderea vieții, ce alternativă mai pot avea? Bandajez rana cu ce a mai rămas din cămașă și mă întind lângă el.

— Să nu adormi, îi spun.

Nu știu dacă asta e procedeu medical, dar mă îngrozește gândul că ar putea adormi ca să nu se mai trezească niciodată.

— Ți-e frig? mă întrebă el.

Își descheie haina, mă lipesc de el, apoi o încheie din nou în jurul meu. Așa, bucurându-ne de căldura ambelor corpuri sub stratul dublu de haine, e ceva mai cald, dar noaptea abia a început. Temperatura va continua să scadă. Chiar și acum simt Cornul Abundenței, care ardea atât de tare când am început să mă cațăr, apropiindu-se încet de temperatura gheții.

— Cato încă mai poate câștiga, îi șoptesc lui Peeta.

— Să nu crezi asta, ripostează, așezându-mi gluga pe cap, dar el tremură mai tare decât mine.

Următoarele ore sunt cele mai cumplite din viața mea, fapt care, dacă te gândești bine, înseamnă ceva. Frigul în sine e destul de chinuitor, dar adevăratul coșmar e să-l asculți pe Cato, gemând, implorând și, în cele din urmă, doar scâncind în vreme ce mutații continuă să-l tortureze. După un foarte scurt timp, nu-mi mai pasă cine e sau ce-a făcut, tot ce vreau e să i se sfârșească suferința.

— De ce nu-l ucid, pur și simplu? îl întreb pe Peeta.

— Știi de ce, îmi răspunde, trăgându-mă mai aproape.

Și chiar știu. În clipa asta, nici un privitor nu-și poate lua ochii de la spectacol. Din punctul de vedere al creatorilor-de-joc, asta e culmea distracției.

Continuă la nesfârșit, ajungând să îmi acapareze cu desăvârșire mintea, alungându-mi amintirile și speranțele pentru ziua de mâine, ștergând totul, cu excepția prezentului, despre care încep să cred că nu se va schimba niciodată. N-o să mai existe niciodată altceva decât frig și spaimă și sunetele agoniei băiatului care moare în Cornul Abundenței.

Peeta începe să tot ațipească și, ori de câte ori o face, mă trezesc strigându-l pe nume din ce în ce mai tare, fiindcă știu că, dacă îmi moare acum în brațe, o să-nnebunesc cu desăvârșire. El se luptă cu somnul, probabil mai mult pentru mine decât pentru el, și e greu, fiindcă o cădere în inconștiență ar fi singura lui cale de evadare. Însă adrenalina care îmi aleargă prin vene nu mi-ar îngădui niciodată să-l urmez, așa că nu-l pot lăsa să plece. Pur și simplu nu pot.

Singurul semn al scurgerii timpului e cerul, mișcarea subtilă a Lunii. Și Peeta începe să mi-o arate, insistând s-o urmăresc și, uneori, simt câte o pâlpare de speranță înainte de a mă scufunda iarăși în chinul nopții.

Într-un târziu îl aud șoptind că răsare soarele. Deschid ochii și văd stelele pălind în lumina firavă a răsăritului. Acum văd și cât de cadaveric a devenit chipul lui Peeta. Cât de puțin timp i-a mai rămas. Și știu că trebuie să-l duc înapoi, la Capitoliu.

Dar nu s-a auzit nici o lovitură de tun. Îmi lipesc urechea teafără de corn și abia reușesc să deslușesc vocea lui Cato.

— Cred că acum e mai aproape. Katniss, îl poți nimeri cu o săgeată? mă întreabă Peeta.

Dacă a ajuns aproape de gura cornului, aș putea să-lucid. În momentul ăsta, ar fi un act de caritate.

— Ultima mea săgeată e în garoul tău, spun.

— Folosește-o, mă îndeamnă el, deschizându-și haina și eliberându-mă.

Așa că scot săgeata, legând din nou garoul, atât de strâns cât o pot face cu degetele mele înghețate, îmi frec mâinile una de alta, străduindu-mă să-mi repun degetele în mișcare. Când mă târăsc spre buza cornului și mă aplec peste muchie, simt mâinile lui Peeta cum mă încleștează, susținându-mă.

În lumina palidă, e nevoie de câteva clipe ca să-l descopăr pe Cato, în balta de sânge. Pe urmă bucata de carne jupuită care a fost dușmanul meu scoate un sunet și îmi dau seama unde îi e gura. Și cred că a încercat să spună *te rog*.

Mila, nu răzbunarea, îmi trimite săgeata să-i străpungă țeasta. Peeta mă trage înapoi, cu arcul în mână, cu tolba goală.

— L-ai nimerit? șoptește.

Îi răspunde lovitura de tun.

— Atunci am câștigat, Katniss, spune el, cu o voce spartă.

— Bravo nouă, reușesc să spun, dar în glas nu mi se simte bucuria victoriei.

În solul câmpiei se cascadează o gaură și, ca la poruncă, mutanții rămași se îndreaptă spre ea, dispărând când se închide pământul deasupra lor.

Așteptăm să apară o aeronavă care să ridice rămășițele lui Cato, așteptăm să sune apoi trompetele victoriei, dar nu se întâmplă nimic.

— Hei! strig eu către văzduh. Ce se petrece? Singurul răspuns e ciripitul păsărilor care se trezesc.

— Poate e din cauza cadavrului. Poate trebuie să ne îndepărtăm de el, sugerează Peeta.

Încerc să-mi aduc aminte. Oare trebuie să plec de lângă ultima victimă? Am mintea prea tulbure ca să fiu sigură, dar care altul ar putea fi motivul întârzierii?

— OK. Crezi că poți ajunge până la lac? întreb.

— Cred că e cel mai bine să încerc, răspunde el. Coborâm încet spre vârful cornului și cădem pe pământ. Dacă înțepeneala membrelor mele e atât de groaznică, cum de se mai poate mișca Peeta? Mă ridic prima, rotindu-mi și îndoindu-mi brațele și picioarele până ce am impresia că sunt în stare să-l ajut. Reușim cumva să ajungem lângă lac. Iau un pumn de apă rece pentru Peeta și îmi

duc un altul la buze.

O gaiță-zeflemitoare fluieră, o notă prelungită, joasă, și ochii mi se umplu de lacrimi de ușurare când apare aeronava, luând trupul lui Cato. Acum vor veni după noi. Acum putem pleca acasă.

Dar iarăși nu se întâmplă nimic.

— Ce mai așteaptă? spune Peeta, cu voce slabă. Din cauza slăbirii garoului și a efortului de a ajunge lângă lac, i s-a redeschis rana.

— Nu știu.

Indiferent care ar fi motivul întârzierii, nu pot să-l privesc pierzând din nou sânge. Mă ridic să caut un băț, dar dau aproape imediat peste săgeata care a ricoșat de armura lui Cato. O să fie la fel de bună cum a fost cealaltă. Când mă aplec s-o ridic, în arenă tună vocea lui Claudius Templesmith.

— Salutări finaliștilor din cea de a Șaptezeci și Patra ediție a Jocurilor Foamei. Modificarea anterioară a fost revocată. O examinare mai atentă a regulamentului a dezvăluit că nu poate exista decât un singur învingător, spune el. Noroc și fie sorții întotdeauna de partea voastră.

Urmează o scurtă răbufnire de paraziți și nimic mai mult. Mă holbez la Peeta, nevenindu-mi să cred, în timp ce înțeleg adevărul. N-au avut niciodată de gând să ne lase pe amândoi în viață. Totul a fost ticluit de creatorii-de-joc pentru a garanta cea mai dramatică înfruntare din istorie. Iar eu am mers pe mâna lor, ca o proastă.

— Dacă te gândești bine, nu e chiar atât de surprinzător, spune încet Peeta.

Îl privesc ridicându-se cu mișcări chinuite. Pe urmă vine spre mine, parcă înaintând cu încetinitorul, mâna lui scoate cuțitul din centură...

Înainte de a-mi da seama ce fac, am arcul încărcat, cu săgeata îndreptată către inima lui. Peeta înalță din sprâncene și văd cuțitul care i s-a desprins deja de mână în zbor spre lac, unde se afundă împrôscând apa. Scap armele și pășesc înapoi, cu fața arzându-mi de ceea ce nu poate fi decât rușine.

— Nu, zice el. Fă-o.

Se apropie șchiopătând și îmi pune arcul și săgeata din nou în mâini.

— Nu pot, îi spun. N-o fac.

— Fă-o. Până când nu trimit înapoi mutanții sau orice altceva. Nu vreau să mor cum a murit Cato.

— Atunci trage tu în mine, spun, furioasă, îndesându-i armele în brațe. Omoară-mă, du-te acasă și trăiește tu cu asta!

Și, în timp ce rostesc cuvintele, știu că moartea aici și acum ar fi mai ușoară decât o asemenea viață.

— Știi că nu pot, răspunde el, aruncând arcul. Bine, eu o să plec oricum primul.

Se apleacă și-și rupe bandajul, eliminând ultimul obstacol dintre sângele lui și pământ.

— Nu, nu poți să te sinucizi.

Sunt în genunchi, înfășurându-i cu disperare bandajul la loc, în jurul rănii.

— Katniss, zice el. Asta vreau.

— N-o să mă lași aici singură, ripostez.

Fiindcă, dacă el moare, n-o să ajung niciodată acasă, nu cu adevărat. O să-mi petrec restul vieții în arenă, încercând să descopăr o cale de ieșire.

— Ascultă, spune el, ridicându-mă în picioare. Știm amândoi că trebuie să existe un învingător. Nu poate învinge decât unul dintre noi. Te rog, acceptă. De dragul meu.

Și continuă spunându-mi cât de mult mă iubește, cum ar fi viața fără mine, dar eu nu-l mai ascult, fiindcă vorbele lui de mai înainte mi-au rămas în gând, răsucindu-se cu disperare pe toate fețele.

Știm amândoi că trebuie să existe un învingător.

Da, trebuie să existe un învingător. Fără învingător, totul ar sări în aer, căzând asupra creatorilor-de-joc. Vor fi dezamăgit Capitoliul. Ar fi posibil chiar să fie executați, încet și dureros, agonia lor fiind transmisă către toate ecranele din țară.

Dacă eu și Peeta am muri amândoi sau dacă ei și-ar închipui c-o să murim...

Degetele mele caută pe băjbăite punguța pe care mi-am agățat-o de centură, desprinzând-o. Peeta o vede și mă prinde de încheietura mâinii.

— Nu, nu te las.

— Ai încredere în mine, șoptesc.

El îmi susține privirea pentru o clipă îndelungată, apoi îmi dă drumul. Desfac punga și îi pun în palmă câteva grămăjoare de fructe. Pe urmă îmi umplu și eu pumnul.

— După ce numărăm până la trei?

Se apleacă și mă sărută o singură dată, cu multă tandrețe.

— După ce numărăm până la trei, Peeta încuviințează.

Rămânem în picioare, spate în spate, încleștându-ne strâns mâinile libere.

— Arată-le. Vreau să le vadă toată lumea, adaugă.

Îmi răsfir degetele și bobitele de culoare întunecată sclipesc în razele soarelui. Strâng pentru ultima oară mâna lui Peeta, ca un semnal, și începem să numărăm.

— Unu.

Poate mă înșel.

— Doi.

Poate nu le pasă dacă murim amândoi.

— Trei!

E prea târziu, nu mă mai pot răzgândi. Îmi duc mâna la gură, aruncând o ultimă privire asupra lumii. Bobitele abia mi-au trecut dincolo de buze când încep să sune trompetele.

Vocea înnebunită a lui Claudius Templesmith se înalță într-un strigăt, acoperindu-le.

— Stop! Opriți-vă! Doamnelor și domnilor, am plăcerea să vi-i prezint pe

câștigătorii celei de a Șaptezeci și Patra Ediții a Jocurilor Foamei, Katniss Everdeen și Peeta Mellark! Vi-i încredințez – vă încredințez tributurile din Districtul 12!

26

Scuip bobیțele din gură, ștergându-mi vârful limbii cu poala cămășii, ca să mă asigur că n-a rămas nici un strop de suc. Peeta mă trage lângă lac, unde ne clătim amândoi gurile cu apă din belșug, căzând apoi unul în brațele celuilalt.

— Ai înghițit vreuna? îl întreb.

El scutură din cap.

— Tu?

— Cred că aș fi fost deja moartă dacă aș fi făcut-o.

Văd cum i se mișcă buzele, articulând un răspuns, dar nu-l pot auzi din cauza strigătelor mulțimii din Capitoliu, transmise în direct în difuzoare.

Aeronava se materializează deasupra capetelor noastre și lasă în jos două scări, numai că nu mă dezlipesc de Peeta nici în ruptul capului. Țin un braț în jurul lui și îl ajut să se urce, plasându-ne amândoi picioarele pe prima treaptă a scării. Curentul electric ne încremenește și de data asta mă bucur fiindcă nu sunt cu adevărat sigură că Peeta se poate ține de scară până ce ajungem sus. Iar când îmi cobor privirea văd că, deși mușchii sunt imobili, nimic nu-i împiedică piciorul să sângereze. Așa cum era de așteptat, în clipa când ușa se închide în urma noastră, se prăbușește inconștient pe podea.

Degetele mele continuă să fie atât de încleștate de spatele hainei lui, încât materialul negru se rupe când vin să îl ia, lăsându-mă cu o bucată în pumnul strâns. Doctorii în costume albe, sterile, cu măști și mănuși, deja pregătiți să-l opereze, intră în acțiune. Peeta e atât de palid și de neclintit pe o masă argintie, din el izvorăsc tuburi și sârme, pornind în toate părțile și, pentru o clipă, uit că nu mai suntem în arenă și doctorii mi se par o altă amenințare, o altă hoardă de mutați creați ca să-lucidă. Înlemnesc, apoi mă arunc spre el, dar sunt prinsă și trasă într-o altă încăpere, iar o ușă de sticlă ne izolează, închizându-se între noi. Bat cu pumnii în geam, țișând cât mă ține gura. Toată lumea mă ignoră, cu excepția unui servitor din Capitoliu care își face apariția în spatele meu și îmi oferă o băutură răcoritoare.

Mă las să alunec pe podea, cu fața spre ușă, privind nedumerită paharul de cristal pe care îl țin în mână. Rece ca gheața, plin cu suc de portocale, cu un pai cu guler plisat. Cât de nepotrivit arată în mâna mea însângerată și jechoasă, cu o crustă de murdărie sub unghii și cu cicatrice. Simțind mirosul, îmi lasă gura apă, dar pun paharul cu grijă pe podea, neavând încredere în ceva atât de curat și de frumos.

Prin geam văd doctorii ocupându-se febrili de Peeta, cu frunțile încrețite de

concentrare. Văd curgând lichidele pompate prin tuburi, privesc peretele plin de cadrane și de lumini fără nici o semnificație pentru mine. Nu sunt sigură, dar cred că inima lui se oprește de două ori.

E ca și cum aș fi din nou acasă, când este adus un om mutilat de o explozie în mină, pentru care nu mai e nici o speranță, sau o femeie în a treia zi de travaliu, sau un copil înfometat care se luptă cu pneumonia, iar mama și Prim au pe chip aceeași privire. Acum e momentul să fug în pădure, să mă ascund printre copaci până când pacientul e mort de mult și, într-o altă parte a Filonului, ciocanele bat cuie într-un coșciug. Dar sunt reținută aici atât de pereții aeronavei, cât și de forța care îi împiedică pe cei dragi să plece de lângă muribunzi. I-am văzut atât de des, strânși în jurul mesei noastre din bucătărie, și m-am întreat, de fiecare dată: De ce nu pleacă? De ce stau să privească?

Iar acum știu de ce. Pentru că n-au de ales.

Tresar când surprind pe cineva privindu-mă de la numai câțiva centimetri distanță și apoi îmi dau seama că e propria mea față, reflectată de sticlă. Ochi sălbatici, obraji supti, păr încâlcit, înverșunată. Sălbăticită. Nebună. Nu e de mirare că toată lumea păstrează preventiv distanța față de mine.

Următorul lucru pe care-l știu e că aterizăm pe acoperișul Centrului de Antrenament și Peeta e luat, dar eu sunt lăsată dincolo de ușă. Încep să mă arunc în peretele de sticlă, țipând strident, și cred că întrezăresc o străfulgerare de păr roz – probabil e Effie, trebuie să fie Effie, venind să mă salveze – când simt un ac înțepându-mă din spate.

Când mă trezesc, mai întâi mă tem să mă mișc. Întregul tavan strălucește, răspândind o lumină galbenă, blândă, și îngăduindu-mi să văd că mă aflu într-o încăpere care nu găzduiește decât patul meu. Nu se zărește nici o ușă, nici o fereastră. Aerul are un miros înțepător, antiseptic. Din brațul drept îmi ies mai multe tuburi, întinzându-se spre peretele din spate. Sunt dezbrăcată, dar atingerea așternuturilor îmi mângâie pielea, încerc să-mi scot brațul stâng deasupra păturii. Nu numai că a fost spălat lună, dar unghiile mele sunt ovale perfecte, iar urmele rănilor au devenit mai puțin proeminente. Îmi ating obrazul, buzele, cicatricea încrețită de deasupra sprâncenei, apoi îmi trec pur și simplu degetele prin părul mătășos și înlemnesc. Îmi zbârlesc cu teamă părul în jurul urechii stângi. Nu, n-a fost o iluzie. Aud din nou.

Încerc să mă ridic, dar un soi de bandă restrictivă din jurul taliei mă împiedică să mă salt cu mai mult de câțiva centimetri. Limitarea libertății mele de mișcare mă face să intru în panică și încerc să mă trag în sus, răsucindu-mi șoldurile pe sub bandă, când o porțiune a peretelui glisează și intră fata avox cu părul roșu, aducând o tavă. Vederea ei mă liniștește și nu mai încerc să evaderez. Aș vrea să-i pun un milion de întrebări, dar mă tem că orice gen de familiaritate i-ar aduce necazuri. E evident că sunt ținută sub o observație atentă. Ea sprijină tava pe coapsele mele și apăsă ceva care mă ridică în poziția șezând. În timp ce îmi

aranjează pernele, risc o singură întrebare. O rostesc cu voce tare, atât de clar pe cât îmi permite vocea mea răgușită, astfel încât nimic să nu lase impresia că aş avea ceva de ascuns.

– Peeta trăiește?

Ea încuviințează dând din cap și, când îmi pune lingura în mână, simt o apăsare prietenoasă.

Cred că, la urma urmelor, nu mi-a dorit moartea. Iar Peeta a supraviețuit. Bineînțeles că da. Cu toată aparatul scumpă pe care o au aici. Totuși, până acum nu eram sigură.

Ușa se închide fără zgomot în urma fetei avox, iar eu mă întorc înfometată spre tavă. Un castron cu supă limpede, o porție mică de compot cu mere și un pahar cu apă. Asta e tot? mă întreb, prost dispusă. Cina de bun venit n-ar fi trebuit să fie mai impresionantă? Însă descopăr că e nevoie de efort ca să termin mâncarea sărăcăcioasă din fața mea. Stomacul pare să mi se fi redus la dimensiunea unei castane și nu pot să nu mă întreb cât timp am fost inconștientă, fiindcă, în ultima dimineață din arenă, am luat un mic dejun destul de bogat. De obicei, între sfârșitul competiției și prezentarea învingătorului există un decalaj de câteva zile, pentru ca unui om înfometat, rănit și murdar să i se redea înfățișarea omenească. Aici, undeva, Cinna și Porția ne vor crea o garderobă pentru apariția în public. Haymitch și Effie vor pregăti un banchet pentru sponsori, trecând în revistă întrebările pentru interviurile noastre de final. Acasă, în Districtul 12, e probabil un adevărat haos în timp ce se organizează o ceremonie de bun venit pentru Peeta și pentru mine, ținând cont că ultima de acest gen s-a desfășurat cu aproape treizeci de ani în urmă.

Acasă! Prim și mama! Gale! Până și gândul la bătrânul motan jegos al lui Prim mă face să zâmbesc. O să fiu acasă în curând!

Vreau să mă ridic din patul ăsta. Să-i văd pe Cinna și pe Porția, să aflu mai multe despre ceea ce se petrece. Și, de ce nu? Mă simt minunat. Dar, când încep să mă strecor pe sub bandă, simt un lichid răcoros prelingându-se dintr-unul dintre tuburi în venele mele și îmi pierd aproape imediat cunoștința.

Totul se repetă pentru o perioadă nedeterminată de timp. Mă trezesc, mănânc, apoi, chiar dacă rezist impulsului de a evada din pat, sunt adormită din nou. E ca și cum aş trăi într-un crepuscul straniu, neîntrerupt. Rețin puține lucruri. Fata avox cu părul roșu nu s-a mai întors de când mi-a dat să mănânc, cicatricile îmi dispar și oare nu e decât o părere sau aud o voce de bărbat strigând? Nu cu accentul Capitoliului, ci în cadența mai aspră de acasă. Și nu-mi pot reprima sentimentul vag, reconfortant, că există cineva care mă caută.

Sosește în sfârșit momentul când îmi revin și în brațul meu drept nu mai e implantat nimic. Banda restrictivă din jurul mijlocului a dispărut și sunt liberă să mă mișc. Încep prin a mă sălta în capul oaselor, dar mă oprește imaginea mâinilor mele. Perfecțiunea pielii, netezimea și strălucirea ei. Cicatricile, nu doar cele din

arenă, ci și cele dobândite în decursul anilor de vânatoare, mi-au dispărut fără urmă. Fruntea mea pare de satin și, când îmi caut arsura de pe pulpă, nu mai găsesc nimic.

Îmi las picioarele să alunece jos din pat, întrebându-mă, neliniștită, dacă îmi vor putea susține greutatea, și descopăr că sunt puternice și ferme. Lângă pat sunt niște haine ce mă înfioară. E costumul pe care l-am purtat noi, toate tributurile, în arenă. Îl privesc de parcă m-ar putea mușca, până când îmi amintesc că, firește, asta e ceea ce voi purta pentru a mă întâlni cu echipa mea susținătoare.

Mă îmbrac în mai puțin de un minut și mă foiesc în fața peretelui, în locul unde, deși nu o pot vedea, știu că se află ușa, când aceasta glisează brusc. Ies pe un coridor larg, pustiu, unde pare să nu mai fie nici o altă ușă. Dar trebuie să existe și altele. Iar dincolo de una dintre ele trebuie să se afle Peeta. Acum, când sunt conștientă și mă pot mișca, îmi fac tot mai multe griji pentru el. Trebuie să fie teafăr, altfel fata avox nu mi-ar fi spus asta. Dar vreau să mă conving cu ochii mei.

— Peeta!

Îl strig, de vreme ce n-am pe cine întreba. Ca răspuns, îmi aud numele, dar nu e rostit de vocea lui. E un glas care începe prin a mă irita, pentru a mă umple apoi de nerăbdare. Effie.

Mă întorc și văd în capătul holului o cameră mare, unde mă așteaptă toți – Effie, Haymitch și Cinna. Picioarele mele se pun în mișcare fără să ezite. Poate un învingător trebuie să dea dovadă de mai multă stăpânire de sine, de mai multă superioritate, mai ales când știe că scena ar putea fi înregistrată, dar nu-mi pasă. Alerg spre ei și mă surprind și pe mine însămi aruncându-mă mai întâi în brațele lui Haymitch. Iar el nu pare sarcastic când îmi șoptește la ureche:

— Bine lucrat, iubito.

Effie e, cumva, înlăcrimată, mă mângâie întruna pe păr și îmi tot povestește cum le-a spus ea tuturor că suntem adevărate perle. Cinna se mulțumește să mă îmbrățișeze cu putere și nu scoate nici o vorbă. Pe urmă văd că Porția lipsește și am un presentiment neplăcut.

— Unde e Porția? E cu Peeta? El e teafăr, nu-i așa? Adică trăiește? mă trezesc vorbind.

— E bine sănătos. Numai că vor ca revederea voastră să se desfășoare în direct, în timpul ceremoniei, spune Haymitch.

— Oh! Asta era, zic eu.

Momentul cumplit în care am crezut din nou că e mort trece.

— Cred că și eu mi-aș dori să văd așa ceva, adaug.

— Du-te cu Cinna, mă îndeamnă Haymitch. El o să te pregătească.

E o ușurare să fii singură cu stilistul, să simt brațul lui protector în jurul umerilor mei în timp ce, îndepărtându-mă de camerele de luat vederi, mă călăuzește de-a lungul câtorva coridoare și către un ascensor care duce în holul

Centrului de Antrenament. Așadar, spitalul e sub pământ, la mare adâncime, chiar mai jos decât sala de gimnastică unde învață participanții la Jocuri să facă noduri și să arunce sulițe. Ferestrele holului sunt opacizate și o mână de paznici sunt la datorie. Aici nu mai e nimeni altcineva care să ne vadă traversând încăperea, îndreptându-ne spre lift. Pașii noștri reverberează în pustietatea din jur. Și, în timp ce urcăm spre etajul doisprezece, chipurile tuturor tributurilor ce nu se vor mai întoarce niciodată îmi fulgeră prin minte, iar inima mi se strânge sub povara greutății din piept.

Când se deschid ușile, Venia, Flavius și Octavia mă absorb în mijlocul lor, vorbind atât de repede și cu atâta încântare, încât nu le deslușesc cuvintele. Totuși, sentimentele sunt clare. Sunt cu adevărat încântați să mă revadă și, la rândul meu, sunt fericită când îi zăresc, dar nu așa cum am fost când l-am văzut pe Cinna. E mai degrabă ca și cum m-aș bucura să văd un trio de animale de companie afectuoase, la sfârșitul unei zile din cale afară de grele.

Mă conduc în sufragerie, unde primesc o masă adevărată – friptură de vită, mazăre și chifle pufoase – deși porțiile mele continuă să fie controlate cu strictețe. Pentru că sunt refuzată când cer una în plus.

— Nu, nu, nu. Nu vor să dai afară tot ce ai în stomac pe scenă, spune Octavia, dar îmi dă, pe furiș, încă o chiflă pe sub masă, ca să știu că ea e de partea mea.

Ne întoarcem în camera mea și Cinna dispăre o vreme, răstimp în care restul echipei mă pregătește.

— Oh, ți-au lustruit tot trupul, spune Flavius, invidios. Nu ți-a mai rămas pe piele nici măcar o singură pată.

Dar, când mă privesc dezbrăcată în oglindă, nu văd decât ce sfrijită sunt. Nu mă îndoiesc că, după ieșirea din arenă, arătam încă și mai rău, dar îmi pot număra coastele cu ușurință.

Cei trei îmi reglează dușul și, după ce termin, se ocupă de părul, de unghiile și de machiajul meu. Pălăvrăgesc fără încetare și eu sunt rareori nevoită să le răspund, ceea ce e bine, fiindcă n-am cine știe ce chef de vorbă. E ciudat, pentru că, până și atunci când pălăvrăgesc despre Jocuri, totul se rezumă la locul unde se aflau, la ceea ce făceau sau la ceea ce au simțit când s-a petrecut un anumit eveniment.

— Eram încă în pat!

— Tocmai îmi vopseam sprâncenele!

— Jur că aproape am leșinat!

Totul e despre ei, nu despre băieții și fetele care au murit în arenă.

În Districtul 12, nu ne desfătăm astfel cu Jocurile. Scrâșnim din dinți și ne uităm pentru că trebuie s-o facem, iar după ce se termină ne întoarcem la treburile noastre cât mai curând cu putință.

Ca să nu ajung să urăsc echipa de pregătire, ignor efectiv cea mai mare parte a spuselor lor.

Cinna apare aducând pe brațe ceea ce pare să fie o rochie modestă, de culoare galbenă.

— Ai renunțat la toată povestea cu „fata din foc”? îl întreb.

— Asta o să mi-o spui tu, răspunde și îmi trage rochia peste cap.

Observ imediat umplutura de deasupra sânilor, ce adaugă rotunjimile pe care mi le-a furat foamea. Măinile mi se duc la piept și mă încrunt.

— Știu, spune Cinna, înainte de a apuca să obiectez. Dar creatorii-de-joc voiau să-ți faci o operație estetică. Haymitch a dus cu ei o luptă grea. Asta e compromisul.

Mă oprește înainte de a-mi privi imaginea reflectată.

— Așteaptă, nu uita de pantofi.

Venia mă ajută să-mi pun o pereche de sandale din piele, fără toc, apoi mă întorc spre oglindă.

Încă mai sunt „fata din foc”. Materialul diafan are o strălucire blândă. Până și cel mai ușor suflu de aer îl face să se onduleze de-a lungul trupului meu. Prin comparație, costumul din car pare țipător, iar rochia de la interviu prea pompoasă. În rochia asta, e ca și cum aș fi înveșmântată în flacăra unei lumânări.

— Ce zici? întrebă Cina.

— Cred că asta e cea mai reușită.

Când îmi desprind ochii de materialul pâlpâitor, sunt într-un fel de șoc. Am părul despletit, dat pe spate și legat cu o simplă panglică. Machiajul îmi rotunjește și îmi umple unghiurile ascuțite ale feței. Unghiile îmi sunt acoperite cu lac transparent. Rochia fără mâneci e strânsă pe coaste, nu în talie, anulând orice efect al adaosului vătuit asupra siluetei mele. Tivul îmi ajunge exact până la genunchi. Fără tocuri, mi se vede adevărata statură. Arăt, pur și simplu, ca o fată. O fată tânără. De cel mult paisprezece ani. Inocentă. Inofensivă. Da, când te gândești că tocmai am câștigat Jocurile, intenția lui Cinna de a scoate asta în evidență e șocantă.

E o înfățișare cât se poate de bine calculată. Nici una dintre creațiile lui Cinna nu e arbitrară, îmi mușcă buza, încercând să descopăr care îi sunt motivele.

— Credeam c-o să fie ceva mai... sofisticat, spun.

— M-am gândit că lui Peeta o să-i placă mai mult așa, răspunde el, cu prudență.

Peeta? Nu, asta n-are nici o legătură cu Peeta. E legată de Capitoliu, de creatorii-de-joc și de public. Deși încă nu înțeleg intenția lui Cinna, e o aluzie la faptul că Jocurile nu s-au terminat încă. Și, dincolo de replica lui blajină, simt o avertizare. Despre ceva ce nu poate pomeni în fața propriei sale echipe.

Luăm liftul, coborând la nivelul unde s-a desfășurat antrenamentul. Se obișnuiește ca învingătorul și susținătorii săi să se înalțe de sub scenă. Mai întâi echipa pregătitoare, apoi însoțitorul, stilistul, mentorul și, în final, învingătorul. Numai că, anul acesta, cu doi învingători care împart același însoțitor și același

mentor, totul a trebuit regândit. Mă pomenesc într-o zonă slab luminată de sub scenă. Un platou metalic, nou-nouț, a fost instalat pentru a mă ridica la suprafață. Încă se mai zăresc grămăjoare de rumeguș, miroase a vopsea proaspătă. Cinna și echipa pregătitoare pleacă să-și pună costumele și să-și ocupe pozițiile, lăsându-mă singură. În semiîntuneric, deslușesc un perete improvizat, la vreo zece metri distanță, și presupun că Peeta se află în spatele lui.

Zumzetul mulțimii e atât de puternic, încât nu-l observ pe Haymitch înainte de a mă atinge pe umăr. Sar într-o parte, speriată, probabil simțindu-mă încă pe jumătate în arenă.

— Ușurel, nu-s decât eu. Ia să-ți aruncăm o privire, zice Haymitch.

Îmi ridic brațele și mă învârtesc, o singură dată.

— Destul de bine.

Nu e cine știe ce compliment.

— Dar ce? întreb.

Ochii lui Haymitch se rotesc în jurul spațiului mucegăit care mă adăpostește și pare să ia o hotărâre.

— Dar nimic. Ce-ai zice de-o îmbrățișare purtătoare de noroc?

OK, e o cerere bizară din partea lui, dar, la urma urmelor, noi suntem învingătorii. Poate că îmbrățișarea purtătoare de noroc e un gest potrivit într-un asemenea moment. Numai că, după ce îi cuprind gâtul cu brațele, mă simt captivă într-ale lui. Începe să-mi vorbească la ureche, foarte repede și cu voce foarte scăzută, cu buzele ascunse în părul meu.

— Ascultă-mă bine. Sunteți în pericol. După cum se aude, Capitoliul pare să fie furios fiindcă a fost făcut de răs în arenă. Singurul lucru pe care nu-l suportă oamenii ăștia e să se facă haz pe seama lor și acum sunt bătaia de joc a Panemului, spune Haymitch.

Simt cum mă străbate spaima, dar, fiindcă buzele mele nu sunt ascunse de nimic, râd, ca și cum aş mi-ar fi spus ceva de-a dreptul încântător.

— Și ce-i de făcut?

— Nu vă poate apăra decât faptul că sunteți atât de nebunește îndrăgostiți, încât nu mai răspundeți de faptele voastre.

Haymitch se retrage și îmi potrivește panglica.

— Ai înțeles, iubito?

Acum ar putea vorbi despre orice.

— Am înțeles, răspund. I-ai spus lui Peeta?

— Nu e nevoie, spune Haymitch. El a ajuns deja unde trebuie.

— Și crezi că eu n-am ajuns? spun, profitând de ocazie ca să-ndrept papionul de un roșu strălucitor pe care îl poartă, probabil, fiindcă l-a convins Cinna.

— De când contează ce cred eu? zice. Mai bine să ne ocupăm locurile.

Mă conduce spre cercul de metal.

— Asta-i noaptea ta, iubito. Bucură-te de ea. Mă sărută pe frunte și dispare în

întuneric. Trag de fustă, dorindu-mi să fie mai lungă, dorindu-mi să-mi acopere tremurul genunchilor, îmi dau seama că e lipsit de sens. Tremur toată, ca o frunză. Din fericire, tremurul va fi pus pe seama excitației. La urma urmelor, asta e noaptea mea.

Mirosul igrasios, de mușegai, de sub scenă amenință să mă sufoc. O sudoare rece, lipicioasă îmi izvorăște din piele și am impresia că scândurile de deasupra capului meu sunt pe punctul de a se prăbuși, îngropându-mă de vie sub dărâmături. De când am părăsit arena, de când au sunat trompetele, ar fi trebuit să fiu în siguranță. Din clipa aceea înainte. Pentru tot restul vieții mele. Dar, dacă spusele lui Haymitch sunt adevărate – și nu avea de ce să mă mintă –, atunci de când mă știu nu m-am mai aflat într-un loc atât de periculos.

E mult mai rău decât să fii vânat în arenă. Acolo, cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să mor. Sfârșit de poveste. Însă aici, Prim, mama, Gale, oamenii din Districtul 12, toți cei dragi de acasă ar putea fi pedepsiți dacă nu sunt în stare să respecte scenariul fetei – înnebunite – de – dragoste, sugerat de Haymitch.

Așadar, încă mai am o șansă. E ciudat, în arenă, când mi-am vărsat în palmă fructele, n-am vrut decât să fiu mai deșteaptă decât creatorii-de-joc, nu m-am gândit cum se vor reflecta acțiunile mele asupra Capitoliului. Dar Jocurile Foamei sunt arma lor și se așteaptă să fie de neînfrânt. Așa că acum Capitoliul se va purta ca și cum ar fi deținut tot timpul controlul. Ca și cum ar fi orchestrat totul, conducând către dubla sinucidere. Însă asta o să meargă numai dacă intru în jocul lor.

Și Peeta... Și Peeta va avea de suferit dacă asta iese rău. Dar ce-a răspuns Haymitch când l-am întrebat dacă i-a spus lui Peeta care e situația? Dacă i-a spus că trebuie să pretindă că e îndrăgostit nebunește?

Nu e nevoie. El a ajuns deja unde trebuie.

Se gândește din nou mai departe decât mine în aceste Jocuri și e cât se poate de conștient de pericolul în care ne aflăm? Sau... e deja îndrăgostit nebunește? Eu nici măcar n-am început să-mi pun în ordine sentimentele pentru Peeta. E prea complicat. Ceea ce am făcut ca parte a Jocurilor spre deosebire de ceea ce am făcut stârnită de mânia împotriva Capitoliului. Sau ținând cont de impresia asupra Districtului 12. Sau pentru că era cel mai de bun-simț lucru care putea fi făcut. Sau fiindcă îmi păsa ce se-ntâmplă cu Peeta.

Toate acestea trebuie descâlcite acasă, în pacea și în liniștea pădurii, când nu e nimeni prin preajmă. Nu aici, cu toți ochii ațintiți asupra mea. Dar n-o să mă bucur de luxul ăsta pentru cine știe câtă vreme. Iar în clipa de față urmează să începă cea mai periculoasă parte a Jocurilor Foamei.

Imnul îmi bubuie în urechi, apoi îl aud pe Caesar Flickerman întâmpinând publicul. Oare știe cât de important e ca fiecare cuvânt să fie înțeles corect de acum înainte? Trebuie să știe. O să fie dispus să ne ajute. Mulțimea izbucnește în aplauze când e prezentată echipa pregătitoare. Mi-i imaginez pe Flavius, Venia și Octavia ținându-și gura de colo-colo și făcând reverențe ridicole, pripite. Pot paria, fără nici un risc, că ei nu știu ce se petrece. Pe urmă își face apariția Effie. De câtă vreme așteaptă clipa asta! Sper că reușește să se bucure de ea, pentru că, oricât de indusă în eroare ar fi, are un instinct foarte ascuțit în anumite privințe și probabil că măcar bănuiește pericolul în care ne aflăm. Porția și Cinna primesc, firește, ovații îndelungate, pentru că au fost strălucitori, au avut un debut orbitor. Acum înțeleg de ce a ales Cinna să mă îmbrace astfel în seara asta. Trebuie să par cât mai copilăroasă și mai inocentă cu putință. Apariția lui Haymitch dă naștere unei runde de tropăituri ce continuă cel puțin cinci minute. Ei bine, a reușit o performanță inedită. A păstrat în viață nu numai un singur tribut, ci două. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-ar fi avertizat la timp? M-aș fi purtat altfel? M-aș fi împăunat cu episodul fructelor în fața Capitoliului? Nu, nu cred. Dar s-ar fi putut întâmpla cu ușurință să fiu mult mai puțin convingătoare decât e nevoie acum. În clipa asta. Fiindcă mă simt ridicată de platou, purtată către scenă.

Lumini orbitoare. Metalul de sub picioarele mele zăngăne, vibrând din cauza țipetelor asurzitoare. Apoi apare Peeta, la numai câțiva metri depărtare. Pare atât de curat, de sănătos și de frumos, încât îl recunosc cu greutate. Dar, în mâl sau în Capitoliu, zâmbetul lui e același și, când i-l văd, am nevoie de vreo trei pași ca să mă arunc în brațele lui. Dă înapoi, clătinându-se, aproape dezechilibrat, și atunci realizez că obiectul metalic lung și subțire din mâna lui e un soi de baston, își regăsește echilibrul și ne lipim pur și simplu unul de altul, iar publicul își pierde mințile. El mă sărută și eu mă gândesc, tot timpul: Știi? Știi cât de mare e pericolul în care ne aflăm? După vreo zece minute, Caesar Flickerman îl bate pe umăr, pentru a continua spectacolul, dar Peeta se mulțumește să-l împingă într-o parte, fără ca măcar să-l privească. Publicul înnebunește cu desăvârșire. Indiferent dacă știe sau nu, Peeta manipulează mulțimea, ca întotdeauna, exact așa cum este nevoie.

În cele din urmă, Haymitch ne întrerupe și ne împinge, cu blândețe, către scaunul învingătorului. De obicei e unul singur, cu ornamentații bogate, din care tributul învingător privește rezumatul, înregistrarea celor mai captivante momente ale Jocurilor, dar, de vreme ce acum suntem doi, creatorii-de-joc au adus o canapea somptuoasă, roșie, de catifea. O canapea mică, pe care mama o numește, cred, sofaua îndrăgostiților. Stau atât de aproape de Peeta, încât sunt așezată, practic, în poala lui, dar o singură privire spre Haymitch îmi spune că nu e suficient, îmi dau jos sandalele, îmi ridic picioarele pe canapea, într-o parte, și îmi

sprijin capul de umărul lui Peeta. Brațul lui mă înconjoară și mă simt de parcă aș fi iarăși în grotă, ghemuită lângă el, încercând să ne-ncălzim. Are cămașa din același material galben ca rochia mea, dar Porția l-a îmbrăcat în pantaloni lungi, negri. Și nu poartă sandale, ci o pereche de ghete negre, pe care le lasă să apese pe podeaua scenei. Aș vrea să fi primit de la Cinna un costum similar, mă simt atât de vulnerabilă în rochia asta subțire. Dar presupun că asta a fost intenția.

Caesar Flickerman mai face câteva glume, apoi e timpul să începă spectacolul. Va dura exact trei ore și întreg Panemul e obligat să-l privească. Când luminile pălesc și stema se conturează pe ecran, îmi dau seama că nu sunt pregătită pentru ceea ce urmează. Nu vreau să le privesc murind pe celelalte douăzeci și două de tributuri. Am văzut destul de multe dintre ele pierzându-și viața. Inima începe să-mi bată cu putere și simt un impuls puternic de a o lua la fugă. Cum a reușit fiecare dintre ceilalți învingători să suporte asta de unul singur? În timpul rezumatului, arată periodic reacția învingătorului, într-un careu din colțul ecranului. Mă gândesc la cei din anii trecuți... unii sunt triumfători, își ridică pumnii în aer, se bat cu ei în piept. Cei mai mulți par doar împietriți. Tot ce știu e că pe sofaua îndrăgostiților nu mă reține nimic altceva decât Peeta – brațul cu care îmi înconjoară umărul, cealaltă mână a lui, captivă între palmele mele. Bineînțeles că nici unul dintre ceilalți învingători n-a avut de înfruntat un Capitoliu care căuta un mijloc de a-l distruge.

Să condensezi mai multe săptămâni în trei ore e o adevărată realizare, mai ales când te gândești câte camere de luat vederi au funcționat în același timp. Cei care au pus cap la cap momentele captivante au fost nevoiți să decidă ce fel de poveste vor să istorisească. Anul ăsta spun, pentru prima dată, o poveste de dragoste. Știu că eu și Peeta am câștigat, dar, de la bun început, ni se acordă disproporționat de mult timp. Însă mă bucur, fiindcă rezumatul vine în sprijinul teoriei nebuni – de – dragoste, care justifică de ce am sfidat Capitolul, însemnând, pe de altă parte, că nu vor zăbovi prea mult asupra omorurilor.

Pentru început, în jur de o jumătate de oră e dedicată evenimentelor premergătoare intrării în arenă: extragerea, defilarea carelor prin Capitoliu, punctajele obținute la antrenament și interviurile. Totul pe un fundal sonor optimist, care face lucrurile de două ori mai cumplite, fiindcă, firește, aproape toți cei de pe ecran sunt acum morți.

Odată ce ajungem în arenă, urmează o redare amănunțită a băii de sânge de la început, apoi scenariștii alternează, practic, imaginile tributurilor care își pierd viața cu imaginile noastre. De fapt, apare mai ales Peeta, nu e nici o îndoială că întreaga idilă se sprijină pe umerii lui. Acum văd ceea ce a văzut publicul, cum i-a îndus pe profesioniști în eroare în privința mea, cum a stat treaz toată noaptea sub copacul cu viespoi-copoi, cum l-a înfruntat pe Cato ca să pot fugi, ba chiar și cum a zăcut în mâl, rostindu-mi numele în somn. Prin comparație, eu par fără inimă – ferindu-mă de globuri de foc, doborând cuibul de viespi, aruncând în aer proviziile

– până când plec în căutarea lui Rue. Episodul morții ei este arătat în întregime, sulița care o străpunge, încercarea mea eșuată de a o salva, săgeata înfiptă în gâtul băiatului din Districtul 1, Rue dându-și ultima suflare în brațele mele. Și cântecul, cânt fiecare notă. În ființa mea, ceva se închide și sunt prea amorțită ca să mai simt ceva. E ca și cum aș privi niște străini, în timpul unor alte Jocuri ale Foamei. Dar observ că lipsește partea în care i-am acoperit cadavrul cu flori.

Corect. Fiindcă până și asta are iz de revoltă.

Rezumatul începe să se deruleze în favoarea mea din momentul când se anunță că pot rămâne în viață două tributuri din același district, iar eu strig numele lui Peeta, acoperindu-mi apoi gura cu palma. Dacă până atunci am părut indiferentă față de el, acum compensez totul descoperindu-l, îngrijindu-l ca să-și recapete sănătatea, ducându-mă la festin pentru medicament și sărutându-l fără nici o stinghereală. Privind cu detașare, apariția mutanților și moartea lui Cato mi se par tot atât de oribile, dar am din nou senzația că totul li se întâmplă unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată.

Apoi sosește momentul fructelor. Aud spectatorii cerându-și unii altora să păstreze tăcerea, fiindcă nu vor să scape nimic. Și mă inundă un val de recunoștință față de scenariști, când văd că nu încheie filmul cu anunțul victoriei noastre, ci cu mine lovind cu pumnii în ușa de sticlă din aeronavă și strigându-l pe Peeta în timp ce medicii se luptă să-l resusciteze.

Din punct de vedere al supraviețuirii, e cel mai bun moment al meu, din întreaga seară.

Imnul e intonat încă o dată și ne ridicăm când pe scenă urcă președintele Snow în persoană, urmat de o fetiță ce aduce coroana pe o pernă. Însă nu e decât una singură și aud mulțimea exprimându-și nedumerirea – pe capul cui va fi așezată? – până când președintele o răsucesce și separă cele două jumătăți. O pune pe prima pe fruntea lui Peeta, zâmbind. Își păstrează zâmbetul când o potrivește pe cea de a doua pe capul meu, dar, la numai câțiva centimetri de ochii mei, ai lui sunt tot atât de neiertători ca ai unui șarpe.

Atunci înțeleg că, deși amândoi am fi mâncat fructele, vina se răsfânge asupra mea, pentru că am avut ideea. Eu sunt instigatoarea. Cea care trebuie pedepsită.

Urmează o mulțime de reverențe și de urale. Brațul e pe cale să mi se desprindă de atâta făcut cu mâna, când Caesar Flickerman le spune în sfârșit noapte bună spectatorilor, reamintindu-le să urmărească și interviurile de încheiere de a doua zi. De parcă ar avea de ales.

Eu și Peeta suntem conduși în mare grabă în vila președintelui, pentru Banchetul Victoriei, unde nu prea avem când să mâncăm, în vreme ce oficialitățile din Capitoliu și sponsorii deosebit de generoși își fac loc cu coatele pentru a fi fotografiați alături de noi. Prin fața ochilor îmi fulgeră un chip după altul, amețindu-mă din ce în ce mai tare pe măsură ce seara se apropie de sfârșit. Din când în când, întrezăresc figura liniștitoare a lui Haymitch sau pe cea

amenință-toare a președintelui Snow, dar continui să râd, să le mulțumesc oamenilor și să zâmbesc în timp ce sunt fotografiată, însă cu nici un chip nu dau drumul mâinii lui Peeta.

Soarele aruncă o ultimă privire de sub orizont când ne despărțim unii de alții la cel de-al doisprezecelea etaj al Centrului de Antrenament. Mă gândesc că acum voi putea în sfârșit să schimb o vorbă între patru ochi cu Peeta, dar Haymitch îl expediază împreună cu Porția, ca să găsească un costum pentru interviu, și mă escortează personal până la ușa camerei mele.

— De ce nu pot sta de vorbă cu el? întreb.

— O să aveți destul timp pentru asta după ce ajungem acasă, sună răspunsul. Culcă-te, mâine la ora două intrați în emisie.

În ciuda amestecului neconținut al lui Haymitch, sunt hotărâtă să stau de vorbă cu Peeta fără martori. După ce mă zbucium și după ce răsucesc totul pe toate părțile vreme de câteva ore, mă furișez pe coridor. Primul meu gând e să-l caut pe acoperiș, dar acolo nu e nimeni. După sărbătorirea din seara asta, până și străzile aflate departe, jos, sunt pustii. Mă întorc pentru o vreme în pat, apoi mă hotărăsc să merg direct în camera lui, dar, când încerc să răsucesc mânerul ușii, descopăr că propriul meu dormitor a fost încuiat pe dinafară. La început îl bănuiesc pe Haymitch, însă apoi apare teama, mult mai perfidă, că s-ar putea să fiu supravegheată și închisă de Capitoliu. Nici înainte de începerea Jocurilor Foamei n-aș fi putut să evaderez, dar acum pare să fie vorba de cu totul altceva, mult mai personal. Mă simt de parcă aș fi fost întemnițată pentru o infracțiune și mi-aș aștepta sentința. Mă grăbesc să mă întorc în pat și mă prefac că dorm până când Effie Trinket vine să mă trezească la un alt început de „zi mare, mare, mare!”

Am la dispoziție cinci minute, în care mănânc un castron cu cereale fierbinți și o porție de tocană, înainte de descinderea echipei pregătitoare.

— Spectatorii v-au adorat!

E tot ce trebuie să le spun, apoi nu mai e nevoie să scot nici o vorbă în următoarele două ore. Când intră, Cinna îi dă mai întâi afară, apoi mă îmbracă într-o rochie albă, străvezie, și îmi întinde o pereche de pantofi roz. Îmi desăvârșește el însuși machiajul până ce par să radiez o strălucire blândă, trandafirică. Pălăvrăgim despre tot felul de lucruri fără nici o însemnătate, dar mă feresc să-l întreb ceva cu adevărat important fiindcă, după incidentul cu ușa, nu reușesc să scap de senzația că sunt supravegheată permanent.

Interviul se desfășoară în salonul din capătul holului. Încăperea a fost golită, sofa îndrăgostiților fiind adusă apoi înăuntru și înconjurată de vase cu trandafiri roșii și roz. Evenimentul nu e înregistrat decât de câteva camere. Măcar nu e de față nici un spectator.

Când intru, Caesar Flickerman mă cuprinde într-o îmbrățișare călduroasă.

— Felicitări, Katniss. Cum te simți?

— Perfect. Sunt doar agitată din cauza interviului, răspund.

— N-ai de ce. O să petrecem momente fantastice, mă încurajează el, bătându-mă liniștitor pe obraz.

— Nu mă pricep să vorbesc despre mine, mărturisesc.

— Nimic din tot ce-o să spui n-o să fie nepotrivit, zice el.

Iar eu mă gândesc: Oh, Caesar, măcar dacă ai avea dreptate. Dar adevărul e că, în timp ce stăm de vorbă, președintele Snow s-ar putea să-mi pregătească un soi de „accident”.

Pe urmă, Peeta e aici, chipeș în roșu și alb, trăgându-mă deoparte.

— Nu reușesc să dau de tine. Haymitch pare hotărât să ne țină despărțiți.

Haymitch e de fapt hotărât să ne țină în viață, dar acum ne ascultă prea multe urechi, așa că mă mulțumesc să spun doar:

— Da, în ultima vreme a devenit din cale-afară de responsabil.

— Ei, n-a mai rămas decât asta și mergem acasă. Acolo n-o să ne poată supraveghea tot timpul, zice Peeta.

Mă simt străbătută de un fel de tremur, dar n-am timp să mă întreb de ce, fiindcă totul e gata pentru interviu. Ne așezăm pe sofaa îndrăgostiților, într-o poziție oarecum oficială.

— Oh, dă-i drumul, cuibărește-te lângă el dacă vrei, spune Caesar. Arătați foarte dulce.

Așa că îmi strâng picioarele, ghemuindu-mă, iar Peeta mă trage mai aproape de el.

Cineva începe numărătoarea inversă și, cât ai clipi, intrăm în direct, pentru întreaga țară. Caesar Flickerman e minunat, tachinează, glumește, se sufocă de emoție când i se ivește ocazia. Între el și Peeta există deja o comunicare stabilită în noaptea primului interviu, o ușurință de a se lua cu delicatețe peste picior, așa că eu zâmbesc cât mai mult și vorbesc cât mai puțin cu puțință. Adică sunt nevoită să spun câte ceva, dar îndrept conversația din nou către Peeta cât mai repede posibil.

Totuși, Caesar începe în cele din urmă să pună întrebări care cer un răspuns amănunțit.

— Ei bine, Peeta, în zilele pe care le-ați petrecut în grotă am aflat că te-ai îndrăgostit la prima vedere încă de la ce vârstă, de la cinci ani?

— Din clipa când am dat cu ochii de ea, răspunde Peeta.

— Dar, Katniss, ce drum ai parcurs tu! Cred că spectatorii s-au simțit cu adevărat entuziasmați numai urmărind cum te îndrăgosteai de el. Când ți-ai dat seama că îl iubești? mă întrebă Caesar.

— Oh, asta e greu de spus...

Las să-mi scape un râs firav, acoperit de respirația sonoră, și cobor privirea către mâini. Ajutor!

— Ei, eu știu când m-a izbit revelația. În noaptea când l-ai strigat din copac,

zice Caesar.

Îți mulțumesc, îmi spun eu, apoi preiau ideea.

— Da, cred că așa a fost. Adică, până în clipa aceea, am încercat să nu mă gândesc la sentimentele mele, pentru că, sincer vorbind, totul era atât de derutant și, descoperind că țineam la el, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Dar acolo, în copac, s-a schimbat totul.

— Care crezi că a fost motivul? mă îmboldește Caesar.

— Poate... fiindcă, pentru prima dată... aveam o șansă de a-l păstra, spun eu.

În spatele unui cameraman, Haymitch lasă să-i scape un soi de oftat de ușurare și înțeleg că am spus ce trebuia. Caesar scoate o batistă și își îngăduie o pauză de o clipă, fiindcă se simte atât de mișcat. Îl simt pe Peeta apăsându-și fruntea pe tâmpla mea când mă întrebă:

— Și acum, când mă ai, ce te-ai gândit să faci cu mine?

Mă întorc spre el.

— Să te pun într-un loc unde nu poți fi rănit. Iar, când el mă sărută, toți cei de față suspină, efectiv.

Caesar consideră că e momentul potrivit să înșire toate modurile în care am fost răniți în arenă, de foc, de viespi, de arme. Dar abia când ajungem să vorbim despre mutanți uit că mă aflu în fața camerelor de luat vederi. Când Caesar îl întreabă pe Peeta cum „funcționează” noul lui picior.

— Noul picior? spun eu și nu mă pot împiedica să întind mâna, ridicându-i manșeta pantalonilor.

— Oh, nu, șoptesc, văzând mecanismul de metal și plastic care i-a înlocuit carnea.

— Nu ți-a spus nimeni? mă întreabă Caesar, cu blândețe.

Clatin din cap.

— N-am avut când, se justifică Peeta, cu o ușoară ridicare din umeri.

— E vina mea, spun. Pentru c-am folosit garoul ăla.

— Da, e vina ta că sunt în viață, zice Peeta.

— Are dreptate, intervine Caesar. Fără el, ar fi sângerat cu siguranță până la moarte.

Presupun că e adevărat, dar sunt atât de întoarsă pe dos, încât să-mi vină să plâng, iar apoi îmi aduc aminte că întreaga țară mă privește, așa că-mi îngrop pur și simplu fața în cămașa lui Peeta. Au nevoie de vreo două minute ca să mă convingă să mi-o arăt iarăși, pentru că e mai bine în cămașă, unde nu mă poate vedea nimeni, și, când ies din nou la lumină, Caesar se ferește să-mi mai pună întrebări, ca să-mi pot veni în fire. De fapt, mă lasă în pace până ce discuția ajunge la fructe.

— Katniss, știu că ai avut un șoc, dar trebuie să te-ntreb. Momentul în care ai scos fructele alea de pădure. Ce s-a petrecut atunci în mintea ta... hm? spune el.

Fac o pauză lungă înainte de a-i da un răspuns, încercând să-mi adun

gândurile. E momentul crucial, când fie am sfidat Capitoliul, fie ideea de a-l pierde pe Peeta m-a înnebunit într-o asemenea măsură, încât să nu mai fiu responsabilă pentru acțiunile mele. Pare să fie nevoie de un discurs îndelungat, dramatic, dar nu reușesc să rostesc decât o singură frază, aproape inaudibilă:

— Nu știu, doar că... n-am putut suporta gândul... că o să trăiesc fără el.

— Peeta? Ai ceva de adăugat? întrebă Caesar.

— Nu. Cred că e adevărat pentru amândoi.

Caesar anunță încheierea emisiunii și se termină totul. Toată lumea râde, plânge și se îmbrățișează, dar eu încă nu sunt sigură, până ce nu ajung la Haymitch.

— OK? șoptesc.

— Perfect, răspunde el.

Mă întorc în camera mea, să-mi strâng câteva lucruri, și descopăr că n-am de luat nimic altceva decât broșa cu gaița-zeflemitoare pe care mi-a dat-o Madge. După Jocuri, cineva a adus-o în camera mea. Suntem purtați pe străzile orașului într-o mașină cu ferestrele opace, iar trenul ne așteaptă. Abia dacă avem timp să ne luăm rămas-bun de la Cinna și de la Porția, deși o să-i revedem peste câteva luni, când vom face turul districtelor, pentru o serie de ceremonii ale victoriei. E modul Capitoliului de a le reaminti oamenilor că Jocurile Foamei nu se încheie, de fapt, niciodată. O să primim o mulțime de plăcuțe memoriale fără nici o utilitate și toată lumea va fi nevoită să pretindă că ne-a îndrăgit.

Trenul se pune în mișcare și ne afundăm în noapte până ce părăsim tunelul, apoi respir aerul libertății, pentru prima oară din ziua extragerii încoace. Suntem însoțiți de Effie și, bineînțeles, de Haymitch. Mâncăm cantități enorme la cină și ne așezăm tăcuți în fața televizorului, urmărind reluarea interviului. Fiecare secundă lasă Capitoliul tot mai departe, în urmă, așa că încep să mă duc cu gândul acasă. La Prim și la mama. La Gale. Îmi cer scuze și plec să-mi schimb rochia cu o cămașă simplă și cu pantaloni. În timp ce îmi îndepărtez, încet și complet, machiajul de pe față și îmi împletesc părul în obișnuita coadă, încep să mă transform din nou în mine însămi. Katniss Everdeen. O fată care locuiește în Filon. Când mă alătur celorlalți, apăsarea brațului lui Peeta în jurul umerilor mei mi se pare străină.

Când trenul se oprește pentru scurtă vreme, pentru realimentare, ni se îngăduie să coborâm, să luăm o gură de aer curat. Nu mai e nevoie să fim păziți. Eu și Peeta ne plimbăm de-a lungul șinei, mână în mână, și acum, când suntem singuri, nu sunt în stare să găsesc nimic de spus. El se oprește și-mi culege un mănunchi de flori de câmp. Când mi le oferă, mă străduiesc din greu să par încântată. Fiindcă el n-are de unde să știe că florile roz cu alb sunt flori de ceapă sălbatică și că nu fac altceva decât să-mi aducă aminte de orele pe care le-am petrecut culegându-le, împreună cu Gale.

Gale. Ideea de a-l revedea peste câteva ore îmi strânge stomacul. De ce? Mi-e

greu să-mi conturez ideea în minte. Știu doar că mă simt de parcă aș fi mințit pe cineva care se încrede în mine. Sau, cu mai multă exactitate, de parcă aș fi mințit doi oameni. Până acum, Jocurile m-au ajutat să fug de asta. Dar acasă nu vor mai fi nici un fel de Jocuri în spatele cărora să m-ascund.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă Peeta.

— Nimic, răspund eu.

Ne continuăm plimbarea, trecând de capătul trenului, unde nu sunt sigură că în tufișurile pitice de pe marginea șinei nu e ascunsă vreo cameră de luat vederi. Totuși, cuvintele refuză să-mi vină în minte.

Tresar când Haymitch pune o mână pe spatele meu. Chiar și aici, în mijlocul pustietății, vorbește cu voce scăzută.

— Ați făcut treabă bună, voi doi. Continuați și în district, până dispar camerele. O să fim OK.

Îl urmăresc îndreptându-se către tren, fiindcă așa evit ochii lui Peeta.

— Ce-a vrut să spună? mă întrebă el.

— Capitoliul. Nu le-a plăcut șmecheria noastră cu fructele, mă trezesc eu vorbind.

— Cum? Ce tot spui acolo? se miră el.

— Gestul li s-a părut prea aproape de răzvrătire. Așa că Haymitch mi-a dat sfaturi în ultimele câteva zile. Ca să nu înrăutățesc lucrurile, spun eu.

— Ție ți-a dat sfaturi? Mie nu.

— Știa că tu ești destul de inteligent ca să-nțelegi.

— N-am știut că trebuia să-nțeleg ceva, zice Peeta. Așadar, vrei să spui că în aceste ultime zile și presupun că... și acolo, în arenă... totul n-a fost decât o strategie pusă la cale de voi doi.

— Nu. Adică, nici măcar n-aveam cum să vorbesc cu el în arenă, nu-i așa? mă bâlbâi eu.

— Dar știai ce vrea de la tine, nu?

Îmi mușc buza.

— Katniss?

Dă drumul mâinii mele și pășește într-o parte, parcă încercând să-și regăsească echilibrul.

— Totul a fost pentru Jocuri, îmi spune. Felul în care te-ai purtat.

— Nu totul, răspund, strângând cu putere florile.

— Atunci, cât de mult? Nu, lasă asta. Cred că adevărata întrebare e ce-o să mai rămână când ajungem acasă.

— Nu știu, îi răspund. Cu cât ne apropiem mai mult de Districtul 12, cu atât sunt mai încurcată.

El așteaptă, sperând să mai audă și alte explicații, dar nu mai urmează nimic.

— Bine, să mă anunți când te lămurești, spune, și durerea din vocea lui e palpabilă.

Știu că urechile mele sunt vindecate, fiindcă, în ciuda huruitului locomotivei, aud fiecare pas care îl apropie de tren. În momentul când mă urc și eu, Peeta s-a retras deja în camera lui, pentru noapte. Nu-l văd nici în dimineața următoare. De fapt, când își face din nou apariția, tocmai intrăm în Districtul 12. Mă salută dând din cap, cu chipul lipsit de expresie.

Vreau să-i spun că e nedrept. Că eram doi străini. Că am făcut ce-a trebuit ca să rămân în viață și ca să supraviețuim amândoi în arenă. Că nu pot să-i explic ce mă leagă de Gale, pentru că n-o știu nici eu însămi. Că n-are rost să mă iubească, fiindcă oricum n-o să mă mărit niciodată și că o să sfârșească prin a mă urî mai târziu, în loc s-o facă mai curând. Că, dacă am vreun sentiment față de el, asta n-are importanță, fiindcă n-o să fiu niciodată în stare să-mi permit acel gen de dragoste care dă naștere unei familii, care aduce pe lume copii. Și cum ar putea el s-o facă? Cum, după toate cele prin care am trecut?

Aș vrea să-i spun și cât de mult îi simt deja lipsa. Dar n-ar fi cinstit din partea mea.

Așa că stăm pur și simplu alături, în tăcere, privind cum se conturează în jur mica noastră gară. Văd camerele de luat vederi înghesuite pe peron. Toată lumea va fi nerăbdătoare să asiste la întoarcerea noastră acasă.

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Peeta întinzându-mi mâna. Îl privesc nesigură.

— Încă o dată? Pentru public?

N-a spus-o cu mânie. În glasul lui pustiit nu e nimic, ceea ce mi se pare mai grav. Băiatul cu pâinea îmi scapă deja printre degete.

Îi iau mâna și i-o strâng cu putere, pregătindu-mă pentru filmare și temându-mă de clipa când va trebui să-i dau definitiv drumul.

SFÂRȘITUL CĂRȚII ÎNTÂI

Una dintre cele mai bune cărți pentru adolescenți ale anului 2008 potrivit *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Locus*, American Library Association, Barnes&Noble și Amazon.com

Într-un viitor postapocaliptic, peste ruinele unui continent cunoscut odată ca America de Nord se întinde națiunea Panem. Ca simbol al puterii Capitoliului asupra celor douăsprezece districte conduse cu o mână de fier, în fiecare an este organizat un concurs sadic și sângeros – **Jocurile Foamei**. Douăzeci și patru de adolescenți sunt răpiți de lângă familiile lor și aruncați într-o luptă pe viață și pe moarte, televizată în direct și urmărită cu frenezie. Doar unul dintre ei se va întoarce acasă faimos, bogat și... viu. Cine va câștiga cursa nebună pentru supraviețuire?

„Pur și simplu am citit fără să mă pot opri! [...] O lectură înrobitoare.”

STEPHEN KING

„Am fost atât de obsedată de *Jocurile foamei*, încât am continuat să citesc și la restaurant, discret, cu cartea ascunsă sub masă!”

STEPHANIE MEYER

„Nu există roman de aventură mai bun!”

RICK RIORDAN

www.nemirajunior.ro

